BRAM STOKER

dracula

ingilizce aslından çeviren: zehra handan salta

KLASİK

dracula

bram stoker

ingilizce aslından çeviren: zehra handan salta

sunuş: veysel atayman

ayrıntı: 1291 / klasik dizisi: 45

dracula / bram stoker

özgün adı / dracula

ingilizce aslından çeviren / zehra handan salta

sunuş / veysel atayman

yayıma hazırlayan / funda bal

son okuma / burak soyer

bu kitabın türkçe yayım hakları
ayrıntı yayınları'na aittir.

kapak illüstrasyonu / berat pekmezci

kapak ve görsel tasarım / gökçe alper

dizgi / esin tapan yetiş

baskı: ezgi matbaacılık san. ve tic. ltd. şti.
sanayi cad. altay sok. no. 10
çobançeşme / yenibosna / istanbul
tel: (0212) 452 23 02
sertifika no: 12142

birinci basım: mart 2019 / baskı adedi 2000
isbn 978-605-314-366-6 / sertifika no: 10704

ayrıntı yayınları basım dağıtım san. ve tic. a.ş.
hobyar mah. cemal nadir sok. no: 3 cağaloğlu - istanbul
tel: (0212) 512 15 00 faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr
info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

bram stoker

8 Kasım 1847'de Dublin'de, İrlanda'da doğdu. Küçük yaşta geçirdiği bir hastalık nedeniyle yedi yaşına kadar yürüyemeyen yazar, azmi sayesinde Dublin Üniversitesi'ndeki öğrenimi sırasında başarılı bir atlet ve futbolcu oldu. Dublin'de devlet memuru olarak çalıştığı on yıl boyunca *Mail* gazetesine tiyatro eleştirileri yazdı. 1877'de ünlü aktör Sir Henry Irving'le tanışan Stoker, 1878'den itibaren yirmi yedi yıl boyunca Irving'in menajerliğini yaptı. Aynı yıl Florence Balcombe'la evlenen yazar, Londra'da yeni bir hayata başladı. 1882'de yayımladığı *Under the Sunset*, çocuklara yönelik seksen korkunç masaldan oluşuyordu. Başyapıtı sayılan *Dracula* ise 1897'de yayımlandı. 20 Nisan 1912'de Londra'da hayatını kaybetti.

zehra handan salta

1967 yılında Zonguldak'ta doğdu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'ndeki İngiliz Dili ve Edebiyatı tahsilini 1989 yılında tamamladı. 2013 yılında emekli olana kadar İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde İngilizce okutmanı olarak çalışırken İstanbul Üniversitesi Tiyatro Eleştirmenliği ve Dramaturgi bölümünde yüksek lisans ve doktora (2002) yaptı, tiyatro eleştirileri yazdı, çeviriler yaptı, drama eğitmenliği eğitimi aldı, çeşitli eğitim kurumlarında drama atölyeleri hazırlayıp yürüttü. Maltepe Üniversitesi GSF Tiyatro bölümünde öğretim üyesi olarak çalıştı. Bir dönem Tiyatro Eleştirmenleri Birliği'nde Başkan Yardımcısı olarak görev aldı. Tiyatro eleştirilerinin bir kısmı yayın kurulu üyesi de olduğu *TEB Oyun* dergisinde yayınlanmaktadır. 2016 yılından bu yana https://anayemek.wordpress.com/author/ana-yemek/ adresindeki yemek bloguna yazılar yazmaktadır.

içindekiler

veysel atayman /
sunuş: bir korku romanı: dracula..... 9

dracula

birinci bölüm..... 31
ikinci bölüm..... 48
üçüncü bölüm..... 64
dördüncü bölüm..... 81
beşinci bölüm..... 99
altıncı bölüm..... 111
yedinci bölüm..... 129
sekizinci bölüm..... 147
dokuzuncu bölüm..... 166
onuncu bölüm..... 183
on birinci bölüm..... 201
on ikinci bölüm..... 216
on üçüncü bölüm..... 237
on dördüncü bölüm..... 257
on beşinci bölüm..... 277
on altıncı bölüm..... 295

on yedinci bölüm..... 309
on sekizinci bölüm..... 326
on dokuzuncu bölüm..... 347
yirminci bölüm..... 363
yirmi birinci bölüm..... 382
yirmi ikinci bölüm..... 400
yirmi üçüncü bölüm..... 415
yirmi dördöncü bölüm..... 431
yirmi beşinci bölüm..... 448
yirmi altıncı bölüm..... 467
yirmi yedinci bölüm..... 488

veysel atayman

sunuş / bir korku romanı: dracula

Dracula, İngiliz edebiyatındaki en iyi korku romanlarından biridir. Stoker, romanıyla ilgili notlar almaya ilk kez 8 Mart 1890'da, Kaptan Cook'un meşhur Pasifik yolculuklarına çıktığı yer olan Whitby'de başlamıştır. Son notunu 6 yıl sonra düşmüş ve sevgili arkadaşı Hommy Beg'e, yani çok satan bir romancı olan Hal Canie'e (Hommy Beg, Man Adası'nda konuşulan dil olan Mancada "Küçük Tommy" demektir) ithaf ederek romanı jübile yılı olan 1897'de yayımlamıştır. Her ne kadar 1899'da Doubleday & Mc Clure'a kadar hiçbir Amerikalı yayıncı kitabı yayımlamak istememişse de Geç Viktorya Çağı okuru vampir hikâyelerini çok sev(er)di ve kitap İngiltere'de çok sattı; ardından da Kıta Avrupası'nda "Karanlıklar Prensi" anlamına gelen *Makt Mgrkanna* adlı ilk çevirisi, 1898'de İzlanda'da yapıldı. Bu başlangıçtan sonra, kalitesiz, sarı kâğıda basılan Stoker'ın hikâyesi 43 dile daha çevrilmiştir. Bir önceki baskısı tükenmeden, devamlı satılan bir kitap olarak, yirminci yüzyılın popüler kültürü üzerinde önemli etki yapmıştır. Belki bir tek Mary Shelley'nin canavarı Frankenstein istisna, Stoker'ın insanın tüylerini ürperten, kanını donduran Kont'u herhalde Batı kültürünün en popüler anti-kahramanıdır. 250'den fazla hikâ-

ye; çizgi roman ve çok sayıda film hep Kont'tan esinlenerek doğmuştur ve Kont insanların ilgisini çekmeye, insanları korkutmaya, hatta eğlendirmeye hep devam etmiştir.

Ancak yazdığı romanın bütün çekiciliğine rağmen, hayatındaki olaylara bakıldığında Stoker'ın böylesine kalıcı, ölümsüz bir figür ve hikâyenin yaratıcısı olabileceğini kimse tahmin edemezdi. Anglo-İrlandalı bir ailenin yedi çocuğundan üçüncüsü olarak, 1847 yılında, Dublin'in kuzey banliyölerinden Clahtarf'ta doğan Stoker, 6 yaşına kadar dik duramıyordu. Gelgelim sonradan Dublin'de bulunan Trinity Kolej'deki atletizm şampiyonasını bile kazanacaktı. Matematikte onur derecesi kazanan Stoker, mezun olduktan sonra 1870'te Dublin Şatosu'ndaki Merkez Sekreterlik Ofisi'nde, üçüncü sınıf bir kâtip olan babası Abraham'ın izinden giderek memuriyet hayatına başladı. Orada müfettiş olarak çalıştığı sırada (1872) kısa hikâyesi "The Crystal Cup" (Kristal Fincan) *The London Society*'de yayımlandıktan sonra ilk korku hikâyesi olan "The Chain of Destiny" (Kaderin Zinciri) dört bölüm halinde haftalık *Shamrock* gazetesinde 1875'te yayımlandı. Ardından da Aralık 1879'da ilk kitabı *The Duties of the Inspector of Petty Services* yayımlandı.

Ancak o sırada Stoker'ın hayatında kesin bir değişim oldu. 1877'de yine genç bir devlet memuruyken zamanının en ünlü İngiliz aktörü ve tiyatro yönetmeni Henry Irving'le tanıştı. Karşılaşma Irving'in Trinity'de verdiği bir konferans sırasında gerçekleşti. Stoker da dışarıdan drama eleştirmeni olarak çalıştığı yerel bir gazete dolayısıyla oradaydı. Stoker, Irving'in performansından öyle etkilendi ki bir yıl içinde önce işini bıraktı, ardından da, Oscar Wilde'in "gördüğüm en mükemmel yüze sahip, çok güzel bir kız" diye nitelediği Florence Balcombe'la evlenerek Londra'ya taşındı. Orada, hayatının kalan 27 yılında Irving'in menajerliğini yaptı. Bu süre içinde Stoker, çocuklar için, korkunç hikâyelerden oluşan *Under the Sunset*

adlı bir seçki ve *Dracula*'ya ek olarak 10'dan fazla kitap yayımlamayı başardı. Daha sonra 1906'da Henry Irving'le ilişkisini anlattığı, 2 ciltlik *Personal Reminiscenes of Henry Irving*'i (Henry Irving'in Kişisel Anıları) yazdı. Bu metinlerden bir ya da ikisi eleştirmenlerden övgü almış olsa da hiçbiri, Stoker'ın bir klasik yazacak potansiyele sahip olduğunu gösterecek kalitede değildi. 20 Eylül 1912'de, 65 yaşındayken büyük bir olasılıkla, Daniel Farson'un iddiasına göre sevgisiz, frijit bir evlilikten kaynaklanan, üçüncü derece frengiye bağlı komplikasyonlar nedeniyle ölmüş olan Stoker, ününü hep tek bir kitaba, bu yüzden şaşırtıcı olan bir kitaba borçlu olacaktır.

Stoker'ın *Dracula*'sını bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu nasıl açıklayabiliriz? Stoker'ın kitaptaki o kılı kırk yaran kurgu titizliğini saymazsak, dıştan bakıldığında mütevazı bir yeteneğe ve sınırlı bir hayal gücüne sahip bir yazara, sürükleyiciliğini sonuna kadar korumakla kalmayıp aynı zamanda çağına ilişkin kültürel bir belge de sunan bir hikâye yazma ve hem yazıldığı döneme has endişeleri yansıtan hem de modern çağı tanımlayan sosyo-kültürel paradigmanın değişiminde hayati öneme sahip olan bir uğrağı belirleyen bir metin yaratma ilhamını ne vermiş olabilir diye sormak hakkımızdır. Dönem birçok düzlemde "paradigma" değişimleri ile karşı karşıyadır. Avrupa aristokrasisinin tarihsel ömrünü çoktan doldurduğu, burjuva aydınlanma hareketinin çöküş belirtileri taşıdığı, akılcı felsefelerin yerine romantik düşünce ve edebi akımların geçtiği, psikanalizin bilinçdışını keşfetmeye yöneldiği, zenginlik ile yoksulluğun akıl almaz uçurumlar oluşturduğu İngiltere'nin Avrupa'ya armağan ettiği Viktorya Çağı'nın iki yüzlü ahlakının sarsıcı entelektüel-kültürel ve pratik darbeler yediği, bilimlerin, özellikle de fizik ve kimyanın büyük adımlar atmak üzere olduğu bir dönemde bulunduğumuzu hatırlatmakta yarar var.) Viktorya Çağı için bu ve tamamlayıcı koşullar altında, Stoker'ı, cinsellik ve erotizme yaklaşımı

sık sık insanı utandıran boyutlara ulaşan, ama entelektüel açıdan bakıldığında provokasyon dozu oldukça yüksek, pek çok nesil için oldukça anlamlı ve etkileyici olan bir metin yaratmaya götüren; kısaca Dracula'yı bir klasik yapan şey nedir?

Yanıt kısmen, romanın merkezi bir hikâye anlatımına karşı bir yapıya sahip olmasında yatıyor. Hikâyeler, birbirini az ya da çok tanıyan farklı kişilerin tuttukları günlüklerdeki gözlem ve kayıtlarından oluşan, birbirini tamamlayan parçaları temsil ediyor; bu kurguda "parçaları" iyi ile kötü merkezli kutuplarda toplayabiliyoruz; böylece anlatı, iyi-kötü gibi karşıt kutuplardaki güçlerin mücadelesi üzerine kurulmuş oluyor ve Stoker da, Dracula'yı, özellikleri, eylemleri ve dış görünüşleri açısından kendisiyle her yönden çelişiyor gibi görünen, "erkek gibi erkek" bir grup insanın arasına göndererek zamanının bu kutuplaştırma modasına uymaktadır. Vampirlik ve onun belli başlı biçimleri, her zaman, bütün kültürlerde ya da Profesör Van Helsing'in belirttiği gibi "insanın olduğu her yerde" görülmüştür. Bununla beraber vampir kültü, sıklıkla günümüzdeki AİDS ve Hepatit-C ya da Stoker'ın zamanındaki frengi gibi, hastalık ya da salgınların yaygın olduğu dönemlerde ortaya çıkıp durmuştur. Ama yine de şunu tekrar söyleyebiliriz: Romanın popülaritesi günümüzde olduğu gibi, geçen yüzyılın sonlarında ve gelecekle ilgili kaygılar ile sosyal değişimlerin hissedildiği dönemlerde artmıştır, Stephen King ve Anne Rice gibi yazarların başarısının sebebi budur ve Francis Ford Coppola'nın 1995 yılındaki popüler filmi *Bram Stoker's Dracula* da bu savı doğrulamıştır. (Hatta geçen milenyumun sonunda Bela Lugosi'nin oynadığı 1931 yapımı orijinal film, deneysel besteci Philip Glass'ın modernize ettiği bir partisyonla tekrar yayımlandı.)

Gotik Roman

Dracula'nın da merkezinde olduğu, İngiltere'ye özgü modern vampir hikâyesi geleneği, Gotik geleneğin bir alt türü olarak gelişmiştir. Gotik roman, İngiltere'de, 1760'lardan itibaren edebiyat zevkine hitap eden, hatta bu zevki belirlemeye başlayan bir türdü. Geç ortaçağdan gelen gotik üslubun süsleme tarzı, 18. yüzyılın ortasında bir bakıma başka bir alanda, edebiyatta korunmuş, ortaçağın, Katolik dininin ve batıl inançların kaleleri, şatoları, edebiyat sanatı içinde, tıpkı postmodern söylemin kendisinden önceki birikimlere yaptığı gibi, yağmalanmış, aklı kendine kılavuz edindiğini düşünen, "aydınlanmış" bir (burjuva, özellikle de kadın ağırlıklı) okur kitlesinde ürperti, korku ve endişe yaratma yolunda kullanılmıştır.

Gotik modasının İngiltere'deki başlatıcısı olarak kabul edilen Horace Walpole, romanına yazdığı önsözlerden de anlaşılacağı gibi, "gotik" sıfatını (en azından ilk baskıda) kullanmaz. 1760 yılında, klasikçi inşa tarzına uyarak Strawberry Hill'deki kırsal villasını "gotik" tarzda yeniden inşa ettirmiş, içini de buna uygun biçimde döşettirmiş, evini ziyaretçilerin eksik olmadığı bir tür müzeye dönüştürmüştür.

Gotik romanın bu ilk versiyonu, çok geçmeden dönüşümlere uğramış, doğaüstü gerçek anlamda doğrudan var olmak ya da harekete geçmek yerine, kötü niyetli, şeytani bir varlığın hileleri ya da bir kaçığın aracılığıyla, hatta tesadüfi bir etki sonucu ortaya çıkmaya başlamıştır. Böyle olunca da edebiyattaki korku romanında, ağırlık metafiziksel olandan psikolojik, ahlaki olana; hatta *Frankenstein*'da olduğu gibi, teknolojik olana doğru kaymıştır. Tekinsiz, meşum, lanetli olan, metafiziksel bir alanın içinde, kendi yasalarının gereği hareket etmeyip, insanın akli dünyası içinde, hatta onun katkıları ve yardımıyla ortaya çıkar artık. Ama işte, bu yeni tip gotik ya da korku romanında, denetlenemez olanın ortaya çıkması, daha da ürkütücü bir etki yapacaktır; çünkü o artık, başka bir

dünyanın, rahatsız edilmediği sürece yerinde kalan denetlenemez varlığı değil, doğrudan akli gerçekliğin dünyasının bir ürünüdür. Bir deneyin, bilimin imkânlarını küstahça bir tanrılaşma isteğiyle kötüye kullanmanın ürünüdür. Sonuçta gotik tür ya da fantastik, korku türü, okur için çok daha inandırıcı hale gelecektir; çünkü artık, herhangi bir batıl inancın, akıldışı âleme ilişkin varsayımın etkisi olmadan, fantastik olan kendine doğal bir açıklama bulmuştur; bu da, hâlâ rasyonelliğe büyük bağlılık gösteren bir dünyada (İngiltere'de) önemli bir adım olarak görülmelidir.

Gene de gotik romanın bu iki türünü ya da aşamasındaki ürünleri belirleyici etmen, tekinsiz olandan, denetlenemez, meşum dünyadan gelen cazibe olmalı. Şeytanın cehennemi çukurları, uçurumların karanlık derinlikleri, korkuttukları kadar sonsuz, dinmeyen bir merakın da kuyularıdır. Kaç yüzyıldır en aklı başında insanı bile içine çeken kuyular...

İlk İngiliz vampir hikâyesi, bir keresinde Lord Byron'ın kişisel doktorluğunu yapan, kaderi aynı Stoker gibi hep tek bir yapıtla hatırlanmak olan John Polidori tarafından yazılmış olan *The Vampire*'dir. Polidori 26 yaşında esrarengiz bir şekilde ölmüştür. 1819'da yayımlanan, ama bundan üç yıl önce, Percy Shelley'nin Genova Gölü kıyısındaki kiralık villasında, karısı Mary'nin *Frankenstein*'ı yazmaya esinlendiği şartlar altında yazılmış olan ve ilk kez *New Monthly Magazine*'de yayımlanıp daha sonra "The Vampire or the Bride of the Isle" (Vampir ya da Ada'nın Gelini) adı altında tiyatroya uyarlanan Polidori'nin hikâyesi iki önemli miras bırakmıştır. Vampirlere özgü ahlaksızlığı burjuva karşıtı bir tavra büründürmüş (ondan önce vampirlerin illa bir sınıfa ait olmaları gerekmiyordu) ve 19. yüzyılın vampirlerini, hem dizginlenmemiş romantizmden duyulan korkuyla hem de ne aristokrat sosyete hanımefendilerinin ne de masum genç kızların kolay kolay karşı koyamayacağı oldukça yoğun cinsel bir potansiyelle donatmıştır.

Polidori'nin bu Byronvari klişesi, 1846 yılında ortaya çıkan *Varney the Vampire*'in basımına kadar değişmeden kaldı. Değişik şekillerde James Madison Rymer ve Thomas Preston Priest'e eklemlenen *Varney the Vampire or The Feast of Blood* (Vampir Varney ya da Kan Ziyafeti) Polidori'nin kısa eserinin tersine, tipik bir Viktorya dönemi romanı uzunluğundaydı. Orijinal baskısındaki kelime sayısı 750.000›den fazladır ve toplam 868 sayfa tutar. Stoker'a esin kaynağı olmuş olsa da romanın konusunun Dracula'nınki ile ortak yanı çok azdır; daha sonra göreceğimiz gibi Stoker, türe en büyük değişimi getirecek olan, okuru tedirgin edici, ürkütücü, beklenmedik bir efekt kullanma yoluna gitmiştir. Öyküsünde, İngiltere'yi ziyaret eden Balkanlar'dan gelmiş bir vampiri, öykünün başlıca kahramanlarından biri olan Dracula'yı karşımıza çıkartır. Öngörülemez, ne yapacağı belli olmayan, iki dünya arasında kalmış bu yaratık karşısında, elbette dönemin bilimsel imkânları da etkisiz kalır. Stoker, hikâyesinin ana konusunun büyük bölümünü, 1860 yılında *The Mysterious Stranger* adıyla İngilizceye çevrilen anonim bir Alman hikâyesinden almış ve içine Sheridan Le Fanu'nun "Carmilla"sındaki vampirlik ve lezbiyenlik karışımı kimliğinden de bazı öğeler katmıştır. Bundan başka kurmaca olmayan, gerçek hayatta karşılığı bulunan kimi kaynaklara da dayandırmıştır öyküsünü. Bunlardan birisi de Emily Gerard'ın popüler kitabı *The Land Beyond the Forest*'dır (Ormanın Ötesindeki Ülke, 1887). Gerard'ın metni Viktorya döneminin bilinmeyen, egzotik yerler ve insanlar keşfetmeye yönelik muazzam tutkusunu edebiyatın sınırları içine çekip tatmin etmek için yazılmış sayısız seyahat kitabından biridir. Bu kitap, Stoker'ı, kan içen Kontu için bir model oluşturacak olan on beşinci yüzyılda yaşamış bir prensle; düşmanlarını kazığa oturtarak öldürmesiyle meşhur Kazıklı Voyvoda'yla tanıştırmıştır. (Korku ve fantastik türüne giren önceki romanlardaki açıklamalarda, özellikle

seyahat romanlarının 19. yüzyılın sonuna doğru eğitici, öğretici olmaktan çıkıp "dıştaki", ilkel, uygarlıktan uzak dünyadaki tekinsiz, denetlenemez öğeyi davet edici özelliklere büründüğünün altını çizmiştik. Sadece sahibinin elinden kaçıp cinayet işleyen Edgar Allan Poe öyküsündeki maymun değil, özgün yerlerinden alınıp British Museum'a getirilen firavunlar, adasından çıkartılıp New York seyircisinin önünde zincirlere vurulup gösteri yapmaya zorlanan King Kong'lar, meşuma çıkartılan davetiyenin popüler, klasik örnekleridir.)

Stoker'ın Dracula'sı, Voyvoda'nın vahşetinin ötesine geçer, ancak onun geldiği dünyanın bir bakıma belirsiz oluşu, iki dünya arasındaki sıkışmışlığı, aydınlanma Avrupası için "dış" bir coğrafyayı temsil etmesi, aklın denetim sınırları dışında kalması, tekinsiz olanın uyanması kuralına uymaktadır. Farklılık, Kont›un, görünürde huzurlu, güvencelerle donanmış bir dünyaya, "davet edilmeyip" kendisinin gelmesinde ortaya çıkar. Denetlenemez olan, dünyanın bildik bilimsel-akli araçlarıyla geri çevrilemez olan şey, "ülkeye sızmıştır." Bir ölümsüz olarak Dracula, sinemayı takip eden herkesin bildiği gibi, romanda iki oluş/durum arasında, tanımlanamayan bir yerdedir: *Teritorium incognito*. Böyle iki oluş arasında kalmış, varlığı belirsiz biri olduğu için de ne bir gölgeye sahiptir ne de aynada bir yansımaya. Bundan da ötesi, aslında esnektir. Neredeyse sonsuz sayıda biçime girebilir, en bilinen biçimler olarak kurtlara, köpeklere ve yarasalara, en önemlisi de havadaki boşluğa ve hiçliğe ait olan gri dumana dönüşebilir; gri, renk olarak bu arada kalmışlığı ve romandaki diğer karakterlerin başlarına gelen olayları bulmaya ve onları anlamaya çalıştıkları sıradaki o belirsizlik atmosferini temsil eder. Bütün bu özellikler bir araya geldiğinde, "aklın dünyasına sızan şeyin" geri döndürülmesinin imkânsızlığıyla birlikte tedirginlik de artacaktır. (Freudcu bir okuma yapacak olursak, bu belirsiz mıntıkanın, pekâlâ bilinçdışının, bastırılmış arzu ve dürtüle-

rin "coğrafyası" olarak anlaşılabileceğini söyleyebiliriz. Bilinçdışı ya da ötesi terimi; ilk kez kullanılmadan önce de elbette bilinçdışı vardı. Kendisi frengiden ölen, cinsel dürtünün dolaylı da olsa "kurbanı" olan Stoker'ın, o karşı konamaz dürtülerin geldiği yeri lanetli olanın çukuru olarak görmüş olması pekâlâ muhtemeldir.)

Cinsel Kimliğin Belirsizliği

Stoker'ın Dracula'sı, Doğu'yu, Batı'dan temelden farklı bir yermiş gibi tanımlayan, Batı'nın sosyal-kültürel karşı kutbu gibi görülebilecek bir yerde yaşamıyor. Hatta üç eyaletin; Transilvanya, Moldovya ve Bukovina'nın sınırında bir yerde yaşayarak, Dracula Şatosu'nun tam yerini belirleyebilmeyi imkânsız kılıyor. Bu nedenle Harker'ın, şatonun, ayırt edilemez konumu sayesinde bir ara bölgede, gerçeklik ile yanılsamanın arasında sıkışıp kalması belirlenemez bir mekân konumuna işaret eder: Ne tamamen somut olan ve konumu saptanabilen ne de olgusalın karşıtı terimlerle tanımlanabilen bir yer yaratma potansiyelini taşıdığını ileri sürdüğü Kont'la ilk tanışma sahnesi, metnin bütünü açısından bir alegori işlevi taşımaktadır. Hatta, Kont, geleneksel olarak belirlenmiş cinsel kimlikler arasındaki farklılıkları da flulaştırarak meseleyi biraz daha karmaşıklaştırır. Bir androjen gibi görünür, güzel biçimli ağzı ile sivri keskin dişleri, dişilliğin sembolik biçimi ile eril fallik gücün ifadesini birleştirerek, Christopher Craft'in iddia ettiği gibi, figürün biseksüelliğini yansıtan pek çok işaretten en bariz olanını oluşturur.

Aristokrasi ve burjuvazi ile proletarya ve köylü kitleleri arasındaki kesin sınırları olduğu gibi, iki cins arasındaki farklılığı da katı bir kutuplaşmaya taşıyıp sınıf bilincini, cinsiyet bilincini bölen, cinsel ilişkiye ancak üremeye yönelik olduğu, bunu da kutsal Kilise'nin tayin ettiği sınırlar ve sınıflar içi evliliklerle gerçekleştiği ölçüde kabul eden Viktorya dönemi

İngiltere'sinin "rasyonelliklerine" radikal bir şekilde karşı çıkan Dracula, böylece romanın içinde yer aldığı tarihsel dönemin, değindiğimiz ilişkilerini yansıtan hâkim paradigmalarına karşı yükselen ödünsüz bir ses özelliği kazanıyor. İngiltere; Fransa ve Almanya'da yaşanan devrimlere, özellikle 1848 devrim hareketlerine uzaktan bakabilmiş, siyasal mücadele fiili çatışma biçiminde Ada'ya sıçramamıştı. Özellikle kadın haklan mücadelesi, kadının sosyal hayata katılma talepleri, kıta Avrupası'ndaki siyasal-sosyal talepler ile birleşip önündeki alanı genişletmeye çalışıyordu. Dinamik tartışmalar genelde geniş çaptaki toplumsal olaylar çerçevesinde meydana geliyordu ve hiçbiri cinsiyetlerle ilgili yasalar kadar mücadelenin hedefi olmamıştı. Gerçekten de, Elaine Showalter'in yazdığı gibi, Viktorya çağının armağanı olan cinsel kimlik ve davranışlarla ilgili bütün yasalar alaşağı ediliyormuş gibiydi. Örneğin 1880'lerin sonunda basında, edebiyatta ve el ilanlarında evlilik ve aile ile ilgili, daha önce benzeri görülmemiş bir kamuoyu tartışması ve eleştirisi vardı. 1880'de evlilikten sonra elde edilmiş olan kazançları ve mülkü, birliktelikleri sırasında sahip oldukları şeyleri elinde bulundurma hakkını kazanmış olan kadınlar tarafından kurulan Evli Kadınların Mülkleri Hareketi gibi hareketlerin de oluşmasıyla birlikte reform, patriark (ataerkil, erkek egemen) İngiliz hukuk sistemini etkilemeye başladı. Böylece evlilik patriark bir hegemonya ve kadının bağımlılığı üzerine kurulu bir ilişki olarak kabul edilmekten çıkarak, karı ve koca arasında eşit hakların ve görevlerin olduğu bir ilişki olarak görülmeye; "homoseksüellik" gibi "feminizm" (ve "işsizlik") kavramları da ilk kez kullanılmaya başlandı.

Kadın Romancılar

Bu tartışmaların merkezinde "Yeni Kadın Romancılar" denen bir grup vardı. Lady Laura Riding'in 1896 yılına ait

"Kadınlar Ne Okumalı?" adlı denemesinde yazdığı gibi metinleri "hastalıklı, karamsar, kaba (bayağı), küstah, saygısız [...] bağnaz [ve] tartışmalı olan bu romancılar, genellikle kadınların entelektüel başarılarını ve erkekler ile rekabeti savunuyorlardı; bunlar hikâyelerinde sık sık evliliğin getirdiği yıkımları ve zinayı dramatize etmekteydiler. Evlilik ve aile ile alay etmişler ve belki de hepsinden daha tartışmalısı, doğum oranının düşmesinin milli sermayenin iyi durumunu ve İngiltere'nin ekonomik ve askeri üstünlüğünün devamlılığını sarsacağından endişelenen ülkedeki muhafazakâr grupların daha fazla ve iyi anneler talep ettiği bir dönemde, anneliğin kutsallığını sorgulamışlardır."

Bu kadın romancılardan duydukları korkunun şiddetini gösteren bir işaret olarak, gelenekçiler, sık sık "Yeni Kadınlar"ı çelişkili şekillerde tasvir etmişlerdir. Bu yeni kadınlar bir yandan sinirli bir tip, çoğunlukla sinir hastası, histeriye yatkın, entelektüel aktivitenin fizyolojik bütünlüğünü (fizyolojisini) zayıflattığı bir varlık olarak canlandırılırken diğer yandan, cinselliği, serbest eşliği ve hoşgörüyle karşılandığı takdirde, devlet ile kültür arasındaki bağları koparark ve bencilce davranışları (tutumları) teşvik ederek toplumsal istikrarı sarsacak bir ilişki olarak canlandırmışlardır; çok zor kabul edilmiş olsa da bu düşünce çok açık bir şekilde Darwinci dünyanın rastgele, önüne gelen kişiden çocuk doğurma anlayışına da bir tepki içermektedir.

Stoker, Mina Harker, Dracula tarafından ilk kez ısırıldıktan sonra elinde olmadan devamlı ağlarken Dracula'ya şunu söyletir: "There now, crying again!" (İşte gene ağlıyor). Mina günlüğüne, başına neler geldiğini çok merak ettiğini yazacaktır. Daha da önemlisi "Varney"nin izinden giden Stoker, Lucy Vestenra karakteriyle ikinci bir tip çizer. Mina'ya elinde olsa üç erkekle evlenebileceğini itiraf eden, özgürlüğüne yeni kavuşmuş kadının etkilerine fazlasıyla açık olan Lucy, Dracula

tarafından tatlılığı ve saflığıyla karakterize edilir; Batı'nın ideal, geleneksel kadın figürü olmaktan çıkıp on dokuzuncu yüzyıl doğa tarihçileri tarafından dünyanın o ilkel dönemindeki, herkesle seks yapan Darwinci kadınına dönüşür; böyle bir kadın, o geleneksel annenin aksine, kalpsiz, insafsız, zalim ve seks budalası bir varlıktır.

Darwincilik öncesi dünya görüşünü karakterize eden insan-hayvan ilişkisindeki hiyerarşi ile birlikte erkeğin hiyerarşik üstünlüğünü ve cinsiyetlerin karşıtlığını reddeden bu figürler, geleneksel kavramlarla söyleyecek olursak, bundan böyle "doğal" (normal) olmayan bir dünya istiyorlardı. Bu kadınlar, daha sonra Dracula'dan farklı biçimlerdeki ve büyüklüklerdeki nesnelere dönüşme ve su buharı gibi görünüp kaybolma yeteneğini almış olan Lucy gibi, temelde geç on dokuzuncu yüzyılın maddiyatçı dünya anlayışına meydan okuyan kadının temsili ve sembolik değeri üzerine nasıl bir tartışmanın sürüp gittiğini ortaya koydular. Bu evli olmayan annelerin, statüko temsilcilerinin gözünde, dünyadan talep ettikleri; tamamen değil, ama son tahlilde maddiyattır. Yerleşik düzenin ödünsüz savunucuları için, bu yeni kadınlar dünyası, yoldan çıkmış, "pervers", yani "sapkın" bir dünyadır. Bu sapkınlığın başlangıcı olan Dracula'nın, iki dünya arasında kalmışlığından da bahsettiğimize göre, bu dünya ile ilgili söyleyebileceğimiz, onu en iyi karakterize eden şey, doğallığı bozulmuş olması ya da ahlaksız bir şekilde "doğal" oluşudur; (doğal kavramını birbirine zıt iki anlamda kullanmamızın temelinde, Batı kültür-düşünce dünyasında, bir yandan, doğal olan ile tanrısal olanın aynı olduğu, dolayısıyla doğal, dürtüsel dünya ile akıl, ahlak arasında bir çatışmanın düşünülemeyeceği anlayışı ile "doğallığı", tam da yerleşik muhafazakârlığın örtbas ettiği yanın ifadesi olarak kavrayan anlayış arasındaki karşıtlık ifade etmektedir.)

Dr. Seward tarafından, "yollarının hayata değil ölüme açılması gereken canlılara ait yeni düzenin lideri ya da bu düzenin

sağlanmasına yardım etmiş olan kişi" olarak tanımlanan, yaygın bir sapkınlık duygusuyla toplumu etkileme tehdidi taşıyan Dracula, bu yeni yeni temsil edilen kadın figürlerinin cinsiyetlerini karmaşıklaştırmakla kalmaz, aynı zamanda romandaki İngiltere'nin metafizik görüşlerini, Tanrı tarafından yaratılmış, rasyonel yasaların hüküm sürdüğü bir dünya tasarımını da sarsar. Geleneksel iki cinsiyet arasındaki kararsızlığı bir yana, on dokuzuncu yüzyılın kültürel toplumdışıları arasında yer alan son önemli erkek figürüdür Dracula. Bir toplumdışı olarak Dracula, İngiliz yazarlarının yüzyıl boyunca, hâkim varsayımlarını ve bu varsayımları destekleyen karşıtlıkları sarstıkları düşünüldüğü için kendilerini karşı koymaya mecbur hissettikleri, yaklaşmakta olan sosyal değişimin imalarını ve dinamiklerini temsil eder; değişimlerin vücut bulmuş, cisimleşmiş halidir o bir bakıma.

Atlantik'in iki tarafındaki on dokuzuncu yüzyıl yazarları için, kadın hakları düşüncesi, bireyselcilik, demokratik teoriler ve romantizmin de dahil olduğu sarsıcı etkilerin ürünüydü; özelikle de jeoloji ve doğal tarih alanlarındaki radikal bilim keşifleri, Fransa ve Amerika'daki sosyal ve politik devrimler, bu düşünceleri geleneksel dünyaya ihraç etmişlerdi. Maddi evrenin yeni özelliklerini ortaya çıkarmak ve dünyanın yaşının "Kutsal Kitap"ın söylediği gibi, birkaç bin yıla değil de jeolojinin yeni bulguları doğrultusunda milyonlarca yıla yayıldığını ispat etmek ve gezegenin hareketine, hayatın kökenlerine dair yeni açıklamalar getirmek; bütün bunlar İncil›in kültürel otoritesini tehdit eden güçlerdi. Bu yüzden oldum olası, varlıklı sınıfların erkeklerini iktidar sahibi yapan, Lucy gibi kadınları da evrensel saflığın ve Tanrı tarafından bahşedilmiş doğru'nun sembolik nesnelerine teslim eden (Maria Magdelena mitosu) sınıflı ve hiyerarşik bir toplumun otoritesini sarsmaktaydılar. Ama bu, edebiyatta genel kavramla, "sol" siyasal bir tepki yaratmak yerine, eski toplumun muha-

fazakâr temellerine yönelik bir değerler kaosunun öne çıkmasına yol açacaktı. Bireyin deneyimlere açıklığı, 18. yüzyılın rasyonalizminin ve 19. yüzyıl faydacılığı ile pozitivist teorilerinin merkezinde temellenen sağduyu ve mantık idealleri yerine, deneyimin belirsizliğine ve bireysel algılar ile sezgilerin geçerliliğine bırakmaya eğilimliydiler. Hepsi deneyimin, yaşantının öznelliğine ve hakikatin (gerçeğin) metaforik ve melez olma özelliğine, olayların gidişatının ve insanların başlarına gelecek olan olayları belirleyen şeyin geleneksel sosyal itaat ve Tanrısal öngörüden ziyade, şans ve bireysel haklar olduğu ilkesine ayrıcalık tanıma düşüncesindeydiler.

Anlatıcı Perspektifi

Stoker'ın hikâye anlatım stratejisinde, anlatıcı daha girişte "teknik" bir çözümle sözü "ben anlatıcı"lara bırakır. *Dracula* metni, çoğunlukla bir şekilde olayın yan zincirlerini oluşturan tek tek gözlem ve yaşantıların dizisinden oluşur. Bu hikâyeler boyunca araya kitabın önemli karakterleri tarafından tutulmuş günlükler, gazete kupürleri (tabii ki Drakula'nın bizimle sadece bir defa; Mina›yı baştan çıkartmayı başardığında, okura hitap eder gibi konuştuğu zamanı bunun dışında tutuyoruz), mektuplar, gazete makaleleri, seyir defterleri ve doğrudan yapılan görüşmeler girer. Bu anlatılardan bazıları üçüncü tekil kişi anlatıcının koyduğu tanım başlıklarına göre, steno makinesi ile yazılmış, bazıları ise bir fonografa sesle dikte edilmiştir. Bütün bu birinci tekil kişi anlatımları 19. yüzyıl pozitivistleri arasında da büyük ölçüde paylaşılan, gerçekliğin, gözlemlediğimiz ve sonra da inanç ve titizlikle kaydettiğimiz şeyle uyumlu olduğu düşüncesine dayanır ve bize tartışılmaz gerçekliğe tanıklık etme ve onu kaydetmiş olma izlenimi vermeye yöneliktir. Dönemin pozitivist dil anlayışında, kelimelerin anlamlarının doğadan, maddesel dünyanın özünde olan bir bağlantıyla türedikleri varsayılıyordu. Harker'a göre -gi-

derek artan bir oranla diğerleri için de– düşünce ve olayları bir dil üzerinden ifade etmek, özellikle de o dil yaygın bir kültürel anlatımın bir parçası olarak belirdiğinde, sadece belleğin zinde tutulmasına bir aracı olmakla kalmıyor, aynı zamanda yazanı da ruhsal olarak sağlıklı tutan bir etmen oluyordu.

Dilin bir işaretler sistemi olduğunu, anlamın sabit olmadığını, "dil"in, ötesinde ya da dışında bir dünya ile özsel bir bağlantıdan çok işaretler arası ilişkinin bir fonksiyonunun sonucu olduğunu söyleyen "göstergebilim" tarafından reddedilen bu eski bakış açısını sanki onaylar gibi *Dracula*'daki tek tek karakterler ağır, ama emin bir şekilde kişisel kayıtlarını birbirleriyle paylaşırlar. Toplumsal, kültürel, ahlaki yapılar yoluyla görünüşe göre potansiyel olarak kişiye göre değişebilen, güvenilmez çeşitli söylentilerden uyumlu tek bir anlatım çıkartırlar: Sonuçta parça parça, kişilere dağıtılmış anlatıcı rolleri, öznel deneyimi belirleyici kılma eğilimine bağlı kalan bir anlatı çıkartır karşımıza. Bu parça parça "tespitleri" birleştiren eksen ise elbette Dracula ile kurulan doğrudan ya da dolaylı ilişkidir. Öte yandan "birleşme" hem anlatıyı toparlar hem de içerik düzleminde anlamsal bir sonuç koyar ortaya: Başarıları Dracula'nın sapkınlığı karşısında kültürel bir birlikteliği yapılandırmanın halen mümkün olduğuna da işaret eder. Ayrıca bu, baş kahramanların romanda intikamlarını makul bir eylemler serisine indirgemelerini mümkün kılar ve bu şekilde Dracula'yı engelleyip, alt ederler.

Mina'nın konumunu da bu bağlamda algılayabiliriz. Diğerlerinin haberini gazetelerden ilk öğrenenlerden biri olarak Mina romanda ilk defa bu erkek grubunun eylemlerinin dışında bırakılır. Sebep onun bir kadın olmasından dolayı bu tür işler için ya da onları ilgilendiren tartışmalar için özellikle uygun olmamasıdır. Gelgelelim bunun sonucunda Dracula geldiğinde Mina yalnız ve korumasız kalır; kendisini

koruyacak gardiyanlar o sırada Kont'u aramak üzere "Carfax"ta, onun sayfiye evinde olacaklardır. Onların ihtiyacı geleneksel cinsiyet ayarını tekrar kurmak, yoluna sokmaktır. Bu ihtiyaçlarından dolayı Mina'nın Dracula'nın bir kurbanı olmasına göz yumarlar. Roman boyunca, karakterler bir çeşit araştırmaya girdiklerinde Stoker karşımıza birtakım olaylar çıkartır. Bunlar çoğunlukla fiziksel olarak kaçış yollarının arandığı araştırmalardır. Aranılan gerçek bir anahtardır. Örneğin Harker, Dracula'nın bedenini araştırarak onun kalesini kilitleyip kendisini özgür bırakacak bir anahtar bulmaya yeltenir. Bununla birlikte, Stoker'ın araştırmaları farklı bir tür kaçışı temsil eder. Burada da aranılan gene gerçek "yazınsal" bir anahtardır belki; ama söz konusu olaylarda aranılan anahtar, ayrıca metaforik bir anlam da taşır. Bu, bir ipucu verir, aranılan şeyin anlamını keşfetme arzusunu gösterir; dünyayı kontrol etme arzusuna, onu yeniden düzeltme ve Dracula'nın bir şekilde temsil ettiği sapkınlıktan kurtarma isteğine işaret eder.

Ve romanın sonunda Mina'nın yardımıyla erkekler bu metaforik anlamdaki "anahtar"ı bulmuşa benzerler. Dracula'yı kavrarlar. Onun hareketlerini çözerler ve bu sayede Dracula'yı bulup yenerler. Gene de, erkekler (Van Helsing'in gözlemlediği gibi) anahtarla -durumlarına çözüm olacak en olası şeylekarşılaştıkları anda, bir defa daha zaferlerini karakterize edip, inanç sistemlerini yeniden yapılandırır gibi rahatsız edici ve genel olarak sezilmemiş ironik bir durum yaşarlar. Dracula'nın evine girmek ve Kont'un içinde istirahatte olabileceği eski tabutları yok etmek için bir zamanlar bir şeyleri restore etmiş olan bir kilit ustasını yanlarına alıp eve girmeleri gerekir. Erkekler illegal girişimlerini gizlemek şöyle dursun, planlarını gün boyunca yoldan geçenlerin önünde uygularlar. Yine de bu stratejiyi uygularken kendi rasyonel önermeleriyle ters düşerler. Yaptıklarına tanık olanları başarılı bir şekilde eğlen-

direrek muhafazakâr, gerici inanışlarını, bilinen, görünen şeylerin gerçekliğinde sergilerler. Ev gerçek sahiplerinin eline geçtiğinde, diğer bir deyişle sahibi olmadıkları halde eve kabul edildiklerinde, onlar da ironik bir biçimde düşmanlarıyla ittifak kurmuş olurlar.

İstanbul

dracula

Sevgili Arkadaşım Hommy Beg'e

birinci bölüm

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
(Stenoyla tutulmuştur.)

3 Mayıs, Bistritz

1 Mayıs akşamı saat 8.35'te Münih'ten yola çıktım, ertesi sabah Viyana'ya vardım. Aslında 6.46'da gelmem gerekirdi ama tren bir saat gecikti. Önce trenin penceresinden sonra da sokaklarında yaptığım küçük yürüyüşten görebildiğim kadarıyla Budapeşte harika bir yer. İstasyondan uzaklaşmaya korktum çünkü zaten geç gelmiştik ve mümkün olduğunca vaktinde hareket edecektik. Oradan ayrılırken artık Batı dünyasından çıkıp Doğu'ya yöneldiğimizi düşündüm. Burada genişlik ve derinliklerinin yanı sıra asaletleriyle de öne çıkan Tuna Nehri üzerine kurulmuş Batı'nın en muhteşem köprüleri, bizi Türk geleneklerine doğru götürmekteydi.

Kentten ayrılırken vakti iyi ayarlamış, akşam olur olmaz Klausenburgh'a varmıştık. Bir gece Hotel Royale'de kaldım. Akşam yemeğinde ise, aslında pek de yemek denmezdi buna, kırmızıbiberle pişirilmiş tavuktan biraz yedim. Çok lezzetliydi ama fazla kuruydu. (Not: Mina için tarifini aldım.) Garsona sordum, yemeğin adı 'biberli tavuk'muş, geleneksel yemekleriymiş. O yüzden de Karpatlar'da nereye gitsem yiye-

bilirmişim. Üstünkörü Almancam pek işime yaramıştı doğrusu, olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Londra'da biraz vaktim varken British Museum'a gitmiş, kütüphanedeki kitaplardan, haritalardan yararlanıp Transilvanya hakkında bir araştırma yapmıştım. Yabancı bir ülkenin asilzadelerinden biriyle iş yapacaksanız o ülke hakkında edineceğiniz bilginin ne kadar önemli olabildiğini düşünmüştüm. Bölgeye ismini veren ülkenin en doğusunda, Karpat Dağları'nın ortasında Transilvanya, Moldovya ve Bukovina devletlerinin ortasında bulunuyordu ve Avrupa'nın en yaban, en az bilinen yeriydi. Drakula'nın şatosunun bulunduğu yeri tam olarak gösteren herhangi bir yapıta veya haritaya rastlamamıştım, zaten ülkenin bizim mühimmat haritalarına benzer bir haritası çıkarılmamıştı. Ancak adını Kont Drakula'nın verdiği Bistritz adlı bu meşhur posta kasabasını bulabilmiştim. Hafızamı yoklayıp Mina'yla yaptığım seyahatler üzerine konuştuktan sonra bazı notları buraya ekleyeceğim.

Transilvanya'nın nüfusunu dört farklı millet oluşturuyordu: Güney'deki Saksonlar ve onlara karışmış olan Daçyalıların torunları olan Eflaklılar; Batı'da, Doğu'da ve Kuzey'de ise Szekelyler. Attila'nın ve Hunların soyundan geldiklerini söyleyen son grubun arasına gidiyorum şimdi. Söyledikleri doğru olabilirdi zira on birinci yüzyılda Macarlar ülkeyi fethettikleri zaman Hunların orada yaşadığını görmüşlerdi. Bir keresinde dünyadaki bütün batıl inançların Karpatya atlarının nallarından dünyaya yayıldığını okumuştum; burası bir tür hayali girdap merkezindeymiş. Eğer bu doğruysa gezimi bayağı ilginç bir hâle getirecekti. (Not: Kont'a bunların hepsini sormam gerek.)

Yatağım çok rahattı ama görülebilecek bütün garip rüyaları gördüğüm için iyi uyuyamadım. Bir köpek bütün gece penceremin altında uludu, belki rüyaların sebebi oydu ya da tavuk yemeğindeki biberdi, sürahideki bütün suyu içmiştim

ama yine de susuzluğum geçmemişti. Sabaha karşı uyuyakalmışım, birinin durmaksızın kapıya vurmasıyla uyandım. O zaman anladım ki epey derin uyumuşum. Kahvaltıda biber yemeye devam ettim, yanında da 'mamaliga' dedikleri mısır unundan yapılan bir lapa ile 'impletata' dedikleri içi kıyma doldurulmuş patlıcan vardı. (Not: Bunun da tarifini aldım.) Yediklerimin hepsi enfes şeylerdi ama kahvaltıyı alelacele ettim; çünkü tren sekizden önce kalkacaktı, daha doğrusu öyle olmalıydı. Fakat saat 7.00'de kan ter içinde istasyona gelip vagonda bir saat bekledikten sonra ancak yola çıkabildik. Galiba ne kadar Doğu'ya giderseniz trenlerin dakiklikleri de o kadar azalıyor. Acaba işler Çin'de nasıl yürüyor?

Gün boyunca her tarafı güzelliklerle dolu ülkenin içinden ağır ağır ilerledik. Bazen tıpkı dua kitaplarımızda resmedilenlere benzeyen dik yokuşlar üzerindeki kaleleri veya kasabaları gördük; bazen de kuvvetli seller nedeniyle her iki tarafında geniş taşlık alanlar bulunan nehirlerin, derelerin yanından geçtik. Bir nehrin etrafını o kadar açabilmek için çok miktarda suyun, çok kuvvetli akması gerek. Her istasyonda türlü çeşit giysileriyle irili ufaklı topluluklar hâlinde insanlar vardı. Bazıları tipik köylü giysileri giymişlerdi, Fransa ve Almanya'dan gelen bazıları da kısa ceketli, yuvarlak şapkalı, elde dikilmiş pantalonlar giyen insanlardı. Ancak bir kısmını gerçekten görmeye değerdi. Uzaktan baktığınızda kadınlar pek hoş görünüyorlardı; ancak yaklaşınca bellerinde bir tuhaflık görülüyordu. Hepsinin üstünde farklı kumaşlardan beyaz, uzun kollu gömlekleri vardı; çoğunun belinden kalın bir kemerin yanı sıra balerinlerin giysilerindeki gibi ipler her yana uçuşuyordu. İç etekliklerinin ipleriydi bu sarkanlar. Yine de gördüğümüz en garip manzarayı Slovaklar sergilemekteydi; diğerlerine göre daha barbar olan bu insanlar kalın kenarlıklı kocaman şapkaları, devasa büyüklükte ve bollukta kirli pantalonları, beyaz keten gömlekleri, hemen hemen otuz

santim eninde ve üzeri pirinç zımbalarla dopdolu devasa ve ağır deri kemerleriyle karşımızdaydılar. Uzun çizmelerinin içine tıkılmış pantaloları, uzun siyah saçları ve kalın, gür kara bıyıkları vardı. Çok dikkat çekiciydiler ama çekici görünmüyorlardı. Tiyatro sahnesinde olsalar eski zamanlara ait Doğulu eşkıya rolü oynamak için sahmeye çıkmışlar derdiniz. Ama öğrendiğime göre zararsızdılar, hatta kendilerini savunmaktan başka bir dertleri yoktu.

Çok enteresan ve antik bir yerleşim yeri olan Bistritz'e vardığımızda alacakaranlığın karanlık kısmına yetişebilmiştik ancak. Tam sınırda olması nedeniyle, Borgo geçidi kentin içinden geçip Bukovina'ya bağlanıyordu; kentin epeyce fırtınalı tarihinin izleri hâlâ silinmemişti. Elli yıl önce çıkan bir dizi yangın beş farklı olayla birlikte kenti altüst etmişti. On yedinci yüzyılın hemen başında kent kuşatıldığında savaşın yanı sıra kıtlık ve salgın hastalıklardan 13.000 kişi ölmüştü,

Kont Drakula'nın beni yönlendirdiği Altın Taç Oteli tam da istediğim gibi, eski usül bir oteldi; ben de ülkenin ne kadar özelliği varsa hepsini görmek istemiştim. Belli ki beklenmekteydim zira kapıya yaklaştığımda neşeli bir ifadeyle yaşlıca bir hanım yanıma yaklaştı; üzerinde sıradan köylü giysileri vardı, beyaz elbisenin üzerine hem önü hem arkası olan renkli kumaştan çift taraflı bir önlük giyiyordu, önlük o kadar dardı ki neredeyse terbiye sınırlarını aşacaktı. Kapıya yaklaşınca eğilerek bana, "Bay İngiliz?" dedi. "Evet" dedim.

"Jonathan Harker." Gülümsedi ve kendisini kapıya kadar takip eden beyaz gömlekli yaşlı adama başıyla bir işaret yaptı. Adam gitti ama çok kısa bir süre içinde elinde bir mektupla geri geldi:

"Dostum,

Karpatya'ya hoş geldin. Seni sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece iyice uyu. Posta arabası saat üçte Bukovina'ya doğru yola çıkacak, senin yerin de ayrıldı. Borgo Geçidi'ne arabamı yol-

layıp seni aldıracağım. Umarım Londra'dan buraya yaptığın yolculuk mutlu geçmiştir ve benim güzel ülkemde kalmak da hoşuna gider.

Dostun, Dracula"

4 Mayıs

Anladığıma göre ev sahibim posta arabasında bana en iyi yeri ayarlaması konusunda Kont tarafından tembihlenmişti; ancak sorduğum diğer ayrıntılar konusunda ağzı fena sıkıydı, üstelik Almancamı anlamamış gibi yapıyordu. Ama bu imkânsızdı çünkü o zamana kadar her şeyi anlamıştı, en azından anlamış gibi cevaplar vermişti. Kendisi ve karısı, yani beni içeri davet eden yaşlı hanım, korku dolu bir ifadeyle yüzüme bakıyorlardı. Paranın zarfın içinde olduğunu ve tek bildiğinin de bu olduğunu homurdandı. Kont Drakula'yı tanıyıp tanımadığını sorup şatosuyla ilgili bildiklerini anlatmasını rica ettiğimde ise hem karısı hem kendisi istavroz çıkardılar, bu konuda hiçbir şey bilmediklerini söyleyerek kestirip attılar. Zaman o kadar daralmıştı ki bu konuda soru soracak başka birini bulmam olanaksızdı ve her şeyin bu kadar gizemli bir hâle bürünmesi içimi hiç de rahatlatmıyordu.

Tam handan çıkarken yaşlı hanım yanıma yaklaştı, deli deli bakıyordu, aceleyle bana, "Gitmek zorunda mısınız? Ah beyefendiciğim, gerçekten gitmek zorunda mısınız?" dedi. O kadar gergindi ki bildiği bütün Almanca kelimeleri unutmuşcasına benim hiç bilmediğim başka dillerden kelimeler katarak karman çorman bir dil konuşmaya başladı. Sürekli olarak sorular sormasam ne dediğini hiç anlamayacaktım. Sonunda bir an önce gitmem gerektiğini; çünkü çok önemli bir işim olduğunu söylediğimde dönüp bana şunu sordu:

"Siz bugünün hangi gün olduğunu biliyor musunuz?"

"Mayısın dördü" deyince başını iki yana sallayarak cevap verdi.

"Tamam, onu biliyorum ama siz bugünün ne günü olduğunu biliyor musunuz?"

Anlamadığımı belirtince de devam etti:

"Bugün Aziz George gününün arifesi. Bu gece saat on ikiyi vurduğu zaman ne olacağını bilmiyor musunuz? Dünya üzerinde ne kadar kötülük varsa hepsi saklandığı yerden çıkacak. Peki, siz nereye gideceğinizi ve ne yapacağınızı biliyor musunuz?" Çektiği sıkıntı yüzünden okunuyordu, rahatlatmak için ne yaptıysam işe yaramadı. Sözlerinin işe yaramadığını görünce dizlerinin üzerine çöküp gitmemem için bana yalvarmaya başladı; en azından yola çıkmak için bir veya iki gün beklememi önerdi. Her şey gülünç bir hâl almaya başlamıştı ve bundan rahatsız oluyordum. Ama yapacak çok iş vardı ve kimsenin buna engel olmasına tahammülüm yoktu. O yüzden yerden kalkmasına yardımcı oldum, sonra da mümkün olan en ciddi ifademi takınıp kendisine teşekkür ettim ancak görevimin beni çağırdığını, gitmemin gerçekten şart olduğunu söyledim. Yerden kalktı, gözlerini sildi, boynundaki haçı çıkarıp bana uzattı. O an ne yapacağımı bilemedim, İngiliz Kilisesi'ne mensup birisi olarak böyle davranışları putperestlikle bağdaştırmam gerekirdi. Ancak bu durumda iyi niyetinden hiç kuşku duymadığım yaşlı bir hanımı reddetmek de çok kaba geldi. Sanırım yüzümdeki tereddütü o da gördü ve "Annenizinhatırı için" diyerek tesbihi boynuma geçirir geçirmez odadan çıktı. Günlüğün bu kısmını geç kalmasına hiç şaşırmadığım arabayı beklerken yazıyorum, haç da hâlâ boynumda duruyor. Belki yaşlı kadının korkusu, belki buralarda sık sık rastlanan hayalet hikâyeleri, belki de haçın kendisi yüzünden bilmiyorum ama kendimi her zaman hissettiğim kadar huzurlu hissetmiyorum. Eğer bu defter Mina'ya benden önce ulaşırsa ona benden bir veda getirsin. İşte araba da geldi!

5 Mayıs, Şato

Sabahın griliği geçmiş, ileride görünen ufuk çizgisinden, güneş yükselmeye başlamıştı ama üzeri çizik çizikti; önünde ya tepeler ya da ağaçlar vardı ama bu kadar uzaktan seçilmiyor, küçük şeylerle büyük şeyler birbirine karışıyordu. Uykum yok, uyanana kadar kimse bana seslenmeyeceğine göre uykum gelene kadar yazmaya devam edeyim. Yazacak bir dolu garip şey oldu, ama okuyanların merakını gidermek için önce Bistritz'den ayrılmadan çok iyi bir yemek yediğimi söyleyeyim. Hatta ne yediğimi de: "hırsız bifteği" denen baharata bulanmış domuz eti, soğan ve dana etini şişe dizerek hazırlanan yemek; Londra'da kedi maması diye satılan et kadar basit bir yöntemle pişirilmişti. Şarap olarak da beyaz Mediasch vardı, insanın dilinde hatırı sayılır bir burukluk bıraksa da içilmeyecek bir şarap değildi. Birkaç kadeh ondan içtim, başka bir şey de içmedim.

Arabaya gittiğimde şoför henüz yerini almamıştı, sonra ev sahibi hanımla konuşurken gördüm onu. Belli ki benim hakkımda konuşuyorlardı, ikide bir bana bakıyorlardı çünkü. Sonra kapının önündeki bankta oturanlardan birkaç tanesi, onlara 'laf taşıyan' anlamına gelen bir şey diyorlar, yaklaşıp ve ikisini dinlemeye başladılar, sonra da acıyarak bana baktılar. Birkaç garip sözcüğün durmadan tekrarlandığını duyuyordum, konuşanların hepsi başka milletlerden olduğu için sözcükler de her dildendi. Çok dilli sözlüğümü çantamdan çıkarıp duyduklarıma baktım ama hiç de hoşuma gidecek şeyler değildi söyledikleri; 'Ordog'/Şeytan 'pokol'/cehennem, 'stregoica'/cadı, 'vrolok' ve 'vlkoslak' kelimelerinden biri Sırpça biri Slovakça kurt adam veya vampir demekti. (Not: Gidince Kont'a bu batıl inançlarla ilgili ne bildiğini soracağım.)

Yola çıktığımızda hanın kapısındaki kalabalık, ki biz oradan ayrılana kadar epeyce çoğalmıştı, hep birlikte istavroz çıkararak iki parmaklarını bana doğru uzattılar. Biraz zorlukla da

olsa yolculardan birini bu hareketin anlamını açıklamaya ikna ettim; önce cevap vermek istemedi ama İngiliz olduğumu öğrenince bunun nazara karşı yapılan bir tür tılsım veya koruma olduğunu söyledi. Aslında bunu duymak pek de iyi gelmedi, ne de olsa bilmediğim bir yere doğru yolculuğa çıkıp tanımadığım bir adamla buluşmaya gidiyordum. Etrafımdaki herkes o kadar iyi kalpli, üzgün ve sempatikti ki ister istemez etkilendim. Hanın ortasındaki meydanda, yeşil fıçılar içine dikilmiş zakkum ve portakal ağaçlarının önünde durup hep birlikte istavroz çıkaran kalabalığı son gördüğümde hissetiklerimi kolay kolay unutamam. Sonrasında ise keten iç donu 'gotza' dedikleri oturağının her yerini kaplayan şoförümüz kırbacını dört atın üzerinde şaklattığında atlar hep birlikte koşmaya başladı ve yola çıktık.

Arabamız ilerlerken manzaranın güzelliğinden etkilenip bütün o korkuları geride bırakmıştım, oysa arabada konuşulan dilleri bilseydim bu belki de o kadar olay olmazdı. Yolumuzun üzerinde yeşil ormanlar ve korular uzanıyordu, orada burada üzerinde ağaç veya yan duvarları yola bakan çiftlik evleri olan tepeler arasından geçiyorduk. Yol boyunca her tarafta çiçek açmış elma, erik, armut ve kiraz ağaçları vardı; ilerledikçe ağaçların altındaki çimenlerin üzerine yayılmış ışıltılı taç yapraklar gördüm. Buralarda 'Mittel Land' dedikleri bu yeşil tepelerin arasından geçen yol çimenlikle kaplı kıvrımlarda bazen kayboluyordu ya da önümüz sıra uzayıp kısalan alevlere benzeyen ve her bir yana saçılmış çam dalları yüzünden kapanıyordu. Epeyce engebeli bu yol üzerinde her nasılsa uçarcasına bir hızla gitmeye devam ediyorduk. Neden bu kadar hızlı gittiğimize hiçbir anlam veremesem de belli ki şoförümüz Borgo Prund'a varmadan önce hiç zaman kaybetmemeye kararlıydı. Söylenenlere göre yağan kardan sonra yazın seyrine doyum olmayan yolun bakımı yapılmamıştı. Bu açıdan bakıldığında Karpatlar'daki diğer yollardan farklı olduğunu söyleyebilirim çünkü yolların bakımını yap-

mak genelde görülen bir uygulama değildi. Eskiden Voyvoda prensleri yolları tamir etmekten özellikle kaçınırlardı çünkü Türkler yabancı birlikleri getirtmek için hazırlık yaptıklarını düşünüp her an topun ağzında olan savaş tehdidini gerçeğe dönüştürebilirlerdi.

Mittel Land'in yeşil tepeliklerinin ardında yükselen haşmetli yamaçlardaki ormanlar Karpatların sarp kayalıklarına doğru uzanmaktaydı. Üzerine ikindi güneşi vurduğunda sağlı sollu yükselen bu güzelim sıradağlar muhteşem renkleri önümüze sermişti; zirvelerdeki koyu mavi ve mor taşların çimenle buluştuğu yerdeki yeşillerle kahverengilerden başınızı çevirip sivri kayaların çentikli uçlarına, sivri uçurumlara bakabilirdiniz; bu manzarayı arkanızda bıraktığınızda ise karla kaplı zirveler başlıyordu. Dağların arasında sık sık gördüğümüz uçurumların arasından güneş batmaya yüz tuttukça akan suyun beyaz parıltılarını görüyorduk. Bir tepenin eteğini henüz dönüp karla kaplı bir dağ zirvesiyle karşı karşıya kalmıştık; daha doğrusu kıvrıla kıvrıla giden yolu tam döndüğümüz sırada yol arkadaşlarımdan biri elini dizime koyup, "Bak, Isten szek!" (Tanrı'nın oturağı) deyip saygıyla istavroz çıkardı.

Bitmeyecek gibi görünen yolumuza devam ederken güneş alçalıp arkamızda kalmış, akşamın gölgeleri etrafımızı sarmaya başlamıştı. Günbatımını tutan karla kaplı dağ zirvesinin tatlı bir pembelikle parlaması manzaradaki son düzeltmeleri de tamamlamıştı. Arabamız bu güzel manzarada yol alırken resim gibi giysiler içindeki Çekleri ve Slovakları ardımızda bırakıyorduk; ama bu manzarada acı verecek kadar sıkça karşımıza çıkan guatr vakaları vardı. Yol kenarı haçlarla doluydu ve ilerledikçe yol arkadaşlarımın hepsi istavroz çıkardılar. Orada burada köylü kadınlarla erkekleri bir mihrabın önünde diz çökmüş hâlde görüyorduk; arabamıza dönüp bakmayan bu insanlar o kadar iç dünyalarına gömülmüşlerdi ki gözlerini de kulaklarını da dış dünyaya kapatmışlardı. Benim için yeni sayılacak başka şeyler de vardı; ağaçlardaki ot yığın-

larını ve narin yeşil yapraklarının arasından gümüş rengi ışıltılar saçan öbek öbek huş ağaçlarının beyaz gövdelerini gördüm. Yılana benzeyen uzun gövdeleri yolun engebelerine göre hesaplanmış köylülere ait at arabalarının yanından geçip duruyorduk. Bu arabalarda evlerine dönen köylüler oturuyordu; Çekler beyaz, Slovaklar ise renkli koyun postlarına sarınmışlardı. Slovaklar uzun saplı baltalarını mızrak gibi taşıyorlardı. Akşamın yaklaşmasıyla hava iyice kararıp meşe, kayın ve çam ağaçlarından gelen kasvetli sisle karışıp soğumuştu. Borgo Geçidine doğru çıkarken geçtiğimiz tepelerin arasındaki çıkıntılarda oluşan derin vadilerde ise kışın sonunda yağan karların oluşturduğu beyazlığın önünde duran kara köknarlar vardı. Karanlıkta üzerimize kapanır gibi görünen çam ormanları arasından geçen yol kesintiye uğradığında etraftaki ağaçları sarmalayan o kesif grilik bir anda tuhaf bir resmîlik havası yaymış, akşamın erken saatlerinde ortaya çıkan düşünceler ve tatsız kuruntuların unutulup gitmesine fırsat vermemişti; oysa kararmaya yüz tutan günbatımı, Karpat dağları arasına yayılan hayalete benzer bulutların vadilerde kıvrılıp durması garip bir ferahlık duygusu uyandırıyordu. Bazı yokuşlar o kadar dikti ki sürücümüz ne kadar acele ederse etsin atlar ancak ağır ağır tırmanabiliyorlardı. Tıpkı kendi ülkemde yaptığım gibi arabadan inip o yokuşu kendim tırmanmak istedim, ama sürücü bunu işitmek bile istemedi. "Hayır, hayır" dedi. "Buralarda yürüyemezsiniz, köpekler çok vahşidir." Sonra da arabada bulunan diğer yolcuların da onayını isteyen bakışlarıyla kendince kibarlık yapmaya çalışarak, "Böyle şeylere ancak uyumadan önce vaktiniz olur" diye ekledi. Zaten ondan sonra yol boyunca sadece bir dakikalığına, o da ışıklarını yakmak için durdu.

Hava karardığı zaman yolcular arasında bir heyecan dalgasının dolaştığını hissettim, birbirlerinin peşi sıra hepsi sürücüye daha hızlı gitmesi için ısrar ediyor gibiydiler. Uzun kamçısıyla atları acımasızca kırbaçladı, hoyrat hoyrat bağırıp

atları hızlandırmaya çalıştı. Sonra karanlığın içinde, önümüzde gri bir ışık görür gibi oldum; sanki tepelerin arasındaki bir yarıktan geliyor gibiydi. İşte o zaman yolcuların heyecanı büsbütün arttı; şirazesinden çıkmış arabamız deriden yayların üzerinde şöyle bir titredi ve fırtınalı denizde kalmış bir tekne gibi bir o yana, bir bu yana sallandı. Bir yere tutunmak zorunda kalmıştım. Yol düzleşince artık uçar gibi gitmeye başladık. Bu sırada dağlar her iki taraftan da yakınımıza gelmiş, hatta neredeyse kaşlarını çatarken Borgo Geçidi'ne varmıştık. Yolcuların çoğu bana teker teker hediyeler vermeye başladılar; o kadar ısrarcıydılar ki reddetmenin imkânı yoktu. Hepsi birbirinden garip ve değişik hediyelerini sunarken iyi niyetlerini dile getirip kibar birkaç söz söylediler, bir dua ettiler ve Bistritz'deki otelin önündeki kalabalıkta da gözlemlediğim korku ifade eden hareketlerle istavroz çıkarıp nazardan korunmamı dilediler. Bu sırada uçmaya devam ediyorduk; sürücümüz öne doğru eğildi, yolcular da arabanın her iki yanından dışarıdaki karanlığın içine gözlerini dikip baktılar. Belli ki dışarıda ya çok heyecan veren bir şey olmuştu ya da olması bekleniyordu; ama kime sorarsam sorayım hiçbir cevap alamadım. Bu heyecanlı durum biraz daha sürdü, sonunda doğu tarafına açılan geçidi gördük. Tepemizde kara, yuvarlanan bulutlar, havada da gök gürültüsünün sıkıntı veren ağırlığı vardı. Görünüşe göre sıradağlar iki farklı iklimi birbirinden ayırmışlardı ve biz de gök gürültülü kısma girmek üzereydik. O sırada dışarıya bakıp beni Kont'a götürecek olan aracı görmeye çalışıyordum. Her an karanlığın içinden bir lambanın ışığını görecekmişim gibi geliyordu ama ortalık kapkaranlıktı. Görebildiğim tek şey bizim arabanın lambalarından yansıyan ışığın içinden yükselen ve zora koşulmuş atların nefesiyle oluşmuş beyaz buharın gölgeleriydi. Şimdi önümüzde uzanan beyaz kumlu yolu görebiliyorduk ama orada da hiçbir aracın izi yoktu. Yolcular beklentimin boşa çıkmasıyla alay edercesine bir oh çekerek arkalarına yaslan-

dılar. O sırada ne yapsam diye düşünürken sürücü saatine bakıp diğer yolculara hem çok yavaş hem de çok sessizce bir şey söyledi, çok iyi duymamıştım ama galiba, "bir saatten daha az" demişti. Sonra bana döndü ve benimkinden çok daha bozuk bir Almancayla dedi ki:

"Burada araba yok. Beyefendi'yi bekleyen yok zaten. Şimdi bizimle Bukovina'ya gelecek ve yarın, belki de ertesi gün döneceksiniz; ertesi gün olsa daha iyi." Sürücü konuştuğu sırada atlar kişnemeye, derin derin nefes alıp vermeye, huzursuzlanmaya başladılar. Sürücü atları yularlarından çekerek sakinleştirmek zorunda kaldı. Sonra da köylülerin koro hâlinde attığı çığlıklar ve çıkardıkları haçlar arasında dört atın çektiği bir araba arkamızdan yaklaştı, solumuzdan geçip yanımızda durdu. Bizim arabanın lambalarının düşürdüğü sönük ışıktan görebildiğim kadarıyla atları süren uzun boylu, uzun kahverengi sakallı adamın giydiği siyah şapka yüzünü tamamen gizliyordu. Tek görebildiğim yüzünü bize döndürdüğü sırada ışığın altında kırmızıya çalan bir çift parlak gözdü. Sürücümüze dönüp dedi ki:

"Bu akşam çok erkencisin arkadaşım." Kekeleyerek cevap verdi diğeri:

"İngiliz beyin acelesi vardı." Bu cümleye anında cevap geldi:

"Onun için de Bukovina'ya devam etmesini istedin herhâlde. Beni kandıramazsın arkadaşım, hem çok şey biliyorum hem de atlarım çok hızlı." Konuşurken gülümseyince lambanın ışığı sert görünümlü ağzını ortaya çıkardı; kıpkırmızı dudakları ve fildişi kadar beyaz ve keskin görünümlü dişleri vardı. O sırada yolculardan biri Bürger'in "Lenore"* şiirinden bir başka dizeyi fısıldamaktaydı:

---

* Alman şair Gottfried August Bürger tarafından 1773 yılında yazılan "Lenore" adlı şiir on sekizinci yüzyılın en önemli gotik baladlarından biri olarak bilinir. Şiirde sözü edilen ve mezarından kalkıp gelen karakter vampir olarak tanımlanmamış olsa da dönemin vampir edebiyatı üzerinde hayli etkisi olduğu bilinmektedir. (ç.n.)

Denn die Todten reiten schnell... (Ölüler dörtnala koşarlar...)

Bu acayip sürücü köylünün söylediklerini duymuş olmalıydı çünkü başını kaldırıp sözlerin sahibine ışıl ışıl baktı. Yolcu ise yüzünü öte yana çevirdi, iki parmağıyla istavroz çıkardı. Sürücü, "Beyin valizini ver" dedikten sonra çantalarım apar topar yeni gelen arabaya aktarıldı. Arabadan inip yandakine geçmek isterken sürücünün çelikten yapılmış eli beni kavrayıp yukarı çekti, muazzam güçlü birisiydi demek ki. Sonra dizginleri şaklattı, atlar döndü ve geçidin karanlığındaki yola doğru savrulduk. Arkama dönüp baktığımda lambaların ışığında atların nefesinden gelen buharı ve biraz önce yol arkadaşım olan insanların istavroz çıkardığını gördüm. Sürücü kırbacını şaklatıp atlara bağırınca Bukovina'ya doğru hızla yol almaya başladık. Karanlığın içinde yol alırken garip bir ürpermeyle yalnızlık duygusunu bir arada hissettim; tam o sırada sırtıma bir pelerin dizlerime de bir kilim örtüldü, sürücü mükemmel bir Almanca ile:

"Sayın Beyefendi, gece biraz serin olur, bu yüzden Kont hazretleri sizinle ilgilenmem konusunda çok hassaslar. Emrinize amadeyim efendim. İhtiyaç duyarsanız koltuğunuzun altında bir şişe slivovitz (buraların erikten yapılan meşhur kanyağı) var." Alıp içmesem de orada olduğunu bilmek hoşuma gitti. Korkmamıştım ama kendimi bir garip hissetmiştim. Eğer başka bir seçeneğim olsaydı bilinmeze yaptığım bu gece yolculuğunu o zaman yapardım. Araba bir süre zar zor ilerledi, sonra tam tersi bir yöne saptık ve düz bir yoldan gittik. Sanki dönüp dolaşıp aynı yolu gidiyormuşuz gibi geliyordu bana. O yüzden de belirli bir noktayı kerteriz aldım ve tahminimde haklı çıktım. Sürücüye bu mesele hakkında soru sormayı çok isterdim ama eğer bu gecikme bilerek yapılıyorsa içinde bulunduğum durumda herhangi bir itirazın anlamı olmayacaktı. Yavaş yavaş ne kadar zaman geçtiğini merak etmeye başlamıştım. Bir kibrit çaktım, alevinde saatime bak-

tım. Gece yarısına birkaç dakika kalmıştı. İşte o zaman gerçekten korktum; çünkü buraların gece yarısına ilişkin batıl inançları son saatlerde yaşadıklarımla birlikte bende de etkili olmuştu. Mide bulantısıyla karışık bir gerginlik içinde bekliyordum.

Tam o sırada yolun aşağısındaki çiftliklerden birinde bir köpek havladı; korkudan kaynaklanan, uzun, acılı bir inilti gibiydi. Bunu duyan bir başka köpek daha havlamaya başladı, sonra bir başkası, onu da başka başka köpekler takip etti, Geçide kadar rüzgârın yumuşak bir iç geçirme gibi getirdiği sesler artık vahşi bir ulumaya dönüşmüş, gecenin karanlığında hayalgücünün yetebileceği kadar ses her yerden üstümüze üstümüze geliyordu. İlk havlamada atlar gerilip şaha kalkar gibi olmuşlardı ancak sürücü çok yumuşak bir sesle konuşup hepsini sakinleştirse de aniden ürkütücü bir şeyle karşılaşmış gibi titreyip terlediler. Daha sonra çok uzaklardan, iki yanımızda bulunan dağlardan uluma sesleri geldi, kurtların çıkardığı bu seslerden hem atlar hem de ben aynı şekilde etkilendik. Öyle ki arabadan atlayıp koşmak istiyordum ama bu sırada atlar yularlarından kurtulmuş gibi öne atıldılar, çılgınca koşmaya başladılar. Sürücü bütün gücüyle onları durdurmaya çalıştı. Fakat birkaç dakika içinde benim kulaklarım sese alışmıştı, atlar da sakinlemişti, sürücü de aşağı inip atların yanına gidebildi. At terbiyecilerinin yaptığı gibi başlarını okşadı, kulaklarına bir şeyler söyledi, gösterdiği olağanüstü gayretle atları okşamış ve tekrar uysallaştırmıştı ama hâlâ titriyorlardı. Sürücü tekrar koltuğuna oturdu, dizginleri şaklattı ve müthiş bir hızla yola koyuldu. Bu sefer geçidin uzak tarafından gidiyorduk, aniden dar bir yola saptı ve sağa döndü.

Biraz sonra her yanımızın ağaçlarla çevrildiği bir yere geldik, yolun iki tarafındaki ağaç dallarının birbirlerinin üzerine kapanarak oluşturduğu tünelin içinden geçtikten sonra iki yanımızda kaşlarını çatmış bizi bekleyen kayalar tarafından

karşılandık. Korunaklı bir alanda olsak da giderek hızını artıran rüzgârın sesini duyabiliyorduk çünkü uğuldayıp ıslıklar çalarak kayaların arasından geçiyor, ağaçların dallarını birbirine çarpıyordu. Hava giderek daha da soğumuş, ince ince yağan kar bizimle birlikte etrafımızdaki her şeyi beyaz bir battaniyeyle örtmüştü. İnatçı rüzgâr kulağıma hâlâ köpeklerin havlamalarını getirse de, ilerledikçe sesler azalmaya başlamıştı. Kurtların ulumaları giderek yakınlaşıyor, sanki dört bir yandan bize doğru yaklaşıyorlarmış gibi geliyordu. Atlar da ben de korkudan ölmek üzereydik. Sürücüye gelince olan bitenden hiç rahatsız olmamış gibiydi, başını bir sağa bir sola çevirip duruyordu ancak ben karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

Birdenbire ileride solda solgun, yanıp sönen mavi bir alev gördüm. Sürücü de benimle aynı anda gördü, önce atlara bir baktı, sonra yere sıçrayıp karanlığın içinde kayboldu. Bir yandan uluyan kurtların sesi daha yakından gelmeye başlamışken ne yapacağımı bilemez hâlde kalmıştım, o sırada sürücü tekrar ortaya çıktı, tek kelime etmeden yerine oturdu ve yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettik. Galiba o ara uyuyakaldım ve aynı şeyin rüyasını görmeye başladım; çünkü her şey sürekli olarak tekrarlanıyordu. şimdi geriye bakıp düşündüğümde çok korkunç bir kâbustu diyebilirim. Alev yolun çok yakınında bir yerde göründüğü zaman etrafımız karanlık olsa da sürücünün hareketlerini izleyebiliyordum. Mavi alevin yükseldiği tarafa doğru hızla gitti. Ama alev o kadar sönüktü ki etrafını bile aydınlatmıyordu; o yüzden sadece birkaç taş toplayıp onlara bir şekil verdiğini görebildim. Ancak o sırada ışık garip bir oyun oynadı, sürücü ışıkla benim aramda durduğu zaman bedeni alevin görüntüsünü hiç kesmiyordu, yanıp sönen alevleri olduğu gibi görüyordum. Çok şaşırdığım bu manzarayı sadece bir an görebildim; sonra da karanlığın içinde gözlerimin beni yanılttığını düşündüm.

Zaten ondan sonra mavi alevleri arkamızda bırakıp etrafımızda uluyup bir daire çizerek bize yaklaşıyorlarmış gibi gelen kurtlar eşliğinde karanlığın içinde kaldık.

Sürücü nihayet arazide gidebileceği en uzak noktaya gitmişti galiba, yokluğunda atlar eskisinden daha beter bir hâlde titremeye, derin nefesler alıp vermeye ve korkudan haykırmaya başladılar. Etrafıma bakınca bu hareketlere sebep olacak bir şey göremiyordum, uluyan kurtlar da susmuşlardı; ama tam o sırada kara bulutların arasından süzülerek çıkan ay çamlarla kaplı zirvelerden sarkan sivri tepeleri aydınlattığında beyaz sivri dişlerinin arasından kırmızı dilleri sarkan, uzun bacakları kaslı ve tüyleri kabarık kurt sürüsünün bizi çembere aldığını gördüm. Bu acımasız sessizlikleriyle uludukları zamana göre yüz kere daha korkunç görünüyorlardı. Korkudan felç olmuş gibiydim. Bir insan kendisinin gerçek değerini ancak böyle büyük bir korkuyla yüzleşince anlayabilir bence.

Sonra bütün kurtlar birdenbire ulumaya başladılar, sanki ay ışığının üzerlerinde bariz bir etkisi var gibiydi. Atların hâliyse içler acısıydı, sıçrayıp geri çekilirken bir yandan da çaresizlik içinde etrafa bakınıyorlardı; bu sırada canlı korku çemberi giderek daralıyordu ancak atların orada durup beklemekten başka yapacakları bir şey yoktu. Gelsin diye sürücüye seslendim çünkü ancak onun sayesinde bu çemberi yarıp kendimizi kurtarabilirdik. Bir yandan sesleniyor, bir yandan da arabanın yan kapısına vurup gürültü çıkararak kurtları korkutmaya ve sürücüye tuzağın içine girebilmesi için yol açmaya çalışıyordum. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama sesini o kadar buyurgan bir tonda yükseltti ki, sesin geldiği yöne baktığımda onu yolun ortasında gördüm. Görünmez birtakım engelleri itekler gibi uzun kollarını salladıkça kurtlar yavaş yavaş geri çekilip öylece durdular. Tam o sırada ayın önüne bir kara bulut geldi ve yine karanlıkta kaldık.

Sürücü at arabasına adım atarken kurtlar çoktan gözden kaybolmuştu. Bütün bu olanlar o kadar korkutucu ve uğur-

suzdu ki artık konuşmaya veya hareket etmeye bile korkuyordum. Yolda ilerliyorduk ama zaman sanki hiç geçmiyordu, zaten bulutlar ayı tamamen örttüğü için yine zifirî karanlıktaydık. Yokuş yukarı çıkmaya devam ediyorduk, arada ufak inişler olsa da genel olarak yokuş yukarı gidiyorduk. Birdenbire, sürücünün bir avluda atları durdurduğunu fark ettim; burası yıkılmış mazgallarının sivri dişler gibi göğe yükseldiği yüksek siyah duvarlarından hiç ışık sızmayan çok büyük ve harap bir kalenin avlusuydu.

ikinci bölüm

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
Devam

5 Mayıs

O sırada uyumuş olmalıyım çünkü uyanık olsaydım bu kadar dikkat çekici bir yere yaklaştığımızı kesinlikle fark ederdim. Karanlıkta avlu epeyce büyük görünüyordu. Kocaman yuvarlak kemerlerin altından da bir dolu karanlık yollara açılıdığına göre muhtemelen burası göründüğünden daha büyüktü. Henüz gün ışığında görememiştim burayı.

Araba durduğu zaman sürücü aşağıya atlayıp elini bana uzatarak aşağı inmeme yardım etti. Şaşılacak derece kuvvetli olduğunu bir kez daha fark ettim. Eli istese elimi kıracak güçte çelik bir mengeneye benziyordu. Ben inince o da valizlerimi indirip yere, yanıma koydu. Yekpare taştan yapılmış geçide açılan, demir çivilerle bezenmiş büyük ve eski bir kapının yanı başında duruyordum. Bu loş ışıkta bile hava şartları ve zamanla silinmiş olsalar bile taşın her yanında kabartmalar olduğunu görebiliyordum. Ben öylece dikilirken sürücü tekrar arabaya çıktı, dizginlere asıldı; atlar ilerlemeye başladı ve o karanlık geçitlerden birinde kayboldular.

Sessizliğin içinde öylece kaldım çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Ne çalacak bir zil ne de kapı tokmağı vardı; bağırsam da sesim bu kaşlarını çatan duvarlardan veya pencerelerden geçip kimseye ulaşmazdı. Orada beklediğim süre o kadar uzun geldi ki, tüm korkularım ve kuşkularım başıma üşüştüler. Nasıl bir yere gelmiştim böyle ve nasıl insanların arasına? Acaba ne kadar zalim bir maceraya girişmiştim? Peki, bir avukat kâtibi için Londra'da alacağı gayrimenkulün açıklamasını yapmak üzere bir yabancının ayağına gönderilmek her gün rastlanan bir olay mıydı? Avukat kâtibi! Mina bunu duysa hiç hoşuna gitmezdi. Avukattım artık, Londra'dan ayrılmadan hemen önce sınavımın iyi geçtiğinin haberini almıştım bile! Hâlâ uykuda olup olmadığımı bilemediğim için gözlerimi ovuşturdum, kendime çimdik attım. Bütün yaşadıklarım bana o kadar feci bir kâbus gibi geliyordu ki o anda gözlerimi açıp kendimi evimde buluvermeyi, şafak pencerelerde kendini ufaktan göstermeye başladığında sık sık yaptığım gibi gün ağarana kadar çalıştığım gecelerden birinin sabahında olmayı diledim. Ama tenimin çimdik testine verdiği tepki gözlerimin beni yanıltmadığını söylüyordu. Uyanıktım ve Karpat Dağları'nın orta yerindeydim. Elimden gelen tek şey sabırlı olmak ve sabahın getireceklerini beklemekti.

Tam bu sonuca varmıştım ki arkamdaki koca kapının ardından ağır ağır ilerleyen adım seslerini ve şıkırtılar arasından bir ışığın parıldadığını gördüm. Sonra da zincir şakırtıları ve devasa menteşelerin gıcırtısını geldi. Uzun zamandır kullanılmadığı için gıcırdayan kilitte bir anahtar gürültüyle döndü, o büyük kapı ardına kadar açıldı.

Uzun beyaz bıyığı hariç yeni tıraş olmuş, uzun boylu, baştan ayağa simsiyah giyinmiş bir adam belirdi. Elinde gümüşten antika bir lamba tutuyordu, içinde yanan mumun alevini koruyacak bir şişe veya cam olmadığı için kapıdan gelen rüz-

gârla alev sağa sola savruluyor, uzun uzun gölgeleri ortaya çıkarıyordu. Sağ eliyle çok kibarca beni işaret etti, mükemmel bir İngilizce ama garip bir tonlamayla, "Evime hoş geldiniz! Kendi iradenizle buyurun, girin!" dedi. Ama beni karşılamak için bir adım bile atmadı, benimle konuştuktan sonra onu taşa çevirmişler gibi durdu. Ancak eşiğin üzerine ayağımı basar basmaz öne doğru atıldı, elimi sıkıca kavrayarak sıktı; yaşayan birinden çok bir ölünün elini sıkmış gibi hissetmeme sebep olan o soğukluğun etkisi de ürpertim de öyle hemen geçmedi. Sonra da şunları söyledi:

"Evime hoş geldiniz. Kendi evinize gelir gibi gelin, giderken de güvenle gidin, ama getirdiğiniz mutluluğun bir kısmını burada bırakın!" Elimi sıkarkenki sertlik sürücünün hareketini hatırlattı, ikisinin aynı kişi olabileceğinden kuşkulandığım için emin olmak üzere sordum; "Kont Drakula?"

Büyük bir asaletle başını eğerek, "Evet, Kont Drakula benim. Sizi tekrar selamlarım, Sayın Bay Harkel! Lütfen içeri girin, geceleyin hava çok soğuk olur. Ayrıca bir şeyler yemeniz ve dinlenmeniz gerek." Benimle konuşurken lambayı duvardaki bir rafın üzerine bırakarak adımını dışarı attı, valizimi aldı, acele edip elinden almaya kalmadan da içeriye taşımaya başladı. İtiraz ettim ama o da ısrar etti.

"Hayır, beyefendi. Burada misafirimsiniz. Çok geç oldu, bu saatte adamlarımı bulamayız. O yüzden izin verin sizi ben ağırlayayım." Valizleri koridor boyunca taşıdı, döner merdivenden yukarı çıkardı, sonra bir uzun koridordan daha geçerken taş zeminde adımlarımız epeyce ses çıkardı. Koridorun sonundaki ağır kapıyı iterek açtığında gördüğüm manzaraya çok sevinmiştim; pırıl pırıl aydınlatılmış bu odada akşam yemeği için bir masa kurulmuş, ocaktaki ateş yeni tazelenmiş kütüklerle harıl harıl yanıyordu.

Odaya girdiğimizde Kont durdu, valizlerimi yere bıraktı, odanın sonunda bulunan bir kapının açıldığı ve muhtemelen

hiç penceresi bulunmayan, tek bir lambayla aydınlatılmış sekizgen odanın sonundaki diğer kapıyı açtı ve girmem için başıyla işaret etti. Odayı görünce bunun bir "hoş geldin" mesajı olduğunu anladım; bu aydınlık ve geniş yatak odasında kütüklerin yandığı taze ateşin üzerine yeni ilave edilen odunlar geniş bacada gürül gürül sesler çıkarıyordu. Kont valizlerimi odaya bırakıp çekilmeden önce tam kapıyı kapatırken şöyle dedi:

"Yolculuktan sonra üstünüze başınıza çeki düzen vermek istersiniz diye düşünüyorum. Umarım aradığınız her şeyi bulursunuz. Hazır olduğunuzda diğer odaya geliniz, yemeğiniz hazır olacak."

Işık, sıcak ve Kont'un son derece kibar karşılaması zihnimdeki bütün korkuları ve kuşkuları dağıtmış gibiydi. Normal hâlime döndüğüm zaman açlıktan ölmek üzere olduğumu hissettim, o yüzden de alelacele toparlanıp yan odaya geçtim.

Gittiğimde sofra çoktan kurulmuştu. Şöminenin yanında duvara yaslanmış duran ev sahibim son derece kibar bir el hareketiyle masayı göstererek:

"İstediğiniz yere oturup canınızın çektiğinden yiyin lütfen. Size katılamayacağım için beni affedin; hem aç değilim, hem de akşam yemeği yemem" dedi.

Bay Hawkins'in kapalı zarfta gönderdiği mektubu kendisine verdim. Mektubu açtı, ciddi bir ifadeyle okudu; sonra çok tatlı bir gülümsemeyle okumam için mektubu bana uzattı. Mektubun en azından bir paragrafı beni fazlasıyla memnun etmişti.

"Muzdarip olduğum gut hastalığı nöbeti nedeniyle uzunca bir süre seyahat edemeyeceğimden dolayı duyduğum üzüntüyü bilmenizi isterim. İşin sevindirici yanı da en az benim kadar yetkin ve güvenilir birisinin oraya geliyor olmasıdır. Kendi tarzında son derece hareketli, yetenekli bu genç sadık yaratılıştadır. Sır tutan, sessiz tabiatlı bu delikanlının büyüyüp

bir beyefendi olduğuna tanıklık ettim. Orada kaldığı sürece hizmetinizde olacak, her koşulda talimatlarınıza uyacaktır."

Kont bizzat masaya gelerek yemeklerden birinin üzerini açar açmaz bu fırında pişmiş enfes tavuktan yemeye başladım. Yanında biraz peynir, salata ve iki bardakla sunulan bir şişe Tokay şarabı bulunan yemeğimi yedim. Ben yerken Kont da yolculuğumla ilgili sorular sordu, ben de başımdan geçen ne varsa anlattım.

Yemeğimi bitirdiğimde ev sahibimin de yönlendirmesiyle sandalyemi ateşin yanına çekip ikram ettiği puroyu yaktım; Kont bana ikram etmesine karşın kendisi içmediği için özür dilemişti. Nihayet Kont'u inceleme fırsatını bulunca görünüşünün oldukça dikkat çekici olduğunu fark ettim.

Yüzündeki ifade çok güçlüydü; kemerli ince burnunda geniş kanatlı burun delikleri, geniş ve yuvarlak alnının üzerindeki şakaklarda seyrek, onun dışındaki her yerde gür saçları vardı. Kaşları o kadar gürdü ki neredeyse burnunun üzerinde birleşip lüleler yapacak gibiydiler. Kalın bıyığının altından görebildiğim kadarıyla dudakların arasından fırlayan bembeyaz ve sivri dişleri ağzının sert ve zalim görünmesine neden oluyordu; o yaştaki bir erkeğin bu kadar parlak kırmızı dudakları olması kendisine dikkate değer bir canlılık katıyordu. Uçları son derece sivri olan kulakları solgun görünüyordu, çenesi geniş ve güçlü, yanakları ise ince olmalarına rağmen diri görünmekteydi. Ama en çok dikkat çeken şey benzinin görülmemiş bir şekilde solgun olmasıydı.

O ana kadar ateşin ışıltısında dizlerinin üzerine koyduğu ellerinin üstüne bakıp narin ve beyaz olduklarını görmüştüm ama şimdi biraz daha yaklaştığım vakit bayağı kaba, geniş ve küt parmaklı elleri olduğunu fark ettim. Avuçlarının içinde tüyler olduğunu görmek çok ilginçti. Temiz ve uzun tırnaklarının uçları sivriltilmişti. Kont üzerime eğilip elleriyle bana dokununca titrememi bastıramadım. Nefesindeki kötü koku-

dan mı bilmiyorum ama aniden bir türlü bastıramadığım fena bir mide bulantısı başladı. Bu tepkimi ister istemez fark eden Kont kendini geri çekti, öne fırlamış dişlerini göstererek nemrut nemrut gülümsedi, sonra da şöminenin karşısında biraz önce oturduğu gibi oturmaya devam etti. Bir süre ikimiz de sessiz kaldığımızda pencereden dışarı baktım ve şafağın ilk ışıklarını gördüm. İlk bakışta her yere sessizlik ve durgunluk hâkimmiş gibi geliyordu; ancak biraz daha dinleyince aşağıdaki vadiden kurtların uluduğunu duyar gibi oldum. Kont'un gözleri parladı ve şöyle dedi:

"Dinleyin bakın, gecenin çocukları onlar. Nasıl bir müzik yapıyorlar, değil mi?" Sanırım o sırada yüzümdeki garip ifadeyi görmüş olacak ki şöyle devam etti:

"Ah, beyefendi, sizin gibi kentliler bir avcıyla aynı hisleri paylaşamıyorlar." Sözlerini bitirince ayağa kalkarak, "Neyse, siz çok yorgunsunuzdur. Yatak odanız zaten hazır ve yarın istediğiniz kadar uyuyabilirsiniz. Sabahtan işlerim var, öğleden sonra gelirim. Şimdilik size iyi geceler, tatlı rüyalar!" dedikten sonra kibar bir reverans yaparak sekizgen odanın kapısını açtı, ben de odama girdim...

Tamamen garipliklerle dolu bir denizdeyim. Kuşku duyuyorum, korkuyorum, kendi ruhuma bile itiraf etmeye korktuğum garip garip şeyler düşünüyorum. Tanrım lütfen, hiç olmazsa sevdiklerimin hatırı için beni koru!

7 Mayıs

Sabah yine erken uyandım ama şimdi dinlendim, son yirmi dört saatin tadını çıkardım. Geç saatlere kadar uyudum ve vücudumun istediği saaatte uyandım. Giyinip yemek yediğimiz odaya geçtiğimde kahvaltı sofrasını, soğuk kahvaltılıklara rağmen ocağın yanına bırakılan sıcak kahveyi gördüm. Masanın üzerinde bulduğum kartta da şöyle yazıyordu:

"Bir süre gelemeyeceğim. Beni beklemeyin. D." Bu zengin sofradaki yemeklerle karnımı bir güzel doyurdum. Yemeğim

bitince etrafta bir zil aradım, böylece hizmetçilere yemeğimin bittiğini haber verebilecektim ama bulamadım. Zaten ortalıkta gördüğüm sıra dışı zenginlik belirtileriyle hiç uyuşmayan garip garip eksiklikler gözüme çarpıyordu. Altından yapılmış yemek takımının işlemeleri bile ne kadar paha biçilmez bir parça olduğunu anlatmaya yeterdi. Perdeler, sandalyelerin kanepelerin kumaşı, yatağımın kenarındaki kumaşlar en pahalı ve en güzel malzemelerden yapılmıştı, herhâlde yapıldıkları zaman büyük bir servete mal olan bu kumaşlar hâlâ güzelliklerini muhafaza etseler de en az birkaç yüzyıllıktı. Hampton Court'ta* bunlara benzeyen şeyler görmüştüm ama onlar daha eprimiş, yer yer de güve yenikleriyle doluydu. Bunca şatafata rağmen odaların hiçbirinde ayna yoktu. Odamdaki masanın üzerinde bile göremeyince tıraş olmak ve saçımı taramak için çantamdaki aynayı çıkarmıştım. Şimdiye kadar evde ne bir hizmetçi görmüştüm ne de kurt ulumalarından başka bir varlığın sesini duymuştum. Adına kahvaltı mı akşam yemeğimi demem gerektiğini bilemediğim; çünkü akşamüstü beşle altı arasında yemiştim, yemekten sonra okuyacak bir şeyler arandım: ancak Kont'un izni olmadan şatoyu gezmek istemedim. Odada okuyacak tek bir şey yoktu; ne gazete ne kitap, hatta yazacak bir kâğıt bile bulamayınca odadaki diğer kapıyı açtım ve bir kitaplık buldum. Karşımdaki kapıyı da açmaya çalıştım ama kilitliydi.

Keşfettiğim kitaplıkta raflar dolusu İngilizce kitap, dergi, gazete buldum, ama hiçbiri güncel değildi. Ortadaki masanın üstünde de bir dolu İngiliz dergisi ve gazetesi vardı ve bunlar da eski tarihliydi. Farklı konular hakkında bir dolu kitap vardı; tarih, coğrafya, siyaset, ekonomi politik, botanik, jeoloji ve hukuk hakkındaki bu kitapların hepsi de İngiltere, İngilizlerin yaşam biçimleri, gelenekleri ve kültürleri üzerineydi. Masanın

* 16. yüzyılda Kraliyet konutu olarak kullanılmış olan bina. (ç.n.)

üzerinde Londra'daki tüccarların listesinin bulunduğu *Londra Rehberi*, saray mensupları ve asilzadelerin listesinin olduğu *Kırmızı Kitap*, hükûmet yayınlarının yer aldığı *Mavi Kitap*, *Whitaker Yıllığı* ile ordu ve donanmada görev yapan subayların listesinin yer aldığı *Donanma ve Ordu Listesi* bile vardı. Bu kadar kitabın arasında profesyonel avukatların isimlerinin yer aldığı *Hukuk Listesi*'ni görmek bir biçimde hoşuma gitmişti.

Kitaplara bakınırken kapı açıldı ve Kont içeri girdi. Çok samimi bir şekilde selamlayıp iyi uyuyup uyumadığımı sordu. Sonra da şöyle devam etti:

"Burayı bulduğunuza pek memnun oldum, bu yol arkadaşları" bu sözü söyledikten sonra elini kitapların üzerine koydu, "geçtiğimiz birkaç yıl boyunca bana kesinlikle dost oldular. Londra'ya gitme kararı aldığımdan bu yana saatler süren keyif verdiler. Onlar sayesinde büyük ülkeniz hakkında çok şey öğrendim ve şimdi ülkenizin öğrendikçe sevilesi bir yer olduğunu biliyorum. Şimdi de o kudretli Londra'nın kalabalık sokaklarından geçmek, insanlığın baş döndüren hızında kendime bir yer bulmak, oradaki hayattan, ölümden, oraya özgü ne varsa hepsinden kendime bir pay istiyorum. Ama ne yazık ki dilinizi yalnızca kitaplardaki kadar biliyorum. Belki oradan bakıldığında dilinizi konuşabiliyor gibi görünüyorum."

"Ama sevgili Kont, mükemmel bir İngilizce konuşuyorsunuz!" deyince ciddiyetle başını eğdi ve şöyle dedi:

"Bu gönül alıcı sözleriniz için size teşekkür ederim ama çıkacağım yolculukta çok kısa bir mesafe almış olmaktan korkuyorum. Dil bilgisini ve kelimeleri bildiğim doğru, ama onları nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"Aslında mükemmel kullanıyorsunuz" dedim.

"Henüz arzu ettiğim kadar değil. Yani Londra'ya taşınsam ve sizin dilinizi konuşsam kimse benim yabancı olduğumu

anlamaz. Ama bu bana yetmiyor. Ben burada bir soyluyum, *boyar**'ım, burada sıradan insanlar beni tanırlar, efendiyim. Ama yabancı bir ülkede bir yabancı nedir ki? Hiçbir şey. Onu kimse tanımaz, kimse de tanımadığı birisini umursamaz. Sırf diğer insanlara benzesem bana yeter, beni gördüğünde kimse durup bakmasa veya konuşurken beni duyup 'Hah, yabancı işte' demese bana yeter. O kadar uzun zamandır efendiyim ki, efendi olarak kalmak istiyorum, en azından birileri bana efendilik etmeye kalkışmasın. Exeter'den arkadaşım Peter Hawkins adına onca yolu aşıp buraya gelmenizin tek nedeni Londra'da alacağım mülk ile ilgili bilgilendirme yapmak değil. İnanıyorum ki burada kaldığınız süre içinde sizinle konuşurken İngilizce'deki vurgular, tonlamalar konusunda sizden çok şey öğreneceğim; en ufak bir hata bile yapsam düzelteceksiniz. Bugün uzunca bir süre sizden uzak kaldığım için özür dilerim, ama eminim ki bu kadar çok işi olan birisini affedersiniz."

Olabildiğince istekli görünmeye çalışarak, "Elbette" dedim ve bu odaya istediğim zaman gelip gelemeyeceğimi sordum.

"Kilitlenmiş kısımlar dışında şatonun içinde istediğiniz her yere gidebilirsiniz, zaten siz de kilitli bir yere girmek istemezsiniz. Burada gördüğünüz her şeyin bir sebebi var ve bazı şeyleri ancak benim gözlerimle görüp, benim bilgimle bilince anlayabilirsiniz." Ben, "elbette, elbette" derken Kont devam etti:

"Burası Transilvanya ve İngiltere'ye hiç mi hiç benzemez. Hayata bakışımız çok farklı olduğu için buradaki birçok şey size garip gelecektir. Zaten sizin de bu ülkeye ilişkin izlenimlerinizde anlattığınız gibi oldukça garip şeyler olabiliyor."

Kont'un bu sözleri üzerine uzun bir konuşma başladı. Sırf gevezelik etmek için bile olsa konuşmaya istekli olduğunu bildiğim için ben de başımdan geçen veya dikkatimi çeken şeyler hakkında birçok soru sordum. Bazen soruyu geçiştirdi

---

* Prens'ten sonraki en yüksek feodal seviye. (ç.n.)

veya anlamamış gibi yaparak konuyu değiştirdi ama genelde bütün sorularıma açıklıkla cevap verdi. Zaman ilerledikçe ben de cesaretimi toplamaya başlamıştım, önceki geceyle ilgili sorular sordum. Mesela sürücünün neden mavi alevleri gördüğü yere doğru gittiğini merak ediyordum. Dediğine göre yılın belli bir gecesi, ki o da dün geceymiş, bütün kötü ruhlar saklandıkları yerden çıkarlarmış ve nerede saklı bir hazine varsa oranın üzerinde mavi alevler görülürmüş.

"Dün gece ortasından geçtiğiniz arazide de hiç kuşkusuz bir hazine gömülüymüş; bu hazine yüzünden Eflaklar, Saksonlar ve Türkler yüzyıllar boyu savaşmışlar. O yüzden bu bölgede insan kanıyla sulanmamış bir parça bile toprak bulunmaz, savaşan bu insanların bazıları vatansever bazıları da işgalciydi. Eskiden buralarda sürekli karışıklık olurdu, Avusturyalılarla Macarlar sürüler hâlinde geldiği zaman vatansever kadınlar, erkekler ve büyük çocuklar geçitlerin üzerindeki kayaların üstüne çıkıp beklerlerdi; işgalcileri mahvetmek için üzerlerine çığ düşürmeye çalışırlardı. İşgalciler buna rağmen başarılı olsalar da buralara vardıklarında yağmalayacak çok az şey bulabilirlerdi; çünkü ne var ne yok her şey bu dost toprağın altına gizlenirdi."

"Peki, nasıl olmuş da" diye sordum, "bunca zaman bulunmamış o hazine? Madem nerede olduğu belliydi, neden insanlar gelip almamışlar?" Bu sözüm üzerine Kont'un yüzünde dişetlerini gösterecek kadar büyük bir gülümseme oluştu, sonra da o uzun, sivri, köpekdişleri bir anda ortaya çıktı. Şöyle cevap verdi:

"Çünkü bu köylüler hem korkaktır hem de aptal! O gördüğünüz alevler yılda sadece bir defa görünür, o gece de buralarda hiç kimse burnunu kapıdan dışarı uzatamaz. Ayrıca sayın beyefendi, kapı dışarı çıksalar bile ne yapacaklarını bilemezler. Hem bahsettiğiniz o alevlerin yerini belirleyen köylü gün ışığında bile nereye bakacağını bilemez ki! İşareti kendi

koymuş olsa bile bir daha bulamaz! Peki, siz o gittiğiniz yeri şimdi bulabilir misiniz?"

"İşte o konuda haklısınız, ölmüş biri ne kadar hatırlarsa ben de o kadar hatırlarım aynı yeri." Sonra başka konulardan konuştuk. En sonunda bana, "Haydi" dedi, "şimdi bana Londra'yı ve benim için bulduğunuz evi anlatın." O ana kadar ihmalkârlık yaptığım için özür dileyerek odaya gittim, çantamdan kâğıtları çıkardım. Kâğıtları düzenlerken içerideki odada gümüş ve porselen şıkırtıları duydum, oradan geçerken de masanın toplanmış, o sırada karanlık çöktüğü için lambanın yakılmış olduğunu gördüm. Çalışma odası ya da kütüphane diyebileceğimiz odadaki lambalar da yakılmıştı, içeri girdiğimde Kont kanepeye uzanmış, okuyacak o kadar şeyin arasından English Bradshaw's Guide'ı* seçmiş okuyordu. İçeri girince masanın üzerindeki kitapları, kâğıtları derleyip topladı, böylece ben de onunla birlikte planlara, rakamlara, işlere daldım. Her şeyle son derece ilgiliydi, hem yer hakkında hem de etrafı hakkında binlerce soru sordu. Belli ki bölge hakkında eline geçen ne varsa okumuş, öğrenmişti; çünkü kesinlikle benden çok daha fazla şey biliyordu. Bu düşüncemi dile getirdiğimde şöyle dedi:

"Ama dostum sizin bu kadar bilgili olmanıza gerek yok ki. Memleketinize geldiğim zaman dostum Harker Jonathan, ah pardon buranın alışkanlığıyla öyle söyledim biz burada insanların önce soyadlarını sonra adlarını söyleriz dostum Jonathan Harker her zaman yanımda olup yanlışlarımı düzeltmeyecek. Kilometrelerce uzakta Exeter'da, diğer dostum Peter Hawkins'in evrakıyla uğraşıyor olacak. Öyle değil mi?"

Bu konuşmadan sonra Purfleet'teki mülkün satış işlemleriyle ilgili meselelere daldık. Gerekli her şeyi anlattım, kâğıtları imzalattım, Bay Hawkins'e gönderilecek mektubu da yazıp diğer evrakın arasına koyduğumda Kont bu kadar uygun bir

* Yıllık tren tarifesi. (ç.n.)

yeri nasıl bulabildiğimizi sordu. Ben de o zamanlar aldığım ve aşağıya da yazdığım notları okudum:

"Purfleet'te yolun kenarında tam da istenildiği gibi bir yere rastladım, yıkıntıların arasında bir satılık levhası görünüyordu. Eski binayı çevreleyen yüksek duvarlar ağır taşlardan örülmüş ve çok uzun zamandır hiç tamir görmemiş. Demir ve meşeden yapılmış kapıları kapalı ve pas içindeydi.

Carfax adındaki binanın isminin *Quatre Face* (Dört Yüzlü) ibaresinden üretildiğini düşünüyorum çünkü evin pusulanın dört ana yönüne bakan dört duvarı var. Sözünü ettiğim yüksek duvarlar 871.200 metrekarelik araziyi çevreliyor. Bahçede çok fazla ağaç olduğu için yer yer karanlık bir hava oluşuyor, kaynak suyundan beslendiği açıkça belli olan küçük bir göl de var, buradaki su ortalama ebatta bir dere hâline gelip akarken suyun ne kadar temiz olduğu görülüyor. Ev hem çok büyük, hem de çok eski; sanırım ortaçadan kalma çünkü duvarları muazzam kalın ve sadece üst kısımlarda demir parmaklıklarla sımsıkı korunan pencereleri var. Burası bir iç kaleye benziyor, yanında da küçük bir şapel bulunuyor. Bu bölüme giremedim çünkü evin içinden buraya geçen kapının anahtarı yoktu ama Kodak'la birçok farklı açıdan fotoğrafladım. Eve pek de planlı denemeyecek şekilde eklemeler yapılmış olduğu için büyüklüğünü ancak tahmin edebiliyorum ama çok büyük olduğunu söyleyebilirim. Yakın civarda sadece birkaç ev var ve bunlardan birisi yakın zamanda büyütülüp özel bir akıl hastanesine dönüştürülmüş ama evden bakıldığında görülecek mesafede değil.

Bitirdiğimde Kont şöyle dedi: "Büyük ve eski olması çok güzel. Ben de köklü bir aileden geldiğim için yeni bir evde asla yaşayamam. Ev dediğiniz bir günde yaşanacak bir yer hâline dönüşmez, zaten yüzyıl dediğiniz zamanda ne kadar az gün olduğunu düşünsenize. Ayrıca eski zamanlardan kalan bir kilisesi olmasına da pek sevindim. Biz Transilvayalı asiller

kemiklerimizin sıradan ölülerle aynı yerde olmamasından çok hoşlanırız. Benim aradığım ne gösteriş, ne eğlence ne de genç ve neşeli insanların hoşuna gidecek parlak güneşin, ışıltılı suyun şehveti. Artık genç değilim ve ölenlerin ardından yas tutmaya alışan kalbim şenlik havasına uyum sağlayamacak kadar yorgun. Üstüne üstlük şatomun duvarları kırık dökük, çok fazla karanlık kısım var ve mazgallarla pencerelerin kırık yerlerinden soğuk rüzgârlar esiyor. Serin ve gölgelik yerlerde düşüncelerimle baş başa kalmayı seviyorum." Her nedense Kont'un sözleriyle görüntüsü birbirini tutmuyor gibi geldi bana, belki de gülümsemesini bile kötücül ve kasvetli gösteren yüz yapısından dolayı öyle görünüyordu.

Yapacağı işler için biraz gecikmiş olduğu için bana kibar kibar kâğıtlarımı toplamamı söyledi, ben de etraftaki kitaplara göz gezdirmeye başladım. Önümde duran atlası elime aldım, açtığım ilk sayfa fazlaca bakıldığı belli olan İngiltere sayfası oldu. Sayfayı incelediğimde belli yerlerin üzerinin işaretlendiğini gördüm; bunlardan biri Londra'nın doğusunda yeni alacağı gayrimenkulün yanında, diğer ikisi de Yorkshire kıyısındaki Exeter ve Whitby'deydi.

Kont geri döndüğünde yarım saatten fazla zaman geçmişti. "Aaaa!" dedi, "demek hâlâ kitapların başındasın? Güzel, ama her zaman da çalışılmaz ki. Haydi gel, yemeğini hazırlamışlar." Koluma girdi, yemek odasına geçtik ve kendimi muhteşem bir masanın karşısında buldum. Kont yine özür dileyerek yemekte bana eşlik edemeyeceğini, dışarıya çıktığında yemek yediğini söyledi. Tıpkı bir önceki gece oturduğu yere oturarak yerken benimle sohbet etti. Yine dün akşamki gibi yemekten sonra sigaramı içerken Kont yanımda oturdu, saatler boyunca akla gelecek her konudan konuştu, sorular sordu. Artık saat iyice geç olmuştu ama sesimi çıkarmadım, zira ev sahibimin her türlü dileğini yerine getirmek zorunda olduğumu düşünüyordum. Bir önceki gün çok uzun süre

uyuyup güçlendiğim için uykum yoktu ama şafak sökmek üzereyken med cezir gibi yavaş yavaş artan ürpertime engel olamıyordum. Ölüm döşeğindeki hastaların ya şafak sökerken ya da med cezir sırasında öldüğünü söylerler ya, yorgunluğuna rağmen bitirilmesi gereken bir işi olduğu için uyanık kalıp ortamdaki bu değişikliği tecrübe etmiş herkes buna inanır bence. Sonra birdenbire sabahın o sessizliğinde, temiz havadan yayılarak gelen horoz sesini duyunca Kont Drakula ayağa fırladı:

"Ah! Sabah mı oldu? Sizi sabaha kadar uykusuz mu bıraktım şimdi! Yeni ve aziz memleketim İngiltere hakkında bu kadar ilgi çekici şeyler söylemeseydiniz ben de zamanın su gibi akıp gittiğini fark ederdim" dedikten sonra kibarca reverans yapıp alelacele odadan çıktı.

Odama geçip perdeleri açtığımda çok az şey görebildim; avluya bakan pencereden aydınlanmakta olan gri gökyüzünden başka bir şey göremeyince perdeleri tekrar çekip biten günü defterime yazdım.

8 Mayıs

Bu deftere yazmaya başladığımda her şeyi çok mu ortaya döküyorum diye endişelenmiştim ama şimdi en ince ayrıntıları bile atlamadığım için çok memnunum. Çünkü bu evde çok garip şeyler oluyor ve ben de kendimi son derece rahatsız hissediyorum. Keşke kendimi güvende hissetseydim veya hiç gelmeseydim dediğim zamanlar oluyor. O sözünü ettiğim gece varlığı galiba bende böyle bir duygu uyandırıyor, ama keşke sadece o olsaydı. Konuşacak bir kişi bile olsa razıyım ama Kont'tan başka kimse yok, O da! Bu koskoca binada yaşayan tek varlığın ben olduğumdan korkuyorum. Şimdi her şeyi olabildiğince sade bir dille anlatacağım, tıpkı oldukları gibi; ancak böyle yaparsam buna dayanabilirim ve hayalgücümün beni ele geçirmesine izin vermemiş olurum. Kaptırırsam için-

de kaybolacağım. Her şeyden önce nasıl ayakta durabildiğimi veya öyle göründüğümü anlatayım.

Yatağa yattım ve ancak birkaç saat uyuyabildim, uyku tutmayınca da kalktım. Tıraş takımımı astığım pencerenin yanında tıraş olmaya başladım. Birdenbire omzumda bir el hissettim ve Kont'un bana "Günaydın" diyen sesini duydum. Çok şaşırdım çünkü pencere arkamdaki odada bulunan her şeyi yansıtmasına rağmen Kont'un yüzünü görememiştim. O şaşkınlıkla biraz yüzümü kestim ama o an fark etmedim. Ben de Kont'a günaydın dedikten sonra belki yanılmışımdır diye tekrar cama baktım. Bu sefer gözüm yanılmış olamazdı; çünkü hemen arkamda duruyordu, omzumun üzerinden onu görebiliyordum ama camda yansımasını göremiyordum. Arkamda duran yatak odasındaki her şeyi görüyordum ama yansımada benden başka hiçbir insan görünmüyordu. Şimdiye kadar karşılaştığım bütün garipliklerden daha fazla şaşırtıcı olan bu durum Kont'un yanında her zaman hissettiğim o tekinsiz duyguyu artırmıştı. Tam o sırada yüzümü kestiğim yerden akan kanın çeneme doğru sızdığını gördüm. Usturayı yerine bıraktım, bir plaster aramak için hafifçe döndüm. Yüzümü görünce Kont'un gözleri şeytani bir öfkeyle ışıldadı ve bir sıçrayışta boğazıma yapıştı. Geri çekilmemle eli ucunda haç asılı tespihimin boncuklarına değdi. Bu dokunuş onda öyle ani bir değişim yarattı ki, yüzündeki öfke bulutu sanki hiç oraya yerleşmemiş gibi dağılıp gitti.

"Dikkatli olun" dedi, "kendinizi kesmeyin. Bu ülkede bundan daha tehlikeli bir şey yoktur." Cama şöyle bir bakıp devam etti: "İşte asıl şeytanlık burada. İnsanın boş yere gururlanmasına sebep olan sahte mücevher. Canı cehenneme!" dedikten sonra tek eliyle pencereyi açtı, camını fırlatıp attı, aşağıdaki avludan paramparça olan camın sesi geldi. Sonra da tek söz söylemeden çekip gitti. Bütün olanlar çok can sıkıcıydı, bu olaydan sonra tıraş olmak için ayna yerine ya saatimin kabı-

nı ya da tıraş tasının altını kullanacaktım, neyse ki tas metaldendi.

Kahvaltı etmek için yemek odasına gittiğimde Kont'u hiçbir yerde göremedim, ben de kahvaltımı yalnız başıma ettim. Çok garipti ama o zamana kadar Kont'un ne yediğini ne de içtiğini görmüştüm. Demek ki çok acayip bir adamdı. Kahvaltıdan sonra şatoyu keşfe çıktım. Merdivenin başına geldiğimde güneye bakan bir oda buldum. Manzara muhteşemdi ve durduğum noktadan her yer görünüyordu. Şato sarp bir kayalığın hemen kenarına inşa edilmişti. Pencereden atılan bir taş metrelerce bir yere değmeden aşağıya inerdi. Göz alabildiğine uzanan ağaçların yeşilliği ara sıra bir uçurumla kesintiye uğruyordu. Orada burada gümüş iplikler hâlinde akan ırmaklar ormanların içindeki derin vadilerden dolaşıyordu.

Manzara muhteşem olsa bile keyfim kaçtığı için daha fazla anlatmak istemiyorum. Bu muhteşem güzelliği fark ettikten sonra keşfe devam etmek istedim, karşıma hepsi kilitli, hatta sürgülenmiş bir dolu kapı çıktı. Koca şatoda pencereler dışında hiçbir yerden duvarların dışına çıkmak mümkün değildi.

Bu şato gerçek bir hapishane, ben de mahkûmuyum!

üçüncü bölüm

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
Devam

Burada bir mahkûm olduğumun farkına varınca üzerime bir delilik hâli geldi. Hışımla merdivenleri indim, çıktım, bulabildiğim bütün pencerelerden dışarı baktım, gördüğüm her kapıyı açmaya çalıştım, ama bir süre sonra çıkar yolum olmadığını anlayınca bütün canlılığım söndü. Birkaç saat sonra dönüp yaptıklarıma bakınca delirmiş gibi hareket ettiğimi düşündüm; zira tıpkı kapana kısılmış bir fare gibi hareket etmiştim. Ne kadar çaresiz olduğumu anlayınca hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sessizleştim, oturup ne yapabileceğimi düşündüm. Hâlâ düşünmeye devam ediyorum, ama henüz kesin bir sonuca ulaşamadım. Sadece bir tek şeyden eminim; ne düşündüğümü Kont'a söylemenin hiçbir faydası olmayacak. Benim burada tutsak olduğumu biliyor, zaten bunu yapan da kendisi olduğuna göre kendince sebepleri vardır; o yüzden ona güvenirsem beni yanıltacaktır. O zaman yapmam gereken şey bilgimi de korkularımı da kendime saklamak ve gözümü dört açmak olacak. Biliyorum ki ya bir bebek gibi kandırıldım ya da içinden çıkılmaz bir aç-

mazdayım; eğer ikinci seçenek geçerliyse bütün gücümle aklımı başıma toplamam şart.

Tam bu sonuca varmıştım ki büyük kapının kapandığını duydum, Kont'un geldiğini biliyordum. Hemen kütüphaneye gelmedi, ben de usul usul kendi odama doğru ilerlerken yatağımı düzelttiğini gördüm. Bu çok acayipti ama bir yandan da buraya geldiğimden beri düşündüğüm şey doğrulanmıştı; evde hiçbir hizmetçi yoktu. Daha sonra kapının menteşe aralığından yemek odasında da masayı kurduğunu gördüğümde bundan kesinlikle emin oldum. Hizmetçilerin yapacağı her işi kendisi yapıyorsa demek ki evde bu işleri yapacak kimse yoktu. Bu düşünceyle birlikte içimi bir korku kapladı. Eğer evde başka kimse yoksa o zaman beni arabayla alıp şatoya getiren de bizzat Kont'tu. Bunu düşünmekten bile ürkmüştüm; çünkü eğer bu doğruysa karanlıkta ellerini havaya kaldırır kaldırmaz kurtların susması ne anlama geliyordu? Peki, hem Bistritz'deki hem de arabadaki insanlar benim için neden o kadar korkmuşlardı? Bana verdikleri o haç, sarımsak, yaban gülü ve üvez ne demekti? İyi ki o iyi yürekli hanımefendi boynuma bu haçı takmıştı da her dokunduğumda rahatlayıp gücümü yeniden topluyordum. Aslında putperestlik gibi görüldüğü için haça pek itibar etmemek üzere yetiştirilmiş olmama rağmen kendimi yalnız ve sıkıntıda hissettiğim bir anda ondan yardım görmek bana çok ilginç geliyor. Acaba bu hafifleme duygusunun kaynağı eşyanın kendisinden mi kaynaklanıyor, yoksa sevgi ve rahatlama ile anıları beraberinde getirdiği için mi bu kadar işe yarıyor? Eğer fırsatını bulabilirsem bir gün bu meselenin üzerinde durmak ve bir karara varmak isterim. Şimdiyse olan biteni anlamak için Kont Drakula hakkında ne kadar bilgi toplayabileceğimi düşünsem iyi olur. Eğer akşam yemeğinde sohbeti bu tarafa yönlendirirsem belki kendisi hakkında bir şeyler söyler. Ancak kuşku uyandırmamak için çok dikkatli olmam gerek.

Gece yarısı

Kont'la uzun uzun konuştuk. Transilvanya'nın tarihi hakkında birkaç soru sordum ve konuya mükemmel bir giriş yaptı. İnsanlardan eşyalardan ama özellikle savaşlardan konuşurken sanki bütün savaşlarda bulunmuş gibi söz ediyordu. Böyle konuşmasının nedenini de şöyle açıkladı; bir *boyar* için ailesinin ve isminin şerefi kendi şerefi, zaferi kendi zaferi, kaderi de kendi kaderi demekti. Ailesinden söz ederken hep biz diyordu ve krallar gibi hep çoğul ekiyle konuşuyordu. Keşke söylediklerini harfi harfine yazabilseydim; çünkü bana göre çok etkileyiciydi. Sanki söylediklerinde ülkenin bütün tarihini de anlatmıştı. Anlattıkça coşkusu arttı, odanın içinde beyaz bıyığını çekiştirerek dolanırken o kadar heyecanlanıyordu ki elini neyin üzerine koyarsa onu ezecekmiş gibi geliyordu. Söylediklerinin bir kısmını kelimesi kelimesine yazdım; çünkü burada halkıyla ilgili önemli bir bilgi vardı:

"Biz Sekeller'in kendimizle gurur duyma hakkımız var çünkü damarlarımızda egemenlik için arslanlar gibi savaşan cesur ırkların kanı dolaşıyor. Ugric kabilesi İzlanda'dan buraya, Avrupa ırklarının burgacına gelirken, Thor ve Odin'den aldıkları savaşçı ruhu yanlarında getirdi, Berserker diye anılan vahşi savaşçıları Avrupa kıyılarında yok sadece o da değil, Asya ve Afrika'da da öyle şiddetle savaştılar ki görenler kurt adamlar geldi sandı. Buraya vardıklarında ise savaşçı öfkeleri yeryüzünü yakan (cayır cayır bir) aleve benzeyen Hun'larla karşılaştılar; ölenler İskit toprağından sürülüp çöllerde şeytanla birleşen eski cadıların kanını damarlarında taşıyorlardı. Sersemler, sersemler! Hangi şeytan veya hangi cadı damarlarımda kanını taşıdığım Attila kadar büyük olabilir ki?" Kollarını iki yana açarak şu soruyu sordu: "Peki, bizim istilacı bir ırk olmamızda şaşılacak bir yan var mı? Macarlar, Lombarlar, Avarlar, Bulgarlar ya da Türkler'in sınırlarımıza yığdığı binlerce savaşçıyı püskürttüğümüz için gururluyuz.

Arpad*'ın birlikleri Macar anayurduna yayılıp sınıra geldiği zaman bizi burada bulmaları ilginç değil mi? Veya Honfoglalas'nın** burada son bulmasına ne denir? Peki, ya Macar ülkesini basan sel doğuya doğru geldiğinde muzaffer Macarlar biz Sekelleri soydaş olarak görmediler mi? Bu sebeple de Türklerin geleceği sınır bölgelerini bize emanet etmediler mi? Dahası, yüzyıllar boyunca yaptığımız sınır savunması yüzünden Türkler "Su uyur düşman uyumaz" sözünü söylediler. Dört millet içinden 'kanlı kılıç' tanımını kim bizden daha fazla gururla aldı? Kral'ın savaş çağrısına bizden hızlı kim sancak taşıdı? Milletimin hâlâ yüzü kızararak andığı Kosova Utancı yüzünden Eflak ve Macar bayrakları hilalin altına düştüğü zaman bu durumdan nasıl kurtulduk? Tuna nehrini geçip Türkleri kendi topraklarında bozguna uğratan ve Voyvoda olarak bilinen benim ırkım değil miydi? Aslında bunu yapan bir Drakula'ydı. Drakula'nın bir başka kardeşi de aşağılık bir hareket yapmış, yenildiği zaman kendi halkını Türklere satmış ve başlarına esaret belasını getirmişti! İlerleyen yaşında kendi ırkına ilham verip birliklerini büyük ırmağın üzerinden Türk yurduna getirip yenildiği zaman bir daha, bir daha, bir daha saldırdı; birliklerinin katledildiği kanla sulanmış o savaş meydanına defalarca geri dönmüş olmasının sebebi zafer kazanmak mecburiyetinde olmasıydı. Bir de dediler ki sadece kendisini düşünüyordu. Peh! Liderleri olmazsa köylüler ne işe yarar ki! Savaşı yönetecek bir yürek bir de akıl olmayınca o savaş nerede biter? Mohaç savaşından sonra da Macarların boyunduruğundan kurtulduğumuz zaman Drakula'nın soyundan gelenler komuta ediyordu; çünkü esaret bizim ruhumuzla bir arada yaşayamaz. Sevgili genç arkadaşım, Sekellerin kalbi Drakula'ların kanıyla ve kılıçla-

* Arpad, 9. yüzyılda yaşamış ve Macaristan'ın kurucusu olan Prens. (ç.n.)

** Hon "anayurt" ve foglalás "almak" kelimelerin birleşmesiyle oluşan ve Macarların Karpat bölgesine yaptığı saldırıyı anlatan terim. (ç.n.)

rıyla yaşar; Drakula soyunun yanında şimdi mantar gibi her yerde bitiveren Hapsburgların veya Romanoffların esamesi okunmaz. Şimdi savaş günleri geride kaldı. Bu alçaltıcı barış günleri için kan çok değerli oldu, büyük ırkların zaferleri eskiden kalma bir hikâye artık.

Kont bunları söylediğinde artık sabah olmak üzereydi ve yatıp uyuduk. (Not: bu günlük fena hâlde *1001 Gece Masalları*'nın başlangıcına benzedi, burada da her şey horozun ötüşüyle ya da tıpkı Hamlet'in babasının hayaletinin ortadan kaybolmasıyla bitiyor.)

12 Mayıs

Önce gerçeklerden bahsetmek istiyorum, açık ve bariz gerçekten, kitapların veya rakamların onaylayacağı, şüphe götürmeyen gerçeklerden. Bu gerçeklerle kendi gözlemlerimi ya da gözlemlerimden aklımda kalanları birbirine karıştırmamam gerek. Geçen gece Kont odasından çıkıp benim odama geldi ve belli işleri yapmakla ilgili yasal meseleler hakkında bilgi edinmek istedi. Kafamı meşgul etmek için bütün günü kitapların başında geçirmiş, okulda sınavlarda karşılaştığım sorular üzerinde kafa yormuştum. Kont'un soru sorarken izlediği özel bir yöntem olduğu için ben de sorduğu soruları aynı sırayla aktarmaya çalışacağım; belki bu bilgi daha sonra bir şekilde işime yarar.

Bana önce İngiltere'de bir insanın iki ya da daha fazla avukatının olup olamayacağını sordu. Ben de isterse bir düzine bile olacağını, ama bir defada sadece bir avukat görev yapabileceği için bir işlem için tek avukatın daha akıllıca olacağını söyledim. Aksi takdirde durumun müvekkilin aleyhine işleyeceğini ekledim. Tamamen anlamış gibiydi ve gerektiği zaman, örneğin bankacılık ile ilgili işlerle ilgilenen avukatın uzakta olması durumunda ve mesela banka işleri gibi yerel bir mesele olduğunda görevlendirilmek üzere bir, gemiler için

bir başka avukatla çalışmanın pratik bir zorluk getirip getirmeyeceğini sordu. Kendisini yanlış yönlendirmemek için daha ayrıntılı açıklama yapmasını rica ettiğimde şöyle cevap verdi:

"İzin verin anlatayım. Sizin ve benim arkadaşımız Bay Peter Hawkins Londra'dan çok uzakta bulunan Exeter'deki muhteşem kilisenizin muhafazası altındaki mülkü Londra'da sizin aracılığınızla satın alıyor. Harika! Belki bundan sonra söyleyeceklerim size garip gelmesin diye bu açıklmayı yapıyorum. Londra'da yaşayan birisini tercih etmektense çok uzakta yaşayan bir kişiden hizmet almak istediğim zaman amacım işlerimin halledilmesini engelleyecek herhangi bir yerel unsuru ortadan kaldırmaktı. Oysa Londralı bir aracı benim işlerimi görürken araya kendiişlerini karıştırabilir, sadece benim meseleme odaklanmaktan uzaklaşabilirdi. Newcastle, Durham, Harwich veya Dover gibi birçok limana mal göndermeniz gerekse her birine ayrı ayrı mı gönderirdiniz yoksa söz konusu limanlardan birine gönderip oradan mı dağıtırdınız?" Kesinlikle ikincisinin çok daha kolay olacağını söyledim ancak biz avukatların birbirimizin işlerine vekalet ettiğini, yani o bölgede çalışan bir avukatın kendi bölgesi içindeki bir işi başka bir avukattan alacağı talimatla yapabileceğini, böylelikle kendisini bir avukatın eline teslim eden müvekkilin daha fazla zahmete katlanmadan işlerini gördürebileceğini söyledim.

"Peki, ama" dedi, "istersem işlerimi kendim de yönetebilirim öyle değil mi?"

"Elbette" dedim, "yaptığı işlerin kimseler tarafından bilinmesini istemeyen iş insanları da sıklıkla bu yolu izlerler."

"Güzel!" dedi. Sonra da doldurulacak formlar, yapılacak teslimat veya ortaya çıkabilecek çeşitli sorunlar hakkında öncesinde ne gibi önlemler alınabileceğiyle ilgili sorular sordu. Elimden geldiği kadar tüm sorularına cevap verirken Kont'un mükemmel bir avukat olacağına kanaat getirmiştim; çünkü

düşünmediği veya öngörmediği hiçbir konu yoktu. Daha önce hiç bulunmadığı bir ülke ve hiç yapmadığı işler hakkında hem bilgisi hem de basireti muhteşemdi. Üzerinde konuştuğumuz konular hakkında sorduğu sorulara elimizdeki kitaplardan bulup sunduğum kanıtlarla ikna olduğunda birdenbire ayağa kalktı ve şöyle dedi:

"Buraya ilk geldiğiniz zaman Bay Peter Hawkins'e yazdığınız mektuptan sonra ona veya bir başkasına mektup yazdınız mı?" Aslında bu soruya hayır cevabı verirken içim acımıştı çünkü yazsam bile mektupları yollamanın hiçbir yolu bulunmuyordu.

"O zaman genç arkadaşım, şimdi bir mektup yaz" derken elini omzuma koyup bastırarak devam etti, "ortak arkadaşımıza veya istediğin herhangi birine yaz ve elbette bu seni de mutlu edecekse burada bir ay daha kalacağını söyle."

"Gerçekten o kadar uzun kalmamı mı istiyorsunuz?" demiştim ama aynı zamanda bu fikirle kalbim taş kesilmişti.

"Bunu her şeyden çok istiyorum, hayır hayır, asla itiraz kabul etmiyorum. Sizin efendiniz ya da işvereniniz, artık adına siz karar verin, kendisinin yerine birini göndereceğini söylediğinde gerekli ihtiyaçlarımın hepsinin karşılanacağını söylemişti, ben de hiçbir masraftan kaçınmamıştım. Öyle değil mi?"

Bu soru karşısında uysallıkla boyun eğmekten başka ne yapabilirdim? Burada Peter Hawkins adına bulunduğuma göre kendimi değil onu düşünmem gerekirdi; ayrıca Kont konuşurken hem gözlerindeki o ışıltı hem de tavırları burada onun tutsağı olduğumu, istemesem de boyun eğmekten başka bir çarem olmadığını bana hatırlatıyordu. Çaresizlikle boyun eğdiğimi ve yüzümdeki çaresizliği gören Kont zafer kazandığını anlamış, direnç kabul etmeyen kendine has yöntemiyle bu zaferin üzerine gitmeye başlamıştı:

"Sevgili genç arkadaşım, sizden rica ediyorum, mektubunuzda işten başka şeylerden bahsetmez misiniz lütfen? Hiç

kuşku yok ki arkadaşlarınız sizin iyi olduğunuzu ve sabırsızlıkla eve dönmeyi beklediğinizi duymaktan pek memnun kalacaklar. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Konuşurken bir yandan da bana üç mektup kâğıdıyla üç de zarf uzattı. Bunlar gördüğüm en ince kâğıttı. Bir zarflara bir de Kont'a baktım; gülümsemesinin ortaya çıkardığı sivri köpek dişlerinin kırmızı altdudağının üstünde belirmesiyle verdiği mesaj konuşarak anlatsa bu kadar etkili olmayacaktı. Mektuba ne yazdığıma çok dikkat etmem gerektiğini, zira zarf kapalıyken bile içindekilerin okunabileceğini anlamış bulunuyordum. Ben de o an oldukça resmi notlar yazmaya, ama daha sonra Bay Hawkins'e gizlice yazmaya karar verdim. Mina'ya ise stenoyla yazacaktım, Kont bunu görse çok şaşırırdı. Bu iki mektubu bitirdikten sonra sessiz sessiz oturup kitap okumaya başladım. Bu sırada Kont çok sayıda mektup yazdı, arada sırada da masanın üzerinde duran birkaç kitaba bakıp oradan alıntılar yapıyordu. Nihayet benim yazdığım iki mektubu da alıp kendi yazdıklarıyla birlikte üst üste koydu, kalem kâğıtlarını toplayıp düzenledi. Mektupları ters çevirip masanın üzerine bıraktı. Kapıyı kapatıp dışarı çıkar çıkmaz eğilip kimlere mektup yazdığına baktım. Bunu yaptığım için de en ufak bir vicdan azabı duymadım çünkü bu şartlar altında kendimi mümkün olduğunca korumam gerektiğini düşünüyorum.

Mektuplardan ilki 'Crescent Yolu, Numara 7' adresindeki Samuel F. Billington'a yazılmıştı, ikinci zarfın üzerinde Varna'daki Bay Leutner'in, üçüncüsünde Londra'daki Coutts&-Co'nun, dördüncüsünde ise Budapeşte'deki Klopstock ve Billreuth beylerin isimleri vardı. İkinci ve dördüncü mektup henüz mühürlenmemişti, tam zarfı açıp mektuplara bakacakken kapı kolunun oynadığını fark ettim. Mektupları demin durdukları gibi bırakıp, koltuğuma yerleşip tam kitabımı elime almıştım ki Kont elinde bir başka mektupla içeri girdi. Masa-

nın üzerindeki mektupları aldı, dikkatlice hepsinin üzerine pul yapıştırdıktan sonra bana dönüp şöyle dedi:

"Eminim bu gece için beni affedersiniz; çünkü yapmam gereken çok fazla işim var. Umarım aradığınız her şeyi bulursunuz." Tam kapıdan çıkacakken bir anda karar değiştirdi, döndü ve:

"Sevgili genç arkadaşım, izin verirseniz size bir tavsiyede bulunmak isterim, yok hayır aslında bütün ciddiyetimle sizi uyarmak isterim. Bu odalardan çıkarsanız sakın ola ki şatonun başka bir yerinde uykuya dalmayın. Burası çok eski bir bina olduğu için çok fazla hatıra var, o yüzden de tedbirsiz uyuyanlar çok kötü rüyalar görebilirler. Sonra uyarmamıştı demeyin lütfen! Eğer şimdi ya da başka bir zaman aniden uykunuz gelirse aceleyle yatak odanıza veya dinlenmeniz için ayrılmış odalardan birine gelin; buralarda emniyettesiniz. Ama eğer dikkatli olmazsanız, o zaman..." diyerek cümlesini bitirirken ellerini yıkar gibi yaparak beni ölesiye ürküttü. Evet, anlamıştım, ama bir yandan da üzerime çullanan bu korkunç gaddarlıktaki karanlık ve gizem ağından daha karanlık bir kâbus görebilir miydim acaba diye şunu düşünmeden de edememiştim.

Sonrasında

Son yazdıklarımın altına imzamı atarım ama artık hiç kuşkum kalmadı. Onun olmadığı herhangi bir yerde uyumaktan korkmam. Haçı yatağımın kenarına, başımın üstüne gelecek şekilde astım. Umuyorum ki rüyasız bir uyku uyurken haç da asılı olduğu yerde kalır.

Odadan çıktığı zaman ben de yatak odama geçtim. Uzun bir süre geçip hiçbir yerden ses duymayınca dışarı çıkıp taş basamağın üzerinden güney yönüne doğru dışarı baktım. O geniş açıklıkta içime dolan özgürlük duygusunun ulaşılmaz olduğunu dar ve karanlık avluyu görerek birden hatırladım.

Yukarıdan aşağıya baktığımda burada gerçekten de bir tutsak olduğumu hissettim, tam da bu yüzden gece bile olsa bir nefes temiz hava almak istedim. Şimdi de bu geceye ait varlığın üzerimdeki kötü etkisini hissediyorum. Sinirlerimi allak bullak etti. Önce kendi gölgemden başlayarak korkunç hayaller görmeye başladım. Bu lanetli yerde berbat korkularımın bir temeli olduğunu Tanrı biliyor. Sarı ay ışığında yıkanan güzelim manzaraya o kadar uzun süre baktım ki neredeyse sabah olacaktı. O yumuşacık ışıkta uzaktaki dağlar, vadilerin kadifemsi karanlığındaki gölgeler eridi. Bu saf ve kesintisiz güzellik beni biraz kendime getirdi; aldığım her nefesle biraz daha huzur buldum, sakinleştim. Pencereden aşağıya sarktığım zaman alt katta hareket eden bir şey dikkatimi çekti. Tam o sırada, pencerelerin sıralamasına bakınca sol tarafımda bir yerde Kont'un odasının penceresinin bulunduğunu hayal ettim. Dışarıya baktığım taştan yapılmış uzun ve derin pencere hava şartları yüzünden eskimiş olsa bile hâlâ tek parçaydı ama kasanın oldukça uzun bir süre önce yapıldığı belli oluyordu. Taşın arkasına doğru geri çekilip dikkatlice etrafa bakınmaya başladım.

Kont'un başını dışarıya uzattığını gördüm. Yüzünü görmemiştim ama ensesinden, sırtından ve ellerinin hareketinden tanımıştım. Daha önce defalarca dikkatle inceleme fırsatını bulduğum bu elleri nerede görsem tanırdım. Birden, bu düşündüğüm şey bana önce çok ilginç, sonra da eğlenceli gelmişti; bir mahkûm böylesine ufak şeyleri ilginç bulabiliyor, hatta bunlarla eğlenebiliyordu. Ama biraz sonra gördüklerim yüzünden o an hissettiklerim önce tiksintiye sonra da korkuya dönüştü; çünkü aşağıda gördüğüm adam pencereden dışarıya doğru çıkıp yerdeki o korkunç deliğe yüzükoyun yavaş yavaş sürünerek ilerlerken pelerini iki yanında kanat gibi açılmıştı. Önce gördüğüme inanamadım. Ay ışığının yarattığı bir etki, ya da gölgelerin oluşturduğu acayip bir göz yanıl-

ması sandım; ama dikkatlice baktığım zaman gözlerimin beni yanıltmadığını görebiliyordum. El ve ayak parmaklarının yılların etkisiyle artık sıvası yıpranmış taşların köşelerini kavradığını, her girinti çıkıntıya sıkıca yapışarak tıpkı bir sürüngenin duvarın üzerinde hareket etmesi gibi hızlıca ilerlediğini gördüm.

Bu nasıl bir adamdı, ya da insan kılığına bürünmüş bu yaratık nasıl bir şeydi? Bu berbat yerin üzerimde yarattığı korkuyla bütün gücümü yitirdiğimi hissediyorum; son derece korkuyorum ve kaçacak hiçbir yerim yok; düşünmeye bile cesaret edemeyeceğim korkularla sarıldım.

15 Mayıs

Kont'u bir defa daha sürüngen gibi hareket ederken gördüm. Aşağıya doğru üç dört yüz metre kadar yan yan gitti, sol tarafa yönelip bir süre daha yol aldıktan sonra bir pencere veya deliğin içinde kayboldu. Kafası da kaybolduktan sonra aşağıya doğru sarkıp neler olduğunu görmeye çalıştım ama işe yaramadı. Mesafe o kadar uzundu ki doğru açıyı bulup bakamadım bile. O anda Kont'un şatodan ayrıldığını biliyordum ve bugüne kadar cesaret edemediğim şeyi yapıp şimdi şatoyu keşfetme fırsatım vardı. Odama geri döndüm, yanıma bir lamba alıp bütün kapıları tek tek açmaya çalıştım. Tahmin ettiğim gibi hepsi kilitliydi ama kilitlerin hepsi nispeten yeniydi. Taş merdivenlerden alt kata indim ve buraya ilk geldiğimde içeri girdiğim taş avluya vardım. Sürgüleri kolaylıkla çekebileceğimi, upuzun zinciri de rahat rahat kancasından çıkarabileceğimi gördüm ama kapı kilitliydi, anahtar da yoktu! *Bence anahtar Kont'un odasında, o zaman gidip bakayım odasının kapısı kilitli mi? Böylece kapıyı açıp kaçabilirim*, diye düşünüp merdivenlerle koridorları sıkıca gözden geçirdim, koridora açılan bütün odaların kapılarını tek tek denedim. Avluya yakın küçük odalardan bir veya ikisi açıktı ama içeri-

de eski, tozlu ve güve yeniğiyle dolu mobilyalardan başka bir şey yoktu. Ama sonunda merdivenlerin tepesindeki kapıyı buldum; ilk bakışta bu da kilitli gibiydi ama biraz zorladım. İyice itince kapının kilitli olmadığını, aslında menteşeler düşmüş olduğu için bu ağır kapının yerde durduğunu anladım. Böyle bir fırsat bir daha elime geçmezdi, o yüzden de kendimi zorlayıp güç bela kapıyı ittirdim ve içeri girdim. Burası şatonun benim kaldığım tarafının sağında ve bir alt katında kalan kanadındaydı. Pencereden bakınca şatonun güneyine doğru sıra sıra daireler gördüm, sonuncu dairenin penceresi hem batıya hem güneye bakıyordu. Hem sağ tarafta hem de solda dik uçurumlar vardı. Şato büyük bir kayalığın ucuna inşa edildiği için üç taraftan da zaptedilemez hâle getirilmişti, bu bölümde bulunan pencerelerden içeriye ne sapan, ne yay ne de tüfek mermisi girebileceği için korumaya gerek kalmadan güvenlikte olduğu için aydınlık ve konforlu bir yerdi. Batı tarafında çok geniş bir vadi, ilerisinde de sarp dağların zirveleri birbiri ardınca yükseliyordu; yekpare kaya parçasının kökleri taşın yarıklarından, çatlaklarından, kıvrımlarından sarkan dikenlerle ve dağdan gelen küllerle kaplıydı. Şatonun bu bölümü belli ki eskiden hanımların kaldığı kısımdı; çünkü mobilyalar diğerlerine göre çok daha konforluydu. Pencerelerde perde olmadığı için ayın sarı ışığı karo biçimindeki çerçevelerden içeriye sel olup akarken daha fazla rengi görünür kılıyor, zamanın ve güvelerin verdiği hasarı bir dereceye kadar örten ve her yeri kaplayan tozu yumuşatıyordu. Lambanın ışığı ayın muhteşem pırıltısı yanında çok sönük kalmıştı ama yine de şatonun havasına sinmiş olan korkutucu yalnızlığın kalbimi buza çeviren, sinirlerimi tek tek titreten etkisine karşı o lambayı elimde tutmaktan memnundum. Sinirlerimi yatıştırmaya çalıştıkça üzerime hafif bir sükûnet gelmiş, burada olmak Kont'un varlığından nefret ettiğim odalarda tek başıma kalmaktan daha iyi hissettirmişti. Bir zaman-

lar saygıdeğer bir hanımefendinin bir dolu düşünceyi evirip çevirerek ve yüzü kızararak bozuk imlayla aşk mektubu yazdığı küçük meşe masanın başına oturmuş, günlüğüme stenoyla not tutuyor, defteri en son kapattığım zamandan beri olan biteni yazıyordum. Bu on dokuzuncu yüzyıla has güncellenmiş bir intikam. Eğer duyularım beni yanıltmıyorsa, geçmiş zamanların 'modernliğin' asla öldüremeyeceği kendilerine has bir gücü vardı ve hep olacak.

Daha sonra: 16 Mayıs Sabahı

"Tanrım aklımı koru." Artık bunu diyecek noktaya geldim. Güvenlik, güvende olduğunu bilmek gibi şeyler artık çok eskide kaldı. Burada yaşadığım sürece ümit edeceğim tek şey çıldırmamak, eğer çoktan aklım başımdan gitmediyse elbette. Eğer hâlâ akıl sağlığım yerindeyse, pusuda bekleyen bunca korkunç şeyin arasında ve bu nefretlik yerde Kont'un en az korku veren şey olduğunu düşünerek çıldırmak işten bile değil. Onun istekleri doğrultusunda davranırsam bana hâlihazırda güvenlik sağlayabilecek tek kişi Kont. Ulu Tanrım! Merhamet et bana! Eğer sükûnetimi koruyamazsam varacağım nokta delilik olacak gerçekten. Farkına vardığım şeyler beni şaşırtmaya devam ediyor. Şimdiye kadar Shakespere'in Hamlet'e söylettiği, "Yaz aklım, yaz defterine, yaz şunu" sözlerini hiç anlamadığımı fark ettim. Zihnimde sanki düşüncelerin ipi kopmuş gibiydi, ya da etkisini yine kendisinin tahrip etmesi gereken bir darbe almış gibiydim. Kendimi rahatlatmak için günlüğüme döndüm. Doğru düzgün yazabilmek için zihnimi toplama alışkanlığım belki beni yatıştırabilirdi.

Kont'un o ürkütücü uyarısı o zaman beni korkutmuştu; şimdi düşündükçe daha da korkuyorum çünkü ileride üzerimde korkutucu bir etki bırakacak. Ne demek istediğini düşündükçe korkacağım.

Günlüğüme bir şeyler yazdıktan sonra kapatıp kalemle birlikte cebime koyduktan sonra uykum geldi. O sırada Kont'un

uyarısını hatırladım ama buna aldırış etmemekten de zevk aldım. Bir yandan uyku bütün ağırlığıyla çökmüş, diğer yandan bir inatçılık gelip ruhuma yerleşmişti. Ay ışığının yumuşak ışığı ve etrafındaki genişlikle sakinleşmiş, tazelenmiştim. O kasvet basmış odaların karanlığına gitmeyip o gece burada, bir zamanlar hanımefendilerin tatlı hayatlarını geçirmek üzere bir yandan oturup şarkılar söyleyip diğer yandan da erkeklerinin gittikleri acımasız savaşlarla yürek acılarına boğuldukları odada uyumaya karar verdim. Büyükçe kanepelerden birini köşeye çektim, böylece yattığım yerden hem doğuyu hem güneyi görerek toza ve kire aldırış bile etmeden kendimi uykuya hazırladım. Herhâlde uyumuşumdur, yani umarım öyle olmuştur; ancak gördüğüm şeyler o kadar gerçeğe yakındı ki şimdi ayın ışıl ışıl aydınlattığı sabahın bu ilk saatlerinde bile gördüklerimin rüya olduğuna hiç inanasım gelmiyor.

Her şeyden önce yalnız değildim. Oda aynı odaydı, oraya girdikten sonra hiçbir şey değişmemişti, parlak ay ışığında taban döşemelerinin üzerinde ayaklarımın tozları rahatsız ederek bıraktığı izleri görebiliyordum. Karşımda parlayan ay ışığının içinde giyimlerinden ve tavırlarından hanımefendi oldukları anlaşılan üç genç kadın duruyordu. Tam onları gördüğüm sırada, *Galiba rüya görüyorum*, diye düşündüğümü hatırlıyorum; çünkü ay ışığını arkalarına almış olmalarına rağmen yerde gölgeleri uzamıyordu. Bana yaklaştılar, bir süre yüzüme baktılar ve hep birlikte fısıldaşmaya başladılar. İkisi esmerdi ve tıpkı Kont'a benzeyen kemerli burunları vardı ve yine tıpkı Kont gibi kara, iri ve patlak gözleri ayın sarı ışığıyla zıtlık yaratacak kadar kızarmıştı. Gördüğüm en açık tenli insan olan diğerinin soluk safir rengi gözlerinin etrafında uzanmış gür, dalgalı ve sapsarı saçları vardı. Sanki yüzünü bir yerden hatırlar gibiydim, ama korkuyla hatırladığım bir şeyi düşündürse de tam olarak onu nereden tanıdığımı bir türlü çıkaramamıştım. Üçünün de parlak beyaz dişleri kıpkırmızı

seksi dudaklarının arasından inci gibi parlıyordu. Baktığımda beni huzursuz eden, hem istek hem de ölümcül bir korku uyandıran bir hâlleri vardı. Yine de kalbimin derinliklerinden gelen kötücül ve yakan bir istekle o kırmızı dudaklarıyla beni öpmelerini arzuluyordum. Aslında bunu yazmak iyi bir fikir değil, bir gün Mina bunu okursa çok üzülür, ama yine de olan bu. Hep birlikte fısıldaştılar, sonra da kahkaha attılar. Kahkahalarının çıkardığı ezgili ve berrak ses bir insanın dudaklarının arasından dökülemeyecek kadar sertti. Tıpkı usta bir elin su bardaklarıyla oynarken çıkardığı çınlamaya benzeyen ürpertici bir tatlılık vardı bu seste. Açık tenli olan cilveli cilveli başını sallayınca diğerleri ısrar etti. Biri şöyle dedi:

"Haydi, sen başla, biz de takip ederiz, ilk senin hakkın."

Diğeri de şunu ilave etti:

"Hem genç, hem de güçlü kuvvetli; hepimizi öpebilir." Yattığım yerde hiç sesimi çıkarmadan ve gözlerimi açmaya korkarken kirpiklerimin arasından bakarak zevkli bir beklentinin acısını çekiyordum. Açık tenli olanı yanaştı, üzerime doğru eğildi ve nefesinin yüzüme geldiğini hissettim. Nefesi bir yandan bal gibi tatlı kokuyordu ama diğer yandan sesindeki çınlamayla karışık tatlılığa benzeyen, altında acı, koyu bir saldırganlık, kan kokusuna benzer bir ton barındırıyordu.

Gözkapaklarımı açmaya korkuyordum ama yine de kirpiklerimin arasından neler olduğunu gayet iyi görebiliyordum. Dizlerini yere koyup üzerime eğildi ve şeytani bir haz alarak beni seyretti. Saklamadığı şehvetinde hem heyecan veren hem de iğrendiren bir şey vardı, boynunu iyice üzerime doğru eğip tıpkı bir hayvan gibi dudaklarını şapırdattığı zaman ay ışığının üzerine düşürdüğü ışıkta kıpkırmızı dudaklarının ve keskin dişlerinin üzerinde gezdirdiği kırmızı dilinin ıslak ıslak parladığını gördüm. Kafasını iyice yaklaştırdığında kırmızı dili ağzımdan aşağıya, çeneme inip boğazımı sıkmaya başlamıştı. Sonra birden durdu; ağzının içinde dönen dilinin dişlerini ve

dudaklarını yaladığını duyarken aynı zamanda sıcak nefesini ensemde hissettim. O sırada bir el giderek yaklaşıp da gıdıklıyormuş gibi boğazımın etrafındaki deri ürperdi. Boğazımın son derece hassas derisi üzerinde yumuşak ve titreyen dudakların dokunuşuyla birlikte iki keskin dişin sert dokunuşunu ve orada öylece kalışını hissettim. Heyecandan bitkin düşmüş, gözlerim kapalı beklerken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Fakat tam o sırada başka bir duygu bir şimşek hızıyla bedenimden geçti. Kont'un o anda orada olduğunu anladım, öfke kasırgası gibi içeri girmişti. Gözlerimi istemeye istemeye açtığımda Kont'un açık tenli kadının incecik boynunu kavrayıp bir dev gücüyle geriye ittiğini gördüm. O mavi gözler öfkeyle dolmuştu, bembeyaz dişler hiddetle ısırırken güzelim yanaklar hırstan kıpkırmızı olmuş parlıyordu. Ama asıl Kont görülmeye değerdi! Hayatım boyunca böyle bir öfke ve hiddet göreceğimi hayal edemezdim, cehennemin dibindeki şeytanlarda bile böyle bir şey olduğunu düşünemezdim. İçinde yanan kırmızı alevin cehennem ateşiyle tutuşturduğu gözleri gerçekten yanıyordu. Yüzü ölü gibi bembeyaz, çizgileriyse dikenli tel gibi sertti. Burnunun üzerinde birleşen kalın kaşları ise o an sıcak metal potasından yeni çıkmış bir çubuğa benziyordu. Kolunu vahşice sıyırarak kadını kendisinden uzağa fırlattıktan sonra başıyla diğerlerine işaret ederek geri gitmelerini sağladı. Aynı küstah ve buyurgan hareketin kurtlara da yapıldığını hatırladım. Kısık, hatta fısıltıya yakın olmasına rağmen sesi odadaki havayı bile keserek çınlıyarak şunları söylüyordu:

"Siz nasıl olur da ona dokunmaya cesaret edersiniz? Ben yasaklamışken hangi cesaretle ona yaklaşmaya cesaret edebiliyorsunuz? Uzaklaşın buradan, derhal! Bu adam benim! Bir daha ona yaklaşmaya kalkışırsanız karşınızda beni bulursunuz!"

Bu sözler üzerine açık tenli olanı müstehcen denebilecek cilveli bir kahkaha atıp şöyle cevap verdi: "Sen hiçbir zaman

sevmedin. Sevmezsin de!" Bu sözler üzerine diğerleri de işin içine girdi ve öyle sert, ruhsuz ve neşesiz bir kahkaha koptu ki kulaklarım neredeyse sağır olacaktı, yaptıklarından iblisce bir zevk aldıkları o kadar barizdi. Sonra Kont yüzünü benimkine yaklaştırıp dikkatle baktıktan sonra yumuşacık bir fısıltıyla şunları söyledi:

"Yooo, ben de sevebilirim, geçmişte olanları düşünürseniz doğru söylediğimi anlarsınız. Haksız mıyım? Neyse, bununla işim bittikten sonra size söz, istediğiniz gibi öpebilirsiniz. Şimdi kaybolun ortadan, çabuk! Yapılacak çok iş var."

İçlerinden biri sessiz bir kahkaha atıp, "Bu akşam bir şey yapmıyor muyuz?" derken eliyle Kont'un biraz önce yere fırlattığı ve içinde canlı bir şey varmış gibi kendi kendine hareket eden çantayı işaret etti. Kont da *evet* manasında başını salladı. Bunun üzerine kadınlardan biri öne fırlayıp çantayı açtı. Kulaklarım beni yanıltmadıysa çantanın içinden nefesi kesilmekte olan birinin hırıltılarına benzer bir ses geliyordu, havasızlıktan boğulmak üzere olan bir çocuğun hırıltısıydı sanki duyduğum. Bir yandan korkudan tir tir titreyip diğer yandan olup biteni görmeye çalışırken kadınlar o korkunç çantayı da yanlarına alıp ortadan kayboldular. Durdukları yerin yakınlarında kapı yoktu, yanımdan geçip gitseler mutlaka farkına varırdım. Belli ki ay ışığının ışıltıları arasında kaybolup pencereden çıkıp gitmişlerdi, zira tam olarak gözden kaybolmadan önce dışarıda solgun, gölgelere benzeyen bir şeyler görmüştüm.

Tam o sırada korkudan ürperdim ve bayıldım.

dördüncü bölüm

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
Devam

Sabah kendi yatağımda uyandım. Eğer gördüğüm rüya değildiyse beni yatağıma Kont taşımıştı. Bu konu üzerinde düşünüp kendimi ikna etmeye çok uğraştım ama sorgusuz sualsiz kabulleneceğim bir sonuca ulaşamadım. Aslında küçük kanıtlar vardı; mesela giysilerim katlanıp bir kenara kaldırılmıştı ama ben olsam onları öyle katlamazdım. Saatim kurulmadığı için durmuştu, oysa uykuya dalmadan önce mutlaka saatimi kurarım. Böyle birkaç ayrıntı daha vardı ama hiçbiri gerçek bir kanıt gibi gelmiyordu bana; çünkü belki de aklım şu ya da bu nedenle sağlıklı çalışmıyordu. Belli ki zihnim çok karışmıştı, o zaman kanıt aramalıydım. Eğer Kont beni yatağıma kadar taşıyıp üstümü soyduysa kesinlikle acelesi vardı çünkü ceplerimdeki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Olan biten bunca şeyin içinde memnun olduğum tek konu buydu çünkü Kont'un günlükten haberi olsa onu ya alır ya da yok ederdi. Şu anda odaya baktığımda bu odanın bütün korkutucu anılarına rağmen kendimi güvende hissediyorum, bu odada yaşadıklarım ne kadar korkutucu olursa olsun kanımı emmek isteyen o korkunç kadınlardan daha korkunç olamazdı.

18 Mayıs

Gün ışıdığında o odaya göz atmak için tekrar aşağıya indim; çünkü gerçeği bilmek zorundaydım. Merdivenlerin başındaki kapı kapalıydı. Kapı o kadar sıkı kapanmıştı ki pervazın tahtasından kıymıklar çıkmıştı. Kapının sürmesi sürmelenmemiş ama kapı içeriden kapatılmıştı. Bu durumda korktuğumun başıma gelmiş olduğunu anlayarak bu varsayımımın üzerine gitmeye karar verdim.

19 Mayıs

Artık gerçekten çıkmaza girdim. Dün gece Kont odama gelip sesinin en tatlı tonuyla benden üç mektup yazmamı istedi. İlk mektupta buradaki işimin bitmek üzere olduğunu ve birkaç gün içinde yola çıkacağımı, ikincisinde mektubun yazıldığı günün ertesi sabahı yola çıkacağımı, üçüncüsünde ise şatodan ayrıldığımı ve Bistritz'e vardığımı yazmamı istedi benden. Bu isteğine büyük bir zevkle isyan etmek isterdim ama Kont'un iradesine karşı çıkmak ve onunla açıkça tartışmak içinde bulunduğum durumda ve hele kontrolüm tamamen onun elindeyken delilik etmek olurdu. Reddetmek de aynı şekilde hem kuşku uyandırırdı hem de öfkesini üzerime çekerdim. Çok şey bildiğimi ve bu yüzden de kendisine bir zorluk çıkarmamam için ölmem gerektiğini ikimiz de biliyoruz, bu durumda yapabileceğim tek şey zamanımı uzatabilmek. Belki şansım yaver gider ve kaçmanın bir yolunu bulurum. O gece açık tenli kadını kendisinden tek darbede uzaklaştırırken ilk kez gördüğüm öfkenin yine gözlerinde toplandığını gördüm. Mektuplarla ilgili açıklama yaparken posta hizmetinin hem seyrek hem de pek o kadar güvenilir olmadığını, o yüzden de mektupları şimdiden yazarak dostlarımın içini rahatlatacağını söyledikten sonra herhangi bir sebeple buradaki kalışımı uzatmak zorunda kalır da söylenen zamanda Bistritz'de olamazsam son iki mektubu göndermeyeceğini üstüne basa basa

vurguladı. Bu durumda kendisine karşı çıkmak kuşku uyandıracağı için ben de onunla aynı fikirdeymişim gibi görünüp mektupların üzerine hangi tarihleri yazmam gerektiğini sordum. Bir dakika hesap yaptıktan sonra şöyle dedi:

"İlki 12 Haziran, ikincisi 19 Haziran, üçüncüsü de 29 Haziran olsun. Artık ne kadar ömrüm kaldığını biliyorum. Tanrım yardım et!"

28 Mayıs

Kaçmanın bir yolu var, en azından eve haber göndermek mümkün. Şatoya bir grup Çigan gelip avluya kamp kurdu. Çigan burada çingenelere verilen ad. Defterime onlarla ilgili çok not aldım. Çiganlar dünyadaki diğer çingenelerle dayanışma içinde olsalar bile buraya özgü insanlar. Macaristan'da ve Transilvanya'da yaşayan binlerce çingenenin hiçbiri herhangi bir kanunu tanımıyor. Genel olarak kendilerini büyük bir asilzadeyle ya da bir *boyar*'la ilişkilendirdikleri için kendilerine bu adı veriyorlar. Hiçbir şeyden korktukları yok, batıl inançları saymazsak dinleri de yok, aralarında Rumence'nin farklı türlerini konuşuyorlar.

Evdekilere postalamaları için Çiganlara birkaç mektup vereceğim. Ahbaplık başlatmak için pencereden konuşup tanıştım bile. Onlar da şapkalarını çıkarıp eğilerek beni selamladılar, işaretlerle bir şey söylemeye çalıştılar ama dillerini konuşamadığım için daha fazla bir şey anlayamadım.

Mektupları tamamladım. Mina'ya stenoyla yazdım ve Bay Hawkins'ten de sadece Mina'yla konuşmasını istedim çünkü korkularım hariç her şeyi Mina'ya yazdım. Kalbimi açıp korkunç olduğunu düşündüğüm şeyleri yazsaydım Mina korkusundan ölürdü. Böylece mektuplar adrese ulaşmazsa bile Kont benim sırrımı ya da neler bildiğimi öğrenemeyecek...

Mektupları teslim ettim. Penceremin parmaklıkları arasından zarflarla birlikte bir altın verip mektupları postalayın

anlamına gelecek bütün işaretleri yaptım. Zarfları alan adam önce onları göğsüne bastırdı, sonra da eğilerek selam verip şapkasının içine koydu. Yapabileceğim başka bir şey yok. Gizlice çalışma odasına geldim, okumaya başladım. Kont gelmediği için buraya yazı...?

Kont geldi. Yanıma oturdu ve mektupları açarken en yumuşak sesiyle şöyle dedi:

"Çigan bana bunları verdi, ben de nereden geldiklerini bilemdiğim için bir bakayım dedim. Birlikte bakalım! –zarfı çoktan açmıştı "Birisi senin tarafından değerli dostum Bay Hawkins'e yazılmış, diğeri ise" – zarfı açar açmaz mektuptaki garip sembolleri görünce yüzünde o karanlık yine belirdi, gözleri kötülükle parladı– "Diğeri ise aşağılık bir şey, misafirliğe ve dostluğa sığmayacak şey! İmza da yok. O zaman bizi ilgilendirmez." Mektubu ve zarfı yanıp bitene kadar sakin sakin lambanın alevine tuttuktan sonra döndü ve:

"Siz yazdığınıza göre Bay Hawkins'e gönderdiğiniz mektubu postalayacağımdan hiç kuşkunuz olmasın. Sizin mektuplarınız benim için kutsaldır. Bu arada mektupların kimden olduğunu bilmediğim için mühürü açtım. Lütfen tekrar mühürler misiniz?" Zarifçe eğilerek bana bir boş zarfla birlikte mektubu uzattı. Elimden gelen tek şey zarfın üzerine adresi yazıp sessiz sessiz kendisine geri vermekti. Odadan çıktığında anahtarın yavaşça döndüğünü duydum. Bir dakika sonra kapıya gidip açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu gördüm.

Bir iki saat sonra Kont sessizce tekrar odaya girdiğinde uyuyakaldığım kanepede uyandım. Çok kibar ve neşeliydi, uyuklamış olduğumu görünce şöyle dedi:

"Yorgun musunuz dostum? Yatağınıza uzanın, iyice dinlenmek istiyorsanız en iyisidir. Bu akşam sizinle konuşmak zevkinden mahrum kalacağım, zira çok işim var ama siz lütfen dinlenmenize bakın." Odama geçip yatağıma yattım ve ne gariptir ki hiç rüya görmeden uyudum. Çaresizliğin de kendine özgü rahatlatıcı bir yanı var.

31 Mayıs

Bu sabah uyandığımda cebime birkaç kâğıt, bir de zarf koyup fırsatını bulduğumda yazarım diye düşünürken yine beklenmedik bir şey oldu, hem de hiç beklenmedik!

Odamdaki her tür kâğıt parçası alınmıştı; bütün notlarım, mahkeme tutanaklarım, seyahat ve tren tarifeleriyle ilgili bilgiler, tavsiye mektubum, şatonun dışına çıktığımda ihtiyaç duyabileceğim her şey elimden alınmıştı. Şaşkınlıkla oturduğum yerde kalakalmıştım, sonra aklıma gardroba, giysilerime bakmak geldi.

Seyahat ederken giydiğim takım elbise yoktu, paltomla battaniye de; her yere baktıysam da bulamamıştım. Görünüşe göre zalimliğin bir sonraki aşamasına gelmiştik.

17 Haziran

Bu sabah yatağın kenarına oturmuş, bundan sonra ne yapacağıma dair kafa patlatırken dışarıda, avlunun arka tarafında atların ayak seslerine eşlik eden kırbaç şaklaması duydum. Coşkuyla pencereye koştum, bahçeye giren yolun orada sekiz güçlü atın çektiği iki büyük vagon gördüm. Her iki atın başında duran koca şapkalı, zımbalı kemerli, koyun derisinden kirli çizmeleriyle bir Slovak vardı, ellerinde de uzun çubuklar taşıyorlardı. Kapıya koştum, niyetim aşağıya inip ana avludan geçip onlara katılmaktı; o kapının açılabileceğini düşünmüştüm ancak beklenmedik bir şeyle daha karşılaştım; kapı dışarıdan üzerime kilitlenmişti.

O zaman tekrar pencereye koştum ve avazım çıktığı kadar bağırdım. Aptal aptal yukarıya, bana doğru baktılar ve elleriyle gösterdiler, tam o sırada çiganların "ataman"ları dışarı çıkıp benim penceremi gösterdiklerini görünce onlara bir şeyler söylemesi üzerine hepsi kahkahalarla güldüler. O andan sonra hiçbir çabam, acıklı bağırmalarım ya da ıstırapla yalvarmam işe yaramadı, bir daha asla dönüp bana bakmadılar.

Kararlı bir şekilde bana sırtlarını döndüler. Vagonlarda kalın iplerden sapı olan küp şeklinde kutular vardı; Slovakların kolaylıkla kaldırıp bir yerden diğerine koyduklarına bakılırsa kutular boştu; zaten hareket ettikçe birbirlerine çarptıklarında çıkardıkları seslerden de öyle anlaşılıyordu. Bütün kutular indirilip avlunun bir köşesinde kocaman bir yığın hâlinde diziledikten sonra Çigan Slovaklara biraz para verdi, şans getirsin diye paraya tükürüp atlarının başına döndüler. Kısa bir süre sonra kırbaç şakırtılarının uzaklaşarak kaybolduğunu duydum.

24 Haziran, Sabah Olmadan

Dün gece Kont odadan erken ayrıldı, odasına girip kapıyı içeriden kilitledi. Cesaretimi toplar toplamaz döner merdivenlerden yukarı çıktım, güneye açılan pencereden dışarıya baktım. Bir işler çevirdiğini düşündüğüm için Kont'u gözetlemek istiyordum. Çiganlar avlunun bir köşesine toplanmış, kendiişleriyle meşguldüler. Ara sıra duyduğum kazma kürek gürültüsü ve boğuk seslerden anladığıma göre yapılan her neyse çok acımasız bir kötülük yakında bitmiş olacak.

Pencereden dışarı bakmaya başlayalı daha yarım saat olmamıştı ki Kont'un penceresinden bir şeyin dışarıya çıktığını gördüm. Geri çekilip, bir adamın çıkışını pürdikkat izlemeye başladım. Adamın üzerinde şatoya gelirken üzerime giydiğim giysileri görünce ağzım açık kaldı, omzuna da o gece kadınların alıp götürdüğü o iğrenç çantayı atmıştı. Artık neyin peşinde olduğu aşikârdı, gardrobumdan eşyalarımı neden aldığı da. Yeni kötülük planı buydu demek; etraftaki insanların beni gördüklerine inanmasını sağlayacak, böylece insanlar beni kentte, köylerde dolaşıp mektuplarımı postalarken gördüklerine şahitlik edecek, yapacağı kötülüklerden de ben sorumlu tutulacaktım.

Gerçek bir suçlunun bile teselli duyacağı şeyler ve hakları varken beni buraya kapatıp hapis hayatı yaşattığını ve bu

durumun kimsenin müdahalesi olmaksızın böyle gidebileceğini düşündükçe öfkeden kuduruyorum.

Kont'un geri dönüşünü görürüm umuduyla inatla pencerenin önünde bekledim. Sonra birden aydan gelen ışığın içinde yüzer gibi duran minik ilginç benekler olduğunu fark ettim. Bunlar minnacık toz parçalarıydı, havada uçuşuyor, sonra bir araya geliyor, minik bulutlar oluşturuyorlardı. Orada öylece durup bu tozları izlemek beni rahatlatmıştı, üzerime dingin bir hava geldi. Biraz daha rahat edeyim diye geriye yaslandım, havada uçuşma dansının keyfini çıkarıyordum.

O sırada uzaklardan gelen bir sesle irkildim, pencereden bakınca görünmeyen bir yerlerden, vadinin aşağı kısmından gelen köpek ulumaları yürek parçalıyordu. Bir yandan toz zerrecikleri ay ışığında yeni yeni şekiller almaya başlarken diğer yandan bu sesler kulağıma daha fazla batmaya başlamıştı. Tam o sırada bazı dürtülerimi uyandırmaya çabaladığımı hissettim, aslında tam olarak öyle de değildi. Ruhum bu mücadeleyi veriyordu, yarım yamalak hatırladığım hassasiyetlerimle bu çağrıya cevap bulmaya çalışıyordum. Hipnotize oluyordum! Toz zerrecikleri artık daha hızla dans etmeye başlamıştı, arkadaki karanlığa doğru yol alırken yanımdan geçen ay ışığı titrekleşiyordu. Gitgide daha fazla ışık bir araya gelip sönük ışıklı şekiller oluşturmaya başladılar. O anda bütün algılarım açılmışken duyularımın her birinin farkına vararak çığlık çığlığa oradan oraya koşmaya başladım. Biraz önce ayışığıyla oluşan sönük şekiller giderek gerçeklik kazanıp o üç kadının şeklini oluşturmaya başladılar. Belki ay ışığının gelmediği bir yer olduğu ve içeride parlak ışık veren bir lamba yandığı için kendimi daha emniyette hissettiğim odama kaçtım.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra Kont'un odasında bir şeyler döndüğünü hissettiren sesler duydum. Çok keskin bir ağıt birdenbire susturulmuş gibi geldi, ağıtla müthiş bir zıtlık

oluşturan bu keskin sessizlik beni iliklerime kadar dondurdu. Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi ama yine de kapıdan çıkıp bakmak istedim, ama ne yazık ki odama hapsedilmiştim. Hiçbir şey yapamıyordum, ben de oturup ağladım.

Otururken dışarıdan, avludan bir ses geldiğini duydum, bir kadının acı dolu sesiydi bu. Pencereye koştum, telaşla pencereyi açıp kafamı demirlerin arasına soktum. Orada gerçekten de saçları birbirine girmiş, kaçan birinin korkuyla yaptığı gibi ellerini kalbinin üzerine koymuş bir kadın vardı. Kapının olduğu köşeye yaslanmıştı. Pencerede benim yüzümü görünce kendini öne doğru atarak kötülükten katılaşmış sesiyle bağırdı:

"Canavar! Çocuğumu geri ver bana!"

Daha sonra dizlerinin üzerine çöktü, ellerini dua eder gibi kaldırdı ve her duyduğumda kalbimi titreten aynı sözleri tekrarlayıp durdu. Sonra saçını yoldu, göğsünü yumrukladı ve kendisini duygularının yol açtığı şiddet seline teslim etti. En son kendisini yere attı, artık onu göremesem de elinin sürekli olarak kapıya vurduğunu duyabiliyordum.

Başka bir yerde de, muhtemelen kulede, Kont'un metalik bir fısıltıyla çıkan o haşin tonlamasını duydum. Sesine uzaktan uluyan kurtlar hep bir ağızdan cevap verdiler. Birkaç dakika içinde de açılan baraj kapağından akan sular gibi avludan içeriye doluştular.

Bir süre sonra kadının da kurtların da sesi kesildi, çok geçmeden kurtların dudaklarını yalama seslerini duymaya başladım.

Kadın için üzülememiştim, çocuğunun başına gelenleri düşününce ölmek onun için kurtuluştu.

Peki, ben ne yapacaktım? Ne yapabilirdim? Bu korkunç geceden, karanlıktan ve korkudan nasıl kaçabilecektim?

25 Haziran sabahı Geceleyin acılar çekmemiş hiç kimse sabahın yüreğine ve gözüne bu kadar güzel gelebileceğini

bilemez. Bu sabah güneş yükselip penceremin karşısına düşen kapının üzerine ışığını yansıttığında güvercini gagasında zeytin yaprağıyla* görmüş gibi oldum. Korku sanki üzerime giydiğim buharlaşan bir giysi gibi sıcakta eriyip kayboldu. Hazır gün ışığının verdiği cesaret hâlâ üzerimdeyken hareket geçmeliyim. Dün gece daha önceden tarihini yazdığım mektuplardan biri postalandı; varlığımı dünya üzerinden kaldırmak için yapılacak eylemler dizisinin ilk adımı atıldı böylece.

Neyse şimdi bunu düşünmemeliyim. Harekete geçmeliyim!

Ne zaman saldırıya uğradıysam, tehdit edildiysem, herhangi bir sebeple tehlikede olduğumu hissettiysem ya da korktuysam hep gece vakti oldu. Şimdiye kadar Kont'u da hiç gün ışığında görmedim. Acaba herkes uyurken uyanık olup herkes ayaktayen uyuduğu için olabilir mi? Keşke odasına girebilseydim! Odamın kapısı her zaman kilitli. Buradan çıkışım yok.

Hayır, aslında var. Eğer göze alabilirsem elbette. Eğer onun bedeni geçebiliyorsa benim bedenim neden yapamasın? Bir keresinde penceresinden sürünerek çıktığını görmüştüm. Şimdi ben de onu taklit ederek penceresinden içeriye giremez miyim? Başarma ihtimalim çok zayıf ama içinde bulunduğum durumu düşününce böyle bir şey yapmaya ne kadar ihtiyacım olduğu da ortada. O yüzden risk almaya değer. En kötü ihtimalle ölürüm; bir insanın ölümü bir dananınkiyle eş değil sonuçta, belki de o çok korkulan öteki dünyanın kapıları bana açıktır. Tanrı yanımda olsun. Hoşça kalın, Mina eğer becerемezsem hoşça kal, sadık dostum, ikinci babam ve son olarak Mina, hepiniz hoşça kalın.

---

* Genesis 8.11'de şöyle der; "Güvercin gagasında yeni kopmuş bir zeytin yaprağıyla akşamleyin geri döndü. O zaman Nuh suların yeryüzünden çekilmiş olduğunu anladı." (ç.n.)

Aynı gün, daha sonra

Elimden geleni yaptım, Tanrı'nın da yardımıyla sağ salim odama geri döndüm. Şimdi bütün ayrıntıları sırasıyla yazmalıyım. Cesaretimin en fazla olduğu anda güney tarafındaki pencereden dışarı çıktım ve binanın bu tarafında bulunan dar çıkıntının üzerindeydim. Duvarların yapıldığı kaba kesimli ve büyük taşların arasındaki harç zamanla aşınmış ve boşluklar oluşmuş. Ayakkabılarımı çıkarıp umutsuz görünen yolculuğuma çıktım. Aşağıdaki korkunç uçurumu beklenmedik bir anda görüp dehşete kapılmamak için bir defalığına aşağıya baktım ama sonra gözümü hep kaçırdım. Kont'un penceresine giden yönü de, mesafeyi de çok iyi biliyordum ve olanaklar elverdiğince ilerledim. Başım dönmedi, sanırım fazla heyecanlanmıştım, kendimi pencerenin pervazında bulmamla Kont'un odasındaki pencereyi yukarıya doğru kaldırmaya çalışmam arasında geçen süre gülünç denecek kadar kısa gelmişti. Aşırı derecede heyecanlıydım, ama yine de eğilip ayaklarımı kaydırıp pencereden içeri soktum. Sonra odada Kont'u aradım, şaşkınlık ve memnuniyetle orada olmadığını keşfettim. Oda bomboştu. İçeride garip ve hiçbir zaman kullanılmamış olduğu belli olan eşyalar vardı; mobilyalar şatonun güney kanadındakilerle aynı stildeydi ve hepsinin üzeri tozluydu. Anahtarı aradım, kilidin üzerinde değildi, başka bir yerde de bulamadım. Odada bulabildiğim tek şey bir köşeye yığılmış bir dolu altındı; her tür altın para vardı, Roma, İngiliz, Avusturya, Macar, Yunan ve Türk paraları üzerlerindeki bir karış tozla orada çok uzun zamandır bekliyor gibiydi. Odada gözüme çarpan her şey en az yüz yıllıktı. Bir de hepsi eski ve paslı, bazılarının üzerinde taşlar olan takılar ve zincirler vardı.

Odanın bir köşesinde ağırca bir kapı vardı. Buraya asıl gelme amacım olan odanın anahtarını veya dış kapınınkini bulamadığım için bu kapıyı açmak ve başka neler olduğuna

bakmak istedim, yoksa bütün çabam boşa gidecekti. Kapı açıktı ve önümde taştan örülmüş geçidin ilerisinde aşağıya inen dik bir merdiven uzanıyordu. Nereye gititğime dikkat ederek indim, karanlık merdivenleri aydınlatan tek ışık kalın taş duvarların arasındaki mazgal deliklerinden geliyordu. Merdivenlerin dibinde karanlık, tünele benzeyen geçit ölüm ve hastalık kokuyordu, aslında burası yeni kabartılmış küflü toprak gibi kokuyordu. Geçitte ilerledikçe koku ağırlaşıp keskinleşiyordu. Nihayet aralık duran ağır kapıyı itip açtığımda kendimi önceleri mezarlık olarak kullanıldığı her hâlinden belli olan eski, harap bir şapelde buldum. Çatı hasar görmüştü, iki yerde tonozlara çıkan merdivenler vardı ama zemin yeni kazılmıştı, çıkan toprak da Slovakların getirdiği kutulara konmuştu. Etrafta kimsecikler görünmüyordu, ben de başka bir çıkış olup olmadığına baktım ama bulamadım. Gözümden kaçırmış olmamak için zeminde her yeri didik didik aradım. Korkudan ölsem de soluk ışığın bile ulaşmadığı tonozların dibine bile gittim. İlk iki tonozun civarında eski tabut parçaları ve katman katman tozdan başka bir şey bulamadım, fakat üçüncüye gittiğimde gerçek bir keşif yapmıştım.

Yeni kazılmış toprağın üzerinde duran yaklaşık elli tane kutudan birinin içinde Kont yatıyordu! Ya ölmüştü ya da uyuyordu, tam olarak ne olduğuna karar veremedim çünkü gözleri açık ve kaskatıydı ama ölüler gibi donuk değildi. Yanaklarında ise bütün solgunluğuna rağmen bir hayat belirtisi vardı, dudakları her zamankinden çok daha kırmızı olmasına rağmen ne bir hareket, ne nabız, ne de nefes belirtisi göremedim. İyice üzerine eğilip bir hayat belirtisi bulmaya çalıştım ama boşuna! Çok uzun zamandır burada yatıyor olamazdı çünkü toprağın kokusu çoktan dağılırdı. Kutunun yanında duran kapağın üzeri gelişigüzel yerlerden açılmış deliklerle doluydu. *Anahtarlar belki üstündedir,* diye düşünüp aramak istedim ama iyice yaklaştığımda o gözlere bir daha

baktım. Ölü olmasına rağmen ve beni bilinçli olarak görmese bile o kadar güçlü bir nefretle bakıyordu ki hemen oradan kaçmak istedim. Yukarı çıktım, Kont'un odasındaki pencereden dışarı çıktım, şatonun duvarlarına tırmandım. Odama geri döndüğümde kendimi yatağın üzerine fırlattım ve düşünmeye çalıştım.

29 Haziran

Bugün son mektubum postaya verildi, Kont da mektubu benim postaladığımı herkese inandırmak için bütün önlemleri aldı. Bu sabah yine üzerinde benim giysilerim varken aynı pencereden çıkıp sürünerek şatodan ayrıldığını gördüm. *Sürüngenler gibi duvardan aşağıya inerken keşke onu durduracak bir tabancam ya da başka bir ölümcül silahım olsaydı,* diye düşündüm, ama herhâlde insan eliyle yapılmış hiçbir silah ona zarar veremezdi. Dönüşünü izlemek için oturup beklemeye cesaret edemedim; çünkü o acayip kadın üçlüsünü görmekten korkuyordum. Kütüphaneye geçtim, uyuyana kadar okumuşum.

Uyandığımda karşımda Kont'u gördüm; o güne kadar gördüğüm en acımasız bakışla bakıp şöyle dedi:

"Dostum, yarından itibaren yollarımız ayrılıyor. Siz yurdunuz İngiltere'ye geri dönüyorsunuz ben de sonu belli olmayan bir yolculuğa çıkıyorum. Belki de yollarımız bundan sonra hiç kesişmez. Yurdunuza yolladığınız mektuplar postaya verildi; yarın ben burada olmayacağım ama yolculuğunuz için tüm hazırlıklar tamamlandı. Sabah erkenden Çiganlar gelecek, bitirmeleri gereken işlerini halledecekler, bir de Slovaklar gelecek. Onlar gittikten sonra arabam gelip sizi alacak, Bukovina'dan Bistriz'e giden posta arabasına binmeniz için Borgo Geçidi'ne götürecek. Sizi Drakula Şatosu'nda tekrar ağırlamak isterim." Söylediklerinden kuşkulanmış ve ne kadar samimi olduğunu ölçmek istemiştim. Samimiyet! Bu kelimeyi böyle

bir canavarla aynı cümle içinde kullanmak kelimeye saygısızlık olacaktı, o yüzden hiç tereddüt etmeden sorumu sordum:

"Neden bu gece gitmiyorum?"

"Çünkü sevgili dostum, arabacım da arabam da burada değil, bir iş için onları gönderdim."

"Yürüyerek de giderim. Bir an önce yola çıkmak istiyorum." Bu sözlerim üzerine güldü; böyle yumuşak, şeytani ve uysallıkla güldüğünde mutlaka bir tuzak hazırlamış olurdu. Ardından şöyle dedi:

"Peki, valizleriniz ne olacak?"

"Umurumda değiller, daha sonra aldırırım."

Bu sözlerim üzerine Kont ayağa kalktı, o kadar kibar bir tavırla sorumu yanıtladı ki, şaşkınlıktan duyduklarıma inanamadım, her şey çok inandırıcıydı:

"Siz İngilizlerin bir sözü var ki benim *boyar* kökenime de çok uygun düşüyor; tıpkı atasözünüzde söylendiği gibi 'Gidene kal, gelene git denmez'. Lütfen benimle gelin sevgili dostum. İsteğiniz dışında evimde bir saat bile tutulmanıza gönlüm razı olmaz. Gelin!" dedikten sonra gösterişli bir ciddiyetle bir elinde lambayı tutarken merdivenlerden inip avluya girerken bana eşlik etti, sonra birdenbire durdu.

"Dinle!"

Tam da o sırada bir dolu kurdun uluduğunu duyduk. Tıpkı orkestra şefi batonunu kaldırınca çalmaya başlayan bir senfoni orkestrası gibi Kont elini havaya kaldırınca kurtlar ulumaya başlamışlardı. Bir anlığına durduktan sonra ilerlemeye devam etti; takındığı o ciddi pozu bırakmadan kapıya ilerledi, sürgüleri açtı, ağır zincirleri kancasından çıkardı ve kapıyı itmeye başladı.

Kapının zaten açık olduğunu görünce dehşetten donakalmıştım. Kuşkuyla her yana bakındım ama hiçbir yerde anahtara benzeyen bir şey bulamadım.

Kapı açıldıkça kurtların uluma sesleri de yükselmeye ve daha öfkeli gelmeye başlamıştı; kırmızı çenelerinin içinden

görünen dişlerdeki sabırsızlığı, kapıya yaklaşan körelmiş pençelerin zıplayışını görebiliyordum. O anda Kont'la inatlaşmanın bir faydası olmadığını anladım. Emrinde böyle müttefikleri varken ona karşı hiçbir şey yapamazdım. Ama kapı yavaş yavaş açılmaya devam etti ve şimdi Kont'un bedeni tam arada duruyordu. Birden sonumun burada gelebileceğini hissettim; kendi isteğimle kurtlara yem olacaktım. Böyle şeytanca bir şey ancak Kont'un aklına gelirdi, artık dayanamayıp bağırdım:

"Kapıyı kapatın, sabaha kadar beklerim!" dedikten sonra uğradığım hayal kırıklığıyla gözlerimden akan yaşları gizlemek için ellerimle yüzümü örttüm. Kont güçlü elinin bir hareketiyle kapıyı iterek kapatırken koca sürgülerin çıkardığı ses bütün avluda yankılandı.

Sessiz sessiz kütüphaneye geri döndük, bir iki dakika sonra da odama çekildim. Kont'a dair gördüğüm son şey elimi öperken gözlerinde gördüğüm o kırmızı zafer parıltısına eşlik eden ve cehennemdeki Yahuda'nın da gördüğü zaman gurur duyacağı gülüşle yüzüme baktı.

Odama girip yatmaya hazırlanırken kapının önünde bir fısıltı duymuşum gibi geldi. Parmaklarımın ucuna basa basa gidip dinledim. Eğer kulaklarım beni yanıltmadıysa Kont'un sesi şunları söylüyodu:

"Geriye, geldiğiniz yere dönün. Daha zamanınız gelmedi. Bekleyin! Sabır gösterin! Bu gece benim. Yarın gece sizin." Bu sözler üzerine sessiz bir kahkaha dalgalanırken öfkeyle kapıyı iterek açtım ve o üç fena kadını dudaklarını yalarken gördüm. Yanlarına yaklaşınca hepsi birbirine yanaşıp iğrenç bir kahkaha atarak uzaklaştılar.

Odama geri döndüm, dizlerimin üzerine çöktüm, orada kaldım. Sonum bu kadar yakın mıydı Tanrım? Yarın demişti, yarın! Tanrım ne olur bana yardım et, beni sevenlere de yardım et!

30 Haziran, Sabah

Bunlar belki de bu günlüğe yazdığım son sözler. Şafak sökene kadar uyudum, sonra kalktım ve dizlerimin üzerine çöküp beklemeye başladım. Ölüm gelecekse ben de karşısına hazır çıkmak istiyordum.

Nihayet havadaki o değişimi fark ettim, artık sabah olduğunu anlamıştım. Horoz ötüşüyle sabaha merhaba deyince ben de kendimi emniyette hissettim. Memnuniyet içinde kapıyı açtım aşağıdaki avluya doğru koştum. Kapılar kilitli değildi, kaçış yolum açılmıştı. Sabırsızlıktan titreyen ellerimle kapının zincirlerini çözdüm, devasa sürgüleri ittim.

Ama kapı yerinden oynamıyordu. O anda bedenim baştan aşağıya umutsuzluk kesildi. Bütün gücümle kapıyı çektim durdum, koskoca kapı yerinden sallanana kadar uğraştım ama sürgü kapalıydı. Ben Kont'un yanından ayrıldıktan sonra kilitlenmişti.

O anda zihnimden geçen tek şey ne pahasına olursa olsun o anahtarı almaktı, düz duvardan tırmanıp Kont'un odasına girmem gerekse bile. Beni öldürebilirdi, ama o anda ölüm karşılaşacağım kötülüklerin içinde ben en çok mutlu edecek olanıydı. Bir an bile düşünmeden doğu yönündeki pencereye çıktım, daha önce yaptığım gibi duvara tırmandım ve Kont'un odasına girdim. Oda boştu ama zaten ben de böyle olacağını ummuştum. Hiçbir yerde anahtarı bulamamıştım ama köşeye yığılmış altınlar yerli yerindeydi. Köşedeki kapıdan çıkıp dönen merdivenlerden aşağıya indim, geçitten geçip eski şapele gittim. Aradığım canavarı artık nerede bulacağımı biliyordum.

Büyük kutu önceden olduğu gibi duvara yaslandığı yerde duruyordu, ama üzerine kapak örtülmüştü, gerçi çivileri henüz tam olarak çakılmamıştı ama yerleri belirlenmişti. Anahtarı almak için o kapağı açmam gerektiğini biliyordum, kapağı kaldırıp duvara yasladım; işte o anda gördüğüm şey ruhumu

korkuyla doldurmuştu! Kutunun içindeki Kont'a sanki gençlik aşısı yapılmıştı; beyaz bıyığı ve saçları demir grisine dönmüş, yanakları dolgunlaşmış, solgun beyaz tenine yakut pırıltısı gelmişti. Ağzı da her zamankinden daha kırmızıydı çünkü ağzının kenarından sızan kan damlaları dudaklarından çenesine, oradan da boynuna akmıştı. Gözkapakları ve göz altı torbaları da şişmiş olduğu için, etin arasında yerleştirilmiş gibi duran o çukura kaçmış şimşek şimşek gözleri bile şişmiş gibiydi. Bu iğrenç yaratık sanki bedeninin her yeriyle kan içmiş gibiydi. Yemekten yorulmuş pis bir sülük gibi yatıyordu orada. Eğilip ona yaklaştığımda tiksintiyle ürperdim, bedenimin her hücresi ona dokunmamak için kendisini geri çekiyor gibiydi ama bu işi yapmak zorundaydım, yoksa sonum gelirdi, ertesi gece o korkunç üçlü gibi benim bedenim de masanın üzerinde olurdu. Üzerini iyice aradım ama anahtarı bulamayınca durup Kont'a baktım. O şişmiş yüzündeki alaycı gülümseme beni deli edecekti. Londra'ya taşınması için işte bu yaratığa yardım edecektim; belki de benim sayemde kalabalıkların arasında kanını içecek zavallıları daha kolay bularak hem bitmeyen arzusunu doyuracak hem de çaresiz insanların üzerinden semiren yeni ve sürekli genişleyen bir yarı şeytan ordusu yaratacaktı. İşte bu düşünce beni çıldırttı. O anda dünyanın bu canavardan kurtulmasından başka bir şey istemediğimi fark ettim. Elimde öldürücü bir silah yoktu, ama geçenlerde işçilerin kutuları doldurmak için kullandığı küreğe gözüm ilişti, küreği elime aldım, ucu yere gelecek şekilde havaya kaldırdım, bu nefret edilesi surata çarptım. Tam o sırada başını çevirdi, üzerimden ayırmadığı gözlerinden yılan zehri saçılıyordu. Bu görüntü karşısında donup kaldım, kürek elimde döndü, yüzü bir anda geçip alnın ortasında derin bir yarık açtı. Kürek elimden yere, kutunun arkasına doğru düşüyordu, onu tutmaya çalışırken keskin kenarının ucu kutunun kapağına takılıp kapağı kapatınca o korkunç görüntü kaybol-

du. Cehennemin en dibine gittiğini umduğum o kan lekeli şişmiş suratla ilgili aklımda kalan son şey kötülük dolu sırıtışıydı.

Orada öylece kalmış, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum, ama beynimdeki bütün düşünceler kül olup uçmuştu sanki. Çaresizlik duygusu bütün benliğimi ele geçirmiş gibiydi. Beklerken dışarıda, uzaklardan gelen mutlu bir çingene türküsü duydum, şarkıyla birlikte at arabasının tekerlekleri ve kırbaç sesleri de yakınlaşıyordu; Kont'un sözünü ettiği Çiganlar ve Slovaklar geliyordu anlaşılan. Son bir kez daha etrafa ve o korkunç bedenin içinde bulunduğu kutuya baktıktan sonra koşarak yukarıya Kont'un odasına çıktım. Kapı tam açıldığı sırada orada olmak istiyordum. Kulaklarımı dört açmış dinlerken alt kattaki kapının kilidinde anahtarın döndüğünü ve ağır kapının açıldığını duydum. Herhâlde başka bir giriş daha vardı ya da gelenlerde kilitli kapıları açmak üzere anahtar bulunuyordu. Sonra ayak sesleri yankılanarak uzaklaştı. Ben de yeni girişi görebilmek için tekrar tonozun olduğu yere doğru koştum; tam o sırada aniden bir rüzgâr esti ve döner merdivenlerin başındaki kapı çarparak kapanırken yerdeki tozların hepsini havaya uçurdu. Açmak için koştum ama sıkıca kapanmıştı, açmak mümkün değildi. Yine burada hapis kaldım, bu sefer sona iyice yaklaştım.

Aşağıdaki geçitte oturmuş günlüğüme yazarken yukarıdan birtakım ayak sesleri duyuyorum, ağır bir şeyler, büyük ihtimalle de içleri toprakla dolu o kutuları taşıyorlar. Şimdi de çivi ve çekiç sesleri geliyor, kutunun çivilerini çakıyorlar demek. Şimdi o ağır yük taşıyan ayaklar geçiyor, peşlerinden de aylak aylak dolaşanların ayakları geliyor.

Kapı kapandı, zincir takıldı, anahtar kilitte döndü ve şimdi de anahtar kilitten çekiliyor; sonra başka bir kapı açılıp kapanıyor, kilidin ve sürgünün sesini duydum.

Şşşştt! Avluda ve aşağıdaki taşlı yolda ağır tekerleklerin döndüğünü işitiyorum, kırbaçlar şakladıkça Çiganlar şarkılarıyla birlikte uzaklaşıp gidiyorlar.

Bu koca şatoda şu korkunç kadınlarla bir başıma kaldım. Kadınlarmış! Mina da kadın ama aralarında bir tek ortak nokta bile yok. Bunlar cehennemden gelmiş şeytanlar!

Onlarla birlikte kalmaya hiç niyetim yok. Şatonun duvarlarında daha yukarılara doğru tırmanacağım. Daha sonra lazım olur diye şuradaki altınlardan bir kısmını yanıma alacağım ve bu korkunç yerden uzaklaşmanın bir yolunu bulacağım.

Sonra da eve gideceğim. Şeytanın çocuklarıyla birlikte ete kemiğe büründüğü bu lanet yeren kaçmak için en erken ve en hızlı trene binip derhal buradan uzaklaşacağım.

Neyse ki Tanrı bu canavarlardan daha merhametli, uçurum da sarp ve yüksek. Yine de eteklerinde bir insan, insan olarak uyuyabilir. Herkese elveda! Mina.

beşinci bölüm

Bayan Mina Murray'den Bayan Lucy Westenra'ya mektup

"9 Mayıs

Sevgili Lucy'ciğim,

Bu kadar geç cevap yazdığım için beni affet, ama işten başımı kaldıramadım. Yardımcı öğretmen olarak çalışmak çok yorucu. Aslında seninle deniz kenarında aylak aylak yürüyüşler yapmak, hayal kurmak isterdim. Son zamanlarda harıl harıl steno çalışıyorum çünkü Jonathan'ın çalışmalarına yetişmem gerek. Böylece evlendiğimiz zaman Jonathan'a faydalı olmak istiyorum; söylediği her şeyi hemen not alabilir, sonra da daktiloya geçebilirim, zaten daktilomu geliştirmek için de çok çalışıyorum. Bazen birbirimize stenoyla mektuplar yazıyoruz. Jonathan yurtdışındaki seyahat notlarını da stenoyla tutuyor. Sana geldiğim zaman ben de stenoyla günlük tutacağım. Ama öyle iki sayfaya haftanın bütün günlerinin sığdırıldığı, Pazar gününe de minicik bir yer ayrılan günlüklere değil de canımın istediği zaman canımın istediği kadar yazacağım bir günlük olacak. Elbette bu herkesin ilgisini çekecek bir konu değil, ama zaten onlar için yazmayacağım. Eğer gerçekten paylaşılmaya değer bir şey olursa günün birinde bu günlükleri Jonathan'a da gösterebilirim, ama asıl

amacım bu konuda pratiğimi geliştirmek. Hanım gazetecilerin yaptığı gibi şeyler yapmak istiyorum ben de; röportaj yaparken aynı zamanda gördüklerimi ayrıntılarıyla betimlemek ve konuşmaları hatırlayabilmek için notlar almak. Öğrendiğime göre biraz çalışmayla insan gün içinde neler olup bittiğini veya duyduklarının hepsini hatırlayabilirmiş. Bakalım, göreceğiz. Buluştuğumuz zaman sana küçük planlarımdan bahsederim. Jonathan Transilvanya'ya gittikten sonra bana alelacele yazılmış birkaç kısa not gönderdi. İyiymiş ve bir hafta içinde dönüyormuş. Böyle garip ülkelere gitmek oldukça enteresan olmalı. Bazen acaba ikimiz, yani Jonathan'la ben, bu yerlere beraber de gidebilir miyiz diye düşünüyorum. A, saat on olmuş, zil çaldı. Hoşça kal.

Seni seven arkadaşın,
MINA."

"Not: Mektubunda beni son gelişmelerden haberdar et. Uzun zamandır pek bir şey anlatmıyorsun. Kulağıma birtakım söylentiler geliyor, özellikle de uzun boylu, yakışıklı kıvırcık saçlı bir erkek hakkında?"

Lucy Westenra'dan Mina Murray'e mektup
"17, Chatham Caddesi, Çarşamba

Sevgili Mina'cığım,

Mektup arkadaşı olarak bana haksız yere yüklendiğini söylemem gerek. Oradan ayrıldıktan sonra sana iki defa yazdım, senden de ikinci mektubu yeni aldım. Bu arada anlatacak bir şey yok. Gerçekten senin ilgini çekecek bir şey yok. Burası şu sıralar pek hoş, çoğu zaman resim galerilerine, parka gidiyoruz, yürüyüşler yapıyoruz. Uzun boylu, kıvırcık saçlı erkeğe gelince, sanırım son konserde yanımdaki beyden söz ediyorsun. Belli ki birisi sürekli laf taşıyor. O bey Bay Hol-

mwood'du. Sık sık bizi ziyarete geliyor, annemle de pek çok ortak noktaları olduğu için iyi anlaşıyorlar. Birkaç gün önce bir beyle tanıştık, eğer Jonathan'la nişanlanmamış olsaydın tam sana göreydi diyebilirim. Çok eğlenceli, oldukça yakışıklı, zengin ve soylu. Aynı zamanda da çok zeki bir doktor. Düşünsene! Daha yirmi dokuz yaşında ve bir akıl hastanesinin başında. Bay Holmwood sayesinde kendisiyle tanıştım, onu bizim eve çağırmıştı, sonra da sık sık gelmeye başladı. Zannedersem şimdiye kadar gördüğüm hem en cesur hem de en sakin erkek. Çok da ağırbaşlı. Hastaları üzerinde mükemmel bir etkisi ve gücü olduğunu düşünüyorum. Yalnız konuşurken insanların yüzüne doğrudan bakmak gibi garip bir huyu var, sanki düşüncelerini okumak ister gibi. Aynı şeyi benim üzerimde de deniyor ama bu konuda çetin ceviz olduğumu düşünerek kendimle övünüyorum. Aynadan biliyorum. Sen hiç kendi yüzünü okumaya çalıştın mı? Ben bazen çalışıyorum; inan bana eğer daha önce hiç yapmadıysan epey zorluk çekebiliyorsun. Dediğine göre bende oldukça ilginç bir psikolojik malzeme varmış, doğrusunu istersen ben de öyle düşünüyorum. Bildiğin gibi son modayı tarif edecek kadar giysilerle ilgilenmiyorum. Giysiler çok bayıcı. Gerçi bu kelime de argo oldu ama ne önemi var, Arthur her gün söylüyor. Şimdilik benden haberler bu kadar. Mina, çocukluğumuzdan beri birbirimize bütün sırlarımızı söyledik, beraber uyuduk, beraber yedik, beraber gülüp ağladık; şimdi aslında sana bu kadar şey söylemiş olsam da hâlâ seninle konuşmak istiyorum. Ah Mina, tahmin ettin değil mi? Onu seviyorum. Bunları yazarken bile kızarıyorum, beni sevdiğini bilsem de henüz sözle söylemedi. Ama Mina, onu seviyorum, seviyorum, seviyorum! Hah, işte bu iyi geldi. Keşke şimdi burada olsaydın da hep yaptığımız gibi ateşin karşısında elbiselerimizi çıkarıp otursaydık, ben de sana ne hissettiğimi anlatsaydım. Bunları nasıl yazabildiğimi bile bilmiyorum. Yazmaya bir an ara ve-

rirsem mektubu yırtıp atmaktan korkuyorum; ama durmak istemiyorum. Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Lütfen bir an önce bana yaz ve ne düşündüğünü söyle. Mina benden haberler bu kadar. İyi geceler. Mina dualarında bana da yer ver, lütfen benim mutlu olmam için dua et.

LUCY"

"Not: Bunların sır olduğunu sana söylememe gerek yok zaten. Tekrar iyi geceler. L."

Lucy Westenra'dan Mina Murray'e mektup

"24 Mayıs

Canım Mina,

O tatlı mektubun için ne kadar teşekkür etsem az gelir. Her şeyi sana anlatabildiğim için de, hâlimden anladığın için de çok mutluyum.

Sevgili arkadaşım 'vur deyince öldürmek' sözünün ne anlama geldiğini bugün anladım. Eylül ayında yirmi yaşına basacak olan arkadaşın bugüne kadar hiç gerçek bir evlenme teklifi almamıştı. Ama bugün üç teklif birden aldı, düşünebiliyor musun? Bir günde tam ÜÇ teklif! Sence de çok fena bir şey değil mi bu? O iki beyefendi için gerçekten çok üzülüyorum. Ah Mina, o kadar mutluyum ki yerimde duramıyorum. Üç evlenme teklifi! Ama ne olur, lütfen bizim kızlara bundan sakın bahsetme, hemen bir dolu saçma fikirler geliştirirler, kendilerine haksızlık edildiğini düşünürler, haberi duyduktan sonraki ilk gün kendilerine altı teklif gelmezse önemsenmediklerini düşünürler. Bazı kızlar çok kendini beğenmiş. Senin benim gibi nişanlı, yakın zamanda evlenip aklı başında evli kadınlar kervanına katılacak olanlar bu kendini beğenmişliği küçük görebiliriz. Ama bu üç teklif meselesinin aramızda kalması çok önemli, kimseye söylememen gerek; ama elbette Jonathan'a söyleyebilirsin, ben senin yerinde olsam hemen

Arthur'a söylerdim mesela. Bir kadın kocasına her şeyi söylemeli, sence de öyle değil mi? Gerçeği söylemek gerekirse erkekler kadınları, özellikle de karılarını severler ve onlara karşı olabildiğince açık sözlü davranıyorlar; kadınlar ise olmaları gerektiği kadar açık sözlü değiller ne yazık ki. Neyse sevgili arkadaşım, ilki sabahtan geldi, öğle yemeğinden hemen önce. Sana ondan söz etmiştim, akıl hastanesinde çalışan Dr. John Seward; sivri çeneli ve geniş alınlı. Dışarıdan bakınca çok sakin görünüyordu ancak aynı zamanda gergindi de. Ufak tefek konular hakkında bilgi sahibi olmuş, bu bilgiyi de aklında tutmuş bir adam; ama buna rağmen ipek şapkasının üzerine oturmayı başardı. Sakin olmaya çalışırken bunu yapması tuhaf oldu, hele elindeki neşterle oynayıp durdukça çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Mina'cığım benimle çok açık konuştu, onun için ne kadar değerli olduğumu, her ne kadar beni çok az tanıyor olsa da benimle yaşayacağı hayatın ona iyi geleceğine, onu neşelendireceğine inandığını söyledi. Eğer ona olumlu cevap vermezsem ne kadar mutsuz olacağını da söyleyecekti ama ağlamaya başladığımı görünce kabalık ettiğini ve beni daha fazla üzmek istemediğini söyleyip lafını yarıda kesti. Sonra onu zamanla sevebilirmiymişim diye sordu. Kafamı hayır manasında salladığım zaman elleri terledi, son bir tereddütle ilgimi çeken başka biri olup olmadığını sordu. Ama bu soruyu çok kibar dile getirdi ve söyleyeceklerimizin aramızda kalacağına dair güvence verdi, bu soruyu sormasının nedeni olarak da eğer bir kadının kalbi boşsa erkeğin hep bir umut içinde olacağını söyledi. İşte o zaman Mina'cığım ben de ona başka birisinin olduğunu söylemeye mecbur hissettim. Ama sadece bu kadar bilgi verdim. Ayağa kalktı, çok güçlü ve ciddi görünüyordu, ellerimi ellerinin içine aldı çok mutlu olmamı diledi, eğer bir gün arkadaşa ihtiyacım olursa onu hatırlamamı rica etti. Mina'cığım hâlâ ağlıyorum, mektubun her yeri de leke içinde kaldığı için özür

dilerim. Evlenme teklifi almak çok hoş, çok güzel filan ama bütün samimiyetiyle ve sevgisiyle sana evlenme teklif eden adamın kırık bir kalple çıkıp gitmesini görmek insanı hiç de mutlu etmiyor; ayrıca giderken ne demiş olursa olsun artık onun hayatında bir daha olmuyorsun. Sevgili arkadaşım, burada satırlarıma son veriyorum. Çok mutlu olmama rağmen berbat hâldeyim.

Akşam

Arthur şimdi gitti, ben de mektubu yazarken olduğumdan çok daha iyiyim; şimdi günün geri kalanında neler olduğunu analatabilirim. İki numaralı talibim öğle yemeğinden sonra geldi. Teksas'lı bir Amerikalı olan talibim o kadar genç ve dinç görünüyor ki bunca yer gezdiğine ve bunca macera yaşadığına insanın inanası gelmiyor. Şimdi zavallı Desdemona'yı* çok daha iyi anlıyorum, kulağına bu kadar tehlikeli hikâyeler döken insan bir zenci de olsa etkileyici olur. Bence biz kadınlar o kadar korkağız ki, bir erkeğin bizi bütün korkulardan kurtaracağını düşünüp onlarla evleniyoruz. Erkek olsam bir kadını kendime âşık etmek için ne yapılması gerektiğini şimdi çok iyi biliyorum. Hayır, aslında bilmiyorum; çünkü bugün Bay Morris bize hikâyelerini anlatıp durdu, Arthur ise hiçbir şey anlatmadı, yine de... Canım arkadaşım ben yine sırasıyla anlatayım. Bay Quincey P. Morris geldiğinde yalnızdım. Galiba erkekler bir kadını yalnız bulmanın bir yolunu buluyorlar. Aslında bu da doğru değil, Arthur buna iki defa teşebbüs etti; ama ben de elimden geleni yaptım, evet söylemekten de utanmıyorum. Baştan söylemem gereken bir şey var; Bay Morris her zaman argo konuşan birisi değil, özellikle de yabancılarla konuşurken; kendisi çok iyi eğitimli ve nazik bir insan ama

* Shakespeare'in *Othello* oyununda adı geçen Desdemona, kendisinden yaşça çok büyük ve zenci bir asker olan Othello'ya âşık olur ve babasının tüm itirazlarına rağmen kendisiyle evlenir. (ç.n.)

sanırım Amerikan argosu kullandıkça beni eğlendirdiğini düşünmüş olacak ki ne zaman fırsatını bulsa, etrafta şaşkınlıktan dilini yutacak birisi yoksa bana komik argo sözler söyledi. Şekerim bence bunların birçoğunu uyduruyor; çünkü söylemek istediği konuya mükemmelen uyan sözler söylüyor. Gerçi argo zaten bu demek değil mi? *Ben acaba hiç argo kullanır mıyım?* diye düşünüyorum. Arthur bundan hoşlanır mı onu da bilmiyorum, zira kendisinden böyle sözleri hiç duymadım. Neyse Bay Morris geldi, mümkün olduğunca neşeli, mutlu görünmeye çalışarak yanıma oturdu, ama gergin olduğu her hâlinden belli oluyordu. Elimi alıp elinin içini koydu, tatlı tatlı şu sözleri söyledi:

" 'Bayan Lucy, o minik ayakkabılarınızı bağlayacak kadar becerikli bir adam olmadığımı biliyorum; ancak gönlünüze göre bir erkeği beklemeye niyetliyseniz bir gün gelip vazgeçtiğinizde siz de ışıklarını bile söndürmeden bekleyen kadınlar kervanına katılabilirsiniz. Yokuş aşağı giden yolda atlı arabamıza binip birlikte seyahat etmeye ne dersiniz?'

O kadar iyi huylu, o kadar neşeli bir hâli vardı ki onu reddetmek zavallı Dr. Seward'ı reddetmekten çok daha kolay oldu. Ben de elimden geldiği kadar yumuşak bir ifadeyle henüz ne at arabasına binmeye ne de yokuş aşağı gitmeye hazır olmadığımı söyledim. Kendisi için bu kadar ciddi, önemli ve değerli bir konuda böyle şaka yollu konuşarak bir hata ettiyse kendisini affetmemi istedi. Bunları söylerken yüzündeki ifade o kadar ciddileşmişti ki mecburen ben de ciddileştim. Yazdıklarımı okurken benim fena hâlde flörtö olduğumu düşüneceğine eminim, ama bir günde iki evlenme teklifi alınca o kadar şımarmayı kendime çok görmedim doğrusu. Neyse canım, ben daha ağzımı açıp tek kelime edemeden inanılmaz güzellikte aşk sözcükleriyle kalbini, ruhunu önüme seriverdi. Bu sırada o kadar ciddiydi ki arasıra neşeli hâline şahit olduğum bir adamın bir daha ciddi bir şey söylediğinde de hep

neşeli olması gerektiğini düşünmeyeceğim. O sırada yüzümdeki ifadeden kendisini engelleyecek bir gölge görmüş olacak ki birdenbire durup gayet erkeksi bir edayla kalbimde kimse olmasa onu sevebileceğimi düşündüğünü söyledi:

'Lucy, senin dürüst bir kız olduğunu biliyorum. Eğer içi dışı bir insan olduğuna inanmasam burada olup seninle bu konuşmayı yapmazdım. İki dost gibi konuşalım lütfen, kalbinde biri var mı? Cevabın evetse sana bir daha asla rahatsızlık vermeyeceğime güvenebilirsin, o zaman en sadık ve yakın arkadaşın olacağıma söz veriyorum.'

Mina'cığım, sence neden erkekler bu kadar asilken kadınlar onlara layık bir asalet içinde değiller? Biraz önce, senin de şahit olduğun üzere az kalsın yürekli ve gerçek bir beyefendiyle alay edecektim. Sonrasında da hıçkırıklara boğuldum, bu arada çok afedersin, bu mektuptaki iniş çıkışlardan başın dönmüştür, ben de böyle bir mektup yazmış olmaktan dolayı memnun değilim. Neden bir genç kızın üç erkekle veya canının istediği sayıda erkekle evlenmesine izin vermezler ki? O zaman hiç sorunumuz olmayacaktı! Yok, bu söylediğim sapkınlık, böyle şeyler konuşmamalıyım. Ama neyse ki Bay Morris'in o cesur gözlerinin içine bakıp şunları söyleyebildim:

'Evet, sevdiğim biri var, henüz kelimelerle ifade etmemiş olsa bile onun da beni sevdiğini biliyorum.' İyi ki de onunla bu kadar açık konuşmuşum; sözlerim biter bitmez yüzüne bir ışık geldi, ellerimi ellerinin içine aldı, belki de ben tutmuşumdur ellerini, orasını hatırlayamıyorum, gayet samimi bir sesle bana şöyle dedi:

'Ne kadar cesur bir kızsın. Senin kalbini kazanmak için geç kalmış olsam da başka bir kızın kalbini kazanmak için erken davranmaya değerdi. Ağlama tatlım, benim için ağlıyorsan dert etme, çetin cevizimdir, kolay atlatırım. Eğer diğer vatandaş ne kadar şanslı olduğunun hâlâ farkında değilse, gözlerini bir an önce dört açsa iyi eder, yoksa karşısında beni

bulur. Küçüğüm, senin dürüstlüğün ve cesaretin sayesinde bir arkadaş edindim; bu arkadaşlık bir sevgiliden daha nadir bulunduğu için bencilliğin yakınından bile geçmeyen bir duygumu besliyor. Tatlım birazdan tek başıma yapacağım çok uzun bir yolculuğa çıkacağım. Gitmeden önce bana bir öpücük verir misin? Böylece hatırladıkça etrafımdaki karanlık dağılır gider. Bence bunu yapabilirsin; çünkü diğer güzel adam, güzel ve iyi bir adam olmalı yoksa onu sevmezdin çünkü henüz sana herhangi bir şey söylememiş olduğu için beni öpmen sorun olmaz.' İşte, Mina'cığım bu sözlerle kalbimi kazandı, kendisine rakip olan birisi hakkında söyledikleri sence de çok tatlı ve asil değil mi? Bir yandan kıpkırmızı olmuştum ama çok üzgün göründüğü için uzanıp onu öptüm. Ayağa kalktı, ellerimi hâlâ sımsıkı tutuyordu, bana şunları söyledi:

'Küçük kız, senin ellerini tutuyorum, sen de beni öptün. Bu söylediklerim bizi arkadaş yapmazsa ne yapabilir ki? Bu tatlılığın ve dürüstlüğün için sana çok teşekkür ederim. Hoşça kal.'

Elimi ters çevirerek bıraktı, şapkasını giydi ve çıkıp gitti, ne bir damla gözyaşı döktü ne tereddüt etti, ne de bir an duraksadı. Ben de işte burada oturmuş bebekler gibi hüngür hüngür ağlıyorum. Bastığı toprağa tapacak o kadar kız varken böyle bir adamın mutsuz olmasına çok üzülüyorum. Eğer kalbimde kimse olmasaydı, ama var ve ondan vazgeçmek istemiyorum. Sevgili arkadaşım bu olay beni yeterince üzdü, o yüzden sana mutlu haberi şimdi yazabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca bu üç numara tamamen mutlu sona varmadan bu konudan söz etmek istemiyorum.

Seni seven arkadaşın LUCY"

"Not: Hih hi, üç numaraya gelirsek, bu konuda fazla bir şey söylememe gerek yok öyle değil mi? Zaten anlamışsındır ama o kadar kafam karışıktı ki odaya girişiyle beni kucakla-

ması ve öpmesi arasında sanki hiç zaman geçmemiş, her şey bir anda olmuş gibime geliyor. Çok ama çok, çok, çok mutluyum ve bu kadar mutlu olmayı hak edecek ne yaptığımı merak ediyorum doğrusu. İleride de bana gönderdiği bu harika âşık, harika koca ve arkadaş için Tanrı'ya hiç nankörlük etmemem gerektiğini kendime sık sık hatırlatmam gerekecek.

Hoşça kal."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
(Fonografa kaydedilmiştir)
25 Mayıs

Bugün hiç hiç hiç iştahım yok. Yiyemiyorum, uyuyamıyorum, bari günlük tutayım. Dün reddedildiğimden beri şu dünyadaki hiçbir şeyin önemi, değeri kalmadı. Böyle bir durumda yapılacak en iyi şeyin çalışmak olduğunu biliyorum, aşağıya hastaların yanına indim. Durumuyla yakından ilgilendiğim bir hasta seçtim. O kadar ilginç bir durum ki elimden gelen bütün çabayı onu anlamak için kullanıyorum. Bugün ondaki gizemin kalbine en fazla yaklaştığım gün oldu.

Hastamla bugün yaptığım görüşmede şimdiye kadar sormadığım birçok ayrıntı sorarak adeta halüsinasyonlarının temelinde yer alan verilere hâkim olduğumu hissettirdim. Bunu yaparken, evet, kabul ediyorum işin içinde bir zalimlik payı vardı, bunu yaparak hastayı deliliğin kıyısında tutmak istermiş gibi görünebilirim; aslında o nokta cehennemin ağzı gibi hastalarımı uzak tuttuğum ve korumak istediğim bir yer.

(Not: Acaba hangi koşullarda cehennem çukuruna düşmekten kaçınmam?) *Omnia Romæ venalia sunt.** Cehennemin de bir bedeli var! *verb. sap.*** Bu içgüdünün ardında bir şey varsa onu tam olarak takip etmek çok değerli olacaktır. İşte bu yüzden bir an önce başlamak iyi olur, öyleyse—

---

* Bütün Romalılar yozlaşmıştır/yozdur. (ç.n.)

** Arif olan anlar. (ç.n.)

R.M. Renfield, tahminen 59 yaşında. İyimser tabiatlı, fazlasıyla güçlü kuvvetli, hastalıklı denecek kadar kolay heyecanlanan bir yapısı var, uzun süren karamsarlık dönemlerinden çıkmasına sebep olan etkeni bir türlü keşfedemedim. Zannedersem bu iyimser tabiatıyla birleşen rahatsız edici izlenim zihinsel bir kusursuzluk yaratıyor, tehlikeli olması muhtemel birisi, bencilleşirse büyük ihtimalle tehlikeli olabilir. Bencil insanlar, tedbir almanın hem düşmanlarına karşı hem de kendi iyilikleri için bir güvenlik zırhı sağladığını düşünür. Bu konuda şöyle düşünüyorum; benlik sabit bir noktaya konumlandığı zaman merkeze doğru olan güçler merkezkaç ile dengelenir; bir görev, dava vs sabit bir noktaya konumlandığında ise ikincil olan güç öncelik kazanır ve bu durumda ancak bir kaza ya da aksilikler silsilesi tarafından dengelenebilir.

Quincey P. Morris'ten Arthur Holmwood'a mektup
"25 Mayıs
Sevgili Art,

Çayırda yaktığımız kamp ateşlerinin etrafında birbirimize hikâyeler anlattık; Marquesas'a inmeye çalıştıktan sonra birbirimizin yaralarını sardık, Titicaca kıyısında sağlığımıza kadeh kaldırdık. Daha anlatacak çok hikâye, sarılacak çok yara, sağlığımıza kalkacak çok kadeh var. Bunların bir tanesinin bu gece benim kamp ateşimin etrafında olmasına ne dersin? Bu soruyu hiç tereddüt etmeden soruyorum zira malum hanımefendinin malum bir akşam yemeğine davetli olduğunu ve senin de serbest kaldığını biliyorum. Bize katılan sadece bir kişi daha olacak; Kore'den eski dostumuz Jack Seward. O da gelince gözyaşlarımızı şarap kadehimizde birleştirip kalbimizden gelen derin sevgiyle Tanrının bu dünya üzerinde yaratmış olduğu ve uğruna mücadele etmeye değecek en asil kalbini kazanan bu kocaman dünyadaki en mutlu adamın sağlığına içeceğiz. Sana sıcak bir karşılama, sevgi dolu

bir kutlama ve sağ elin kadar sağlam bir sağlık sözü verebiliriz. Eğer malum gözlere çok sarhoş gelecek kadar çok içersen evine bırakacağımıza yemin ederiz.

Her daim dostun, QUINCEY P. MORRIS."

Arthur Holmwood'dan Quincey P. Morris'e telgraf

"26 Mayıs

Her toplandığınızda beni de çağırın. İkinizin de kulaklarını çınlatacak haberlerim var.

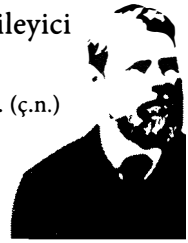
ART."

altıncı bölüm

MINA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

24 Temmuz, Whitby

Lucy beni istasyonda karşıladığında her zamankinden daha tatlı, daha sevecen görünüyordu. Kaldıkları odanın bulunduğu Crescent'e arabayla gittik. Burası harika bir yer. Derin bir vadinin içinden akan Esk deresi limana doğru genişliyor. Üzerine inşa edilmiş büyük viyadüğün yüksek ayaklarından bakınca manzaradaki her şey olduğundan büyük görünüyor. Yemyeşil vadinin yamaçları o kadar dik ki tepeye çıkınca aşağıya bakacak kadar kenarda olmayınca aradaki boşluk fark edilmiyor bile. Bizim kaldığımız yerin karşısına düşen eski kentin çatıları kırmızı kiremit kaplı evleri, bu yakadan bakınca birbirlerinin üstünde duruyorlarmış gibi görünüyor; tıpkı Nuremberg fotoğraflarında gördüğümüz evlere benziyor. Kasabanın tam yukarı kısmında Danimarkalıların yerle bir ettiği Whitby Manastırı'nın kalıntıları içinde *Marmion*'da* duvarın içine bırakılmış kızın bulunduğu bölüm duruyor. Devasa boyutlardaki bu harabe, içindeki bir dolu güzel ve romantik parçalarla şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici

* Flodden çarpışması ile ilgili Walter Scott tarafından yazılan epik şiir. (ç.n.)

harabe; söylentilere göre arasıra beyazlar içinde bir kadın pencerelerden bakarken görülürmüş. Bu harabeyle kasaba arasında bölgenin içinde kalan bir semt kilisesi daha var; onun etrafında da mezartaşlarıyla tıklım tıklım dolu bir mezarlık. Bence burası Whitby'nin en güzel yeri, kasabaya kuşbakışı baktığı için hem limanı hem de hem de Kettleness burnunun denize uzandığı yeri kesintisiz görüyor. Limanın üstündeki yamaç o kadar dik ki zaman içinde kayalar yerlerinden kopup aşağıya uçmuş, hatta bazı mezarlar da yıkılmış. Mezarlığın bir duvarı çok ilerideki kumsala kadar iniyor. Yürüyüş yollarının arasına konmuş banklarda oturan insanlar bütün gün bu güzel manzaranın, hafif esintinin tadını çıkarıyorlar. Ben de buraya sık sık gelip çalışacağım. Şimdi bile bir yandan kucağımda kitabımla oturmuş yazı yazarken, bir yandan da yanı başımda oturan üç beyefendinin konuşmalarını dinliyorum. Görünüşe bakılırsa bütün gün oturup konuşmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Liman oturduğum yerin tam altında kalıyor. Granit duvarın bana uzak olan tarafı deniz kenarına kadar uzanıyor, denizin kenarına geldiği yerde de bir kavis yapıyor. Duvarın tam orta yerinde bir deniz fenerinin olduğu yerin dış kısmında ise uzunca bir istinat duvarı bulunuyor. Bana yakın olan kısımda ise istinat duvarının içeriye doğru bir dirsek yaptığı noktada bir deniz feneri var. İki iskelenin arasında bulunan limana açılan dar geçit birdenbire genişliyor.

Deniz yükselmişken manzara çok güzel ama sular çekildiğinde kum tepeciklerinin arasından akan Esk deresi ve oraya buraya dağılmış kayalardan başka görmeye değer pek fazla şey kalmıyor. Limanın bu tarafının dışında yüksek kayalıklar uzanıyor, kayaların sivri ucu güney taraftaki deniz fenerinin oradan başlıyor. Kayalıkların sonunda bulunan şamandıranın çanı kötü havada çaldıkça rüzgâra yaslı bir ses katıyor. Buralarda yaygın bir inanca göre ne zaman denizde bir gemi kay-

bolsa denizin her yerinden çan sesi gelirmiş. Şu karşıdan gelen yaşlı beyefendiye bu konuyu soracağım...

Yaşlı adam çok komik birisi. Yüzündeki çizgiler, kırışıklıklar ağacın gövdesindekiler kadar derin. Yakında yüz yaşına basacağını, Waterloo savaşı sırasında Grönland'de bir balıkçı filosunda çalıştığını anlattı. Ama sanırım çok kuşkucu bir mizacı var; hem manastırdaki Beyazlı Kadın hem de denizdeki çanlar için sorduğum sorulara pat diye şöyle cevap verdi:

"Ben olsam böyle şeylerle hiç kafamı yormazdım küçük hanım. Bu hikâyeler çok eski zamanlardan kalma. Bak, dikkat et, hiç duymadım demiyorum ama benim zamanımdan da eski bunlar. Gezginler, turistler için ilginç hikâyeler olabilir ama sizin gibi hoş bir genç hanıma hiç de uygun şeyler değil. York'tan Leeds'den buralara kadar yaya gelirken ringa balığı ve çaydan başka bir şey yemeden ucuza karaamber almanın derdine düşenler duydukları her şeye inanırlar zaten. Ben asıl kim üşenmiyor da oturup böyle yalanlar uyduruyo diye merak ediyorum, gazeteler bile böyle saçma sapan haberlerle dolu."

Bu beyden bir dolu ilginç şey öğrenebileceğimi düşünerek eski zamanlarda nasıl balina avına çıkıldığını anlatmasını rica ettim. Tam anlatmaya koyulacağı sırada saat altıyı vurdu, bunun üzerine toparlanmaya başlayıp şöyle dedi:

"Artık kalkmam lazım hanımefendi. Küçük torunum çay vakti geldiğinde bekletilmekten hiç hoşlanmıyor. Eh, bu kadar merdiveni topallaya topallaya inmek de hayli zaman alıyor, zamanında gitmezsem yiyecek bir şey kalmaz."

Topallayarak yanımdan uzaklaştığında merdivenlerden aşağıya elinden geldiğince hızlı inmeye çalıştığını gördüm. Merdivenler buradaki manzaranın çok önemli bir parçası. Kasabanın içinden yukarıya, kiliseye doğru çok zarif bir kıvrımla çıkan yüzlerce basamak var. Yokuş da o kadar rahat ki atlar için kolaylıkla aşağı yukarı yürüyecekleri bir patika gibi. Bana kalırsa bu merdivenlerin mutlaka manastırla bir bağ-

lantısı var. Ben de eve gitsem iyi olacak. Lucy anne babasını ziyarete gitmişti, birtakım aile işleri olduğu için ben onunla gitmedim. Bu saate kadar o da geri gelmiştir.

1 Ağustos

Bir saat kadar önce Lucy ile birlikte yaşını almış arkadaşımla sohbet etmek için buraya geldiğimizde arkadaşımı yanından hiç ayrılmayan iki arkadaşıyla birlikte gördük. Belli ki arkadaşımın ağzından çıkan hiçbir kelimeyi kaçırmamak için gözlerini üzerinden ayırmıyorlar. Sanırım gençliğinde epey otoriter bir insandı. Hiçbir şeyi kabul etmiyor, herkesi bozup duruyor. Bir tartışmada üstünlük sağlayamadığı zaman zorbalıkla susturuyor, sonra da bu suskunluğu kendi kazanç hanesine yazıyor. O gün Lucy beyaz elbisesiyle pek hoş görünüyordu, zaten buraya taşındıktan sonra yüzüne renk geldi. Bir yer bulup oturur oturmaz bizim yaşlı kurt hemen seyirterek yanımızda belirdi. Lucy'nin yaşlılarla arası çok iyidir, galiba görür görmez hepsi ona âşık oldu. Benim yaşlı kurt bile hiçbir söylediğine karşı çıkmayıp bana iki kez katı katı itiraz etti. Ben de konuyu eski efsanelere getirince vaaz verir gibi konuşmaya başladı. Söylediklerini hatırlayıp hemen yazmak istiyorum:

"Bunların hepsi zırva, abukluk o kadar, başka hiçbir şey değil. Lanettir, hayalettir, umacıdır, ifrittir bunlar hep çocuklarla akılsız kadınların ödünü patlatmaya yarar ancak. Üfledin mi giderler. Papazlar, kötü niyetli okumuşlar bir de demir yolları çığırtkanlarının uydurması bunlar; bu korkuları, işaretleri, alametleri filan ortaya çıkararak akıllarınca insanlara yapmayacakları şeyleri yaptıracaklar. Düşündükçe ifrit oluyorum. Gazeteye yazdıkları, kürsüden salladıkları yalan vaazler az geldi, bir de milletin mezar taşına yazacaklar bunları. Etrafınıza bakın bakalım ne görüyorsunuz? Başı dik duran bir sürü mezar taşı diycen değil mi? Aslında üzerine yazılı

yalanlardan hepsi yan yatmış. 'Burada yatan bilmem kimin bedeni' veya 'Aziz hatırasına' gibi şeyler yazıyor yazmasına da yarısından çoğunda kimsenin bedeni medeni yok veya onların hatırası kimsenin umurunda bile değil artık. Hepsi yalan, öyle ya da böyle, ama yalan! Ah be! Kıyamet Günü gelince ortalık çok karışacak, kefenleriyle düşe kalka meydana çıkarken bir zamanlar ne iyi kullar olduklarını ispat etmek gayesiyle mezar taşlarını da peşlerinde sürükleyecekler, bazılarının denizin altında o kadar zaman durmaktan kayganlaşıp uyuşmuş elleri o taşları çekemeyecek bile."

Bu yaşlı adamcağız söylediklerinin yarattığı etkiden memnun olmuş, onay almak için ahbaplarına bakarken gösteriş peşinde olduğunu besbelliydi. Ben de bunu anlar anlamaz biraz daha konuşması için kışkırtıp şöyle dedim:

"O kadar da değil Bay Swales, yani bütün mezar taşlarının üzerinde yalan şeyler mi yazıyor diyorsunuz?"

"Büyük ihtimalle! Burada yatanları olduklarından daha iyi göstermeye çabalayanların dışında kalan birkaç tanesi belki yalan değildir, ama o kadar. Çünkü insanlar bir tas suya bakıp bu denizdir diyecek tıynette, yeter ki o su kendilerinin olsun. Hepsi yalan işte. Şimdi şuraya bakın, bir yabancı olarak gelip bu eklesyayı gördünüz değil mi?" Tam olarak ne dediğini anlamasam da anlamış gibi yapmak iyi bir fikir gibi geldiği için başımı salladım, kiliseyle ilgili bir kelime söylediğini biliyordum. Şöyle devam etti: "Şimdi burada gördüğün taşların altında buralı insanların yattığını sanıyorsun değil mi?" Tekrar onayladıktan sonra devam etti. "Hah, işte. Yalan da tam burada! Peki, söyle o zaman, buradaki yatakların sayısı neden anca cuma geceleri Dun'ın barını dolduranlar kadar?" dedikten sonra arkadaşlarını dürttü, hep birlikte güldüler. "Güzel rabbim! Başka nasıl olsundu? Git bak bakalım şurdakinde ne yazıyormuş!" Gidip mezar taşının üzerinde yazılanları okudum:

"1854 yılının Nisan ayında Andres'de korsanlar tarafından öldürülen usta denizci Edward Spencelagh, 30 yaşında." Tekrar yanına gidince Bay Swales sözlerine devam etti:

"Çok merak ediyorum, onu buraya evine kim getirdi? Taaa, Andres'de cinayete kurban gitmiş, ama bedeni burada yatıyor! Oohoo, daha size bir düzine isim sayarım, kemikleri Grönland'da kalmış" derken işaret parmağıyla da kuzeyi gösteriyordu, "veya artık dalgalar nereye sürüklediyse. Ama mezar taşına baksan burada. Siz gençsiniz, gözleriniz daha iyi görür, şu küçük yazılarla yazılan yalanı okusanıza. Bu Braithwaite Lowrey, ki babasını da tanırdım, Grönland açıklarındaki *Lively*'de 20 yaşındayken ölmüştü. Veya bu Andrew Woodhouse, aynı denizde 1777'de boğuldu. İşte sana John Paxton, bir yıl sonra Farewell Burnunda boğulmuştu. Bu da büyükbabasıyla denize açıldığımız John Rawlings, 50'de Finlandiya körfezinde boğuldu. Sizce bütün bu adamlar kıyamet borusu çalınca koşa koşa Whitby'ye mi gelecekler yani? Fena hâlde kuşkuluyum! Bak şuraya yazıyorum, hepsi kalkıp buraya gelseler, tıpkı eski günlerdeki gibi buz üstünde kavgaya tutuşuruz, akşama kadar itişip kakışırız, yıldızlar çıkınca da yaralarımızı sarmaya kalkarız." Son söyledikleri herhâlde buralara özgü bir espriydi ki önce yaşlı adam sonra da arkadaşları hep birlikte gülüştüler.

"Ama" dedim, "bence kesinlikle yanılıyorsunuz; çünkü baştan bütün bu talihsiz insanların veya ruhlarının Kıyamet gününde mezar taşlarını yanlarında taşıyacakları varsayımından hareket ediyorsunuz. Gerçekten böyle bir şeye ihtiyaç duyacaklar mı sizce?

"Tabii, yoksa o mezartaşlarını neden yapıyoruz, buna cevap verin bakalım hanımefendi?"

"Bence akrabalarının gönlünü hoş etmek için."

"Akrabalarının gönlünü hoş etmek içinmiş!" dedi küçümseyerek. "Acaba yazılanların hepsinin yalan olduğunu bilmek

akrabaların gönlünü nasıl hoş edecek? Üstelik civardaki herkes bu yalanların farkındayken? Bunu söyler söylemez uçurumun kenarındaki bankın altına yerleştirilmiş taşı göstererek şöyle söyledi. Taşın üzerinde yazanlar benim oturduğum yerden bakınca ters duruyorlardı, ama Lucy'nin okuyabileceği açıdaydılar. Lucy de eğilip okudu:

"İhtişamlı bir şekilde dirileceğini umarak Kettleness'deki kayalıklardan 29 Temmuz 1873 tarihinde düşerek ölen George Canon'ın aziz hatırasına." Biricik oğlunu yad etmek için bu taşı acılı annesi için yaptırmıştı. Bu dul kadıncağızın tek oğluydu.' "Ama Bay Swales, bu hiç de komik değil!" Lucy bu sözleri ciddiyetle ve biraz da sert bir ifadeyle söylemişti.

"Demek sana komik gelmedi, öyle mi? Ha! ha! Çünkü bu acılı annenin aslında oğlundan nefret eden bir cehennem kedisi olduğundan haberin yok. Oğlan çarpıktı, bildiğin özürlü yani; o da annesinden o kadar nefret ediyordu ki, kendisi için yaptırdığı hayat sigortasından para alamasın diye intihar etti. Kargaları korkutmak için kullandıkları misket tüfeğiyle kafasını uçuruverdi, demek ki tüfek kargaları korkutmaya yaramıyormuş; çünkü sinekler ve kargalar etrafına doluştular. Böylece kayalardan aşağı düştü. Dirilme meselesine gelince; oğlan cehenneme gitmek istediğini bana defalarca söylemişti, annesi çok dindar olduğu ve cennete gideceğinden emin olduğu için onun yanında bir yerde olmak istemiyordu. Peki, şimdi söyleyin bakalım" derken bastonunu yere vuruyordu, "bu mezar taşında bir çuval yalan yok mu? Kıyamet günü gelince Geordie'cik mezar taşını kamburunda oflaya puflaya taşıyarak gelip de kanıt olarak göstermeye kalkarsa Cebrail buna gülmez mi?"

Ben ne diyeceğimi bilemedim, o sırada Lucy konuyu değiştirirken ayağa kalmıştı bile:

"Ah, bize şimdi bunları neden anlattınız? En sevdiğim bankı bırakamam ama bundan sonra her geldiğimde bir intihar mezarının üzerinde oturduğumu hatırlayacağım."

"Bundan zarar gelmez güzelim. Talihsiz Geordie'cik de kucağında nihayet böyle birisi oturduğu için mutlu olur. Size hiçbir zararı dokunmaz. Ben yirmi yıldır oturuyorum, bir zararını görmedim. Oturduğun yerin altına ne yalan varmış ya da yokmuş buna aldırma! Asıl bütün mezar taşları ortadan kalkıp bu arazi anız tarlasına dönünce kork. Hah, işte saat geldi, gitmem lazım. Her zaman hizmetinizdeyim hanımlar!" dedikten sonra topallaya topallaya gitti.

Lucy'le orada biraz daha oturduk, her şey o kadar güzeldi ki, otururken birbirimizin ellerini tuttuk o da bana Arthur'la nasıl evleneceklerini tekrar tekrar anlattı. Bu sırada biraz hüzünlendim çünkü bir aydan beri Jonathan'dan haber alamamıştım.

Aynı gün.

Şimdi buraya yalnız geldim; çünkü çok üzüntülüyüm. Postadan bana hiç mektup çıkmadı. Jonathan'ın başına bir şey gelmemiş olmasını diliyorum. Saat dokuzu vurdu. Kasabanın her yerinde ışıklar yanıyor, bazen tek tek, bazen de sokaklar boyunca ışıklar görüyorum; Esk boyunca yanan ışıklar vadinin kıvrımından sonra gözden kayboluyor. Sol tarafımdaki manzara manastırın bitişiğine inşa edilmiş binanın kara gölgesiyle kesiliyor. Arkamda bir yerlerden koyunlarla kuzuların meleme sesleri geliyor, aşağıdaki patika yoldan da eşeklerin toynaklarından çıkan sesleri duyabiliyorum. İskeledeki çalgıcılar hoş bir tempoyla hızlı bir vals çalarken diğer yandan rıhtımdan uzak bir arka sokakta Kurtuluş Ordusu toplantısı var. İki grup birbirini duymuyor ama ben her ikisini de hem duyuyorum hem görüyorum. Bir yandan *Acaba Jonathan nerede, acaba o da beni merak ediyor mu?* diye düşünüyorum. Keşke şimdi o da burada olsaydı!

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Haziran

Anlamaya başladıkça Renfield vakası daha ilginç bir hal almaya başlıyor. Bencillik, ketumluk ve kararlılık gibi bazı hasletleri çok gelişmiş. Keşke bu kararların ne olduğunu da anlayabilseydim. Kendince geliştirdiği bir planı var ama ne olduğunu henüz çözemedim. Hayvan sevgisi iyi tarafı gibi görünse de arasıra gösterdiği acayip davranışlar bana ister istemez alışılmadık bir biçimde zalim olduğunu düşündürüyor. Her türden evcil hayvanı var. Bu sıralar sinek yakalamayı hobi edindi. O kadar fazla sinek yakaladı ki artık itiraz etmek zorunda hissettim. Ama beklediğim gibi öfkelenmedi, meseleye ciddiyetle yaklaştı. Bir an için düşünüp, "Üç gün izin verir misiniz? Hepsini temizlemiş olurum" dedi. Elbette olur dedim, gözüm üzerinde olacak.

18 Haziran

Şimdi gözünü örümceklere dikti, bir kutunun içinde bir dolu büyük örümcek biriktiriyor. Yemeğinin büyük bir kısmını odasına daha fazla sinek çekmek için kullanmasına rağmen, örümcekleri sineklerle besledikçe sineklerin sayısı gittikçe azalıyor.

1 Temmuz

Örümcekler de tıpkı sinekler gibi rahatsızlık vermeye başladı, bugün artık bunlardan kurtulmak gerektiğini söyledim. Bunu duyduğu zaman pek üzülmüş gibi görünüyse de her ne olursa olsun bir kısmını temizlemesi gerektiği konusunda ısrarcı davrandım. Bu önerime neşeyle razı olunca sinekler için verdiğim sürenin aynısını verdim. Onunla otururken yaptığı bir hareket midemi bulandırdı, yediği leşlerden şişmiş kocaman bir sinek vızıldayarak odaya girdinde sineği yakalayıp başparmağıyla işaret parmağının arasında ezdi, *Acaba*

şimdi ne yapacak? diye düşünürken ağzına atıp yutuverdi. Bu davranışından ötürü kendisini azarlayınca da sessiz sessiz sineğin hem lezzetli hem de besin değerinin yüksek olduğunu, üstelik sinekteki o güçlü canın kendisine de hayat verdiğini iddia etti. Bu sözleri bende bir fikir uyandırdı ama henüz emin değilim. Örümceklerden nasıl kurtulduğunu gözlemlemem gerek. Zihninin derinliklerinde bir sorun olduğu aşikâr; sürekli üzerine bir şeyler karaladığı minik bir defteri var. Bütün sayfalarda da bir dolu rakam yazıyor, tek tek yazılan bu rakamlar sonra öbek öbek toplanıyor ve toplamlar da tekrar toplanıyor; denetçilerin yaptığına benzer biçimde "odaklanarak" bu rakamları toplayıp duruyor.

8 Temmuz

Gerçekten de bu adamın deliliğinde bir yöntem var; geçenlerde aklıma gelen fikir giderek olgunlaşıyor. Yakında gerçek bir düşünce hâline gelecek, o zaman ise, işte tam da bu, bilinçsiz düşünme o zaman yerini bilinçli kardeşine bırakmış olacak! Birkaç gündür dostumuzdan uzak duruyorum ki herhangi bir değişilik varsa kolayca görebileyim. Çok fazla bir değişiklik yok, yalnızca eski hayvanlarından ayrıldı, artık başka bir evcil hayvanı var. Nasıl becerdiyse bir serçe edindi ve kısmen eğitti bile. Eğitim yöntemleri oldukça basit; çünkü örümcekler tükenmek üzere. Kalan örümcekler ise gayet iyi besleniyorlar çünkü kendi yemeğini yem olarak kullanarak hâlâ bir dolu sinek avlıyor.

19 Temmuz

İlerleme var. Dostumuzun şimdilerde bir sürü serçesi var, üstelik sineklerle örümceklerin neredeyse hepsi gözden kayboldu. Odaya girer girmez koşarak yanıma gelip kendisi için bir iyilik yapmamı istedi, çok çok çok büyük bir iyilikmiş; konuşurken tıpkı köpekler gibi sırnaşıyordu. Nasıl bir iyilikmiş bu diye sorduğumda sevinçten havalara uçarak şöyle dedi:

"Minicik, miniminnacık sevimli, oyunbaz bir kedi yavrusu istiyorum, ona bakarım, eğitirim, doyururum, bol bol doyururum beslerim de beslerim!" Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım, zira bir yandan evcil hayvanların hem daha kanlı canlı göründüğünü hem de sayıca hem de arttığını fark etmiştim ama bir yandan da tıpkı sineklerle örümceklerin yok olduğu gibi terbiye edilmiş serçelerin de yok olacağını düşünememiştim; bu konuyu bir düşüneyim dedikten sonra acaba yavru kedi yerine yetişkin bir kedi isteyip istemediğini sordum. O kadar heyecanlanmıştı ki kendini ele verdi:

"Tabii ki kedi isterim, zaten kediye izin vermezsiniz diye yavru istemiştim. Ne de olsa yavru kediye kimsenin bir itirazı olamaz, öyle değil mi? Bunun üzerine başımı sallayıp şu anda bu isteğini gerçekleştiremeyeceğimi, ama ileride bu konuyu düşüneceğimi söyledim. Bunun üzerine yüzü düştü, o sırada ifadesindeki tehtidi apaçık gördüm, yan yan bakarken gözleri şiddet dolu öldürme arzusuyla yanıyordu. Bu adam gelişmemiş, cinayete meyilli manyağın biri. Son takıntısı üzerinden biraz daha test edip nasıl sonuç vereceğini göreceğim; ancak ondan sonra kendisi hakkında daha iyi bir fikrim olacak.

Gece 10

Bir kere daha yanına gittiğimde kanepede oturmuş, düşüncelere dalmıştı. İçeri girer girmez kendisini yerlere atıp dizlerimin önünde çökerek bir kedi almasına izin vermemi rica etti; çünkü kurtuluşunun ancak buna bağlı olduğunu söyledi. ; ama ben kararlı tavrımı hiç değiştirmeden bunun şu anda mümkün olmadığını kesin bir dille ifade ettim. Bunun üzerine tek kelime bile etmeden tırnaklarını kemire kemire biraz önce oturduğu kanepeye geri döndü. Yarın sabah tekrar yanına gideceğim.

20 Temmuz

Hastabakıcı servise çıkmadan önce erkenden Renfield'in odasına gittim. İçeri girdiğimde bir şarkı mırıldanırken bir yandan da kenara ayırdığı şekeri yerlere dökerek tekrar sinek yakalamaya başlayacağını ilan ediyordu. Ama bunu da son derece neşeli ve zarif bir tavırla yapıyordu. Gözlerim etraftaki kuşları aradı, göremeyince de kuşlara ne yaptığını sordum. Cevap verirken yüzüme bile bakmadan hepsinin uçup gittiğini söyledi. Odanın içinde oraya buraya saçılmış birkaç tüyle yastığının üzerinde bir damla kan vardı. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktım, hastabakıcıya gün içinde garip bir şey sezerse bana haber vermesini söyledim.

Sabah 11

Hastabakıcı biraz önce gelip Renfield'ın çok hastalandığını ve bir dolu tüy kustuğunu haber verirken şöyle dedi: "Doktor bey bence kuşlarını öylece ağzına atıp çiğ çiğ yedi!"

Gece 11

Renfield'i bile uyutacak bir uyku ilacı varmş! Uyur uyumaz hep yanında taşıdığı defterini aldım. Günlerdir aklıma takılan kuvvetli şüphe nihayet doğrulandı! Bu cinayete meyilli manyak gerçekten kendine has bir manyak! Yeni bir sınıflandırma yapıp kendisine bundan böyle zoöphagus (hayat yiyen) manyak diyeceğim. Tek istediği mümkün olduğu kadar fazla sayıda hayatı sonlandırmak ve bunu çoğaltarak başarmak için canla başla çalışıyor. Tek bir örümceğe çok sayıda sinek yedirdi, tek bir serçeye çok sayıda örümcek yedirdi, sonra da kediye bir dolu kuşu yedirmek istedi. Acaba bir sonraki adımı ne olacaktı? Eğer yeterli bir sebep olsa deneyi tamamlamak çok değerli olabilirdi. İnsanlık deney için canlıları kullanmaya dudak büküyor ama şimdi elimizde olanlara ne demeli! Bilimin en zor ve en yaşamsal yanı olan beyinle ilgili çalışma-

larda neden ilerlemiyoruz? Böylesi bir zihnin sırrını bilseydim, bu arada acaba gerçekten bir delinin hayal gücünün anahtarını elimde mi tutuyorum bilmiyorum, kendi alanımda o kadar ilerlerdim ki Burdon Sanderson'ın fizyolojide, Ferrier'nin beyin çalışmalarında yaptıkları benim başarımın yanında solda sıfır kalırdı. Ah keşke yeterli bir sebebim olsaydı! Bu konu üzerinde daha fazla düşünmemeliyim, aksi hâlde kendimi kontrol edemeyebilirim; yeterli bir sebep işlerin dengesini de benim dengemi de bozabilir, belki de benim de yaradılışımdan gelen çok da sıra dışı bir beynim vardır?

İnsanların akıl yürütmelerinden farklı olarak deliler bunu hep kendi bakış açılarından yapıyorlar. Acaba kaç hayata gerçekten değer verdiğini merak ediyorum, veriyorsa elbette. Hesabını tam kapatmış, bugün de yeni bir kayıt tutmaya başlamış. Kaçımız hayatının her gününde yeni bir kayıt tutmaya başlıyoruz?

Bana gelince, yeni umudumla birlikte bütün hayatım dün gerçekten sona erdi ve yeni bir kayıt açtım. Büyük muhasebe defterimde gelir gider hesabımı kapatana kadar Büyük Kayıt'ın özetlerine geçmiş olacağım. Ah Lucy, canım Lucy; ne sana ne de seninle olma mutluluğunu yakalamış olan dostuma kızamıyorum. Bana düşen umutsuzca beklemek ve çalışmak. Çalışmak, yine çalışmak!

Keşke benim de şuradaki zavallı deli arkadaş kadar güçlü bir sebebim olsaydı; beni çalışmaya yönlendirecek, güzel bencil bir sebebim olsaydı keşke! İşte o zaman gerçek mutluluğu tatmış olurdum.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

26 Temmuz

Çok endişeliyim ve buraya yazdıkça kendimi rahatlattığımı hissediyorum. İnsanın hem kendine kendine fısıldaması, hem de fısıltısını duyması gibi bir şey bu. Stenoyla yazmak da

gerçek harfleri kullanmaktan başka bir his uyandırıyor. Hem Lucy'ye hem de Jonathan'a üzülüyorum. Jonathan'dan uzun zamandır mektup alamamıştım ve çok merak ediyordum. Bana her zaman iyilik yapan sevgili Bay Hawkins dün de beni şaşırtmadı, Jonathan'dan gelen mektubu gönderdi. Geçenlerde Bay Hawkins'e yazıp bir haber olup olmadığını sormuştum, o da zarfın içine koyduğu mektubun yeni geldiğini söyledi. Drakula'nın şatosundan gönderilen mektup sadece bir satır ve yola çıktığını haber veriyor. Böyle bir mektup Jonathan'ın tarzına hiç uymuyor, hiç anlamıyorum ve giderek daha huzursuz oluyorum. Üstüne üstlük hayatında her şeyin iyi gitmesine rağmen Lucy de tekrar uyurgezerlik yapmaya başladı. Annesiyle bunu konuşup her gece odamızın kapısını kilitlemem gerektiğine karar vermiştik. Bayan Westenra'ya göre uyurgezerlerin evlerin çatılarında, uçurum kenarlarında dolaşmak gibi bir alışkanlıkları varmış, birdenbire uyanıp kendilerini orada bulduklarında ise dört bir yanda yankılanan umutsuzluk çığlığıyla aşağıya düşerlermiş. Zavallı kadıncağız, belli ki çok endişeleniyor ve bana söylediğine göre Lucy'nin babası da böyle yaparmış. Geceyarısı kalkıp giyinirmiş, durduran olmazsa da çıkıp gidermiş. Lucy sonbaharda evleniyor, şimdiden gelinliğini, oturacakları evin nasıl olacağını düşünmeye başladı bile. Onu çok iyi anlıyorum, ben de aynı durumdayım, ama Jonathan'la ben daha basit bir hayat yaşayıp iki yakamızı bir araya getirmeye çalışacağız. Lord Godalming'in tek oğlu olan Saygıdeğer Arthur Holmwood, bulduğu ilk fırsatta, kısa bir süreliğine buraya gelecek. Babası hasta olduğu için onu yalnız bırakamıyormuş. Canım Lucy'ciğim de o gelene kadar saniyeleri sayar herhâlde. Gelir gelmez kilisenin oradaki uçurumun kenarındaki banklara götürüp Whitby'nin güzelliklerini göstermek istiyor. Bana kalırsa Lucy'yi rahatsız eden tek şey Bay Arthur'u beklemek, gelir gelmez yine eski sağlığına kavuşacağını düşünüyorum.

27 Temmuz

Jonathan'dan yine haber yok. Geçerli bir sebebim yok ama artık iyice endişelenmeye başladım. Bir satır bile olsa yazsaydı keşke. Lucy geceleri daha fazla yürümeye başladı. Geceleyin ne zaman uyansam odanın içinde gezindiğini görüyorum. Neyse ki hava sıcak da üşütüp hasta olmuyor; ama hem kaygıdan hem de gece boyunca sürekli uykumun bölünmesinden yorgun düştüm, bu sıralar hem gerginin hem de uykusuzluk çekiyorum. Allahtan Lucy'nin sağlığı düzelmeye başladı. Aniden hastalanınca Ring'e götürülen babasını görmesi için Bay Holmwood'u da oraya çağırdılar. Lucy görüşmelerinin ertelendiğine çok sinirlendi ama hiç renk vermedi; gülpembe yanaklarıyla oldukça sağlıklı görünüyor. Kansızlık çeken görünüşünden nihayet kurtuldu, umarım böyle devam eder.

3 Ağustos

Bir hafta daha geçti ama Jonathan'dan hâlâ hiç haber gelmedi. Hatta ondan haber getiren Bay Hawkins'ten de hiç ses çıkmıyor. Mutlaka yazmıştır bence. Umarım hasta filan değildir. Son gönderdiği mektuba bakıp duruyorum ama bir türlü ikna olamıyorum. Jonathan böyle bir şey yazmaz ama yazı da onun elyazısı, bundan kuşkum yok. Geçen hafta Lucy uykusunda pek dolaşmadı ama yine de hâlinde pek çözemediğim bir acayiplik var; sanki uykusunda bile beni gözetler gibi. Uykusunda kapıyı açmaya çalışıyor, açamayınca da odanın içinde gezinip anahtarı arıyor.

6 Ağustos

Üç gün daha geçti, yine haber yok. Artık bu gergin havaya katlanmak gittikçe zorlaşıyor. Keşke kime yazacağımı veya nereye gideceğimi bilseydim, o zaman içim rahat ederdi. Son mektubundan sonra hiç kimse Jonathan'dan haber almamış, dua edip sabretmekten başka bir şey elimden gelmiyor. Lucy

her zamankinden daha heyecanlı ama diğer mesele konusunda sakin. Dün gece çok korkutucuydu, balıkçıların dediğine göre fırtına yaklaşıyormuş. Havayı izleyip değişimlerin belirtilerini öğrenmem gerek. Bugün gökyüzü hep griydi, şu anda bu satırları yazarken de güneş Kettleness üzerinde salınan kapkara bulutların arkasına girdi. Yerde zümrüt gibi uzanan çimenler hariç her şey ve her yer gri; kayalar gri, kenarlarında güneşin bıraktığı kırmızı kısımlar dışında kesif gri bulutlar gri denizin üzerinde sallanıp duruyorlar, zaten denize parmak gibi uzayan kum tepeleri de gri. Dalgalar sığ yerlerde ve kumların düzleştirdiği kısımlarda kükreye kükreye iç kısımlarda birikmiş sisin üzerine atılıyor. Gri sisin arkasında kalan ufuk çizgisi iyice gözden kayboldu. Önümde koca bir boşluk var, bulutların kümelenmiş hâli dev kayalıklara benziyor, denizden gelen sesler de kıyamet habercisine. Sahilde oraya buraya dağılmış kara kara şekillerin bir kısmı sislerin arasında kayboldukça ortaya çıkan görüntüler ağaç kılığına girmiş insanların yürümesine benziyor. Balıkçı tekneleri geri dönüş yolunda aceleyle bata çıka ilerlerken yelkenleri şişip iniyor, güvertedeki sular denize dökülüyor. İşte karşıdan Bay Swales göründü ve dosdoğru bana doğru yürüyor, şapkasıyla verdiği selama bakılırsa konuşmaya geliyor...

Bu zavallı yaşlı adamda gördüğüm değişiklik içime dokunuyor. Yanıma oturduğu zaman son derece kibar bir tavırla şöyle dedi:

"Size bir şey söylemek istiyorum Küçük Hanım." Duruşundan huzursuz olduğu belli oluyordu, ben de onu rahatlatmak için yaşlı ve kırış kırış elini avucuma alıp ne söylemek istediğini sordum, elini avucumda bırakıp konuşmasını sürdürdü:

"Sevgili dostum, ben galiba sana anlattığım hikâyelerde bahsi geçen ölülerle filan seni çok korkuttum, gerçi üzerinden haftalar geçti ama yine de söylemek istiyorum. Seni korkut-

mayı hiç istemezdim, bunu hep hatırlamanı istiyorum. Bizim gibi moruklar, hele ki bir ayağımız çukurdayken etraflıca düşünmekten pek de hoşlamıyoruz, kafamızı böyle şeylerle yormaya da üşeniyoruz. Sanırım ben de bu yüzden biraz neşelenmek için bunları anlattım. Tanrı sana gecinden versin evladım, ölümden korkmuyorum, biliyor musun? Hem de hiç! Ama elimden gelse ölmezdim; gerçi büyük ihtimalle zamanım gelmiştir artık, eh yüz sene hiç fena sayılmaz, öyle değil mi? Zaten benimki tırpanını bilemeye başlamıştır çoktan. Bak gördün mü konu açılır açılmaz yine çenemi tutamadım. Ölüm Meleği bu yakınlarda gelir düdüğünü çala çala. Ama sen sakın üzülme tatlım, o sırada gözümden akan yaşları görmüştü, bu gece bile gelse gitmemezlik etmem. Eh, zaten hayat da şu anda yaptığımız şeyden ibaret olamayacağına göre kesin olan tek şey ölüm. Ben yine de hâlimden memnunum; çünkü bu sefer bana geliyor, hem de son sürat. Belki de şu anda konuşurken o da yoldadır. Belki de sırtında kayıplar, yıkımlar, dertler ve küskün yürekler taşıyan şu rüzgârın üzerindedir. Bak, bak!" dedikten sonra birdenbire ağlamaya başladı. "Şu esen rüzgârda da, arkasından gelenlerde de bir tuhaflık var. Görüntüsü, kokusu, lezzeti hep ölüme benziyor. Havada ölüm kokusu var, çok iyi hissediyorum. Tanrım sorgu vaktim gelince bir çırpıda cevap vermeyi nasip et!" Sonra da inançla ellerini dua eder gibi açtı, şapkasını çıkardı, bu sırada ağzı da dua eder gibi kıpırdıyordu. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra ayağa kalktı, elimi sıkıp benimle vedalaştı, bana iyilikler dileyip topallaya topallaya uzaklaştı. Bütün bu olanlar bana çok dokunaklı geldi, hatta altüst oldum.

Biraz sonra hep yaptığı gibi koltuğunun altına sıkıştırdığı dürbünüyle çıkagelen sahil güvenlik görevlisini gördüğüm zaman pek sevindim, ama o da sürekli olarak garip bir tekneye bakıp duruyordu.

"Ne olduğunu çıkaramıyorum" dedi; görünüşüne bakılırsa Rus gemisine benziyor ama çok garip seyrediyor. Sanki ne yapacağını bilemez gibi, bir yandan fırtınanın yaklaştığını görüyor ama kuzeye açık denize çıksam mı yoksa burada mı kalsam, karar verememiş gibi. Baksana dümeni nasıl çeviriyor! Dümen hâkimiyetini kaybetmiş gemi rüzgâr nereden eserse oraya gidecekmiş gibi görünüyor. Çok geçmez, yarın öbürgün kokusu çıkar bu işin!"

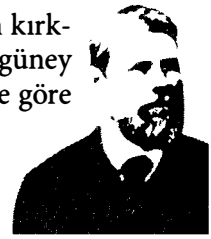
yedinci bölüm

THE DAILYGRAPH, GAZETE KUPÜRÜ, 8 AĞUSTOS (*MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ'ne yapıştırılmış.*)

Bir muhabirden.

Whitby

Bölgede bugüne kadar görülen en büyük fırtına hiç beklenmedik bir zamanda gerçekleşti, yol açtığı sonuçlar da eşi benzeri görülmemiş bir gariplikte. Ağustos ayı için pek anormal sayılmasa da son günlerde hava enteresan bir şekilde bunaltıcıydı. Cumartesi gecesi her zamanki gibi güzel bir hava vardı ve tatilcilerin büyük çoğunluğu Mulgrave Korusu, Robin Hood Körfezi, Rig Mill, Runswick, Staithes ve Whitby civarındaki diğer sayfiyeleri ziyaret ettiler. *Emma* ve *Scarborough* adlı buharlı gemilerle kıyı boyunca gezintilere çıktılarında Whitby'ye geliş ve gidiş yönünde muazzam ve alışılmadık bir kalabalıkla vardı. Öğleden önce hava pek sık rastlanmayacak kadar güzeldi; tam o saatlerde East Cliff'teki kilise bahçesinde adet olduğu üzere dolaşan birtakım söylentilerin başında kuzeyden doğuya kadar alabildiğince geniş açıdan izlenen denizle ilgili olanlar yer almaktaydı; manzaraya bakanların hepsi gökyüzünün kuzey batı tarafında aniden beliren kırkkilit otuna benzer şekiller görmüşlerdi. O sırada rüzgâr güney batı yönünden hafif hafif esmekteymiş, "Bofor ölçeğine göre

söyleyecek olursak 2 kuvvetinde esen bu rüzgâra hafif esinti deniyor". O sırada görev başında olan sahil güvenlik görevlisi hemen rapor etti, ayrıca elli yıldan daha uzun bir zamandır East Cliff'teki hava durumunu izleyen yaşlı balıkçı da fırtınanın yaklaşmakta olduğuna dair güçlü bir tahminde bulundu. Günbatımı o kadar güzel oldu ki, binlerce renkteki bulutların hepsi bir araya toplanıp muhteşem bir görüntü oluşturduğunda eski kilisenin bahçesinden yokuş aşağı inen yolda yürüyenler bu güzelliği görmek için bir araya toplaştılar. Güneş Kettleness'ın koyu karanlığına batmadan önce gökyüzünün batısında bütün ihtişamıyla belirdi ve yavaşça yere doğru alçalırken etraftaki bulutlar günbatımının her rengini yansıtıyordu, ortalık alev rengine, mora, pembeye, yeşile, lilaya ve altın sarısına kesmişti. Kesif karanlığın içinden her tarafa yayılan bulutlar türlü türlü şekiller oluşturuyor, muazzam silüetler ortaya çıkıyordu. Bu muhteşem manzarayı ressamlar da kaçırmadı elbette, eminim ki "Büyük Fırtınadan Önce" adlı birtakım çizimler gelecek Mayıs ayında Royal Academy'nin veya Royal Institute'un duvarlarını süsleyecek.

Çok sayıda kaptan da kararlarını değiştirip 'parke taşı' veya 'katır' diye adlandırılan farklı türdeki teknelerini fırtına geçene kadar limanda tutmaya karar verdi. Akşam saatlerinde rüzgâr tamamen kesildi, saat geceyarısını vurduğundaysa ölüm sessizliğindeki nem ve yaklaşan fırtınanın yol açtığı sıcak hava nedeniyle hassas bünyeli kişiler etkilendi. Denizde tek tük ışık vardı; genellikle kıyıyı "kucaklayarak" yakın seyir hâlinde giden buharlı gemiler bile denize doğru yol aldılar, görünürde sadece birkaç balıkçı teknesi vardı. Görünen tek yelkenli ise tüm yelkenlerini açmış batı yönünde ilerleyen bir guletti. Tekne gözden kaybolmadan önce süvarinin gözükara veya cahil tutumu kıyıdakilerin yorum yapması için bolca malzeme çıkardı, tehlike karşısında yelkenlerini indirmesi yolunda uyarıda bulunmak için herkes seferber oldu. Sabah

olmadan önce tekne en son görüldüğünde kabaran denizde usul usul dalgalanan yelkenleriyle ilerlediği görülmüştü.

"Resmedilmiş bir okyanusta resmedilmiş aylak bir gemi."*

Saat 10'dan biraz önce havadaki durgunluk iyice ağırlaştı, ortalık o kadar sessizdi ki karada bir koyunun melemesi veya bir köpeğin havlaması deniz kıyısından gayet net duyuluyordu, iskelede Fransız ezgileri çalan orkestranın yaptığı müzik sükûnet içindeki doğaya müdahale gibi hissediliyordu. Saat gece yarısını biraz geçtikten sonra deniz tarafından acayip bir ses geldi, sonra da yukarılardan acayip, belli belirsiz ve derinden bir patlama duyuldu.

Peşinden de başka hiçbir işaret vermeden fırtına patladı. Her şey o kadar çabuk olup bitti ki ne fırtına anında ne de sonrasında kimse doğanın nasıl bu kadar şiddetle sarsıldığını anlayamamıştı. Dalgalar giderek artan bir öfkeyle yükselip birbirlerinin üzerinden atlamaya başladıklarında biraz önce cam gibi duran deniz bir anda kükreyip önüne çıkan ne varsa yutacak bir canavara dönüşüverdi. Uçları beyaza kesmiş dalgalar delirmişcesine bir yandan kumlar üzerinde çırpınıp diğer yandan kayalıklara yöneliyor, bazen de Whitby Limanı'nın diğer ucundaki iskeleden şahlanıp köpükleriyle deniz fenerini yalayan dalgalarla buluşup iskelenin üzerinde kırılıyorlardı. Rüzgârla gelen fırtına uğuldayarak o kadar şiddetli esiyordu ki güçlü kuvvetli erkekler bile yürürken zorlanıyorlar, demir tutamaklara sımsıkı tutunuyorlardı. Daha sonra iskelelerde durup fırtınayı seyredenleri oradan uzaklaştırmak gerekli görüldü, aksi takdirde o gece hayatını kaybedenlerin sayısı katlanarak artacaktı. Bütün bu zorluklar ve tehlikeler yetmezmiş gibi, bir de denizden gelip iç taraflara uzanan beyaz, soğuk, nemli ve ağır sis tıpkı bir hayalet gibi sokaklarda geziniyordu. Sisin dokunduğu insanlar denizde hayatını kaybe-

* Samuel Taylor Coleridge'in *The Rime of the Ancient Mariner* adlı şiirinden. (ç.n.)

denlerin geri gelip ölümün soğuk ve yapış yapış elleriyle hayatta kalan yakınlarına dokunuyormuş hissine kapılıyor, gazap yüklü sisin dokunduğu herkes sırası geldikçe ürperiyordu. Giderek daha sık ve parlak çakan şimşeğin arkasından gelen gökgürültüsünün sesi ensemize kadar gelmiş fırtınayı haber veriyor, bu sesle bütün gökyüzü sarsılıp titriyordu; arada sırada sis kalktığında şimşeğin aydınlattığı deniz uzaktan da olsa görülebiliyordu. Şimşek çaktığında ortaya çıkan manzaradan gözlerimizi alamıyorduk; deniz dağların seviyesine kadar yükseliyor, fırtına dalgalardan yükselen milyonlarca köpüğü kapıp uzaya fırlatıyordu. Tek tük kalmış birkaç balıkçı teknesi hava patlamadan önce paramparça olmuş yelkenleriyle alelacele başlarını sokacak bir sığınak ararken ara sıra da fırtınanın serseme çevirdiği kuşların beyaz kanatları göze çarpıyordu. East Cliff'in zirvesindeki yeni ışıldak kullanıma hazırdı ama henüz kullanılmaya başlanmamıştı. Görevli memurlar ışıldağı çalışır duruma getirdikleri zaman sisin müsade ettiği ender anlarda deniz yüzeyi görünür hâle gelmişti. Bir veya iki defa mükemmel iş gören ışıldak sayesinde küpeştesi bile suyun altında kalan bir balıkçı teknesi iskeleye çarpmadan sağsalim limana girmeyi başardı. Fırtınadan kaçıp limana sığınmayı başaran her tekneden sonra kıyıda bekleşen insanlardan yükselen kısa sevinç çığlığı fırtınayı kısa bir süreliğine bölse de hemen ardından gelen dalgayla ortalık yine sessizleşiyordu. Çok geçmeden arama ışığına biraz uzaklarda yelkenlerini fora etmiş bir gulet takıldı; bu tekne aynı akşam daha erken saatlerde de görülmüştü. O saate kadar rüzgâr doğuya çekilmişti ve tepeden denizi izleyenler teknenin ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu gördükçe korkuları artıyordu. Tekneyle liman arasında kalan yassı resif yüzünden daha önceleri nice sağlam tekne zorlanmışken rüzgârın estiği yönde konumlanmış bu guletin liman ağzına gelmesi imkânsıza yakındı. O saatler aslında medcezir zamanıydı, ama

dalgalar o kadar yükselmişti ki iki dalga arasındaki düzlükten neredeyse denizin dibi görünüyordu, yelkenlerini fora etmiş gelen guletin son sürat ilerlemesi üzerine kalabalığın arasındaki yaşlı bir denizci "bu hızla ancak cehenneme yetişir!" dedi. Tam bu sırada denizden bir büyük sis dalgası daha geldi, ama bu seferki hepsinden daha beterdi; her şeyin üzerine kalın ve nemli bir perde gibi inen gri karanlık yüzünden insanlar sadece işitme duyularını kullanabilecek hâle geldiler. Fırtınanın kükreyişi, şimşeğin çatırtısı, dev dalgaların patlama sesleri şimdi nemli karanlığın içinde daha da güçlü işitiliyordu. Işıldak şimdi Doğu İskelesinin karşısına gelen liman ağzına doğrultulmuştu, herkes nefesini tutmuş, olacakları bekliyordu. Rüzgâr birdenbire kuzey doğu yönüne doğru esmeye başlayınca sisten geriye kalanlar da rüzgârla eriyip dağıldı. Sonra hayretler içinde, iki iskelenin arasından dalgalar yüzünden yalpalaya yalpalaya son hızla ilerleyen teknenin fora edilmiş yelkenleriyle limana sığındığını gördük. Işıldağın takip ettiği tekneyi gören herkes korkuyla teker teker titredi çünkü dümende bir ceset duruyordu ve teknenin sağa sola hareketiyle kafası bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu. O sırada güvertede göze çarpan başka hiçbir şey yoktu. Teknenin bir mucize eseri ölmüş birisi tarafından limana getirildiğini fark eden kalabalıktan saygıyla karışık bir korku nidası yükseldi. Bütün bu olanlar o kadar kısa sürede gerçekleşti ki yazması bile daha uzun sürdü. Gulet limana girdiğinde hız kesmeyerek yoluna devam etti, limanı boylu boyunca geçerek yöre halkı tarafından Tate Hill İskelesi olarak bilinen Doğu Yamacının alt tarafındaki çıkıntıda bulunan iskelenin güney doğu ucunda dalgaların biriktirdiği kum ve çakıl yığınının üzerine çıktı. Tekne kum yığınının üzerine çıkarken epeyce bir gürültü koptu. Teknede direk, ip, istralya namına ne varsa hepsi yerinden çıktı, hele ana direk devrilirken büyük çatırtı koptu. Bütün bunlardan daha ilginci tekne karaya değer değmez

güvertede beliren devasa bir köpeğin sarsıntıda bir yerlere çarpmışcasına koşarak kendisini pruvadan kumların üzerine atmasıydı. Köpek tekneden atlar atlamaz kilise bahçesinden dosdoğru, doğu iskelesine uzanan yamaca yöneldi; yöre halkının isim taktığı ve uçurumdan aşağıya düşecekmiş gibi duran yassı mezar taşlarının arasından kaybolurken ışıldağın kolunun yetmediği taraf daha da karanlık görünüyordu.

O sırada Tate Hill İskelesinde her nasılsa kimsecikler yoktu; civarda oturanlar ya uyumuşlardı ya da tepeye çıkmış, olan biteni izliyorlardı. Bu yüzden, limanın doğu tarafında görevli olan sahil koruma görevlisi koşarak aşağıya inip güverteye çıkan ilk kişi oldu. Fener'de çalışan görevliler ise önce limanın girişine çevirdikleri ışıkta hiçbir şey görememiş, sonra da ışığı gemi enkazına çevirip orada bırakmışlardı. Sahil güvenlik görevlisi koşarak kıç tarafa gitti, dümenin arkasına geçince eğilip neler olduğuna bakar bakmaz gördüğü şeyden son derece sarsılmış hâlde kendisini geriye doğru attı. Bunu görenlerin merakı iyice arttı ve herkes tekneye doğru koşmaya başladı. Batı tarafından Drawbridge köprüsünden aşağıya inen uzun yol boyunca koşan ve iyi bir koşucu olan bu satırların yazarının kalabalığın önünde koştuğunu söylemem gerekiyor. Oraya vardığımda iskelede toplanmış geniş bir kalabalığın tekneye çıkmasına sahil koruma ve polis izin vermiyordu. Denizcilerin en yetkilisi olan beyefendinin onayıyla muhabiriniz de tekneye çıkıp dümene bağlıyken ölmüş denizciyi gören nadir insanların arasında yerini almıştı.

Sahil koruma görevlisinin şaşkınlığı boşuna değildi, zira böyle bir manzaraya insan ömründe pek az rastlanır. Denizcinin elleri önce birbirlerine sonra da dümene bağlanmıştı; adamın eliyle tahtanın arasında da ucunda haç bulunan bir tesbih vardı. Haç adamın avuç içinde kalmış, tesbih ise ellerinin üzerine dolanmış, onun üzerinden de ipler geçirilmişti. Zavallı adamcağız önce iskemleye oturtulmuş ama belli ki yelkenlerin sağa sola çarpması sonucunda oradan oraya sav-

rulmuş, nihayet dümen gövdesinin yanına düştüğündeyse ellerini bağlayan ipler etini kemiğe kadar kesmişti. Durum tespiti yapıldı, benden hemen sonra tekneye gelmiş olan Doğu Elliot Yolu 33 numarada yaşayan Cerrah J.M. Caffyn cesedi inceledikten sonra denizcinin yaklaşık iki gün önce öldüğünü belirtti. Cesedin cebinden ağzı mantarla sıkıca kapatılmış ve gemi seyir defterine eklenmek üzere ayrılmış kâğıtlar bulunan bir şişe çıkardı. Sahil güvenlik görevlisine göre adam ellerini kendi kendine bağlamış, düğümü de dişleriyle atmıştı. Aslında güverteye çıkan ilk kişinin sahil güvenlik görevlisi olması sonra Deniz Mahkemesinde görülecek dava için sıkıntı yaratabilir çünkü sahipsiz bir gemiye çıkma hakkı ilk giden sivile ait olduğu için sahil güvenlik görevlisi bu konuda bir hak talebinde bulunamaz. Zaten hukuk terimleri hemen havada uçuşmaya başlamıştı; genç bir hukuk öğrencisinin söylediğine göre gemi sahibi teknenin mülkiyetiyle ilgili bütün haklarından feragat etmiş sayılacaktı, mülkün elden çıkarılamaz statüsüne aykırı olarak tutulduğunu, oysa dümeni tutan elin, bir başkası tarafından bunu yapması gerektiğinin söylendiğine dair bir kanıt olmaması hâli göz önünde bulundurularak, ölü bir el tarafından tutulduğunu belirtmişti. Ölen dümencinin –tıpkı Casabianca gibi* son nefesine kadar metanetle nöbet tutttuğu yerden özenle ve saygıyla kaldırıldığını söylemeye gerek yok. Dümencinin naaşı daha sonra incelenmek üzere morga kaldırıldı.

Aniden gelen fırtına dinmeye başlayıp şiddeti giderek azaldıkça insanlar evlerine dağılıyorlar, gökyüzü de Yorkshire yaylalarının üzerinde tekrar kızıllaşmaya başladı. Bir sonraki sayıya kadar fırtına sırasında mucizevi bir şekilde limana gelen geminin enkazıyla ilgili ayrıntıları yazacağım.

---

* Felicia Heman tarafından yazılan ve 1826 yılında yayımlanan şiirde Casabianca adlı çocuğun yanan gemiyi babasından bir komut gelmediği için terk etmediği şu dizeyle anlatılır: "Çocuk yanan güvertede öylece duruyordu." (ç.n.)

Whitby, 9 Ağustos

Dün geceki fırtınada garip bir şekilde limana gelen gemi enkazının akıbeti olayın kendisinden daha ilginç görünmekte. Gulet Varna'dan gelen *Demeter* adında bir Rus gemisi. Safrası gümüşi kumla dolu olan geminin pek az olan yükü ise içleri küflenmiş bir dolu ahşap kutudan ibaret. Söz konusu kargo 'Crescent Sokağı, 7 numara' adresindeki Whitby'li bir avukat olan Bay S.F. Billington'a teslim edildi. Adına yazılı kargoyu almak üzere gemiye gelen avukat resmi işlemleri tamamladı. Rus konsolos da sözleşmenin diğer tarafı olarak gelerek geminin kanuni mülkiyetini üstlendi ve tüm liman vergilerini ödedi. Bugün burada şu garip tesadüften başka hiçbir şey konuşulmadı; Ticaret Odası çalışanları ısrarla tüm işlemlerin yürürlükteki kurallara uygun olarak yapılmasını istediler. En heyecanlı olayın etkisinin bile 3 5 günden fazla sürmediği bilgisiyle herhangi bir şikâyetten dolayı kendilerine dava açılmayacağından emin olmak istediler. Olayla ilgili bir diğer tartışma konusu da gemi karaya vurur vurmaz fırlayıp giden köpeğin akıbetiyle ilgili. Whitby'de pek güçlü olan Hayvan Hakları Derneği'nin hiç de azımsanmayacak sayıda üyesi hayvanı koruma altına istiyor ancak arama çabaları bir sonuç vermedi; hayvan yer yarılmış da içine girmiş sanki. Belki de olan bitenden çok korkup bataklığa doğru gitmiş, korkuyla saklanıyordur. Bazıları bu ihtimali düşündükçe bile korkuyla titriyor ama hayvanın vahşi tabiatını düşününce gidip aramanın da tehlikeli olduğu ortada. Daha bu sabah Tate Hill iskelesine yakın bir yerde oturan kömür tüccarının melez çoban köpeği sahibinin bahçesinin tam karşısında ölü bulundu. Hayvan epeyce vahşi olduğu anlaşılan hasmına karşı yaman dövüşmüş ama hem boğazı yırtılmış hem de karnı güçlü bir pençeyle yarılmış olarak yerde yatıyordu.

Daha sonra

Ticaret Odası müfettişinin yardımıyla *DEMETER'IN SEYİR DEFTERİ*'ne bakmak için izin aldım. Gerçi ilk üç gün içinde bunu yapmakta yasal bir engel de yoktu; ancak kayıp tayfa hakkında birkaç bilgi haricinde ilginç bir şey bulamadım. Orada gördüğüm en ilginç şey bugün tahkikat için ortaya çıkarılan şişe içindeki kâğıttı ama ondan daha ilginç olan bir şeyle karşılaşmayı hiç ummuyordum. Saklamayı gerektirecek bir konu olmadığı için bu bilgiyi kullanmama izin verildi; ben de bazı teknik ayrıntıları ve yükleme memurunun yazdıklarını atlayarak bunlara size aktaracağım. Okuduklarımdan anladığıma göre kaptan mavi suların derinliklerine gitmeden önce bir tür deliliğe tutulmuş ve anlaşılan o ki bu hal seyahat boyunca ilerleyerek devam etmiş. Yine de yazdıklarımı ihtiyatle okumanızı öneririm. Ne de olsa kısa bir zaman içinde Rusya Konsolosluğundan gelen bir memurun nezaket göstererek çevirdiği cümleleri alıntılıyor olacağım.

DEMETER'in Seyir Defteri

Varna'dan Whitby'ye.

18 Temmuz tarihinde yazılmaya başlanan bu notlar gemide meydana gelen son derece garip olaylar nedeniyle karaya çıkana kadar tutulacaktır.

6 Temmuz

Gümüşi kumlar ve toprak dolu kutulardan ibaret olan yükümüzü almaya başladık. Öğle vakti yola çıktık. Rüzgâr doğu yönünden serin esiyor. Mürettebat, beş tayfa, iki yardımcı, aşçı ve ben (kaptan).

11 Temmuz

Şafak vaktinde Boğaziçi'ne geldik. Türk Gümrük yetkilileri tekneye geldiler. Bahşiş. Her şey yolunda. Öğleden sonra 4'te tekrar yola çıktık.

12 Temmuz

Çanakkale Boğazı'ndan geçtik. Burada daha fazla gümrük memuru ve kılavuz filosuyla karşılaştık. Yine bahşiş. Memurlar sıkı denetim yaptılar ama işlerini çabuk bitirdiler. Bir an önce gitmemizi istediler. Karanlık bastırdığında Ege Denizi'ne geçtik.

13 Temmuz

Matapan Burnu'nu geçtik. Mürettebatın bir memnuniyetsizliği var. Korkmuş gibiler ama konuşmaya yanaşmıyorlar.

14 Temmuz

Tayfada kesinlikle bir sıkıntı var. Adamların hepsi güvenilir ve daha önce sefere çıktığım kişiler. Yardımcım sorunun ne olduğunu çözemedi, ona da bir şey söylememişler, sadece *bir şey* var deyip istavroz çıkarmışlar. Yardımcım öfkelenip tayfadan birine vurmuş. Büyük olay çıkmasını bekliyordum ama ortalık çok sessiz.

16 Temmuz

Bu sabah yardımcım gelip tayfadan Petrofsky'nin kayıp olduğunu söyledi. İmkânsız bir şey. Dün gece vardiyalı nöbet tutuldu, nöbeti Abramoff'a devrettikten sonra yatağa gitmemiş. Tayfa her zamankinden daha huzursuz. Hepsi böyle bir şey olacağını bekliyorduk diyor ; ama "güvertede bir şey vardı"dan başka bir şey söylemiyorlar. Yardımcımın sabrı taşmak üzere, önümüzde daha büyük bir felaket olmasından korkuyor.

17 Temmuz

Dün tayfadan Olgaren dehşete kapılmış hâlde kaptan köşküne gelip bana gizlice güvertede garip görünüşlü bir adam görmüş olabileceğini söyledi. Fırtına sırasında yağmurdan korunmak için güverte kamarasının arkasında nöbet tutarken

gördüğü ve uzun boyu, zayıf hâliyle tayfadan birisiyle karıştırılması imkânsız olan bu adamın güverteye açılan kapıdan çıktığını, güverte boyunca ilerleyip sonra da gözden kaybolduğunu söyledi. Ambar ağızlarındaki bütün kapılar kapalı olmasına rağmen pruvaya geldiğinde adamı gözden kaybettiğini söylerken duyduğu batıl inançla karışık korku elle tutulacak gibiydi. Bu korku bütün tayfaya yayılmasın diye yarın gemiyi bir uçtan diğerine adamakıllı aratacağım.

Gün içinde tayfayı topladım, "Madem herkesin gemide birinin görüldüğüne dair korkusu var, o zaman gemiyi bir uçtan bir uca didik didik arayacağız" dedim. Yardımcım bu işe öfkelendi, böyle saçma fikirlere prim vermenin tayfanın moralini daha da bozacağını söyledi, başını işten kaldıramayan tayfanın beladan da uzak duracağını söyleyince ben de bu işi ona bıraktım. Geminin her köşesi fenerlerle didik didik arandı. Büyük tahta kutular hariç bir adamın gizlenebileceği fazla bir delik yoktu zaten. Arama işi bittiğinde tayfa derin bir nefes alıp neşeyle işbaşı yaptı. Yardımcım suratını asıp kaşlarını çatmıştı ama sesini çıkarmadı.

22 Temmuz

Üç gün süren fırtına sırasında herkes yelkenlere göz kulak olduğundan korkuyu düşünmeye fırsat bile olmadı. Tayfa olayı unutmuş gibi. Yardımcımın neşesi yerine geldi, herkes birbiriyle gayet iyi anlaşıyor. Kötü havada çıkardıkları iyi işten dolayı tayfayı tebrik ettim. Cebelitarık'ı geçip boğazdan çıktık. Her şey yolunda.

24 Temmuz

Bu geminin üzerinde bir lanet var sanki. Zaten eleman eksiğimiz var, Biskay Körfezi'ne giriyoruz ve hava bozacak diye kaygılanırken dün gece bir kişi daha kayboldu, buhar olup uçtu. İlkinde olduğu gibi vardiyasını bitirdikten sonra

kimse onu bir daha görmedi. Gemide herkes korkudan ölüyor, bundan sonra ikişerli nöbet tutmak için tayfa toplu dilekçe verdi, yalnız kalmaktan ölesiye korkuyorlar. Yardımcı kaptan öfkeli. Benim korkumsa ya ondan ya da tayfadan gelebilecek şiddet.

28 Temmuz

Dört gündür cehennemi yaşıyoruz, girdap gemiyi fındık kabuğu gibi sallarken rüzgâr fırtınaya döndü. Kimsenin gözüne uyku girmedi. Tayfanın hâli harap. Vardiyaları nasıl düzenleyeceğimi bilmiyorum zira kimsenin nöbet tutacak hâli yok. İkinci kaptan dümene geçmeyi teklif etti, böylece adamların gözüne birkaç saatliğine de olsa uyku girecek. Rüzgâr biraz dindi, deniz hâlâ azgın ama gemi daha az sallandığı için durumda az da olsa iyileşme var.

29 Temmuz

Bir trajedi daha! Tayfa tümden yorgun olduğu için nöbetler tek kişilik tutuluyordu. Sabah vardiyası güverteye çıktığında serdümen dışında kimseyi bulamamış. Öyle bir çığlık attılar ki hepimiz bir anda güverteye toplandık. Her yeri eni konu aradık ama kimseyi bulamadık. İkinci yardımcımdan olduğum yetmezmiş gibi tayfanın korkusu giderek artıyor. İkinci kaptanla karar aldık, bundan sonra silahsız dolaşmıyoruz ve gözümüzü dört açıyoruz.

30 Temmuz

Dün gece. İngiltere'ye yaklaştığımız için çok sevinçliyim. Hava güzel, yelkenler fora. Bitkin bir hâlde uyuyakalmışım, ikinci kaptan kötü haberi vermek için uyandırdı. Hem nöbetçi hem de serdümen kayıp. Şimdi ben, ikinci kaptan ve iki tayfadan başka kimse kalmadı.

1 Ağustos

İki gündür sisin içinde kaldık, tek bir yelken bile göremedik. Manş Denizine girer girmez yardım sinyali vermeyi veya bir yere ulaşmayı umuyordum. Yelkenlerle uğraşacak hâlim kalmadı, rüzgârı öne alıp gitmemiz gerek. Yelkenleri indirmeyi göze alamıyorum çünkü tekrar açacak gücüm yok. Korkunç bir felakete doğru sürükleniyormuşuz gibi geliyor. İkinci kaptanın morali tayfadan beter bozuk. Güçlü karakteri içten içe kendisini mahvetti diye düşünüyorum. Tayfaysa korkunun ötesine geçmiş gibi; hiçbir duygu belirtisi olmadan ama sabırla çalışırken akıllarındaki tek şey gelecek daha büyük bir felaket. Ne de olsa tayfa Rus ikinci kaptan Romen.

2 Ağustos, Gece Yarısı

Uykuya dalalı ancak birkaç dakika olmuştu ki kapımın önünde duyduğum bir çığlıkla uyandım. Sisten hiçbir şey göremedim. Güverteye doğru koşarken ikinci kaptana çarptım. O da bir çığlık duyduğunu söyleyip koşmaya başladı, ama kimsecikleri görememiş. Birisi daha gitti. Tanrım, sen yardım et! İkinci kaptan sis bir anlığına kalktığında Kuzey Foreland'ı gördüğü için Dover Boğazı'nda olabileceğimizi söyledi. Tam o sırada çığlığı duymuş. Dedikleri doğruysa şimdi Kuzey Denizi'ndeyiz ve bizi takip eden bu sisin içinden ancak ve ancak Tanrı'nın yardımıyla çıkabiliriz, o da bizi terk etmediyse elbette.

3 Ağustos

Geceyarısı dümendeki tayfanın yanına gidip onu teselli edeyim dedim; ancak dümende kimseyi bulamadım. Sabit rüzgârı arkamıza almış giderken rotamızda bir sapma yoktu. Dümeni bırakmaya cesaret edemediğim için ikinci kaptana seslendim. Birkaç saniye sonra pijamalarıyla güverteye seğirtti. Bitkin bir hâlde gözlerini kocaman açtığında aklını kay-

bettiğinden korktum. İyice yaklaşıp kısık sesle ağzını iyice kulağıma yaklaştırdı, sanki havanın kulakları bizi duyacakmış gibi davranıyordu, "*O* şimdi burada, biliyorum. Dün gece O'nu gördüm, uzun boylu, ince yapılı ve ölü gibi sapsarı kesilmiş biri. Kutuların içinden kafasını çıkarmış etrafa bakıyordu, arkadan yaklaştım, bıçağımı çıkardım ve saplamak istedim. Ama bıçak içinden geçti, hava gibiydi, bomboş!" Konuşurken bir yandan da bıçağını çıkarıp öfkeyle havaya saplıyordu. Sonra şöyle devam etti: "Ama biliyorum, *O* burada; ben de onu bulmazsam! Belki de o kutulardan birinin içindedir. Hepsini tek tek açıp onu mutlaka bulacağım. Bu arada sen dümenden gözünü ayırma." Yüzünde uyaran bir bakış, parmağını dudaklarına götürmüş bir ifadeyle aşağıya indi. Sert esen çırpıntılı rüzgârı göz önünde bulundurup dümeni boş bırakmayı göze alamadım. Biraz sonra takım çantası ve fenerleri yüklenmiş olarak güverteye çıktı, oradan da ambar ağzına doğru ilerledi. İyice delirdi, çığrından çıktı, ne desem onu durduramam. Nasıl olsa o kutulara bir zarar veremez, kayıtlara göre içlerinde kil olduğuna göre kutuları oradan oraya taşısa da bir zararı olmaz. Ben de burada hem dümende durup hem de günlüğümü yazıyorum. Sis kalkana kadar beklemek ve Tanrı'nın korumasını beklemekten başka yapacak bir şey bulamıyorum. Bu rüzgârla herhangi bir limana doğru gidemezsem yelkenleri kesip yardım sinyali göndereririm...

Artık sona geldik sayılır. Tam ikinci kaptan kendine oyalanacak bir şey buldu, artık sakinleşir derken duyduğum çığlıkla kanım dondu, hemen ardından ikinci kaptan şimşek hızıyla güvertede belirdi. Korkudan kasılmış yüzünden fırlayan gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. "Kurtar beni, n'olur kurtar beni!" diye bağırıyordu. Sonra etrafımızı saran sis tabakasına gözü ilişti. Bu defa korkusu umutsuzluğa döndü, kendini toparlayıp sakin bir sesle bana şöyle dedi: "Kaptan siz

de gelseniz iyi olur, yoksa her şey için geç kalmış olacağız. *O adam* burada. Şimdi neler olduğunu biliyorum. Deniz sayesinde ondan kurtulacağız, bitecek bu iş! Ben daha ağzımı açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan ya da bir adım atıp yanına varamadan önce küpeştenin üstüne fırlayıp kendini denize fırlattı. Sanırım artık sırrını ben de biliyorum. Adamları teker teker öldüren adam buydu, nihayet kendisi de öldürdüklerinin kaderini paylaştı. Tanrı yardımcım olsun! Limana gidince bütün bu korkunç olayların hesabını nasıl vereceğim? Limana gittiğim *zaman*! Acaba gidebilecek miyim?

4 Ağustos

Sis hâlâ o kadar kalın ki güneş bile görünmüyor. Güneşin doğduğunu denizci olduğum için biliyorum, yoksa nasıl anlardım? Aşağıya inmeye, dümeni bırakmaya cesaret edemediğim için bütün gece bu alacakaranlıkta kaldım ve *O*'nu, *O adamı* gördüm. Tanrım sen beni affet, ikinci kaptan denize atlamakta yerden göğe kadar haklıymış! Erkek gibi ölmek, bir denizci gibi şu mavi sulara gömülmek çok daha iyiymiş. Ama Kaptan gemisini bırakamaz. Ne olursa olsun bu canavarı ya da zebaniyi alt etmeye niyetliyim, ellerimi dümene sıkı sıkı bağlayacağım ki güçten düştüğüm zaman bu adam, bu yaratık dümene dokunmaya cesaret edemesin! Sonra da rüzgâr ister beni hedefime götürsün, isterse ters yöne, hem ruhumu hem de kaptan olarak şerefimi koruycağım. Giderek güçten düşüyorum; gece de inmeye başladı. Bir daha yüzüme bakarsa tekrar harekete geçemeyebilirim. Karaya otururum belki bu şişeye koyacağım not sayesinde insanlar anlar, bu yazdıklarımı kimse bulamasa bile kimsenin güvenini boşa çıkaracak bir şey yapmadığımı biliyorum. Tanrım, Kutsal Bakire ve azizler, vazifesini yapmaya çalışan bu zavallı cahil ruha yardım edin!

Mahkeme cinayeti tespit etti ancak doğal olarak zanlıyı tespit edemedi. Sunulacak bir tek kanıt da olmadığına göre

cinayetleri işleyenin kaptan olup olmadığını söyleyebilecek hiç kimse yok. Buradaki halk söz birliği etmişcesine kaptanın bir kahraman olduğuna inandığı için kendisi için resmi bir cenaze töreni düzenlenecek. Aslında bütün hazırlıklar tamamlandı; bir dizi teknenin eşlik ettiği kafileyle naaşı önce cenaze müziği için Esk'e götürülecek, sonra tekrar Tate Hill İskelesine geri getirilipmalikânenin merdivenlerinden yukarı çıkarılarak kilise bahçesine defnedilecek. Daha şimdiden sayısı yüzü geçen tekne sahibi cenaze törenine katılmak için isimlerini yazdırmış bile.

O koca köpeğe bir daha rastlayan olmadı, o yüzden de herkes yasını tutuyor. Kasabada hâkim olan duyguyu göz önünde bulundurarak ortaya çıktığı takdirde köpeği herkesin bağrına basacağını söylemek yanlış olmaz. Yarın yapılacak cenaze töreniyle "denizin gizemi" konulu bir hikâye daha sona erecek.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

8 Ağustos

Dün gece Lucy çok huzursuzdu, ben de öyle hissettim, hiç uyuyamadım. Fırtına çok korkunçtu, rüzgâr bacalara doğru çarptıkça korkudan titredim. Sert bir esinti geldiğindeyse sanki silah patlamış gibi ses çıktı. Ama gariptir ki Lucy bu sese uyanmadı, sadece yataktan kalktı iki defa üstünü değiştirdi. Neyse ki ikisinde de tam zamanında uyanıp üzerindekileri çıkardım, uyandırmadan yatağına yatırdım. Bu uyurgezerlik meselesi çok garip, fiziksel olarak iradesini kaybeder kaybetmez amacı da, zaten o sırada bir amacı var mı o da ayrı mesele, kalmıyor ve gündelik hayatında yaptıklarına devam ediyor.

Sabah erkenden kalkıp limana indik, dün geceki fırtınada neler olup bittiğini öğrenmek istedik. Limanda birkaç kişiyi gördük. Güneş pırıl pırıldı, hava açık ve temizdi ama deniz-

deki büyük kara dalgalar üzerlerindeki kar beyazı köpükler yüzünden iyice kararmış gibiydiler. Limanın dar ağzına hücum eden dalgalar kalabalığın içine dalan kabadayılara benziyordu. Nedense dün gece Jonathan'ın denizde değil de karada olduğuna şükrettim. Ama gerçekten denizde değil miydi? Şu anda neredeydi? Giderek daha çok kaygılanıp korkuyorum. Keşke ne yapabileceğimi bilsem ve yapabilsem!

10 Ağustos

Zavallı kaptanın cenazesi pek dokunaklıydı. Limanda ne kadar tekne varsa gelmişti, kaptanlar tabutu taa Tate Hill İskelesi'nden kilise bahçesine kadar taşıdı. Lucy de benimle geldi, her zamanki yerimize gidip oturduk, teknelerin ırmağın yukarı kısmındaki viyadüğe kadar gidip geri gelmelerini izledik. Oturduğumuz yerin manzarası muhteşemdi, törenin tamamını görebildik. Zavallı adamcağızın defnedildiği yer oturduğumuz yere o kadar yakındı ki, ayağa kalkıp bütün olan biteni izledik. Zavallı Lucy'ciğim çok üzüldü. Bütün o süre içinde huzursuzlandı durdu, eminim bu gece rüyasında bu gördükleri onu rahat bırakmayacak. Arkadaşımın çok garip bir huyu var, huzursuz olduğu bir konu olduğunu asla kabul etmiyor, etse bile meselenin ne olduğunu anlayamıyor. Bugünkü huzursuzluğun bir nedeni de yaşlı dostumuz Bay Swales'in oturduğumuz bankta, boynu kırılmış hâlde ölü bulunmuş olması. Doktorun söylediğine göre kesinlikle bir şeyden korkmuş ve kafasını geriye attığı için boynu kırılmış. Yüzündeki korku ve dehşet ifadesi bakanların kalbine korku salıyor dediler. Zavallı adamcağız! Belki de hayatının son anlarında ölüm ona yüzünü gösterdi. Lucy o kadar hassas ve tatlı ki birtakım şeylerin onun üzerinde bıraktığı etki başkalarından çok daha ağır oluyor. Mesela biraz önce gördüğü bir şey onu çok fena etkiledi, oysa hayvanları sevmeme rağmen pek de o kadar önemsemediğim bir şeydi. Buraya gelip teknelere bakan

adamlardan birinin köpeği peşinden gelmiş. Zaten köpek sahibinin yanından hiç ayrılmaz. İkisi de sakin varlıklardır, şimdiye kadar ne adamın bağırdığını ne de köpeğin havladığını duydum. Tören sırasında yanımızda oturan sahibinin yanına kadar gelmeyen köpek birkaç metre uzakta durup havladı, hırladı durdu. Sahibi önce yumuşak yumuşak, sonra da sert bir dille onu uyardı, o da yetmeyince kızdı. Ama hiçbiri işe yaramadı, köpek ne geldi ne havlamayı kesti. Görünüşünden anlaşıldığına göre bir şeye fena kızmıştı, gözleri yuvalarından çıkacak gibi vahşi bakıyordu, tüyleri kavga etmeye hazırlanan kedinin kuyruğu gibi diken diken olmuştu. Sonunda öfkelenen adam yerinden kalktı, aşağıya atlayıp köpeği tekmeledi, sonra da tasmasından tutup çekeleyerek bankın bitişiğindeki mezar taşının üzerine fırlattı. Köpek mezar taşına değer değmez sesi kesildi, titremeye başladı. Kaçmaya çalışmadı, çömeldi, olduğu yere sinip titredi, o kadar perişan görünüyordu ki bir etkisi olmasa da köpeği sakinleştirmeye çalıştım. Lucy de köpeğe çok acıdı, dokunmaya cesaret edemese de içinin titrediği yüzünden okunuyordu. Lucy o kadar hassas ki dünyanın dertleriyle savaşmaya nefesinin yetmeyeceğinden korkuyorum. Bu olayın gece rüyasına gireceğinden eminim. Bugün olanların hepsi ölü bir adamın getirdiği gemi, adamın hâli, dümene haçlı kolyeyle bağlanmış bilekleri, dokunaklı cenaze töreni, korkmuş ve öfkeli köpek rüyasına çok fazla malzeme getirecek bu gece.

Bu gece iyi uyuması için biraz yorulsa iyi olur, Robin Hood körfezine kadar yürüyüp geri döneceğiz. Bu gece uykusunda yürümese iyi olacak.

sekizinci bölüm

MINA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

Aynı gün, Akşam 11

Of, çok yorgunum! Eğer her gün günlüğüme yazmayı iş edinmeseydim bugün bu defteri hiç açmazdım. Çok güzel bir yürüyüş yaptık. Deniz fenerine yakın bir yerlerde inekler yaklaşıp burunlarıyla bizi dürterek ödümüzü patlattıktan sonra Lucy neşelendi. Kendi korkularımızdan başka her şeyi unuttuğumuz için taze bir başlangıç yapabildik. Robin Hood Körfezi üstündeki yosunlu kayaların hemen dibine inşa edilmiş küçük, şirin bir otelin cumbasına oturup kallâvi bir çay içtik. Yiyip içtiklerimizi görseler eminim "Yeni Kadınlar"ın şaşkınlıktan ağızları açık kalırdı. Neyse ki erkekler çok daha hoşgörülü! Çaydan sonra eve doğru yürürken dinlenmek için sık sık ara verdik ama her defasında boğaların saldırısına uğramaktan ödümüz kopuyordu. Eve vardığımızda Lucy gerçekten yorulmuştu, kendimizi hemen yatağa atmaya niyetliydik. Tam o sırada genç papaz gelince Bayan Westenra yemeğe kalmasını istedi. İkimizin de yorgunluktan gözlerimiz kapanmasına rağmen ayakta kalmayı başardık; hele benim için çok zordu ama ben bile kendime hayret ettim. Bence piskoposlar bir araya gelip genç papazlara bütün ısrara rağmen akşam yemeği tekliflerine ne pahasına olursa olsun hayır demeleri konu-

sunda bir talimat vermeliler, hele ki evdeki kızlar bu kadar yorgunken! Lucy nihayet uyudu, nefesi derinleşti. Yanakları her zamankinden daha pembe, ah o kadar güzel görünüyor ki! Bay Holmwood Lucy'yi sadece çalışma odasında görmekle bu kadar âşık olduysa şimdi görse acaba ne hissederdi? Bence ileride "Yeni Kadın" yazarlardan bazıları kadınların ve erkeklerin evlenme teklifinden önce birbirlerini uyurken görmeleri gerektiği konusunda yazmaya başlayacaklar. Ama bana kalırsa bu yeni kadınlar evlilik teklifini kabul etmekle yetinmeyecekler, kendileri teklif etmeye başlayacaklar. Bence böylesi çok da iyi olacak! Düşüncesi bile insanı avutuyor. Bu gece çok mutluyum; çünkü canım Lucy daha iyi. Bence bu uyurgezerlik meselesiyle ilgili tehlikeyi atlattı artık. Jonathan'dan da haber alsam benden mutlusu olmayacak. Tanrı esirgesin onu!

11 Ağustos, Sabah 3

Hâlâ yazıyorum. O kadar tedirginim ki uyuyamıyorum. Büyük bir macera yaşadık, hem de acı dolu. Günlüğün kapağını kapatır kapatmaz uyuyakalmışım. Sonra birdenbire uyandım, yatağa oturdum, üstüme öyle fena bir korku gelmişti ki, kendimi bomboş hissettim. Oda kapkaranlık olduğu için Lucy'nin yatağını göremedim, o tarafa doğru gidip yatağı yokladım ama yatak boştu. Kibrit yakıp etrafa bakındığımda da göremedim. Kapı kapalıydı ama kilitlememiştim zaten. Son zamanlarda zaten çok hastalık çektiği için annesini uyandırmak istemedim, üzerime bir şeyler geçirip Lucy'yi aramaya hazırlandım. Tam o sırada aklıma geldi, Lucy'nin giymiş olduğu kıyafetlerden nereye gitmiş olabileceğini anlayabilirdim. *Sabahlıkla* çıktıysa evde olabilirdi, elbisesini giymişse dışarı çıkmıştır, diye düşündüm. Hem sabahlığı hem de elbiseleri koyduğu yerde bulunca rahatladım, "Çok şükür, üzerinde geceliği var, fazla uzaklaşmış olamaz" diye içimden

geçirdim. Alt kata koştum, oturma odasına baktım, orada yoktu. Sonra evdeki kapısı açık bütün odalara baktım yine bulamayınca içimdeki korku büyümeye başladı. En son girişe indiğimde kapıyı açık buldum. Gerçi ardına kadar açık değildi ama dil tam olarak kilidin içine girmemişti. Genellikle evdekiler bu kilit meselesine özen gösterdikleri için Lucy'nin üstüyle başıyla dışarıya çıkmış olacağından korktum. *Ne olmuş acaba?* diye düşünecek kadar zaman yoktu, belli belirsiz ama her şeye hâkim olan bir korku bastırdı ve bütün ayrıntılar önemsizleşti. Büyükçe bir şal alıp dışarı fırladım. Crescent'a vardığımda saat biri vuruyordu ve sokaklarda kimsecikler yoktu. Oradan Kuzey Terasına koştum ama orada da aradığım beyaz elbiseli gölgeyi bulamadım. İskelenin tam üst kısmına gelen batı tarafındaki uçurumun oradan doğu uçurumuna doğru umutla mı korkuyla mı baktığımı hatırlamıyorum ama her zaman oturduğumuz yerde Lucy'nin oturduğunu görmek ister gibiydim sanki. Dolunayın parlaklığında kara bulutların hareketi daha da belirginleşmiş, ışık ve gölge oyunları sayesinde gökyüzü üç boyutlu görünmeye başlamıştı. Bir iki saniyeliğine hiçbir şey göremedim çünkü bir bulutun gölgesi St. Mary Kilisesini ve etrafını karartmıştı. Bulut geçtiği zaman manastırın kalıntıları tekrar görünür hâle geldi, ışığın keskin kılıç gibi parlamasıyla yavaş yavaş kiliseyi ve bahçesini görmeye başladım. O sırada ne görmeyi umduğumu bilemiyorum ama ayın gümüş rengiyle aydınlattığı en sevdiğimiz bankta oturan kar beyazı bir şeklin yavaş yavaş aşağıya doğru inmekte olduğunu gördüm. Bir sonraki bulut çok hızlıca gelip tekrar ortalığı karartmadan önce bankın arkasında siyah bir başka şeklin beyaz olanın üzerine doğru eğildiğini görmüşüm gibi geldi. Ama onun insan mı hayvan mı olduğunu anlayamadım, zaten tekrar ayın bulutun arkasından çıkmasını beklemeden iskelenin merdivenlerinden aşağıya uçarcasına indim, oradan balık pazarından geçerek köprüye vardım; doğu uçurumuna

varmak için bu yolu takip etmem gerekiyordu. Bütün kasaba ölmüş gibiydi, zira hareket eden tek bir kişi bile görmemiştim. Aslında bu durumdan gayet memnundum; çünkü zavallı Lucy'nin bu hâliyle görünmesini hiç istemiyordum. Oraya varmadan önce geçen zaman kadar mesafe de hiç bitmeyecekmiş gibi geldi, manastırın merdivenlerinden nefes nefese çıkarken bacaklarım titriyordu, kalbim de sanki ağzımda atıyordu. Herhâlde çok hızlı koşmuştum, artık bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış, bedenimdeki her eklem sızlamaya başlamıştı. Tepeye varmak üzereyken bankta oturan o beyaz şeyin gölgesini bulutların gölgesine rağmen daha net görmeye başlamıştım. Bedeninin yarısı banktan aşağıya sarkmış o beyaz şeklin üzerine eğilmiş uzun ve siyah bir şey gördüğüme artık emin oldum. Korku içinde "Lucy, S Lucy!" diye bağırdım ve bir şey başını kaldırdı, bulunduğum yerden gördüğüm kadarıyla bembeyaz yüzünde parlak kırmızı gözleri vardı. Lucy cevap vermeyince ben de kilisenin bahçesinden içeri girdim. Şimdi Lucy'nin oturduğu bankla arama kilise girdiği için Lucy'yi birkaç dakikalığına gözden kaybettim. Bulut geçip ay ışığı her yeri tekrar aydınlattığında Lucy'yi bankın üzerine yığılmış, başını da bankın arkalığına yaslamış hâlde buldum. Yanında yaşam belirtisi gösteren kimsecikler yoktu.

Üzerine eğilip yüzüne baktığımda hâlâ uyuduğunu fark ettim. Ayrık duran dudakları arasından nefes alıyordu ama bu nefes her zamanki gibi yumuşak bir nefes değildi, sanki her nefeste ciğerlerini havayla doldurmak için çaba sarf ediyordu. Yanına yaklaştığım sırada uykusunda elini kaldırdı, geceliğinin kolunu boğazının üzerine koydu. Bunu yapar yapmaz da üşümüş gibi bütün vücudu titredi. Şalı üzerine örtüp kenarlarını boynunda bağladım; çünkü böyle giyinmeden dışarı çıktığı için gecenin serinliğinde üşütüp hasta olmasından korkmuştum. Uyanmasından çekindiğim için ellerim serbest kalsın diye şalın uçlarını çengelli iğneyle bir-

leştirip boynuna yakın bir yerde düğümledim. Ama sanırım biraz sakarlık yapıp boynunu incitmişim ki, nefesi düzelmeye başlayıp kendine gelmeye başladığı zaman elini tekrar boynuna götürüp inlemeye başladı. Soğuğa karşı iyice sarıp sarmaladıktan sonra ayakkabılarımı ona giydirip yavaş yavaş uyandırmaya başladım. Önce hiç tepki vermedi, daha sonra yavaş yavaş uykusu açıldıkça inlemeye ve derin derin iç geçirmeye başladı. Zaman hızla ilerliyordu, sabah olmak üzereydi ve başka bir dolu sebep yüzünden onu bir an önce eve götürmek istediğim için biraz daha hızla sarstığım zaman nihayet uyanıp gözlerini açtı. Uyanır uyanmaz nerede olduğunu anlamadı elbette, ama buna hiç şaşırmadım. Lucy uykudan kalktığında her zaman çok şirindir, bugün de soğuk bütün vücudunu sertleşmişken, yarı giyinik hâlde kilise bahçesinde şaşkın şaşkın uyandığı hâlde zarafetinden bir şey kaybetmemişti. Hafifçe titreyip bana sarıldı, bir an önce eve gitmemiz gerektiğini söylediğimde tek kelime etmeden yerinden kalktı, bir çocuk gibi itaat etti. Yürümeye başladığımızda çakıl taşları ayağımı acıttı, acıyla yüzümün ekşidiğini gördüğü zaman ayakkabılarımı giymem konusunda çok ısrar etti ama ben kabul etmedim. Zaten kilise bahçesinden çıkıp patika yola girince birkaç gün önceki fırtınadan kalan su birikintisini gördüm, iki ayağımı da bir diğerini kullanarak kendime çamurdan ayakkabı yaptım ki eve gittiğimiz zaman kimse ayaklarımın çıplak olduğunu fark etmesin.

Şansımız yaver gitti de yol boyunca kimselere görünmeden eve gelmeyi başardık. Yol boyunca sadece bir kişi yanımızdan geçti, o da pek ayık görünmüyordu; zaten biz de görünmemek için bir kapı aralığına saklandık, adam dar yokuştan aşağıya inene kadar da olduğumuz yerden çıkmadık. Bütün bu süre içinde kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir noktada düşüp bayılacağım sandım. Lucy için çok endişelendim, sağlığı böyle bir karşılaşmaya müsade etmez diye düşünüyordum, ama

daha da önemlisi onu bu hâlde birisi görseydi Lucy herkesin diline düşecekti. Eve girip ayaklarımızı yıkayıp şükür duası ettikten sonra Lucy'yi yatağına yatırdım. Uyumadan önce benden evdeki kimseye, annesine bile bu uyurgezerlik macerasıyla ilgili tek bir kelime etmemem konusunda söz aldı. Söz vermek konusunda önce biraz tereddüt ettim, ama sonra annesinin böyle bir duruma ne kadar üzüleceğini, sağlığının bozulacağını, hele ki olay ağızdan ağıza dolaşırsa kim bilir herkesin neler ekleyeceğini düşününce bu sırrı saklamanın daha iyi olacağını düşündüm. Umarım doğru bir şey yapmışımdır. Odanın kapısını kilitledim, anahtarını da bileğime taktım, bir daha rahatsız olmam bu durumda. Lucy derin uykuya daldı, denizin üzerinden şafak sökmeye başladı bile...

Aynı gün, Öğle

Her şey yolunda. Lucy ben uyandırıncaya kadar uyanmadı, yatağına bakılırsa kıpırdamadan uyumuş. Gece macerası onu pek de yormuş gibi görünmüyor hatta iyi gelmiş bile diyebilirim, zira son haftalarda olduğundan çok daha iyi görünüyor şimdi. Sakarlık edip çengelli iğneyle boğazını çizdiğime çok üzüldüm. Aslında çok daha beter olabilirdi çünkü derisi epeyce zarar görmüş. Boynundaki kıvrımları birbirine iğneledim galiba, tam iğnenin olduğu yerde iki kırmızı delikle geceliğinde bir damla kan var. Çok üzülüp Lucy'den özür diledim ama o aldırmadı bile, omzumu sıvazladı, hiç farkına bile varmadığını söyledi. Neyse ki yaralar çok küçük, iz kalmayacak.

Aynı gün, Gece

Bugün pek neşeli geçti. Hava açık ve güneşliydi, serin bir rüzgâr vardı. Öğle yemeğimizi Mulgrave Ormanı'na götürüp yedik. Bayan Westenra arabayla giderken biz yol boyunca yürüdük, kapıya geldiğimizde arabaya bindik. Aslında biraz

üzüldüm, Jonathan yanımda olmayınca *tamamıyla* mutlu olamadığımı hissettim. Ama hayat işte. Biraz daha sabırlı olmalıyım. Akşamüstü Casino bahçesine doğru yürüken Spohr'dan ve Mackenzie'den parçalar çalınıyordu. Lucy sağlıklı göründüğü için yastığa başımı koyar koymaz uyudum. Bu gece bir sorun çıkacağını ummuyorum ama yine de kapıyı kilitleyip anahtarı da güvenceye alacağım.

12 Ağustos

İşler umduğum gibi gelişmedi, dün gece Lucy'yi iki defa dışarı çıkmaya çalışırken yakaladım. Uykusunda kapıyı kilitli bulduğuna huysuzlanıp yatağına dönmeden önce bir iki itiraz etti. Şafak vakti uyandığımda pencerenin önünde ötüşen kuşları duydum. O sırada Lucy de uyandı, dün sabahtan daha iyi görünüyordu, pek sevindim. Eski neşesi geri gelmiş gibiydi, pencerenin önüne gelip kıvrıldı, uzun uzun Arthur'dan bahsetti. Ben de Jonathan'la ilgili endişelerimden bahsedince teselli etmeye çalıştı. Söyledikleri durumu değiştirmese de en azından katlanılır hâle getirdi diyebilirim.

13 Ağustos

Sakin bir gün daha geçirdik, yine anahtarı bileğime bağlayıp yattım. Uyandığımda yine Lucy'yi yatağın ortasında oturmuş uyurken buldum, eliyle pencereyi gösteriyordu. Sessizce yerimden kalkıp pencereye doğru gittim, güneşlikleri çekip dışarı baktığımda ay ışığının o yumuşak tonuyla sessizlik içinde denize vurup gökyüzüne yansıdığı manzaranın tarifsiz güzelliğini gördüm. Ay ışığıyla arama giren bir yarasa gördüm, bir iki defa döne döne pencereye yaklaştı, ama sonra beni görüp korkmuş olsa gerek ki limanın üzerinden uçup manastıra doğru gitti. Pencereden çekildiğimde Lucy tekrar yatmış mışıl mışıl uyuyordu. Gece boyunca da bir daha kıpırdamadı.

14 Ağustos

Uçurumun doğu tarafında bütün gün okuyup yazdım. Galiba Lucy de benim en sevdiğim yeri çok sevmeye başladı, o kadar ki çaya, öğle ya da akşam yemeğine giderken bile oradan kalkmak istemiyor. Bugün çok garip bir şey söyledi. Akşam yemeği için eve dönerken her zaman yaptığımız gibi Batı İskelesinden yukarı uzanan merdivenlerin en tepesinden manzarayı seyrediyorduk. Güneş Kettleness'in ardında batmak üzereydi, kızıl ışık Doğu uçurumundan malikâneye kadar her yeri kaplamış, her taraf gül rengi bir parlaklıkla yıkanmıştı. Bir süre hiçbir şey konuşmadık, sonra Lucy sanki kendi kendine konuşur gibi şöyle dedi:

"Gözleri yine kıpkırmızı! Aynılar işte." Söyledikleri çok garipti ve gördüğümüz şeyle hiç ilgisi olmadığı için çok şaşırdım. Belli etmemeye çalışarak biraz yan dönüp Lucy'nin yüzündeki ifadeyi incelemeye çalıştım. Yarı uykulu hâldeydi, yüzünde garip bir ifadenin ne anlama geldiğini çıkaramadığım için nereye baktığını izlemeye koyuldum. Anladığım kadarıyla biraz önce oturduğumuz bankın üzerinde yalnız başına oturan siyah giyimli birisine bakıyordu. Bir an için bile olsa ben de gözlerinden alevler saçan bir yabancıyı görmüşüm gibi geldi; ancak dikkatlice bakınca bunun bir göz yanılsaması olduğu anlaşıldı. Oturduğumuz yerin arkasında kalan St. Mary Kilisesi'nin pencerelerine vuran kırmızı ışık güneş batmaya başladıkça kırılarak yansıyordu, biz de ışığın hareketini gördüğümüzü sanıyorduk. Bunu Lucy'ye de anlattım, o da dikkatlice baktı ama yüzündeki üzüntülü ifade hiç değişmedi. Belki de orada oturunca o gece başına gelenleri düşünmeye başlamıştı. O konudan bir daha hiç bahsetmediğimiz için ben de sesimi çıkarmadım, yemek vakti gelmişti, eve gittik. Lucy başı ağrıdığı için erkenden yattı ben de kendi başıma yürüyüşe çıktım. Uçurum kıyısından batı yönüne doğru yürürken için tatlı bir üzüntüyle dolmuştu çünkü Jonathan'ı düşünü-

yordum. Eve dönerken ay ışığı her yeri pırıl pırıl aydınlatmıştı; o kadar aydınlıktı ki genelde Crescent'ın bizim evden görünen kısmı her zaman gölgede olmasına rağmen bu gece her yer açık seçik görülüyordu. Kafamı kaldırıp penceremizin olduğu yere baktım, Lucy'nin başını gördüm. Herhâlde bana bakınıyor diye düşünüp mendilimi çıkarıp ona doğru salladım. Fark etmediğinden olacak, hiç tepki vermedi. Tam o sırada ay ışığı evin köşesinden dönerek pencerenin olduğu yeri aydınlattı. Gerçekten de Lucy başını pencerenin pervazına yaslamış, gözleri kapalı oracıkta duruyordu. *Derin uykuda galiba*, diye düşünürken yanı başında irice bir kuş gördüm. Üşütüp hasta olmasından korktuğum için hemen yukarıya koşup yatağına yatırdım, uykusu hiç açılmadı, derin nefes alışı değişmedi ama elini sanki soğuk almamak ister gibi boğazında tutuyordu.

Hiç uyandırmadan üstünü örttüm, hem kapıyı kilitledim, hem de pencereyi sıkı sıkı kapattım.

Uyurken yine çok tatlı görünüyor ama her zamankinden daha solgun, gözlerinin altındaki koyu renk gölgeler de hiç hoşuma gitmiyor. Zannedersem bir şeye üzülüyor, keşke ne olduğunu bilebilsem.

15 Ağustos

Bugün epeyce geç kalktım. Lucy de durgun ve yorgun olduğu için uyumaya devam etti. Kahvaltıya geç indik. Ama kahvaltıda mutlu bir haber aldık. Arthur'un babası iyileşiyormuş ve evliliğin bir önce gerçekleşmesini istiyormuş. Lucy bu habere çok sevindi. Annesiyse hem sevindi hem de üzüldü. Öğleden sonra bana üzüntüsünün sebebini anlattı. Bir yandan Lucy'yi her zaman yanında bulamayacağı için üzülürken diğer yandan da artık onu koruyacak biri olacağı için de mutlu olduğunu söyledi. Ne tatlı bir kadın! Bana bir de sır verdi, yakında ölecekmiş; ama bunu Lucy'ye söylemeyeceğime dair

söz verdirtti. Doktorun söylediğine göre kalbindeki rahatsızlık yüzünden birkaç aylık ömrü kalmış. Aslında her an ölebilirmiş, özellikle de ani bir şok geçirdiği takdirde! Lucy'nin uyurgezerlik yaptığı geceyi ona anlatmamakla ne kadar akıllılık etmişiz meğer!

17 Ağustos

İki gündür günlüğe hiçbir şey yazamadım. Hiç canım istemedi. Mutluluğumu gölgeleyen kasvetli bir örtü var gibi hissediyorum. Jonathan'dan hiç haber yok, Lucy gün geçtikçe sararıp soluyor, annesinin sayılı saatleri hızla geçip gidiyor. Lucy'nin durumunu aklım almıyor. Gayet iyi besleniyor, düzenli uyuyor, temiz havada dolaşıyor ama yine de gül rengi yanakları solup gidiyor, günden güne durgunlaşıp soluyor. Geceleri nefes almakta zorlandığını duyuyorum. Her gece kapıyı kilitleyip anahtarı koluma takıyorum, Lucy de kalkıp odanın içinde dolaşıyor, pencereyi açıp önünde oturuyor. Dün gece uyandığımda pencereden sarktığını gördüm, uyandırmaya çalıştım, uyanmadı, baygın vaziyetteydi. Kendine getirmeyi başardığımdaysa boş çuval gibiydi, uzun uzun ağlarken arada durup nefes almaya çalışıyordu. Pencerenin kenarına nasıl geldiğini sorduğum zaman kafası sallayıp başka tarafa baktı. *Bu kadar zayıf düşmesinin sebebi çengelli iğneden olamaz*, diye düşünüyorum. Uyuduğu zaman boynundaki yaralara baktım ve hiç iyileşmediklerini gördüm. Açık yaraya benzeyen delikler biraz daha genişlemiş gibi geldi; bir de etrafları hafifçe beyazlamış. Ortası kırmızı beyaz nokta gibiler. Bir iki gün içinde geçmezse bir doktor gelip baksın diye ısrar edeceğim.

Carter, Paterson & Ortaklar, Londra adresine Avukat Samuel F. Billington & Oğlu tarafından Whitby'den gönderilen mektup

"17 Ağustos
Saygıdeğer beyler,
Büyük Kuzey Demiryolu tarafından gönderilen menkulün faturası ilişiktedir. King's Cross İstasyonu'nda fatura ibrazı hâlinde adı geçenler Purfleet yakınlarındaki Carfax'ta teslim edilecektir. Ev hâlihazırda boştur, anahtarlar hepsinin üzerinde etiketleri olacak şekilde tarafınıza gönderilmiştir.

Elli adet kutudan oluşan menkulü aşağıdaki krokide 'A' ile işaretlenmiş ve evin nispeten yıkık kısmına bırakınız. Çalışanınız sözü edilen bölgeyi kolayca bulacaktır, zira burası önceleri şapel olarak kullanılmaktaydı. Bu gece saat 9.30'da trene yüklenecek menkul yarın öğleden sonra 4.30'da King's Cross istasyonunda olacaktır. Müşterimiz teslimatın mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istediği için çalışanlarınızın belirtilen saatte istasyonda olup sevkiyatı gerçekleştirmesini görev addediyoruz. Herhangi bir rutin kontrol sırasında gecikme yaşanmaması için 10 sterlin değerindeki çekin alındığına dair bilgilendirilmek arzusundayız. Ücret belirtilen miktardan az olduğu takdirde kalanını geri gönderebilirsiniz, ücretin daha fazla tutması hâlinde sizden aldığımız bilgi doğrultusunda en kısa zamanda tarafınıza ödeme yapılacaktır. Ev sahibinin yedek anahtarıyla eve girdikten sonra anahtarların tamamını bulabilmesi için evin girişine bırakmanızı rica ederiz.

İş ahlakı ve nezaket sınırlarını zorlayarak işlerin titizlikle yapılması konusunda gösterdiğimiz hassasiyetten dolayı affınıza sığınıyoruz.

Saygılarımızla, SAMUEL F. BILLINGTON & OĞLU."

Billington & Oğlu Whitby adresine Carter Paterson & Ortakları tarafından Londra'dan gönderilen mektup.

"*21 Ağustos*

Saygıdeğer beyler,

10 sterlin değerindeki çekten kalan 1 sterlin 17 sent ve 9 peni tutarındaki çekin, harcama ayrıntılarıyla birliktetarafınıza gönderildiğini bildiririz. Talimatlar doğrultusunda teslimat yapılmış, anahtarlar bir paket içinde girişteki koridora bırakılmıştır.

Saygılarımızla. CARTER, PATERSON & ORTAKLARI."

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

18 Ağustos

Bugün bu kilisenin bahçesinde oturup yazarken pek mutluyum. Lucy'de gözle görülür bir iyileşme var. Dün gece deliksiz uyudu, dolayısıyla ben de. Yanaklarında solan goncalar yavaş yavaş geri geliyor gelmesine ama yine de solgun hâlini gördükçe üzülüyorum. Kansızlık çekseydi anlaşılırdı ama o da değil. Neşesi gayet yerinde, canlı da görünüyor. Neyse ki o çekilmez ketum hâlden çıktı da bana o geceyi hatırlattı, sanki unutulacak bir şeymiş gibi! Tam da şimdi oturduğum bu bankın üzerinde onu nasıl bulduğumu anlatırken bir yandan da topuğuyla yerdeki taş levhada tempo tutarak şöyle dedi:

"Demek ki o zaman ayaklarımdan bu kadar ses çıkmamıştı. Gürültü yapsaydım ihtiyar Bay Swales kesin uyarırdı, ne de olsa Geordie'yi uyandırmak istemem." Hazır bu kadar neşeli bulmuşken Lucy'ye o gece rüya görüp görmediğini sordum. Cevap vermeden önce alnında Arthur'un da çok sevdiği (eh artık ben de ona Arthur demeye başladım) o kırışıklığı gördüm, zaten böyle sevimli bir varlığa gösterilen hayranlığa şaşıracak değilim. Neyse yarı uykulu bir hâle bürünüp o geceyi hatırlamaya çalıştıktan sonra şöyle dedi:

"Aslında çok da rüya görmedim çünkü her şey gerçeğe çok yakındı. Tek istediğim burada olmaktı, herhangi bir şeyden korktuğum için filan değil, ama burada olmam gerekiyordu.

Uyuyordum ama yine de sokak aralarında yürüdüğümü, köprüden geçtiğimi hatırlıyorum. Tam oradan geçerken bir balık sıçrayınca ben de eğilip baktım, o sırada bir dolu köpeğin uluduğunu duydum. O kadar çok köpek uluyordu ki merdivenlerden yukarı çıkarken kasabadaki bütün köpekler aynı anda ulumaya başlamışlar gibi geldi. A, bir de kırmızı gözlü ve uzun bir şey görmüş gibiyim pek net hatırlayamıyorum ama geçen akşam gün batımında seninle gördüğümüz şeye benziyordu, zaten sonra da hem çok tatlı hem de çok acı veren bir şeyle sarmalanmış gibi hissettim. Oradan derin yeşil sulara gömüldüm, aşağıya doğru çekilirken suda boğulanların duyduğu rivayet edilen bir şarkı duydum. O andan sonra etrafımdaki her şey çekildi, ruhum bedenimi terk edip havada dolaşmaya başladı. Bir ara Batı Deniz Fenerinin üzerinde uçuyordum, tam o sırada sanki deprem olmuş gibi acı veren bir şey hissettiğimde geri döndüm, sen o sırada beni sarsıp uyandırmaya çalışıyordun. Bedenimde hissetmeden önce bunu yaptığını görmüştüm zaten."

Bunları söyledikten sonra gülmeye başladı. Bütün anlattıkları bana biraz tekinsiz gelse de, her kelimeyi nefesimi tutarak dinledim. Duyduklarım hiç hoşuma gitmediği için onun da zihnini bu konudan uzaklaştırmanın iyi olacağına inanarak konuyu değiştirince Lucy de eski Lucy oldu. Eve gidene kadar yüzümüze vuran serin esintiyle canlanmış, solgun yanakları al al olmuştu. Annesi de kızını böyle sağlıklı görünce keyfi yerine geldi, hep beraber çok mutlu bir akşam geçirdik.

19 Ağustos

Neşe, keyif, sevinç! Her şey o kadar da keyifli değil ama Jonathan'dan nihayet haber geldi! Benim canım sevgilim, meğer hasta olduğu için yazamamış. Neyse ki Jonathan hakkında düşünmekten de, düşündüğümü söylemekten de korkmuyorum, bir haber geldi sonunda. Bay Hawkins gelen mektubu gönderirken kendisi de yazmış, ne kibar! Yarın sabah

erkenden yola çıkıp Jonathan'ın yanına gitmeliyim, belki orada bir süre refakatçilik ettikten sonra eve getireceğim. Bay Hawkins diyor ki hazır orada birlikteyken evlenmemiz de fena olmazmış. Hemşireden gelen mektubu gözyaşlarımla sırılsıklam edene kadar defalarca okudum, şimdi de göğsüme koydum orada duruyor. Jonathan kalbimde olduğuna göre mektubun da kalbimin yanında bir yerde durması lazım. Seyahatim baştan sona planlandı, valizim de hazır. Yanıma bir yedek elbise alıyorum, geri kalanını Lucy Londra'ya götürecek ben de oradan aldıracağım; çünkü belki de... Neyse daha fazla yazmayayım. Geri kalanını Jonathan'a, yani kocama yazacağım mektupta anlatırım. Ben oraya gidene kadar mektubum eline geçerse görür, dokunur ve biraz rahatlar belki.

Budapeşte Aziz Joseph ve Azize Mary Hastanesindeki Rahibe Agatha'dan Bayan Wilhelmina Murray'e mektup

"12 Ağustos

Sayın Bayan,

Yazmaya pek de hâli olmayan Bay Jonathan Harker adına size yazarken kendisinin Tanrı'nın, Aziz Joseph ve Azize Mary'nin inayetiyle hızla iyileştiğini de haber vermek isterim. Altı hafta önce ciddi bir beyin humması* teşhisiyle hastanemize geldiğinden bu yana tedavimiz altında. Size sevgilerini ilettiğini söylememi istiyor, aynı zamanda bu mektubu onun adına Exeter'deki Bay Hawkins'e yazacağımı belirtirken gecikmelerden dolayı özür dilediğini; ancak işin tamamlandığını ifade ediyor. Yüksek bir tepe üzerine kurulu senatoryumda birkaç hafta daha kalıp dinlendikten sonra evine dönebilir.

* O dönemlerde beyin humması olarak bilinen hastalıkla bugünkü menenjit/ensafalit olarak bilinen hastalıklar arasında bir fark olduğu iddia edilmektedir. Sherlock Holmes öykülerinde de sık sık rastlanan "brain fever/beyin humması" ölümcül olmayan, güçlü bir korku, endişe, yorgunluk gibi sinir sistemiyle ilgili bir hastalık olup uzun süreli yatak istirahatiyle iyileşebilmekteydi. (ç.n.)

Ayrıca üzerinde fazla para bulunmadığını; ancak masrafları ödeyerek gerçekten ihtiyacı olanların yardım istemek zorunda kalmasını önlemek istediğini belirtiyor.

Lütfen bana inanın, Sevgiyle ve iyilikle kalın,
RAHİBE AGATHA"

"Not: Hastam uyumuşken size bir konudan bahsetmek istiyorum. Burada kaldığı süre içinde sizden çok bahsetti, evleneceğinizi söyledi. İkinize mutluluklar dilerim. Doktorumuzun söylediğine göre başına çok korkunç bir olay gelmiş olmalı; zira nöbet geçirdiği zaman geçirdiği hezeyanlar dehşet vericiydi, kurtlar, zehir, kan, hayaletler ve şeytanlardan ve adını ağzıma bile almaya korktuğum nice şeyden söz edip durdu. Gelecekte de kendisini heyecanlandıran şeylerden uzun müddet boyunca uzak kalmasını sağlarsanız iyi edersiniz, bu tür hastalıkların izleri öyle kolaylıkla silinmiyor. Size çok daha önce yazmamız gerekirdi; ancak ne üzerinde kimliğini gösterecek bir belge vardı, ne de onu tanıyan birini tanıyorduk. Klausenburg'tan trenle buraya gelmiş, bekçinin istasyon şefine anlattığına göre 'eve dönmek için bir bilet' diye haykırarak istasyondan içeri girmiş. Hiddetli hâline bakıp İngiliz olduğunu anladıkları zaman trenin gittiği en uzak istasyona bilet vermişler ve buraya gelmiş.

Lütfen burada iyi bakıldığından şüpheniz olmasın. Kibarlığı ve sevimliliğiyle hepimizin kalbini fethetti. Hızla iyileşiyor, birkaç hafta içinde kendisini tamamen toplayacağından eminim. Yine de güvenliği için dikkatli olmanızı öneriyorum. Tanrının, Aziz Joseph'in ve Azize Meryem'in inayetiyle gelecek yıllarınızı mutluluk içinde geçirmeniz için dua ediyorum."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

19 Ağustos

Dün gece Renfield'in durumunda garip ve ani bir değişim gerçekleşti. Saat sekiz sularında oturduğu yerde heyecanlandı,

köpek gibi etrafını koklamaya başladı. Tavırlarına şaşıran hastabakıcı benim kendisiyle özel olarak ilgilendiğimi bildiği için lafa tutup konuşturmaya çalışmış. Genellikle saygılı hatta hastabakıcıya zaman zaman yaltaklanan tutumunun tam tersine bayağı kibirliymiş. Onunla konuşmaya tenezzül bile etmeyeceğini belirterek şunları söylemiş:

"Seninle konuşmak istemiyorum; artık seni tanımam, Ustan elimde."

Hastabakıcı bu değişimin kendisini ele geçiren dinî bir cinnetten kaynaklandığını düşünüyor. Dediği doğruysa bundan sonra olacaklara hazırlanmak gerek; cinayete meyilli ve dinî bir cinnet geçiren güçlü kuvvetli bir erkek çok tehlikeli olabilir. İkisinin bir arada bulunması çok korkunç. Saat dokuzda kendisini bizzat ziyaret ettim. Bana da hastabakıcıya davrandığı gibi davrandı; kendisine atfettiği o yüce kişilikten bakınca benimle hastabakıcı arasında bir fark görmüyordu. Kendisi gibi her şeye kâdir bir varlık karşısında bizim gibilerin arasındaki zerre kadar ayrım onu hiç ilgilendirmiyordu. Deliler kendilerini böyle ele veriyorlar işte! Gerçek Tanrı bir serçeyi bile kayırırken mağrur insanların Tanrısı serçeyle kartal arasında bile bir fark görmüyor. Keşke insanlar bunun farkına varsa!

Yarım saat kadar Renfield'ın heyecanı giderek arttı. Onu izler gibi davranmadım ama yine de gözümü üzerinden ayırmadım. Sonra birdenbire, delilerin aklına bir fikir geldiğinde gözlediğimiz o deli bakış gözlerine yerleşti, akıl hastanelerine aşina olanların yakından tanıdığı başını geriye atma hareketi de peşinden geldi. Giderek sakinleşti, her şeyden vazgeçmiş gibi gidip yatağının kenarına oturdu, donuk gözlerle boşluğa bakmaya başladı. Bu durgunluğunun gerçek olup olmadığını anlamak için konuşturmak istedim. *Beslediği hayvanlardan bahsedersem mutlaka tepki verir,* diye düşündüm zira bu konuya olan ilgisi her zaman canlıdır. Önce hiç cevap vermedi, sonra terslenip şöyle söyledi:

"Banane! Hiçbiri umurumda değil."

"Ne?" dedim. "Yani artık örümceklerinizi umursamıyor musunuz?" (Şu sıralar en büyük hobisi örümcekler, defterini de bir sürü küçük resimlerle doldurdu.) Bu soruma şöyle gizemli bir karşılık verdi:

"Gelini bekleyen gözlere ziyafet verir nedimeler, ama gelini gören gözlerde ışıltıları kaybolur."

Ne demek istediğini elbette açıklamadı, odada kaldığım süre içinde inatla yatağın kenarında oturdu kaldı.

Bu gece hem çok yorgunum hem de moralim bozuk. Lucy'yi düşünüyorum, İşler böyle gelişmeseydi neler olurdu? diye düşünmeden edemiyorum. Yatar yatmaz uyuyamazsam çağımızın Morfeus'una* başvururum $-C_2HCl_3O$**. H_2O***!**** Ama bunu da alışkanlığa dönüştürmemeli. Yok, en iyisi bu gece bir şey almamak! Daha biraz önce Lucy'yi düşündüm, bu maddeyle Lucy'yi yan yana getirmek olmaz. Eğer gerekirse uykusuz kalırım.

Daha sonra

İyi ki böyle bir karar vermişim, iyi ki de kararıma sadık kalmışım. Uyku girmeyen gözlerimle yatakta dönüp dururken saatin ikiyi vurduğunu duydum. Tam o sırada kliniktekilerin ricasıyla gelen gece bekçisi Renfield'ın kaçtığını haber verdi. Çarçabuk giyinip aşağıya indim, hastam sokakta serbest dolaşmasına izin verilmeyecek kadar tehlikeli biriydi. O acayip fikirlerini yabancılarla paylaşması tehlikeli sonuçlar doğurabilir. Hastabakıcı beni bekliyordu; olaydan on dakika önce hasta gözleme deliğinden içeri baktığında uyuma numarası

---

* Antik Yunan'da rüya tanrısı. (ç.n.)

** Dikloroasetil klorür. (ç.n.)

*** Su. (ç.n.)

**** Dikloroasetil klorürün suda çözünmesiyle elde edilen madde özellikle 19. yy'da yaygın olarak sakinleştirici olarak kullanılmıştır. (ç.n.)

yapıyormuş demek! Pencerenin açıldığını duyunca geri koşmuş, ayağının pencereden çıkarak kaybolduğunu görür görmez bana haber vermeye gelmiş. Üzerinde geceliğiyle fazla uzağa gidemez. Hastabakıcı peşinde koşmaktansa nereye gidebileceği üzerine kafa yorarsak daha kolay bulabileceğini düşünmüş. İriyarı bir adam olduğuna göre pencereden kaçmış olamaz. Ben daha ince olduğum için hastabakıcının da yardımıyla pencereden çıkıp aşağıya atladım, odası çok da yüksekte olmadığı için hiçbir yerim incinmedi. Hastabakıcının dediğine göre sol tarafa doğru dosdoğru ilerleyen hastanın peşinde olanca hızımla koştum. Bizim binayla yandaki metruk binayı ayıran ağaçtan duvarın önüne geldiğimde beyaz bir şeklin duvardan yukarıya tırmandığını gördüm.

Koşarak geri döndüm, hastanın başkalarına zarar vermesini önlemek için bekçiye birkaç adam bulup Carfax'ların bahçesine getirmesini rica ettim. Ben de bir merdiven bulup duvara dayadım, tırmanıp diğer tarafa atladım. Tam o sırada Renfield'i evin köşesini dönerken gördüğüm için peşinden koştum. Evin diğer ucunda şapelin demir çerçeveli meşe kapısının arasına sıkıştırıldığını fark ettim. Birisiyle konuştuğu belliydi ama hem daha fazla yanaşmaya korktuğum, hem de korkutup kaçırmaktan çekindiğim için daha fazla yaklaşıp ne konuştuklarını duyamadım. Bu yarı çıplak deliyi kovalamak uğul uğul bir arı sürüsünü kovalamaktan çok daha zor, hele ki bu kadar çevikken! Daha dikkatli bakıp etrafındaki hiçbir şeyle ilgilenmediğini anlayınca biraz daha yanaşmayı göze aldım. Böylece duvarı aşıp yaklaşmakta olan adamlardan daha yakına gelmiştim. Şöyle konuştuğunu duydum:

"Emirlerinizi yerine getirmeye geldim efendim. Kölenizim, siz de sadık olduğum için beni ödüllendirirsiniz. Uzakta bile olsanız size uzun zamandır tapıyorum. Artık bu kadar yakın olduğunuza göre emirlerinizi bekliyorum, beni lütuflarınızdan mahrum bırakmayacaksınız, değil mi efendim?"

Bu adam bencil bir dilenci. Gerçek bir varlığa inansa bile ekmek ve balıktan vazgeçmiyor*. Cinnetleri de çeşit çeşit. Kapatmaya çalıştığımızda kaplan gibi mücadele etmişti. Olağanüstü kuvvetli, zaten insandan çok yabani bir hayvana benziyor. Böyle bir öfke nöbeti geçiren deliyle daha önce hiç karşılaşmadım, umarım bir daha da karşılaşmam. Gücünün ve tehlikesinin farkına tam zamanında varmış olmamız da bir lütuf. Bu kadar güçlü ve kararlı bir deliyi bir yere tıkmasaydık kim bilir daha ne vahşi şeyler yapardı. Neyse ki şimdi güvenli bir yerde. Jack Sheppard** bile böyle sıkı bağlanmış deli gömleğinden kendisini kurtaramazdı. Her tarafı yastıkla kaplı odada duvara zincirlendi. Bağırıp çağırdığı zamanlar dayanılmaz bir hal alıyor; ancak sessiz kaldığı zamanlar bence daha ölümcül; zira her hareketinde bir cinayet işleme kastı var.

Daha biraz önce ilk defa anlamlı bir cümle kurdu:

"Sabırlı olacağım efendim. Geliyor, geliyor, geliyor!"

Ben de mesajı aldım ve aynısını yaptım. Uyuyamayacak kadar gergindim ama bu günlüğe yazmak beni biraz sakinleştirdi. Artık biraz uyusam iyi olacak.

---

* Matta İncilinde İsa'nın beş ekmek ve iki balıkla binlerce insanı doyurduğuna atfen. (ç.n.)

** 1702 –1724 yılları arasında yaşamış, 5 defa tutuklanıp 4 defa hapisten kaçmış, en sonunda idam edilmiş, hayatı edebiyat yapıtlarına (John Gay'in *Dilenci Operası* ve Bertolt Brecht'in *Üç Kuruşluk Opera* adlı yapıtları en ünlüleridir) konu olmuş efsanevi Londralı hırsız. (ç.n.)

dokuzuncu bölüm

Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya mektup

"Budapeşte, 24 Ağustos
Canım Lucy,

Eminim Whitby istasyonunda birbirimize veda ettiğimizden bu yana neler olup bittiğini çok merak ediyorsun. Hull'a kadar sağ salim gittim, oradan da Hamburg'a giden vapura, oradan da trene bindim. Yolculukla ilgili pek az şey hatırlıyorum, tek bildiğim Jonathan'ın yanına gidip ona hemşirelik edeceğim için mümkün olduğunca uyumam gerektiğiydi. Nihayet sevgilimin yanına geldim, o kadar zayıflamış, solmuş ve güçten düşmüş ki! O güzelim gözlerindeki kararlılık solmuştu, sana hep bahsettiğim yüzündeki o vakar da kaybolmuş. Kendisinin enkazına dönüşmüş ve başına gelenlerin hiçbirini hatırlamıyor. Belki de bana öyle söylüyor, ama zaten bu konuyu hiç konuşmuyorum. Çok dehşetli bir korku yaşamış, ben de zaten yaşadıklarını tekrar hatırlamaya çalışarak aklını kaybetmesinden korkuyorum. Hem çok iyi bir insan, hem de doğuştan hemşire olan Rahibe Agatha aklı başında değilken çok korkunç şeyler sayıkladığını söylüyor. Bana da anlatmasını istediğim zaman istavroz çıkarıp bunları asla anlatamayacağını, bu sayıklamaların Tanrı'nın sırrı olduğunu, işi

gereği bir hemşirenin bunları duysa bile kendisine emanet edilen bilgiyi saklaması gerektiğine inandığını söyledi. O kadar iyi huylu bir insan ki ertesi sabah beni çok üzgün görünce konuyu tekrar açarak canım sevgilimin sayıklamalarını bana anlatamayacağını tekrarladıktan sonra şunları söyledi: "Sana sadece şunu söyleyebilirim canım; anlattığı şeylerde kendisinin yaptığı bir yanlış yok ve ileride karısı olacağın bu adamla ilgili endişelenmene gerek yok. Ne seni unutmuş ne de sana ne kadar minnettar olduğunu. Çok büyük ve dehşet verici şeylerden korkmuş ki onlar da hiçbir ölümlünün baş edebileceği şeyler değil." Benim Jonathan'ı kıskandığımı düşünmüş! Hiçbir kadının aramıza giremeyeceğini *bildiğim* zaman içimi kaplayan sevinçten söz etmeden olmazdı. Şimdi yatağının baş ucunda oturuyorum, uyurken yüzüne bakıyorum. Uyanıyor...

Uyandığı zaman paltosunu sordu, cebinden bir şey almamı isteyince ben de Rahibe Agatha'dan eşyalarını getirmesini istedim. Eşyaların arasında bir defter gördüm, başına gelenlerle ilgili bir şey bulurum umuduyla bakmak için iznini isteyecektim ki o da bu isteği anlayıp beni pencere kenarına gönderdi, biraz yalnız kalmak istediğini söyledi. Tekrar geri çağırdığında elini defterin üstüne koyarak büyük bir ciddiyetle yüzüme bakarak 'Wilhelmina' diyerek başladı. Zaten o an çok ciddi bir konuşmanın geçeceğini anlamıştım; çünkü bana evlenme teklif ettiği günden beri hiç bu adla seslenmemişti. 'Karı koca arasındaki güvenle ilgili ne düşündüğümü biliyorsun canım; gizli saklı, sır diye bir şey olmamalı' diyerek başladı. 'Çok büyük bir korku atlattım, şimdi bile hatırlamaya çalıştıkça ürperiyorum ve bütün bu olanlar gerçek miydi yoksa bir delinin hezeyanları mıydı bilemiyorum. Beyin humması geçirdiğimi ve bunun delirmek anlamına geldiğini biliyorsun. Olayların bütün sırrı burada yazılı ama ben ne olduğunu bilmek istemiyorum. Burada hayatıma yeniden başlamak ve evlenmek istiyorum. Zaten evlenmeye karar vermiştik bir

tanem, formaliteler de tamamlandı. Wilhelmina sen de benim gibi bu bilgisizlik içinde yaşamaya hazır mısın? Defter burada. Al, sakla. İstersen oku ama eğer o kötü günlere geri dönmemi gerektirecek ciddi bir gereklilik olmadıkça bana anlatma, uykumda veya uyanıkken, aklım başımda veya çıldırmışken yazdığım her şey burada" dedikten sonra bitkin bir hâlde tekrar yattı. Ben de onu öpüp defteri yastığının altına koydum. Sonra da Agatha'dan nikahımızı bugün öğleden sonra kıyıp kıyamayacağını Başrahip'e sormasını istedim. Şimdi cevap bekliyorum.

"Biraz önce İngiliz misyonundan bir rahibin çağrıldığını haber verdi. Birkaç saat sonra Jonathan uyanınca evleniyoruz."

"Lucy, o mutlu an geldi ve evlendik. Kendimi çok onurlanmış hissediyorum ve çok ama çok mutluyum. Jonathan yaklaşık bir saat sonra uyandı, yatakta doğruldu, sırtına minderler koyduk. "Kabul ediyorum"u o kadar kesin ve net söyledi ki ben konuşmakta zorlandım, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, iki kelimeyi zor söyledim. Rahibeler o kadar tatlıydılar ki! Ne onların iyiliğini ne de üzerime düşen ciddi ama tatlı sorumlulukları unutmamaya kararlıyım, Tanrı unutturmasın. Sana daha düğün hediyemden söz etmedim. Papaz ve rahibeler odadan çıkıp beni kocamla yalnız bıraktıklarında, ah Lucy'ciğim kocam kelimesini ilk defa yazıyorum, yastığının altından defteri aldım beyaz bir kâğıda sardım, sonra da boynumda asılı mavi kurdeleyle bağlayıp düğümün üzerinden alyansımla mühürledim. Sonra da öpüp kocama göstererek defteri böylece saklayacağımı, böylece bu defterin birbirimize olan güvenimizin somut simgesi olacağını söyleyerek onun yararına olmadıkça ya da ciddi bir sebep gerekmedikçe okumayacağıma söz verdim. O zaman o da benim, yani karısının elini tutarak Lucy'ciğim, bunun dünyadaki en güzel şey olduğunu, eğer gerekirse bu mutluluğu elde tutmak için bütün geçmişini tekrar gözden geçirmeye hazır olduğunu

söyledi. Aslında adamcağız geçmişinin bir parçasını demek istedi ama şimdi zamanla ilgili biraz kafası karışık, yıl yerine ay dese bile şaşırmazdım.

Bunun üzerine ben ne söyleyebilirdim ki? Bana da bu dünyadaki en mutlu kadın olarak şunu söylemek düştü; 'sana kendim, hayatım ve güvenimin yanı sıra aşkım ve ömür boyu yerine getireceğim görevlerimden başka verecek bir şeyim yok'. Bunun üzerine o zayıf elleriyle beni kendisine doğru çekip öptü, böylece şahane bir şekilde birbirimize bağlandık.

Lucy bunları sana neden anlattığımı biliyor musun? Benim için çok güzel şeyler olması kadar bana çok kıymetli olduğun için yazıyorum. Okuldan sonra seni hayata hazırlamak üzere arkadaşın ve rehberin olma ayrıcalığını yaşadım. Şimdi senin de mutlu bir eşin gözünden bakarak görevlerimizin bizi neler yapmaya yönlendirdiğini görmeni isterim. Böylece sen de kendi evliliğinde benim kadar mutlu olabilirsin. Tanrı'dan dileğim hayatın uzun güneşli bir gün gibi geçsin, hiçbir haşin rüzgâr esmeden, hiçbir görev savsaklanmadan, herhangi bir güvensizliğe yer olmayan bir ömrün olsun. Hiç acısız bir hayat dileyemiyorum; çünkü böyle bir şeyin olmadığını biliyoruz ama umarım sen de *her zaman* benim şimdi olduğum kadar mutlu olursun. Hoşça kal canım. Bu mektubu ilk fırsatta postalayacağım, belki sen de hemen cevap yazarsın. Şimdi bitirmem lazım, Jonathan uyanıyor, kocama bakmam lazım!

Seni her zaman seven MINA HARKER."

Lucy Westenra'dan Mina Harker'a mektup

"Whitby, 30 Ağustos

Canım Mina,

Sana buradan denizler dolusu sevgi ve milyonlarca öpücük gönderiyorum. Umarım en kısa zamanda kocanla birlikte kendi evinizde oturursunuz. Keşke hemen buraya dönseniz de gelip biraz bizimle kalabilseniz. Temiz hava beni iyileştir-

diği gibi Jonathan'a da iyi gelirdi. İştahım müthiş açıldı, kendimi çok zinde hissediyorum ve gayet güzel uyuyorum. Uyurgezerliği bıraktığımı duyunca eminim çok sevineceksin. Son bir haftadır nasıl yattıysam öyle kalktım, geçen hafta da sadece bir defa kalkmıştım. Arthur şişmanladığımı söylüyor. Sahi, Arthur'un burada olduğunu söylemeyi unuttum. Geldiğinden beri yürüyüşe çıktık, arabayla dolaştık, ata bindik, kürek çektik, tenis oynadık, balığa gittik, onu eskisinden de çok seviyorum. O da beni artık daha çok seviyormuş ama bu bence doğru değil; çünkü ilk başta beni daha fazla sevemeyeceğini söylemişti. Neyse bu saçmalıkları bir kenara bırakalım. İşte şimdi de beni çağırıyor. Şimdilik benden başka haber yok.

Seni seven LUCY."

"Not: Annem selam söylüyor, canım annem bu aralar daha iyi."

"Not 2: 28 Eylül'de evleniyoruz."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

20 Ağustos

Bu Renfield vakası giderek daha ilginç hâle geliyor. Şimdilerde o kadar sessizleşti ki sanki bütün arzusu birdenbire bitti. Geçirdiği krizden sonraki hafta dur durak bilmedi. Sonra bir gece, tam ay yükselmek üzereyken sessizleşti, kendi kendine şöyle söylenmeye başladı: "Şimdi artık bekleyebilirim, artık bekleyebilirim." Hastabakıcı durumu haber verdiğinde aşağıya inip ne olup bittiğine bakmak istedim. Aynı yastıklı odada üzerinde hâlâ deli gömleği vardı ama yüzündeki o yüklü anlam kaybolmuştu, hatta daha da ileri giderek yaltaklanan ifadesi geri gelmişti diyebilirim. Bu hâline bakıp serbest bırakılmasını istedim. Hastabakıcılar tereddüt ettiler ama sonunda karşı çıkmadan dediğimi yaptılar. İlginçtir ki hasta onların gözündeki güvensizliği gördü, onlara kaçamak bir bakış atıp

tam yanımdan geçerken kulağıma şöyle fısıldadı:

"Size zarar verebileceğimi düşünüyorlar. Düşünsenize, ben size zarar verecekmişim! Aptallar!"

Aslında bu zavallı delinin gözünden bakıldığında bile diğerlerinden farklı görünüyor olmak bir şekilde teselli veriyor, ama yine de onunla aynı fikirde değilim. Bu söylediklerini kendisiyle aramda ortak bir nokta varmış ve beraber hareket etmeliyiz gibi mi algılamalıyım, yoksa benden çok büyük bir şey istediği için hayatım ona bağlıymış gibi mi davranmalıyım? Bunun cevabını sonra bulurum. Bu gece konuşmayacağı aşikâr. Kedi yavrusu hatta irikıyım bir kediyle bile fikrini değiştiremem. Eminim bana şöyle söyleyecektir: "Artık kedilerle ilgilenmiyorum. Düşünecek çok daha önemli meselelerim var, bekleyebilirim. Evet, bekleyebilirim."

Bir süre sonra yanından ayrıldım. Hastabakıcının söylediğine göre şafak sökene kadar sükunetini korumuş, ama o saatten sonra huzursuzlanmaya başlamış, şiddetli bir nöbet geçirdikten sonra da yorgunluktan komaya girer gibi uyumuş.

Üç gecedir aynı şey oluyor, bütün gün deli deli çırpınıyor, ay görününce sakinleşip gündoğumuna kadar öyle kalıyor. Bu deliliğin sebebini bulabilsem keşke... Sanki birden bir şey etkisi altına alıyor, sonra o etki gidiyor. Neyse ki bu akşam eğlence var; akıllılarla deliler karşı karşıya. Geçen sefer bizden habersiz kaçmıştı, bu akşam yardım ediyoruz. Kaçması için fırsat yaratıp gerekirse takip etsinler diye adamları da peşine takacağız.

23 Ağustos

"Her zaman beklenmeyen gerçekleşir." Disraeli ne kadar bilge bir adammış! Kafesin kapağını açtık ama kuş kaçmadığı için bütün hazırlıklarımız boşa gitti. Yine de bir şeyi kanıtlamış olduk, bu durgunluk saatleri epey uzun sürüyor. İleride zincirlerini her gün birkaç saat gevşeteceğiz. Şimdilik sadece

gece nöbetine kalan hastabakıcıya talimat verdim, sakinlediğinde gündoğumundan bir saat öncesine kadar yastıklı odaya kapatacak onu. Zavallı varlığın zihni bunu takdir etmese de bedeni biraz rahatlar hiç olmazsa. Kahretsin! Yine beklemediğimiz şey başımıza geldi. Beni çağırıyorlar, hasta yine kaçmış.

Daha sonra

Bir gece macerası daha. Hastabakıcı kontrol için odaya girerken Renfield kurnazca kenarda beklemiş, sonra da yanından geçmiş koridordan uçarak uzaklaşmış. Hastabakıcıları peşinden gönderdim. Yine o metruk eve gitmiş, aynı yerde şapelin kapısının arasına sıkışmış hâlde bulduk. Beni görünce öfkeden kudurdu, hastabakıcılar zamanında yetişmeseydi beni öldürmeye çalışacaktı. Tutmaya çalışırlarken garip bir şey oldu. Birdenbire gücü iki katına çıktı sonra yine birdenbire sakinleşti. İster istemez etrafa bakındım ama hiçbir şey göremedim. Sonra gözüm hastanın bakışlarına takıldı, onları takip edince ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde hayalet gibi sessizce kanat çırparak batı yönüne uçan bir yarasa gördüm sadece. Yarasalar genelde sağa yalpalayarak uçarlar ama bu sanki gideceği yere biliyormuş ya da belirli bir niyeti varmış gibi dosdoğru uçup gitti. Hasta anbean sakinledi ve sonunda şöyle dedi:

"Beni bağlamanıza gerek yok, kendim giderim sessiz sessiz." Gerçekten bir terslik olmadan eve döndük. Bu sakin hâlinde bir uğursuzluk olduğunu seziyorum, bu geceyi ömrüm boyunca unutmayacağım.

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

Hillingham, 24 Ağustos

Ben de Mina gibi her şeyi yazmalıyım. Böylece tekrar buluştuğumuz zaman uzun uzun konuşuruz. Acaba tekrar ne

zaman görüşürüz? Keşke şimdi Mina burada olsaydı, o kadar mutsuzum ki! Dün gece rüyamda yine Whitby'deydim. Belki hava değişikliğindendir veya artık eve dönmek istediğim için. Her yer çok karanlık ve korkunç görünüyor, hatırladığım özel bir şey yok ama o belli belirsiz korku yüzünden çok bitkin düştüm. Bugün Arthur öğle yemeğine geldiğinde beni görünce çok üzüldü ama neşeli rolu yapmaya bile hâlim yoktu. Acaba bu gece annemin odasında mı uyusam? Bir bahane bulup sorayım bakalım.

25 Ağustos

Yine kötü bir gece geçirdim. Annem teklifimle pek ilgilenmedi. Zaten kendisi de pek iyi değil ama beni üzmekten korktuğu için bu konuda konuşmaz. Uyumamaya çalıştım, bir süre de başardım ama saat on ikiyi vurduğunda daldığımı fark ederek uyandım. Camın önünden kanat çırpma, tırmalama sesleri geldi ama aldırış etmedim, sanırım sonra başka bir ses duymadan uyumuşum. Yine kötü rüyalar gördüm, keşke ne gördüğümü hatırlayabilsem. Bu sabah kendimi çok bitkin hissediyorum. Yüzüm kâğıt gibi olmuş, boğazım feci şekilde ağrıyor. Sanırım ciğerlerimde bir sorun var çünkü nefes alamıyorum. Neyse geldiği zaman Arthur'u biraz neşelendirmem lazım, yoksa o da beni böyle görüp perişan olacak.

Arthur Holmwood'dan Dr. Seward'a mektup

"Albemarle Oteli, 31 Ağustos

Dostum Jack,

Senden bir yardım ricasında bulunacağım. Lucy hasta, öyle belirgin bir hastalığı yok ama çok fena görünüyor, günden güne de kötüye gidiyor. Bir sebebi var mı diye sordum, annesine soramıyorum zira kendisi o kadar hastayken kadıncağızı kızının sağlığıyla endişelendirmek çok kötü sonuçlara yol açabilir. Bayan Westenra kalp hastalığı yüzünden sayılı gün-

leri kaldığını çıtlatmıştı ama zavallı Lucy'nin bundan henüz haberi yok. Güzel sevgilimin aklını bir kurdun kemirdiğinden eminim. Ne zaman onu düşünsem dağılıyorum, hele yüzüne baktıkça ızdırabım artıyor. Seninle görüşmesini önerdiğimde önce karşı çıktı, neden olduğunu biliyorum dostum, ama sonunda razı oldu. Senin için de pek kolay bir iş olmayacağını biliyorum ama hem eski dostluğumuz hatırına hem de onun sağlığı söz konusu olduğu için hiç tereddüt etmeden senden böyle bir yardım istiyorum. Yarın öğleden sonra ikide Hillingham'a öğle yemeğine gelirsen Bayan Westenra da bir şeyden kuşkulanmaz, yemekten sonra Lucy bir yolunu bulup seninle yalnız kalabilir. Ben de akşamüstü çaya gelirim, sonra da beraber döneriz. O kadar endişeliyim ki böyle bir konuda senden başkasına güvenemezdim. Lütfen güvenimi boşa çıkarma!

ARTHUR."

Arthur Holmwood'dan Seward'a telgraf

"1 Eylül

Babam hasta, fenalaşmış, çağırdılar. Bu akşam postasıyla mektup yaz bana. Gerekirse telefon et."

Dr. Seward'dan Arthur Holmwood'a mektup

"2 Eylül

Sevgili dostum,

Bayan Westenra'nın rahatsızlığıyla ilgili olarak sana hemen yazmak istedim; kendisinde herhangi bir işlevsel bozukluğa ya da bildiğim bir hastalığa rastlamadım. Ama ben de sağlıklı göründüğünü kesinlikle düşünmüyorum, ne yazık ki son gördüğümden çok farklı. Yine de istediğim gibi bir muayene edemediğimi söylemem gerek; tıp bilimi veya gelenek bile bu konuda dostluğumuzu gölgeleyebilir fikrindeyim. Aslında en iyisi sana ne yaptığımı harfi harfine anlatmak, böylece sen de

bir yargıya varmış olursun. Daha sonra ne yaptığımı ve nasıl bir tedavi önerdiğimi anlatacağım.

Gittiğimde Bayan Westenra'yı gayet neşeli buldum. O sırada annesi de yanımızda bulunduğundan onu endişelendirmemek için elinden gelen bütün numaraları yaptığına ikna oldum. Ayrıca hiç kuşkum yok ki annesi de bir şeylerin ters gittiğinin farkında, aksi takdirde önlem almaya gerek olmazdı. Öğle yemeğini baş başa yerken neşelenmek için olağanüstü gayret sarf ettik ve nihayet gayretimiz meyvesini verdi ve gerçekten neşeli bir hava oluştu. Daha sonra odasına çıktık, odaya gidene kadar da neşemiz devam etti, zira etrafımızdan hizmetliler geçiyordu. Odaya girer girmez yüzündeki maske düştü, derin bir iç çekişle kendisini sandalyenin üzerine adeta fırlattı ve elleriyle yüzünü kapadı. Ben de bu durumdan yararlanarak bir teşhis yapmaya çalışınca bana tatlılıkla şunları söyledi:

'Kendim hakkında konuşmaktan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam.' Bunun üzerine ben de doktorla hastanın arasında konuşulanların kutsal olduğunu; ancak senin de kendisi hakkında son derece kaygılı olduğunu hatırlattım. Ne demek istediğimi o dakika anlayarak şöyle cevap verdi: 'Atrhur'a istediğini söylemekte serbestsin, zaten ben de kendimden çok onun için üzülüyorum. Bu konuda rahatım.'

İlk görüşte gözüme çarpan şey sanki damarlarındaki kanın bitmiş olduğuydu ancak olağan anemi belirtilerinden hiçbirini teşhis edemedim. Kan tahlili yapmama sebep olan şey ise pencereyi açarken sıkışmış kabloların yerinden çıkmasıyla kırılan camın elini hafifçe kesmesi oldu. Aslında önemsiz bir kazaydı ama bana tahlil yapabilmek için malzeme sağladı. Eldeki bulgulara göre sağlığında teknik bir sorun saptayamadım, tam tersine değerler oldukça iyi. Diğer fiziksel meselelere gelince endişe verecek bir durum göremediğim için bu şıkkı da eledim ama bir sorun olduğu ortada. Bu yüzden ben

de akıl sağlığıyla ilgili olabileceğini düşündüm. Zaman zaman rahat nefes alamadığından şikâyet etti, bir de uykusunun çok ağırlaştığını, uyuşturulmuş gibi uyuduğu zamanlarda korkunç rüyalar gördüğünü; ancak bu rüyaların hiçbirini hatırlamadığını söyledi. Çocukken uyurgezer olduğundan, şimdi Whitby'ye gelince bu alışkanlığının geri geldiğinden bahsetti. Bir gece uykusunda Doğu kıyısına kadar yürümüş ve Bayan Murray kendisini orada bulmuş. Ancak son zamanlarda uyurgezerlik yapmadığı konusunda emin. Kuşkularım olduğu için en iyi bildiğim şeyi yaptım ve dünyadaki garip hastalıklar hakkında en bilgili insan olan Amsterdam'daki eski arkadaşım ve üstadım Profesör Van Helsing'e yazdım. Bütün masrafları karşılayacağını söylediğin için bu konuyu da belirterek kendisini buraya çağırdım, seninle Bayan Westenra arasındaki münasebetten de bahsettim. Sevgili dostum isteğini yerine getirerek yaptıklarım, eğer kendisine bir yardımım dokunabilirse beni mutlu ve gururlu bir adam yapar. Van Helsing'e gelince, kişisel ilişkilerimden dolayı benim hiçbir ricamı kırmaz ve buraya hangi koşullarda gelirse gelsin dediklerini yerine getirmemiz iyi olur. İlk bakışta keyfekeder davrandığı izlenimi verebilir ama aslında işini çok iyi yaptığı ve en iyisi olduğu için öyle davranır. Kendisi hem filozof hem metafizikçi hem de günümüzün en parlak bilim adamlarından biri olmanın yanı sıra çok da açık fikirlidir. Çelik gibi sinirleri, soğukkanlı tabiatı, kararlı ve iradeli hâliyle taşıdığı erdemlerini dünya üzerinde görülebilecek en merhametli yürekte toplamış olan bu asil varlığın insanlık için yaptıkları teoride ve pratikte geniş yankı buluyor. Kendisine neden bu denli güvendiğimle ilgili ayrıntıları sana anlatacağım. Bir an önce buraya gelmesini rica ettim. Bayan Westenra'yı yarın tekrar göreceğim ama kendisini sık sık ziyaret ederek annesini telaşlandırmamak için Stores'da buluşuyoruz.

Dostun, JOHN SEWARD."

Tıp Doktoru, Doktora ve vs vs vs sahibi Abraham Van Helsing'den Dr. Seward'a mektup

"2 Eylül

Sevgili arkadaşım,

Mektubunu aldığımda çoktan yola çıkıyorum. Şans eseri bir an önce ayrılıyorum, böylece bana güvenenlere karşı bir hata yapmıyorum. Şans yaver gitmese bana güvenenler için kötü olucaktı, ne de olsa arkadaşım için değerli birisiiçin yardım istenmiş. O zaman bıçağı sokup zehiri çıkararak beni kangrenden kurtardığını arkadaşına anlat, hani diğer arkadaş çok gergindi, eli kaydı diye senin daha fazla faydan dokunmuştu. Şimdi benim yardımıma muhtaç oldukları için beni çağırarak onlara daha faydalı oluyorsun. Onlara yardıma geliyorum ama daha çok da senin için gelmek keyifli. Lütfen Büyük Doğu Oteli'nde oda bul bana, böylece yakın olurum. Bir de hanımefendiyi yarın erkence bir saatte görmemi ayarla da akşam geri döneceğim. Ama gerekirse üç gün içinde geri gelirim, gerekirse daha uzun kalırım. O zamana kadar hoşça kal dostum John.

VAN HELSING."

Dr. Seward'dan Saygıdeğer Arthur Holmwood'a mektup.

"3 Eylül

Sevgili Art,

Van Helsing geldi ve gitti. Birlikte Hillingham'a gittik, Lucy'nin iş birliğiyle annesi öğle yemeğindeyken kendisiyle yanlız kalabildik. Van Helsing hastayı adamakıllı muayene etti. Muayene sırasında doğal olarak yanında bulunmadığım için teşhisini bana bildirecek ben de sana bildireceğim. Anladığıma göre hastanın durumunu kaygı verici buldu, ama biraz düşünmesi gerektiğini söyledi. Arkadaşlığımızdan bahsettim, bana ne kadar güvendiğini anlattığım zaman şöyle dedi: 'Ona düşündüğün her şeyi söylemelisin. Ona benim düşündüğümü

tahmin ettiğin her şeyi de söylemelisin. Hayır, şaka etmiyorum. Şakaya gelmez, ölüm kalım meselesi, belki daha da fazlası.' Çok ciddi görünüyordu, ne demek istediğini sordum. Bu konuşma evden ayrıldıktan sonra, Amsterdam'a gitmeden önce çay içerken gerçekleşti. Bana daha fazla bir şey söylemedi. Arthur lütfen bana kızma, bu suskunluğunun nedeni mutlaka bütün gücüyle Lucy'nin iyiliğini düşünüyor olmasındandır. Eminim zamanı geldiğinde daha net konuşacaktır. Ben de ona bu ziyaretini rapor edeceğimi, *The Daily Telegraph*'a yazdığım makale gibi kaleme alacağımı söyledim. Ne dediğimi anlamamış gibiydi ama Londra'da öğrenciyken gördüğü karalama, iftira gibi eğilimlerin eskisi kadar yaygın olmadığını söyledi. Yarın o raporu bitirmeye çalışacağım. Her durumda mektubu yazarım zaten.

Ev ziyaretimize gelince, Lucy daha önce gördüğümden kesinlikle daha neşeliydi. Senin de üzülmene sebep olan o görüntüsü gitmiş, nefesi de düzelmişti. Profesör'e çok tatlı davrandı (yani aslında her zamanki gibiydi) ve rahat ettirmek için elinden geleni yaptı ama bunun için çok çaba sarf etti. Zannedersem Profesör Van Helsing de bunun farkına vardı, zira bir ara o çalı gibi kaşlarının arasından o tanıdık bakışı yakaladım. Sonrasında Profesör'ün genel olarak hastalıklardan bahsederken takındığı yumuşak tavır sayesinde Lucy'nin biraz önce çaba göstererek kıpır kıpır hâli gerçeğe dönüştü. Tavrında herhangi bir değişiklik göstermeden konuyu ziyaretin sebebine getirerek zarif bir şekilde şunları söyledi:

"Sevgili küçükhanım, bu kadar sevildiğinizi görmekten ne kadar memnun olduğumu söylemeliyim. O kadar ki bu kadar sevilen bir insana rastlanmıyor. Bana dediler ki biraz moraliniz bozukmuş ve fena hâlde solgun görünüyormuşsunuz. Ben de onlara 'Hıh' dedim. Sonra parmağını şıklatıp devam etti: 'Ama izniniz ve yardımınızla onlara ne kadar yanıldıklarını göstermek istiyorum. Peki, siz aslında...' derken parma-

ğını bana doğrultarak bir zamanlar sınıfta yaptığı ve asla unutamadığım olayı hatırlatarak devam etti, 'genç hanımlar hakkında ne biliyorsunuz ki?' Olgun hanımlara yaklaşımında kullandığı sözler ve tavırlarla onları tekrar eski mutlu hâllerine döndürmede çok başarılıdır ve hanım hastaları bu tavırlara bayılır. Çok çaba gerektiren bir süreçtir ama ödülü mutluluktur. Ama genç hanımlara ne demeli? Karısı veya kızı yok, zaten gençler de gençlerle dertleşmez ama benim gibi bir dünya üzüntüyü sebepleriyle birlikte görmüş ihtiyarlara içlerini dökerler. O yüzden küçük hanım şimdi bu beyi bahçeye sigara içmeye gönderelim de biz bize konuşalım.' Bu sözler üzerine hemen oradan ayrıldım, demin profesör pencereden beni çağırdı. Yüzü epeyce kaygılıydı, şöyle söyledi: 'Titizlikle muayene ettim ama işlev bozukluğuyla ilgili bir şey bulamadım. Çok fazla kan kaybettiğine dair seninle aynı fikirdeyim, çok kan kaybetmiş ama sebep bu da değil. Anemik olduğunu gösteren bulgular yok. Hizmetçisiyle konuşmak, ona da bir iki soru sormak istedim, zira hiçbir şeyi atlamamalıyım. Ne söyleyeceğini gayet iyi biliyorum. Yine de bir sebebi olmalı; çünkü her şeyin bir sebebi vardır. Eve gidip bu konuda düşünmem lazım. Sen de her gün telgraf çekmelisin, bir sebep bulursak yine gelirim. Hastalık, ama buna hastalık da diyemiyorum, ilgimi çekiyor ama bu tatlı genç hanım da çok ilginç. O kadar çekici bir hanım ki hastalık için olmasa bile gelirim.'

Daha önce de söylediğim gibi bana başka bir şey söylemedi. Yalnız kaldığımızda bile konuşmadık. Evet sevgili Art, artık olan bitenden sen de haberdarsın. Konuyla yakından ilgileneceğim. Umarım sevgili babacığın iyileşiyordur. Bu kadar çok sevdiğin iki insan arasında kalmak ne kadar zordur, tahmin edebiliyorum. Babana ne kadar düşkün olduğunu gayet iyi biliyor ve takdir ediyorum, acil bir durum olursa sana haber vereceğimi aklından çıkarma ve benden aksi yönde bir haber almadıkça Lucy için gereğinden fazla endişelenme."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

4 Eylül

Hayvan yiyen hastamız yine bütün ilgiyi üstüne çekmeyi başardı. Dün yine beklenmedik bir saatte nöbet geçirdi. Öğleden hemen önce huzursuzlanmaya başladı. Hastabakıcı semptomları bildiği için hemen yardım istedi. Neyse ki adamlar tam zamanında koşup yetiştiler, öğle vakti geçirdiği bu nöbet o kadar kuvvetliydi ki onunla uğraşmaktan hepsi bitap düştü. Fakat beş dakika içinde sakinledi, hatta o kadar sakinledi ki melankolik hâli bu saate kadar devam etti. Hastabakıcının söylediğine göre nöbet sırasında attığı çığlıklar gerçekten çok şaşırtıcıymış. İçeri girdiğimde herkes ellerime sarıldı, diğer hastalar bile çok korkmuşlardı. Onlara hak vermiyor değilim, zira o kadar yakında olmadığım hâlde seslerden ben de çok rahatsız oldum. Klinikteki hastalar yemeklerini yediler, hastamız ise bir köşede kederli, asık suratlı bir hâlde düşüncelere dalmış otururken bu hâlinin başka bir durumu sakladığını düşünüyorum ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Daha sonra

Hastamda bir değişiklik daha keşfettim. Saat beşte yoklamaya gittiğimde eskisi gibi neşeli ve hayatından memnun hâlde buldum. Sinekleri izleyip yiyor, yediklerinin çetelesini tutmak için de minderlerin kalın yerlerine tırnaklarıyla işaret bırakıyordu. Beni görür görmez yanıma gelerek davranış bozukluğu gösterdiği için özür diledikten sonra son derece mütevazı ve boyun eğen bir edayla onu tekrar odasına göndermemi ve defterini kendisine geri vermemi istedi. Gönlü olsun diye kabul ettim, şimdi odasında, penceresi de açık. Çayın yanına verilen şekeri pencere pervazına serptiği için sinek hasatının keyfini çıkarıyor. Ama bu sefer hiçbirini yemiyor, eski günlerde yaptığı gibi toplayıp bir kutuya doldu-

ruyor, bir yandan da örümcek bulurum umuduyla odanın dört bir tarafını kolaçan ediyor. Söyleyeceği tek bir şey bile düşündükleriyle ilgili bir ipucu verebilir diye biraz konuşturmaya çalıştım ama başını kaldırıp bakmadı bile. Bir iki saniye üzgün üzgün baktıktan sonra çok uzaklardan gelen bir ses tonuyla benimle değil de kendi kendine mırıldanır gibi şöyle dedi:

"Bitti! Her şey bitti! Artık beni terk etti. Kendimden başka hiç umudum kalmadı!" Sonra bana döndü, çok kararlı bir ses tonuyla: "Doktor, bana biraz daha şeker verebilir misiniz? Çok iyi olur benim için" dedi.

"Peki, sinekler için?" dedim.

"Tabii, sinekler için de! Onlar da şeker seviyor, ben de sinekleri seviyorum, o yüzden şeker de seviyorum." Bir de bazıları deliler hakkında çok az şey bildikleri için tartışamadıklarını sanırlar. İstediğinin iki katı şeker verdim ve dünyadaki en mutlu insanlardan birini odasında bırakıp çıktım. Keşke aklından neler geçtiğini görebilsem.

Gece yarısı

Hasta yine değişti. Bayan Westenra'yı görmeye gitmiştim, şimdi çok daha iyi. Dönmüş kapının önünde günbatımını izlerken bağırışlarını duydum. Odası evin bu tarafında olduğu için sesi daha gür geliyordu. Londra'nın üzerinde dumanlar içinde batan güneşin parlak ışıklarının arasına saklanmış kapkara gölgeleri ve kirli bulutların hatta kirli suyun üzerinde oluşan muhteşem renk cümbüşünü izledikten sonra dönüp bu soğuk taş evin can sıkıcı ciddiyetini, her nefeste artan sefaletini ve bütün bunlara katlanmakta zorlanan yalnız kalbimi fark edince şaşkına döndüm. Güneş tam batmak üzereyken odasına gittim ve kızıl topun gözden kayboluşunu onun penceresinden izledim. Güneş battıkça öfkesi de giderek azaldı, tam gözden kaybolduğu anda o da kendisini tutan ellerin

arasından bir çırpınışta kurtuldu. Bu delilerin sağlıklı ve entelektüel güçleri olduğunu görmek çok ilginç, sakin sakin ayağa kalkıp etrafına baktı. Hastabakıcılara müdahale etmemeleri için işaret ettim çünkü ne yapacağını merak ediyordum. Pencereye gitti, şeker kırıntılarını dışarı attı, sinek kutusunu da alıp dışarı boşalttıktan sonra kutuyu da atıp pencereyi kapattı, yanımızdan geçerek yatağına giderek oturdu. Olan bitene çok şaşırmıştım, "Artık sinekleri biriktirmeyecek misiniz?" diye sordum.

"Hayır" dedi, "Bu saçmalıklardan çok sıkıldım!" Kesinlikle mükemmel bir vaka. Anlık tutkularını tetikleyen sebeplere biraz bile vakıf olmayı ne kadar isterdim. Aaa, evet belki de bir ipucu buldum, bugünkü nöbeti neden öğle vakti geçirdiğini bulursam bir ipucu ele geçiririm! Acaba bazı bünyeler üzerinde güneşin kötü bir etkisi olabilir mi? Nasıl ki ay bazı bünyeleri belli zamanlarda etkiliyorsa? Göreceğiz."

Londra'daki Seward'dan Amsterdam'daki Van Helsing'e telgraf

"4 Eylül.

Hasta bugün de iyi."

Londra'daki Seward'dan Amsterdam'daki Van Helsing'e telgraf

"5 Eylül

Hastanın durumu çok daha iyi. İştahı açıldı, uyku doğal seyrinde, keyfi yerinde, rengi düzeliyor."

Londra'daki Seward'dan Amsterdam'daki Van Helsing'e telgraf

"6 Eylül

Hastanın durumu çok kötüleşti. Bir an önce gelin, bir saat bile kaybetmeden. Holmwood'a göndereceğim telgrafı siz gelene kadar erteliyorum."

onuncu bölüm

Dr. Seward'dan Arthur Holmwood'a mektup

"6 Eylül

Sevgili Art,

Sana bugün pek güzel haber veremiyoum. Lucy'nin durumu bugün eskiye döndü. Ama bir de güzel haberim var, Bayan Westenra Lucy'nin durumundan endişe ettiği için beni aradı. Ben de bu durumu fırsat bilerek eski hocam, ünlü uzman Van Helsing'in buraya beni ziyarete geldiğini, Lucy'yi de benim gözetimim altında olmak üzere kendisine yönlendireceğimi söyledim. Böylece istediğimiz zaman eve gidip annesini endişelendirmeden tedaviye devam edebiliriz. Herhangi bir şok karşısında annesi aniden ölürse Lucy'nin iyiye gitmeyen sağlığı kurtarılamaz hâle gelebilir. Hepimizin hayatında ne kadar fazla kötü şey üst üste geldi, ah canım arkadaşım. Tanrı'dan dilerim ki hepimiz bu belalardan bir an önce kurtulalım. Eğer bir şey gerekirse sana yazarım, yazmazsam anla ki yeni bir haber bekliyorum. Şimdilik bu kadar

Dostun, JOHN SEWARD."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

7 Eylül

Liverpool Caddesinde buluşur buluşmaz Van Helsing'in ilk söylediği şey şu oldu:

"Arkadaşına sevgilisiyle ilgili bir şey söyledin mi?"

"Hayır" dedim. "Telgrafta söylediğim gibi siz gelene kadar bekledim. Yazdığım mektupta sizin geldiğinizi, küçükhanımın pek iyi olmadığını ve bir şey gerekirse kendisini bilgilendireceğimi söyledim."

"İyi etmişsin dostum" dedi, "çok iyi etmişsin! Fazla bir şey bilmemesi daha iyi, umarım hiçbir zaman öğrenmesi gerekmesin. Ayrıca sevgili arkadaşım John, bir konuda seni uyarmama izin ver. Delilerle uğraşıyorsun. Aslında her insan şöyle ya da böyle delidir, sen kendi deline karşı ne kadar temkinliysen Tanrının delileri olan dünyanın geri kalanına da öyle yaklaşmanı öneririm. Nasıl ki kendi deline ne yaptığını veya neden yaptığını söylemiyorsan başkalarına da ne düşündüğünü söyleme. Bildiğini kendine sakladığın sürece yanına başka bilgiler ekleyip düşünceni yeşertebilirsin. Sen ve ben bilidklerimizi birbirimize aktarabiliriz." Kalbime ve alnıma eliyle dokunduktan sonra aynı şeyi kendisine de yaptı. "Birtakım düşüncelerim var şimdilik. Daha sonra seninle de paylaşacağım."

"Neden şimdi söylemiyorsunuz?" diye sorduğumda, "Böylesi daha iyi olabilir, birlikte bir karara varabiliriz" dedi, sonra bana baktı ve şöyle dedi:

"Dostum John, mısır henüz yeşilken, yani olgunlaşmamışken, tabiat ananın sütü hâlâ içindeyken ve güneş onu altın rengine boyamamışken çiftçi kabuğunu biraz soyar, elinde ufalar, o kabuk kırıntılarını üfleyerek şöyle der: "Bak bu mısır iyi. Zamanı geldiğinde iyi ürün verecek." Söylemek istediğini anladım ve bunu ona da aktardım. Cevap olarak tıpkı derslerinden hatırladığım tavrıyla kulağımı tuttu, hafifçe çekti ve

uzunca bir süre elinde tuttu ve şöyle dedi: "İyi bir çiftçi sana böyle der çünkü zamanı gelene kadar bir şey söylememesi gerektiğini bilir. Ama iyi bir çiftçi asla ekinin kökünü kazıp büyüyüp büyümediğine bakmaz. Bunu ancak çiftçilik oynayan çocuklar yapar, geçimini bundan kazananların işi değildir. Şimdi anladın mı dostum John? Ben de tohumu ektim, şimdi gelişmesi için doğanın ellerine bıraktım, o da eğer gelişirse elbette. Bir umudum var, ama taneler olgunlaşıncaya kadar beklerim." Bunları söyledikten sonra sustu; çünkü anladığımı anlamıştı. Sonra da ciddi bir ifade takınıp şöyle dedi:

"Öğrenciyken hep çok dikkatliydin, vaka defterine her zaman diğerlerinden fazla şey yazardın. O zamanlar öğrenciydin, şimdi ustalaşmışsın, iyi alışkanlıklar kolay kaybolmaz, eminim. Dostum, bilginin hafızadan daha kuvvetli olduğunu aklından hiç çıkarma. Ee, biz de hangi araç güçlüyse onu kullanmalıyız, öyle değil mi? Eski alışkanlığını bıraktıysan bile, sana şunu söyleyeyim ki küçükhanımın vakasının bir ihtimal, bak ihtimal diyorum, bizim ilgilendiğimiz vakalara yakın olabileceğine diğer ihtimallerden daha fazla ihtimal veriyorum. O yüzden bu konudaki her şeyi not almalısın. Hiçbir şeyi önemsiz bulup es geçme. En ufak bir kuşkunu ya da tahminini de yaz, ben hepsine bakarım. Bu andan itibaren tahminlerinde ne kadar isabetli olduğunun çetelesini de tutarsın. Hatalarımızdan öğreniriz, başarılarımızdan değil!"

Lucy'nin semptomlarını yukarıdakinden biraz daha ayrıntılı olarak tanımladığım zaman suratı ciddileşti ama bir şey söylemedi. Bir gün derste "faydalı mesleğimizin korkunç alet çantası" diye tanıttığı ve içinde bir dolu alet, ilaç ve Profesör'ün iyileştirme ekipmanları bulunan çantayı yanına aldı. İçeriye girdiğimizde bizi Bayan Westenra karşıladı. Endişeliydi ama umduğum kadar değil. Ölüm gibi büyük bir derdin bile devasını yanında getirdiğini düşünecek bir mizaca sarılmıştı. En ufak bir şokun bile ölüm getireceği bir durumdayken o

kadar güçlü bir bağla sevdiği kızının sağlığıyla ilgili bir haber bile olsa hiçbir şeyi kendisine karşı görmeme eğilimi içindeydi. Temasa geçildiğinde zarar verebilecek yabancı bir maddenin vücuda girmesinden sonra tabiat ananın maddenin etrafına ördüğü kalkan gibi görülebilir bu tavır. Eğer bunu planlanmış bir bencillik olarak göreceksek bile egoistliğin kötülüğü gibi yaftalamadan önce durup düşünmekte yarar var, belki de bilmediğimiz bir sebebi vardır.

Ruhsal patoloji bilgimi gözden geçirerek Lucy'nin yanında fazla kalmaması ve durumu hakkında bilmesi gerekenden fazlasını öğrenmemesi kuralını koydum. Hemen razı oldu, kabul etmeye o kadar hazırdı ki, orada tabiat ananın hayata asılan birisine el uzatışını gördüm. Van Helsing'le beni Lucy'nin odasına götürdüler. Dün kendisini gördüğümde yaşadığım duyguya şok dersem bugünküne ancak dehşet diyebilirim. Hortlak gibiydi, yüzü kireç gibiydi, dişetlerinden ve dudaklarından kan çekilmiş, yüzündeki kemikler dışarı fırlamıştı, nefes alıp verişini görmek veya duymak bile insana acı veriyordu. Van Helsing'in de gördüğü manzara karşısında yüzü taş kesildi, kaşlarını öyle bir çattı ki neredeyse burnuna değeceklerdi. Lucy yatakta kıpırtısız yatıyordu, konuşmaya bile mecali olmadığını görünce bir süre biz de susup kaldık. Van Helsing başıyla işaret edince ikimiz de usulca dışarı çıktık. "Aman Tanrım!" dedi, "bu felaket bir şey. Kaybedecek vakit yok, kan kaybından ölecek, artık kalbe bile yeterince kan gitmiyor. Bir an önce kan nakli yapmalıyız. Sen mi verirsin ben mi?"

"Profesör, ben hem daha gencim, hem daha güçlüyüm. Ben vereyim."

"O zaman hemen hazırlan. Ben de çantamı getireyim, hazırlıklı geldim."

Profesörle birlikte aşağıya inerken birisi de kapıyı çalıyordu. Girişe geldiğimizde hizmetçi kapıyı açmış, Arthur telaşla

içeri girmişti. Bir çırpıda yanıma geldi, kulağıma eğilip şöyle fısıldadı:

"Jack, çok telaşlandım. Mektubundaki satır aralarını okudukça kıvrandım. Babam biraz daha iyileşti ben de buraya gelip durumu göreyim dedim. Bu beyefendi de Dr. Van Helsing, değil mi? Buraya kadar geldiğiniz için size minnettarım." Profesör ona ilk baktığında böyle acil bir durumda araya girilmesine çok kızdığını gözlerinde okumuştum. Ama Arthur'un iri yapılı bedenine bakınca genç adamın güçlü fiziğini ve ve enerjisini fark ederek gözleri parladı. Hiç duraksamadan elini uzatarak gayet ciddi bir tavırla şöyle dedi:

"Tam zamanında geldiniz beyefendi. Bizim sevgili küçükhanımımızın sevgilisi sizsiniz demek. Kendisi kötü durumda, hem de çok kötü. Ama böyle yapmayın lütfen çocuğum." Profesör'ün sözlerini duyan Arthur sapsarı kesilip sandalyeye çökmüştü. "Sizin yardımınız çok önemli. Ona herkesten çok siz yardım edebilirsiniz, en çok da cesaret göstermeniz işe yarar."

Arthur kısılmış sesiyle, "Ne yapabilirim?" diye sordu. "Ne söylerseniz yaparım, ömrüm onun olsun. Kanımın son damlasına kadar her şeyimi veririm." Profesör'ün muzip yanını önceden beri bildiğim için cevabındaki espriyi hemen anladım:

"Delikanlı o kadar da değil. Son damlası kalsın!"

"Ne yapayım?" derken Arthur'un gözlerinden çıkan ateşi, burun deliklerinin hırsla açılıp kapandığını gördüm. Van Helsing omzuna vurarak "Gel!" dedi. "Sen tam bir erkeksin, bize de bu lazımdı zaten. Benden de, dostum John'dan da iyisin." Arthur şaşkın şaşkın bakarken Professor şefkatle açıklamaya başladı:

"Küçükhanım kötü, çok kötü. Kan verilmesi lazım, yoksa ölecek. Arkadaşım John'la kan transferi denen bir yöntem uygulamak üzereydik, dolu damarlardan alıp kansızlıktan kurumuş damarlara nakletme işine bu ad veriliyor. John kendi

kanından vermeye hazırlanıyordu, ne de olsa benden daha genç ve güçlü" dediği sırada Arthur elimi tutup sessizce sıktı. "Ama buradasınız, bizden daha iyisiniz. İkimiz de düşünmekten hırpalanmışız. Sinirlerimiz gerilmiş, kanımız da sizinki kadar parlak değil!" deyince Arthur şöyle cevap verdi:

"Onun için yapabileceğim ne varsa yaparım, beni tanısanız anlardınız, ölürüm bile."

Tam konuşurken birden durdu, sanki boğulur gibi bir ses geldi.

"Aferin!" dedi Van Helsing. "Çok da uzak olmayan bir gelecekte sevdiğin için her şeyi yaptığından dolayı çok mutlu hissedeceksin. Şimdi sessizce beni takip et. Bu işlemden önce onu bir defa öpebilirsin, ama sonra gitmen lazım. Yalnız hanmefendiye hiçbir şey söyleme, durumunu biliyorsun. Hiç kötü haber almaması lazım, bu durumu öğrenirse fena olur. Gel!"

Hep birlikte Lucy'nin odasına çıktık, Arthur tembihlendiği gibi dışarıda kaldı. Lucy başını çevirip bize baktı ama bir şey söylemedi. Uyumuyordu ama parmağını kıpırdatmaya hâli yoktu. Sadece gözleriyle konuştu. Van Helsing çantasından bir şeyler çıkardı, Lucy'nin gözünün görmeyeceği bir yerdeki masanın üzerine koydu. Uyutmak için bir karışım hazırladı, yatağın kenarına gelip neşeli bir tavırla şöyle dedi:

"Evet küçükhanım, işte ilacınız. Şimdi uslu çocuk olup bunu sonuna kadar içmeniz lazım. Şöyle biraz kaldırayım da kolay yutun bakalım, eveet." Lucy de gayret edip başardı.

Narkozun ne kadar uzun sürede etkilediğini gördükçe dehşete düştüm. Aslında bu onun ne kadar zayıfladığını gösteriyordu. Uyku gözkapaklarını ele geçirene kadar kadar zaman geçmek bilmedi. Ama sonunda narkoz etkisini ve gücünü gösterip derin bir uykuya daldığına emin olduğu zaman Profesör Arthur'u içeriye çağırıp paltosunu çıkarmasını istedi. Sonra da, "Ben şu küçük masayı getirene kadar ufak bir öpücük alabilirsin. John, bana yardım eder misin?" dedi. Böylece

Arthur yatağa doğru eğildiğinde ikimiz de başka bir tarafa bakıyorduk.

Van Helsing bana dönüp dedi ki:

"Çok genç, çok sağlıklı ve kanı da o kadar temiz ki defibrinasyona* gerek bile yok." Sonra Van Helsing işinin ehli bir tavırla ve çok hızlı bir şekilde işlemi yaptı. Kan nakli sırasında Lucy'nin yanaklarına kan gelmeye başlarken Arthur'un da benzi sararmasına rağmen sevinçten yüzü parlıyordu. Ancak ben bir süre sonra Arthur için endişelenmeye başladım, ne kadar güçlü bir adam olsa da kan kaybettiği gözle görülür hâle gelmişti. O zaman Lucy'nin bünyesinin ne kadar zayıf düştüğünü daha iyi anladım, Arthur'u bu kadar güçten düşüren kan kaybı Lucy'yi ancak bir parça kendine getirebilmişti. Profesör ise elinde saatle ayakta dikilmiş büyük bir ciddiyetle bir hastaya bir Arthur'a bakıyordu. Bense kalbimin atışını duyabiliyordum. Tam o sırada yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Şimdi hiç vakit kaybetmeyelim. Bu kadar yeter. Sen Arthur'la ilgilen ben Lucy'ye bakarım." Her şey bititği zaman Arthur'un ne kadar güçten düştüğünü gördüm. İğne yerini kapattım, elini tutup doğrulmasına yardımcı olmaya çalışırken Van Helsing arkasını bile dönmeden konuştu, galiba bu adamın kafasının arkasında da gözleri var.

"Zannedersem cesur aşığımız bir öpücüğü daha hak etti ve birazdan da ödülünü alacak." İşini bitirir bitirmez hastanın başındaki yastığı düzeltirken her zaman boynuna taktığı siyah kadife bantın üzerinde bulunan ve sevgilisinin armağanı olan elmas toka yana kaydı ve bantın altındaki kırmızı leke göründü. Arthur bunu fark etmedi ama Van Helsing'in nefes alışı, derin derin tıslaması karışık duygular içinde olduğunu gös-

* Kanın pıhtılaşması için gerekli, trombinin fibrinojen üzerine etkisi sonucu oluşan, sıvı ortamda erimeyen, mide enzimleriyle kolayca sindirilebilen, kanın pıhtılaşmasını sağlayan lifli, albümin cinsi bir protein olan fibrinin kandan temizlenmesi işlemi. (ç.n.)

teriyordu. O anda başka bir şey söylemedi, sadece: "Bu genç aşığı aşağı indir, biraz porto şarabı ver ve yatıp dinlenmesini söyle. Sonra da evine gidip dinlensin, bolca uyusun, karnını bir güzel doyursun ki sevgilisine verdiği enerjisi yerine gelsin. Burada kalmaması lazım. A, bir saniye! Gördüğüm kadarıyla bu işin nereye varacağıyla ilgili kaygıların var delikanlı. Ama hiç kuşkunuz olmasın ki operasyon gayet başarılı geçti. Bu seferlik onun hayatını kurtardınız, şimdi evinize gidip dinlenin, kafanız da rahat olsun. Kendine geldiğinde küçükhanıma olan biteni anlatacağım, yaptıklarınızdan dolayı sizi daha da sevecektir. Hoşça kalın" dedi.

Arthur gidince tekrar odaya çıktım. Lucy uyuyordu, nefesi biraz daha düzelmişti, göğsü inip kalktıkça yatak örtüsünün hareket ettiğini gördüm. Van Helsing yatağın kenarına oturmuş pür dükkat onu izliyordu. Siyah kadife bant şimdi tekrar o kırmızı lekenin üzerini örtüyordu. Fısıldayarak Profesör'e sordum:

"Sizce boğazındaki o kırmızı leke neyin nesi?"

"Sence?"

"O kadar iyi göremedim" diyerek bantı gevşetmeye koyuldum. Şahdamarının yüzeye yakın kısmının hemen üzerinde çok büyük olmayan ama pek de sağlıklı görünmeyen iki delik vardı. Herhangi bir hastalık belirtisi yoktu ama deliklerin kenarları beyazlamış, öğütülmüş gibi aşınmıştı. Bir an için kan kaybının bu delikten kaynaklanabileceğini düşündüm; ancak bu düşünceyi hemen kafamdan silmek istedim, öyle bir şey olamazdı. Düşündüğüm şey doğru olsaydı kan naklinden önce sapsarı benizli hastanın kanıyla yatağın kıpkırmızı olması gerekirdi.

"Eeee?" dedi Van Helsing.

"Şey" dedim, "hiçbir şey anlamadım." Profesör ayağa kalkıp, gece Amsterdam'a dönmem gerek" dedi. "Oradan almam gereken malzemelerle kitaplar var. Bu gece burada kalman lazım ve gözünü bir an bile üzerinden ayırmamalısın."

"Bir hemşire çağırayım mı?" diye sordum.

"En iyi hemşire biziz, seninle ben. Bütün gece başından ayrılma, çok iyi beslenmesini ve hiçbir şeklide rahatsız edilmemesini sağla. Bu gece hiç uyumaman gerek. Sonra sen de ben de istediğimiz kadar uyuruz. En kısa zamanda geri dönerim. O zaman işe koyuluruz."

"İşe koyulmak mı? Ne demek istiyorsunuz siz?"

Koştura koştura odadan çıkarken "Göreceğiz!" dedi. Bir saniye sonra geri dönüp kafasını kapıdan içeri başını uzattı, işaret parmağını bana doğru sallayarak şunları söyledi :

"Unutma ki şu anda bütün sorumluluk sende. Eğer yanından ayrılırsan ve bir zarar görürse bir daha huzurlu uykulara hasret kalırsın!"

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

Devam

8 Eylül

Bütün gece Lucy'nin yanında oturdum. Operasyon öncesinde verilen sakinleştiricinin etkisi ancak sabaha doğru geçti, uykudan uyanır gibi ayıldı; operasyondan öncekiyle karşılaştırıldığında çok farklı görünüyordu. Morali yerine gelmişti, hatta neşeli ve canlı bile görünüyordu ancak yaşadıklarının verdiği bitkinlik gözlerinden okunuyordu. Bayan Westenra'ya Dr. Van Helsing'in söylediklerini aktardığım zaman gücü yerine gelmiş kızının neşeli hâline bakıp söylediklerimi neredeyse küçümsedi. Ben yine de kararlı davranıp uzun gece nöbetim için hazırlıklarımı yaptım. Hizmetçisi Lucy'yi gece için hazırlarken içeri girdim, yemeğimi yedim, elime bir kitap alıp yatağın kenarına oturdum. Hiç itiraz etmemek bir yana, bana bakışındaki minnettarlığı yakaladım. Uzunca bir süre sonra uykuya dalacak gibi oldu ama bir gayretle silkinip kendine geldi. Gecenin ilerleyen saatlerinde bu durum daha fazla gayret ve daha sık aralıklarla tekrarladı. Uyumak istemediği belliydi, ben de ne olduğunu anlamaya çalıştım:

"Uyumak istemiyor musun?"

"Hayır, korkuyorum."

"Uyumaktan mı korkuyorsun? Neden peki? En rahat ettiğimiz zaman uykuda olduğumuz zaman oysa?"

"Ah, benim için değil işte; benim için uyumak korku geçidinde yürümek!"

"Korku geçidi! Ne demek istediğini anlamadım?"

"Bilmiyorum, keşke bilsem. Öyle berbat bir durum ki. Uyuyunca bütün takatim kesiliyor, düşünmeye bile korkuyorum."

"Bak ben buradayım, bu gece rahat rahat uyuyabilirsin, bütün gece başında bekleyeceğim, söz hiçbir şey olmayacak."

"Size güvenebilirim gerçekten!" demesini fırsat bilip: "Kötü bir rüya gördüğünüzü hisseder hissetmez uyandıracağım, söz veriyorum" dedim.

"Gerçekten mi? Yapar mısınız sahiden? Ne kadar iyi davranıyorsunuz. O zaman uyuyayım" der demez derin bir iç geçirip hemen derin bir uykuya daldı.

Gece boyunca gözlemledim. Hiç irkilmeden, derin, sakin, hayat veren, rahatlatan bir uykunun içindeydi. Dudakları hafif aralıktı, göğsü sarkaç gibi düzenli aralıklarla inip kalktı. Yüzündeki hafif gülümsemeyi gören rahat bir uykuda, kâbuslardan uzak olduğunu anlardı.

Birikmiş işlerimi temizlemek bütün günümü aldı; ancak akşamüstü hayvan yiyen hastayı sorabildim. Neyse ki kötü bir haber yok, bütün gün ve gece pek sessizmiş. Akşam yemeğini yerken Van Helsing'den telgraf geldi, bu geceyi de Hillingham'da geçirmemin doğru olacağını söylüyor, gece yola çıkıyormuş, sabah orada buluşmanın daha elverişli olacağını söylüyor.

9 Eylül

Hillingham'a vardığımda yorgunluktan gözümü açamaz hâldeydim. İki gecedir gözümü kırpmadığım için zanneder-

sem yorgunluktan beynim uyuştu. Vardığımda Lucy'yi uyanık ve neşeli buldum. El sıkıştığımızda yüzüme dikkatli dikkatli bakıp şöyle dedi:

"Bu akşam uykusuz kalıp başımda beklemek yok. Bitkin görünüyorsunuz. Ben artık çok iyiyim, gerçekten iyiyim. Ama illa ki birinin oturup diğerini beklemesi gerekiyorsa bu akşam siz uyurken ben başınızda bekleyeceğim" dediği zaman kabul etmekten ve aşağıya inip akşam yemeğini yemekten başka çarem kalmamıştı. Lucy de benimle birlikte geldi, yemekte bana eşlik etmesiyle akşamım şenlendi, birkaç kadeh nefis porto şarabıyla harika akşam yemeği tamamlandı. Yemekten sonra yukarıya çıktık, usul usul yanan şöminenin bulunduğu ve kendisininkine bitişik odayı gösterdi. "Siz burada kalın, ben hem bu kapıyı hem de kendi kapımı açık bırakıyorum. Kanepede yatarsanız ufuk çizgisindeki hastanızı görebileceğiniz için kendinizi rahatsız hissetmezsiniz. Bir şey lazım olursa seslenirim, siz de hemen gelirsiniz." 'Köpek gibi' yorgun olduğum için ne derse razı gelmekten başka şansım yoktu, zaten yatakta doğrulmaya kalksam bile başaramayacaktım. Herhangi bir nedenle yardıma ihtiyacı olursa sesleneceğine bir kere daha söz verdikten sonra kanepeye yattım, her şeyi unuttum.

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

9 Eylül

Bu gece çok mutluyum. Son zamanlarda o kadar yorgundum ki düşünebilmek, hareket edebilmek tıpkı doğu rüzgârının kararttığı gökyüzünde tekrar güneşi görmek gibi geldi. Nedense Arthur'u çok daha yakın hissediyorum artık. Varlığı içimi ısıtıyor. Galiba hastalık ve zayıflık bizi çok bencil hâle getirip dikkatimizi ve sevgimizi başkasına gösteremeyecek hâle getiriyor, hâlbuki sağlıklı ve dayanıklı olduğumuzdaysa aşkın dizginlerini bırakıyoruz, düşüncede de duyguda da is-

tediği yere gidiyor. Düşüncelerimin şimdi nerede olduğunu biliyorum, keşke Arthur'un da haberi olsa. Canım sevgilim, benimkiler uyanırken çınladığı gibi senin kulakların da uykunda mutlaka çınlıyordur. Ah, dün gece ne kadar rahat uyudum! Dr Seward başımda beklerken çok rahat ettim. Bu gece de uyumaktan korkmuyorum, nasıl olsa baş başaımda, seslensem duyar. Bana bu kadar iyi davrandıkları için herkese minnettarım. Tanrım, şükürler olsun. İyi geceler Arthur.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

10 Eylül

Profesör'ün elinin alnıma değdiğini hisseder hissetmez uyandım. Akıl hastanesinde ilk öğrendiğimiz şeylerden biridir bu zaten.

"Hastamız nasıl bakalım?"

"Bıraktığımda, daha doğrusu o beni bıraktığında iyiydi" dedim.

"Gel beraber bakalım" dedi, birlikte odaya girdik.

Güneşlikler kapalıydı, ben yavaşça onları açmaya giderken Van Helsing de kedi gibi sessiz ssesiz yatağa yöneldi.

Güneşliği açar açmaz sabah güneşi odaya doldu. O sırada Profesör'ün tıslar gibi nefes aldığını duydum, çok nadir yaptığı bir şey olduğu için ölümcül bir korku gelip kalbime saplandı. Ben yatağa yönelirken o geri geri geldi, o sırada "Gott in Himmel!"* dediği sırada acıdan ekşimiş yüzüne baktım. Elini kaldırıp yatağı gösterdi, bitkinlikle bembeyaz olmuş yüzü kaskatı kesilmişti. Bacaklarım titremeye başladı.

Zavallı Lucy baygın hâlde yatıyordu, ölü gibi beyazlamış benzi eskisinden beter hâldeydi. Dudakları bile beyazlamış, uzun süren bir hastalık sonrası ölenlerde görüldüğü gibi diş etleri çekilmişti. Van Helsing ayağını hırsla yere vurmak üzere kaldırdı, ama onca yılın tecrübesi ve yaşama bağlılığıyla vaz-

* Hollandaca 'Aman Tanrım'. (ç.n.)

geçti, ayağını yavaşça yere indirdi. "Çabuk" dedi. "Brendi getir." Uçarak aşağıya oturma odasına gittim, brendi şişesini kapıp yukarı çıktım. Kurumuş beyaz dudakları ıslattı, sonra beraberce avuç içlerini, bileklerini ve kalbini ovduk. Kalbinin tekrar attığını duyduktan sonra birkaç dakika süren ama çok ıstırap veren gergin sessizliğini bozarak:

"Hâlâ geç kalmış sayılmayız. Çok yavaş ama hâlâ atıyor. Yaptıklarımızın hepsi boşa gitti, her şeye baştan başlamamız lazım. Bu sefer elimizde kanlı canlı genç Arthur da yok, şimdi görev sana düşüyor dostum John" dedi. Bir yandan konuşurken bir yandan da çantanın içinde kan nakli için gereken aletleri çıkarıp hazırlıyordu. Ben de ceketimi çıkarmış, gömleğimin kollarını sıvamıştım. Hastaya uyuşturucu verecek zaman yoktu, zaten gerek de yoktu. Biz de hiç zaman kaybetmeden işlemi başlattık. Bir süre sonra ki bu sürenin bana hiç de kısa gelmediğini söylemeliyim, her ne kadar gönüllü olarak yapsan da vücudundaki kanın çekilmesi korkunç bir duygu, Van Helsing işaret parmağıyla uyarı işareti yaparak: "Sen kıpırdama, ama gücünün yerine gelmesiyle yavaş yavaş uyanabileceğini düşünüp korkuyorum, çok tehlikeli bir şey olur bu. Ama nasıl önlem alırım biliyorum. Deri altına morfin enjekte edeceğim" der demez becerikli elleri söylediklerini yapmaya koyuldu. Yaptığı işlem Lucy'nin üzerinde hiç de fena etki yapmadı, baygınlıktan morfinle uyuşturulmuş hâle geçişi gayet yumuşak oldu. Donuk renkli yanakların ve dudakların hafifçe pembeleşmeye başladığını gördükçe kendimden gurur duyduğumu da söylemeliyim. Sevdiği kadının damarlarında kendi kanının dolaştığını bilmenin bir erkeğe neler hissettireceğini kimse yaşamadan bilemez.

Profesör dikkatle beni inceledikten sonra, "Bu kadar yeter" dedi. "Yeter mi?" diyerek hemen itiraz ettim, "Arthur'dan çok daha fazla almıştınız ama!" Bu sözüm üzerine acı acı gülerek şöyle dedi:

"O sevgilisi, *nişanlısı*. Senin çalışman lazım, hem onun için hem de başkaları için, bu yüzden bu kadarı kâfi."

İşlemi tamamladığımız zaman profesör Lucy'yle ilgilenmeye başladı, ben de kendi yarama dijital basınç uygulaması yaptım. Uzandım ve Profesör'ün bana bakmasını bekledim, zira çok halsiz kalmıştım ve midem bulanıyordu. Birazdan geldi, yaramı bandajladıktan sonra alt kata kendim için şarap almaya gönderdi. Tam kapıdan çıkacakken peşimden gelip fısıldayarak şöyle dedi:

"Bu olanlar aramızda kalmalı sakın aklından çıkarma. Daha önce yaptığı gibi genç âşık birdenbire çıkagelirse ona tek kelime etmek yok. Hem korkar hem de kıskanır, ikisinin de bize bir faydası olmaz. Ona göre!"

Geri döndüğümde beni baştan aşağıya süzerek şöyle dedi:

"Biraz daha iyisin. Odaya geç, kanepeye yatıp biraz dinlen, sonra da adamakıllı bir kahvaltı edip yanıma gel."

Dediklerini harfiyen yerine getirdim; çünkü haklı olduğunu ve isabetli bir karar verdiğini biliyordum. Üstüme düşeni yapmıştım, şimdiki görevim gücümün yerine gelmesini sağlamaktı. Kendimi çok bitkin hissettiğim için yaşadıklarımızın ne kadar fevkalade olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Kanepede uyuyakalmadan önce Lucy'nin sağlığının bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar bozulduğunu, somut hiçbir emare olmamasına rağmen bu kadar kanı nasıl kaybetmiş olabileceğini düşünüp duruyordum. Sanırım rüyamda da aynı şeyi düşündüm ki uyurken de uyanırken de Lucy'nin boynunda gördüğüm, küçücük olmalarına rağmen kenarları yıpranmış ve pütür pütür olmuş yara izlerini düşünüyordum.

Lucy gün boyu uyudu, uyandığında nispeten gücünü toplamış ve kendine gelmişti ama bir önceki gün kadar değil. Van Helsing onu görür görmez yürüyüşe çıkacağını söyleyerek beni başında bıraktı, bir saniye bile yalnız bırakmamam konusunda sıkı sıkı tembihlemeyi de unutmadı. En son alt kat-

tan sesi geliyordu, en yakın nereden telgraf çekebileceğini soruyordu.

Lucy'ye gelince, benimle rahat rahat çene çalmasından anladığım kadarıyla neler olup bittiğinden haberi yoktu. Ben de ilgisini ayakta tutacak eğlenceli konulardan bahsettim. Annesi kızına bakmak için yukarıya çıktığında bir değişiklik olduğunu anlamasa da minnettarlıkla bana şunu söyledi:

"Dr. Seward, size gerçekten bütün yaptıklarınız için çok şey borçluyuz, ama lütfen artık kendinizi daha fazla yormayın. Bakın sapsarı olmuşsunuz. Artık size bakacak bir hanım olması lazım, bir an önce evlenmelisiniz!" Annesi bu sözleri söylerken Lucy çok kısa bir an için kıpkırmızı oldu, ama zayıf damarları kanın alışılmadık bir biçimde beyne gitmesine çok uzun süre dayanamayacağı için yüzü tekrar eski rengini aldı. Bir anlık kızarmanın sonunda rengi iyice solmuştu ama yalvaran gözlerle bana baktığını görünce gülümseyerek başımı salladım başparmağımı dudaklarımın üzerine getirdim. Lucy de derin derin bir iç geçirerek kendini yastıkların üzerine bıraktı.

Van Helsing bir iki saat sonra geri döndü ve bana şöyle dedi: "Şimdi evine git, mümkün olduğu kadar ye, iç, gücün kuvvetin yerine gelsin. Bu gece burada ben kalıyorum, küçükhanımın yanında oturacağım. Bu meseleyle sadece ikimiz ilgileneceğiz ve başka kimseye tek kelime etmeyeceğiz. Böyle konuşmamın bir sebebi var ama şimdi sorma, söyleyemem. En olmayacak şeyin bile olabileceğini aklından çıkarma. İyi geceler."

Koridorda iki hizmetçiyle karşılaştım, bana bu gece Bayan Lucy'nin yanında kalıp kalamayacaklarını sordular, onlara izin vermem için yalvardılar. Van Helsing'in sadece kendisi ya da benim kalmam konusunda ısrarcı olduğunu söyleyince "yabancı beyefendi"yi ikna etmem için yalvar yakar oldular. Onların bu iyi kalpli hâllerinden çok etkilendim. Belki de şu anda kendimi çok zayıf hissettiğim içindir, ya da belki Lucy'ye

bu kadar bağlı olduklarını gördüğüm için onun adına öyle hissettim çünkü bu incelikli davranışlarında pek ısrarcıydılar. Yemek saatinden epeyce sonra gelip nihayet bir şeyler yedim, rutin işlerimi bitirdim, her şey yolunda, uykum gelene kadar da bu günlüğün başına oturdum. O da geldi zaten.

11 Eylül

Bugün öğleden sonra Hillingham'a uğradığımda Van Helsing'i pek neşeli buldum, Lucy de çok daha iyi görünüyordu. Ben vardıktan kısa bir süre sonra Profesör'e yurtdışından büyük bir paket geldi. Paketini büyük bir hayranlıkla –sözümona açtı, içinden çıkan kocaman bir buket çiçeği uzatarak.

"Bayan Lucy, bunlar size" dedi.

"Bana mı? Yapmayın, Dr. Van Helsing!"

"Evet canım, ama laf olsun diye değil, ilaç niyetine" dediği zaman Lucy yüzünü ekşitti. "Ama öyle kaynatıp suyunu içmek gibi mide bulandıran bir şekilde değil küçükhanım, o şahane burnunuzu kıvırmanıza gerek yok yani. Yoksa Arthur'a derim ki bu güzelliği görmek için ne güçlüklere katlanıyorsun ama arada bozuluyor güzelliği. İşte küçükhanımcım, bu çiçekler güzelliğinizi geri getirecekler. İlaç niyetine kullanıyoruz ama nasıl kullanacağımızı bilmiyorsunuz. Pencerenizin kenarına koyacağız, kolye yapıp boynunuza asacağız ki rahat uyuyun. Tıpkı lotus çiçeği gibi, bütün dertleri unutturacak. Lethe* ırmağının suyu gibi kokuyor, ya da Konkistadorların Florida'da arayıp çok geç bulduğu gençlik pınarı gibi."

O konuşurken Lucy çiçeklere bakıp kokladı, sonra da gülmeyle iğrenme arası bir hareketle çiçekleri yere bırakarak şöyle dedi:

"Ah, Profesör, ne kadar şakacısınız. Bunlar bildiğimiz sarımsak."

---

* Yunan mitolojisinde Hades'te akan ve suyundan içenlere dünyada yaşadıklarını unutturan nehir. (ç.n.)

Van Helsing beni çok şaşırtan sert bir hareketle yerinden kalktı, çenesini öne çıkararak ve çalı gibi kaşlarını çata çata:

"Lütfen beni hafife almayın. Hem ben hiç şaka yapmam! Her yaptığım şeyin çok ciddi bir sebebi vardır ve sizi bir daha bana engel olmama konusunda uyarıyorum. Kendi sağlığınıza önem vermiyorsanız bari başkalarını düşünün" dedi. Bu sert tavır karşısında ürken Lucy'yi görünce biraz daha alttan alması gerektiğini düşünerek: "Sevgili küçükhanım, lütfen benden korkmayın. Sizin iyiliğinizden başka bir şey istemiyorum, ama inanın ki bu bildiğiniz çiçeklerden ummadığınız kadar fayda göreceksiniz. Bakın şimdi bunları odanıza yerleştiriyorum. Hatta giysinize göre size bunlardan taç veya kolye de yapacağım. Ama aramızda kalsın! Didik didik soru soranlara hiçbir şey söylemek yok. Bazen itaat etmemiz gerekir ve sessizlik de itaatin parçasıdır. Böyle davranacağınız takdirde güçleneceksiniz, hem de sizi bekleyen insanın kollarına sağlıkla kavuşacaksınız. Şimdi siz burada biraz oturup dinlenin. Dostum John siz de benimle gelin ve Haarlem'deki arkadaşım Vanderpool'un serada özel olarak yetiştirdiği bu sarımsakla odayı donatmama izin verin. Dün hemen kendisine telgraf çektiğim için bugün elimize ulaştı bu ürün, aksi takdirde burada bulamazdık."

Çiçekleri de alıp odaya girdik. Profesör'ün tavırlarında bir gariplik vardı, üstelik ilaç kodeksinde böyle bir bilgiye rastlamamıştım. İlk önce pencereleri kapattı, mandallarını sürgüledi, sonra da eline bir avuç çiçek alıp pencerelerin her bir tarafına ovalaya ovalaya sürdü, içeri girecek her hava zerresinin sarımsak kokmasını ister gibi bir hâli vardı. Sonra eline tutam tutam çiçek alıp kapının pervazına, üstüne, altına, yanlarına ovalayarak sürdü. Aynı işlemi şöminenin etrafına da yaptı. Yaptıkları son derece saçma geldiği için sormadan edemedim:

"Şey, profesör, aslında her yaptığınız şeyin mantıklı bir nedeni olduğunu bilirim ama bu sefer beni çok şaşırtıyorsunuz.

İyi ki aramızda septik biri yok da sizin bir tür büyü yapıp kötü ruhları kovmaya çalıştığınızı düşünmeyecek."

"Belki de öyle yapıyorumdur!" diye cevap verirken bir yandan da sessiz sessiz Lucy'nin boynuna takması için sarımsak çiçeklerinden kolye yapıyordu.

Lucy'nin yatmaya hazırlanmasını bekledik, yattığı zaman profesör geldi, hazırladığı kolyeyi boynuna taktı. Ona son olarak şöyle söylediğini duydum:

"Uyurken kolyeyi bozmamaya çalış, odanın havası biraz boğucu gelse bile bu gece pencereleri açma."

Lucy, "Tamam, söz" dedi, "ayrıca bana karşı bu kadar düşünceli davrandığınız için binlerce defa teşekkür ederim. Acaba bu kadar iyi dostlarım olması için ne yaptım?

Kapıda bekleyen arabama biner binmez Van Helsing:

"Bu gece rahat rahat istediğim kadar uyuyabilirim. İki gece üst üste yolculuk yaptım, gün içinde de hep okudum, ertesi gün endişeyle kıvrandım, bir gece de sabaha kadar gözümü kırpmadan bekledim. Yarın sabah beni erkenden uyandır da gelip sevgili küçükhanıma yaptığım büyü işe yarayıp kuvvetini yerine getirmiş mi diye bakalım. Ha, ha!"

Kendine bu kadar güvenen hâline bakınca iki gece önce kendi hâlim ve karşılaştığım ölümcül sonuç aklıma geldi, korkuyla dehşet arasında bir yerde kalakaldım. Zayıflık gösterip bunu dostuma söylemedim, söylemedikçe de korkum giderek arttı.

on birinci bölüm

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

12 Eylül

Hepsi birden bana ne kadar iyi davranıyorlar. Canım Dr. Van Helsing'i çok seviyorum. Acaba bu çiçekler konusunda neden o kadar ısrarcı davrandı? O kadar sinirlendi ki bir ara gerçekten korkuttu beni. Ama bir haklılık payı var galiba, şimdiden rahatladım. Nedense bu gece yalnız olmaktan korkmuyorum, hatta uyumaktan bile. Pencerenin önünde kanat çırpan şeyle de uğraşmama gerek yok bu gece. Son zamanlarda uykuyla ne kadar mücadele ettim, uyuyamadığım geceler ayrı dert, uyuma korkusu ayrı dert oluyordu; çünkü her uyuduğumda korkunç rüyalar görüyordum. Bazı insanlar ne kadar şanslı, kaygıları, korkuları olmadığı için uyku onlar için tatlı rüyalar gördükleri bir nimet. Bu gece ben de oyundaki Opheliea gibi 'bakire çelenkleriyle' uyurum umarım. Eskiden sarımsağı sevmezdim, ama bu gece bayılıyorum. Kokusunda huzur buldum, uyku da iyice bastırdı. Herkese iyi geceler.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

13 Eylül

Berkeley oteline vardığımda Van Helsing hazır ve nazır beni beklemekteydi. Otelden araba da çağırmalarını istemiş.

Profesör beni görür görmez artık hep yanında taşıdığı çantasını aldı.

Ne olduysa bir bir anlatayım en iyisi. Van Helsing'le birlikte sabah sekizde Hillingham'a vardık. Pırıl pırıl parlayan güneşle sonbaharın ilk günlerinin temiz havası el ele vermiş pırıl pırıl bir sabah yapmışlardı. Yapraklar harika renklere bürünmeye başlamış ama hâlâ dallardaki yerlerini muhafaza ediyorlardı. Eve girdiğimizde Bayan Westenra kahvaltı odasından çıkmak üzereydi. Zaten erkenci bir hanımdır. Bizi güleryüzle karşılayıp şöyle söyledi:

"Lucy'nin iyileştiğini görünce siz de çok sevineceksiniz. Canım evladım hâlâ uyuyor. Odasına gidip baktım ama rahatsız ederim diye içeri girmedim." Profesör gururlanarak gülümsedi, ellerini oğuşturarak şöyle söyledi:

"Demek öyle! Vakaya doğru teşhis koymuşum demek, tedavi de işe yarıyor besbelli." Bunun üzerine Bayan Westenra:

"Doktor kendinize pay çıkarıyorsunuz ama bu sabah o kadar iyi olmasında benim katkımı da küçümsemeyin rica ederim."

"Anlayamadım efendim, ne demek istediniz?" diye sordu profesör.

"Gece biraz endişelenince odasına gidip kızıma bakayım dedim. O kadar derin uyuyordu ki odasına girdiğimi duymadı bile. Oda fena hâlde havasız kalmıştı. Bir de her tarafta o berbat kokan çiçeklerden vardı, hatta bir halkayı da boynuna takmış. Bu kadar zayıf durumdayken bu ağır koku durumunu daha da ağırlaştırır diye bütün çiçekleri dışarı çıkardım, temiz hava gelsin diye camı da biraz açtım. Eminim onu görünce siz de anlayacaksınız nasıl işe yaradığını."

Bunları söyledikten sonra daha önce kahvaltı yapmış olduğu odaya doğru yöneldi. O konuşurken ben Profesör'ün yüzüne baktığımda yüzünün kül rengi bir hal aldığını gördüm.

Zavallı kadıncağız yanımızdayken kendini tutmuştu zira o da en ufak bir şokun ne kadar zarar verebileceğinin farkındaydı, hatta çıkması için kapıyı açarken gülümsedi bile. Ama Bayan Westenra gözden kaybolur kaybolmaz beni neredeyse sürükleyerek yemek odasına çekip kapıyı kapattı.

İşte orada ilk defa Van Helsing'in çöküşüne tanık oldum. Elleri başının üstünde, çıkar bir yol bulamadı, bir süre hiç konuşmadan öylece kaldı, sonra çaresizce avuç içlerini birbirine sürttü, nihayet bir sandalyeye oturdu, elleriyle yüzünü kapatıp derin derin hıçkırdı, hüngür hüngür ağladı. Sonra ellerini havaya kaldırıp bütün evrene seslenirmiş gibi şunları söyledi.

"Tanrım! Hey büyük kudretey Hey! Biz ne günah işledik, ya da bu zavallı kız ne günah işledi de bu kadar müşkül durumdayız? Hâlâ şeylerin şöyle ya da böyle olması gerektiğini emreden kader diye bir şey mi var? Bu zavallı anne bilmeden ve iyi bir şey yaptığını zannederek kızının ruhuna da bedenine de bu kadar zarar verecek bir hareketi nasıl yaptı? Üstelik bu konuda ona tek kelime edemiyoruz, hatta uyaramıyoruz bile çünkü ölür, ama bu durumda ikisi de ölecek. Nasıl bir kapana kısıldık böyle! Şeytanın bütün güçleri karşımızda nasıl da birleştiler!" Sonra birden ayağa fırladı. "Gel" dedi, "bir an önce harekete geçmemiz lazım. Şeytan olsun olmasın, isterse dünyanın bütün şeytanları birleşip gelsin hepsiyle savaşacağız." Girişteki kapının yanından çantasını aldı, birlikte yukarı Lucy'nin odasına çıktık.

Bir kere daha ben güneşlikleri açarken Van Helsing yatağa yöneldi. Yataktaki mum gibi sararmış hastaya bu defa daha önceki gibi bakmıyordu. Yüzünde keskin bir üzüntü ve acıma gördüm.

"Tahmin ettiğim gibi" diye mırıldanırken artık çok manidar gelen o tıslamayı yine duydum. Tek kelime etmeden kapıyı kapattı, küçük masanın üzerine tekrarlayacağımız

operasyon için gerekli olan aletleri dizmeye başladı. Ben de ne yapılacağını çok öncesinden anladığım için paltomu çıkarmış, kolumu sıvamaya başlamıştım ki eliyle işaret ederek beni durdurdu. "Hayır!" dedi. "Bugün operasyonu sen yapacaksın, ben kan veriyorum. Sen zaten güçten düştün." Bir yandan konuşurken diğer yandan paltosunu çıkardı, gömleğinin kolunu sıvadı.

Bir operasyon daha yaptık, yine narkoz verdik, kül rengi benzine yine renk gelmeye başladı, nefesi tekrar düzelip derin uykuya daldı. Bu defa ben Van Helsing'in kendine gelip dinlenmesini izledim.

İşimiz bitince Bayan Westenra'ya uygun bir dille kendisine sorulmadan Lucy'nin odasından hiçbir şeyin atılmasını istemediğini, o çiçeklerin tedavi edici etkisi olduğunu, çiçeklerin kokusunun Lucy'nin iyileşmesinde çok önemli bir rolü olduğunu söyledi. Vakayla bundan sonra bizzat ilgileneceğini ve bu gece orada kalacağını, gerektiğinde gelmem için bana haber göndereceğini açıkladı.

Bir saat kadar sonra Lucy uyandı, başından geçen korkunç şeyler düşünüldüğünde epeyce sağlıklı, yenilenmiş görünüyordu.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Acaba bu kadar uzun zamandır akıl sağlığından yoksun insanlarla çalışmak beynime hasar mı vermeye başladı, endişeleniyorum.

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

17 Eylül

Dört gün dört gecedir huzur içindeyim. Gücüm o kadar yerine geldi ki ben bile şaşırıyorum. Sanki uzun bir kâbustan uyanmışım da etrafımdaki güzellikleri, parlayan güneşi, temiz havayı ilk defa görüyorum. Yarım yamalak hatırladığım kadarıyla korku ve beklemekle geçen gergin zaman boyunca gerginliğimi azaltacak bir umudun olmamasının verdiği acıya

katlandım, uzun aralıklarla hiçbir şeyi hatırlamama dönemlerinin ardından bir dalgıcın büyük bir su kütlesinin altından su yüzeyine çıkması gibi hayata döndüğüm zamanlar geçirdim. Dr. Van Helsing yanımda olduğundan beridir bütün o kötü rüyalar geride kaldı, duyduğumda aklımı başımdan alan sesler, pencerenin dibinde çırpınan kanatlar, uzaktan gelen ama benim iyice yakından hissettiğim titreşimler, nereden geldiğini kestiremediğim, duyunca ne yapacağımı bilemediğim ama beni bir yere yönlendiren o kulak tırmalayan vızıltıların hepsi sustu. Artık uyumaktan korkmadan yatağa yatıyorum. Uyanık kalmak için herhangi bir çaba göstermeme gerek kalmadı. Sarımsaktan bile hoşlanmaya başladım, her gün Haarlem'den bir kutu geliyor. Bu gece Dr. Van Helsing bir günlüğüne Amsterdam'a gidiyor, ama birinin yanımda kalmasına gerek yok. Artık yalnız kalacak kadar iyileştim. Annemin, Arthur'un ve bana bu kadar iyilik yapan bütün arkadaşlarımın sayesinde iyileştiğim için minnettarım. Bu akşam yanımda kimsenin olup olmamasını hissetmeyeceğim bile, zira dün gece iki kere uyandım, ikisinde de Dr. Van Helsing'i oturduğu sandalyede uyurken gördüğüm hâlde tekrar uykuya dalmaktan korkmadım. Gerçi dallar ya da yarasalar veya herneyse pencere pervazlarında kızgın kızgın uyuyormuş gibi geldi ama etkilenmedim.

"The Pall Mall Gazetesi, 18 Eylül

KAÇAN KURT. MUHABİRİMİZİN KORKU DOLU MACERASI.

Hayvanat Bahçesindeki Bakıcıyla Mülakat.

Birçok girişim ve bir o kadar red cevabının ardından, 'Pall Mall Gazetesi' ismini tılsım gibi kullanmak neticesinde Hayvanat Bahçesi'nin kurtların da içinde bulunduğu bölümünden sorumlu bakıcısına ulaşmayı başarmış bulunuyorum. Onunla ilk karşılaştığımda Thomas Bilder fil evinin arkasındaki

çıkışta bulunan kulübesinin önünde çay içmeye hazırlanıyordu. Thomas ve eşi gayet misafirperver insanlar, orta yaşın üzerindeki çiftin çocukları yok; bana gösterdikleri misafirperverlik sıradan davranışlarıysa keyifleri gayet yerinde demektir. Bakıcının deyimiyle 'iş' meselesini konuşmak için yemeğin bitip keyfimizin yerine gelmesini bekledik. Masa toplandıktan sonra piposunu yaktı ve şöyle dedi:

"Evet, beyfendi, şimdik bana ne isterseniz sorabilirsin. Yemekten önce pirofosyonel meseleleri konuşmak istemiyorum diye kusura bakma. Bizim burada kurtlar, çakallar, sırtlan filan var, onnara bile soru sormadan önce çaylarını veriyom."

"Onlara soru sormak derken ne demek istediniz?" diye sorarak sohbet açmaya çalıştım.

"Kafalarına bir sopayla vurmak da bir yol, kulaklarını kaşımak da. Beyfendiler hanımfendilere gösteriş yaparken biraz pusulayı şaşırır ya, onun gibi. Hangisini önce yaparsan yap fark etmez, kafalarına sopayla vurarım, ama kulaklarını kaşıycaksam önce kahve veya şeri içseler iyi oluyo. Doğrusunu istersen" dedi bir filozof edasıyla, "bizimle onlar arasında pek de fark yok. Mesela şimdi sen geldin bana işimle ilgili bir dolu şey soruyorsun ya, verdiğin on şilin hatırına sana cevap vermeden önce güzelce bir doysam böyle aksi olmazdım. Hatta dalga geçer gibi benimle konuşmak için amirimden izin alman lazım mı diye sorduğunda bile! Cehennemin dibine git dedim di mi sana?

"Evet, öyle dediniz."

"Küfürlü konuşuyorum diye beni şikâyet edeceğini söledin ya, işte o zaman kan beynime sıçradı, ama on şilin sayesinde sakinleştim. Hiç kavga edesim yoktu, ben de baykuşlarım, kurtlarım, aslanlarım, kaplanlarım gibi yemeğimi bekledim. Tanrının şanslı kulusun belli ki, yaşlı karım ağzıma kekten tıkıştırıp bi çaydanlık dolusu çayla da suladığı için keyfim

yerinde. Artık kulaklarımı istediğin kadar kaşı, hiç hırlamayacağım Sor bakalım ne soracaksan! Kaçan kurtu soracaktın değil mi?"

"Doğru tahmin ettiniz. Bu konuda sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyorum. Her şeyi olduğu gibi anlattığınız zaman ben de konuya vakıf olup size olayın sebebini ve sizin düşüncelerinizi ve bundan sonra ne olmasını beklediğinizi soracağım."

"Tamam patron. Bak hikâye şöyle: Bersicker diye çağırdığımız bu kurt Norveç'ten Jamrach'a gelen üç gri kurtttan biriydi. Biz de bunu dört yıl önce satın aldık. Gayet iyi huylu bi hayvandı, öyle anlatmaya değecek bir yaramazlık yapmadı. Başka bir hayvan kaçmak istese bu kadar şaşırmazdım. Ama işte kurtlara da anca kadınlar kadar güvenebiliyorsun."

"Siz ona bakmayın beyefendi!" diyerek araya giren Bayan Tom'du. "hep hayvanlarla uğraştığı için kendisi de kurda dönmediyse ne olayım! Ama zarar vermez."

"Neyse efendim, dün bunları besledikten iki saat sonra bir gürültü duydum. O sırada hastalanmış bi yavru pumaya maynunların orda yatak yapmayı bırakıp koşa koşa geldim. Bir baktım Bersicker delirmiş, parmaklıklara saldırıyor, dışarı çıkmak istiyordu. Çok ziyaretçi yoktu, en yakında bi adam vardı, böyle uzun boylu, kargaburunlu, sivri sakallı, sakalının içinde tek tük beyazlar vardı. Böyle soğuk soğuk bakan kırmızı gözleri vardı, pek de –hoşlanmadım ondan, hayvanı bu böyle huzursuz etti dedim kendi kendime. Beyaz eldiven giymiş eliyle hayvanları gösterdi sonra da bana dedi ki: 'Bakıcı, bu hayvanlar bir şeye huysuzlanmışlar gibi görünüyor.'

'Belki de sen huzursuz etmişsindir' dedim ona, o havalı hâlini de hiç beğenmemiştim zaten. Zannettim ki kızacak ama hiç kızmadı, aksine küstah küstah sırıttı, bembeyaz sipsivri dişlerini gördüm o sırada. 'Sanmam, beni pek sevmezler' dedi.

Onu taklit edip ben de 'Sanmam, bence severler' dedim. 'Çay saatinde bir iki kemik gevelemeyi veya dişlerini temizlemeyi pek severler. Eh sende de bol bol kemik var.'

"Çok acayip bir şey oldu, hayvanlar bizim konuştuğumuzu görünce yere yattılar, Bersicker'in yanına gidip her zamanki gibi kulaklarını kaşıyınca sesini çıkarmadı. Sonra bu adam da yanıma geldi, bir de baktım o da hayvanın kulaklarını kaşıyor!"

"Dikkat et" dedim. "Bersicker atak hayvandır."

"Bir şey olmaz" dedi, "ben alışığım."

Şapkamı çıkardım, "Sen de mi bu iştesin?" diye sordum. Ne de olsa kurtlarla uğraşanlar bakıcıların iyi dostu olur.

"Hayır" dedi, "işim bu değil ama çok hayvan besledim." Bunu der demez Lordlar gibi şapkasını çıkarıp selam verdi, sonra da yürüdü gitti. Gözden kaybolana kadar Bersicker arkasından bakakaldı, sonra da gitti köşesine yattı, akşama kadar da kalkmadı. Neyse işte, dün gece ay yükselince kurtların hepsi birden ulumaya başladı, gerçi uluyacak bir şey yoktu da! Etrafta kimseler yoktu, ha bir tek Park sokağında birisi köpeğine seslenmiş o kadar. Bir iki kere dışarı çıkıp etrafı kolaçan ettim, gözüme çarpan bir şey olmadı, sonra da ulumalar durdu zaten. Saat on ikiyi vurmadan az önce bir yürüyüp ne oluyor diye bakayım dedim, Bersicker'in kafesinin önüne geldim bir de ne göreyim! Kafesin parmaklıkları eğilip bükülmüş, kafes de boş! Bütün bildiğim bu kadar."

"Etrafta olayı gören başka biri var mıydı?"

"Bizim bahçıvanlardan biri tam o saatte korodan çıkmış evine gidiyormuş, bahçe duvarından büyük gri bi köpeğin atladığını görmüş. Öyle söylüyor ama ben pek ihtimal vermedim; çünkü eve gidince hanımına da bahsetmemiş, ne zaman ki kurdun kaybolma haberi yayıldı, bütün gece bahçede hayvanı aradık anca o zaman hatırlayabildi. Bana kalırsa o gittiği koro bunun kafasını karıştırmış."

"Peki, Bay Bilder, kurdun nasıl kaçtığıyla ilgili bir fikriniz var mı?"

"Şeyyy, efendim" dedi şüphe uyandıran bir alçak gönüllülükle. "Galiba var ama siz bu fikrime katılır mısınız bilmem."

"Lütfen anlatın. Sizin gibi hayvanlarla bu kadar içli dışlı olmuş bir insanın mutlaka iyi bir tahmini vardır diye düşünüyorum."

"Peki, beyim, o zaman söyliyeyim; kurt kaçtı çünkü bence buradan gitmek istedi."

Thomas ve eşinin bu espriye katıla katıla gülmesinden anladığım kadarıyla daha önce de yapılmış ve üzerine düşünülmüş bir espriydi. Tatlı bir adam olan Thomas'ın üstüne gitsem bir şey elde edemeyeceğimi anlamış olduğum için başka bir yol aradım ve şöyle dedim:

"O zaman Bay Bilder, aldığınız ödülün işe yaradığını görmekteyim, bundan sonra neler olacağını anlattığınız takdirde ikinci ödülü de cebinizde bilin."

Hemen toparlanıp konuy dönerek şöyle dedi:

"Tamam beyim, kusura bakma sana biraz takıldım ama bu kadın göz kırptı bana, devam et der gibi baktı da ondan öyle yaptım."

Yaşlı karısı tiraz ederek, "Hiç de bile!" dedi.

"Ben şöyle düşünüyorum, bu kurt bi yerlerde saklanıyor. Bahçıvanın dediğine bakılırsa kuzeye doğru dörtnala koşuyormuş, hem de attan bile daha hızlı. Ben inanmıyorum buna beyim, ne köpekler ne de kurtlar öyle dörtnala koşmaz, tabiatlarında yok öyle bir şey. Masallarda kurtlar iyi hayvanlardır, sürü hâlinde giderler, kendilerinden korkan bir şeye rastlayınca gürültü patırtı edip peşine düşerler, parçalarlar veya artık ne isterlerse onu yaparlar. Ama Tanrı seni inandırsın, gerçek hayatta kurtlar iyi bir köpeğin çeyreği kadar bile cesur, akıllı veya kavgacı değildir, bayağı basit hayvanlar. Bizimki de kavgaya alışkın değildi, yemeği bile hazır geliyordu. En iyi ihtimal parkın içinde bir yerlerde, korkudan tir tir titriyor, eğer becerebilirse nereden kahvaltı bulacağını düşünüyor bana

kalırsa. Belki de bir kömürlüğe girdi saklandı. İnşallah karanlıkta parlayan yeşil gözlerini gösterip aşçının birini korkutmaz. Yemek bulamazsa aramaya çıkar zaten, şansı yaver giderse bir kasap dükkânı bulur. O da olmadı, asker yavuklusuyla yürüyüşe çıkan bir dadı bebeği arabada unutur, o zaman da bebek nüfusu bir eksilir. Olacağı bu beyim."

Söz verdiğim bahşişi uzatırken birden pencerenin önünde bir şey belirdiğinde Bay Bilder'ın yüzü şaşkınlıktan uzadı.

"Eğer bizim Bersicker kendiliğinden geri dönmediyse Tanrının yardımına muhtacız demektir!" dedikten sonra gidip kapıyı açtığında bu hareket son derece tedbirsiz davrandığını düşündüm. Arada makul bir engel olmadığı sürece bu hayvanın hiç de öyle güzel görünmediğini düşünürüm her zaman, tecrübem bunu doğrulamış oldu.

Ama alışkanlıklar konusunda müdahale edecek bir şey yok. Bay Bilder için de karısı için de bu kurdun köpekten bir farkı yoktu. Zaten hayvan da uysal tabiatıyla sakin sakin karşımda durduğu zaman Kırmızı Başlıklı Kız'ın güvenini kazanmaya çalışan atası kadar usluydu.

Gerçekten trajikomik bir sahneye şahit olduk. Yarım gündür kayıp olmasıyla Londra'da yaşayan bütün çocukları dehşete düşüren kötü kurt pişmanlık içinde karşımda durmuş, evin haylaz oğlu gibi başını okşatıyordu. Tövbekarın vücudunu endişeli endişeli muayene eden yaşlı Bay Bilder işini bitirip şöyl dedi:

"Ah, seni moruk! Hep diyordum bir gün başını belaya sokacaksın diye, değil mi? Bak kafasını her yerinde cam kırıklarından kalma kesikler var. Duvarın üstünden atlamaya çalıştı belli ki. Bu insanlar neden duvarların üstüne cam kırıkları koyar, hiç anlamam. Al işte, bak ne oldu! Gel bakalım Bersicker."

Kurdu alıp kafesine kilitledi, neredeyse semiz bir buzağı kadar büyük bir porsiyon eti önüne koyup durumu rapor etmeye gitti.

Hayvanat bahçesinden kaçan kurt vakasıyla ilgili haberi yazmak üzere ben de oradan ayrıldım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
17 Eylül

Akşam yemeğinden sonra çalışma odamda kitaplarımın başındaydım. Diğer işlerin baskısı, Lucy'ye yaptığımız düzenli ziyaretler vs nedeniyle yarım kalmış işlerimin başına geçmiştim. Birden kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve hastam içeriye daldı, yüzü heyecandan allak bullak olmuştu. Onu bu hâlde görünce beynimden vurulmuşa döndüm çünkü bir hastanın yöneticinin odasına böyle dalması görülmüş şey değildi. Hiç tereddüt etmeden üstüme yürüdü, elinde yemek bıçağı vardı. Tehlikenin farkına varıp masanın ikimizin arasında kalmasına dikkat etmeye çalıştım. Ancak hem benden çok daha hızlı hem de daha güçlü olduğu için daha dengemi sağlayamadan üstüme saldırdı ve sol bileğime derin bir kesik attı. İkinci defa saldırmadan önce sağ kolumun üzerinde doğrulduğumda yerde sırtüstü yattığını gördüm. Bileğim fena kanıyordu, yerde ufak bir kan gölü birikmişti bile. Yerdeki arkadaşın kalkmaya hâli olmadığını anlayınca gözümü üzerinden ayırmaksınızın bileğimi sarmaya çalıştım. Görevliler koşup içeriye girdiklerinde gördüğüm manzaradan ve yaptığı şeyden iğrendim. Karnının üzerine yatmış, yerdeki kanı köpek gibi yalıyordu. Kolayca kontrol altına alındı, hatta görevlilere hiç itiraz etmeden giderken sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu: "Kan hayattır, kan hayattır!"

Daha fazla kan kaybetmemem lazım, zaten son zamanlarda sağlığımı tehlikeye atacak kadar kan verdim. Ayrıca Lucy'nin uzayan hastalığının korkunç aşamalarını hatırlayınca iyice kötü hissediyorum. Bu sıralar her şeye fazla heyecanlanıyorum, çabuk yoruluyorum ve dinlenmem gerek, hem de uzun bir süre. Neyse ki bu gece Van Helsing beni çağırmadı

da uykusuz kalmama gerek olmayacak, bu gece de uyumasaydım perişan olurdum.

Antwerp'teki Van Helsing'den Carfax'taki Seward'a telgraf
(Carfax, Sussex'e gönderilen telgraf ilçe ismi verilmediğinden dolayı yirmi dört saat gecikmeyle ulaşmıştır.)
"*17 Eylül*
Bu akşam Hillingham'a gitmemezlik etme. Bütün gece başında durmasan da sık sık odaya girip çiçeklerin yerinde olup olmadığına bak, çok önemli, sakın ihmal etme. Çok yakında orada olacağım, muhtemelen varır varmaz."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
18 Eylül
Londra'ya gitmek üzere trene gidiyorum. Dün akşam Van Helsing'den gelen telgraf beni çok korkuttu. Bir gece geç kaldım ve daha önceki acı tecrübelerden bir gecede ne çok şeyin değişebileceğini biliyorum. Her şey yolunda da olabilir elbette, ama ya bir şey olduysa? Emin olduğum bir şey varsa üzerimizde bir lanet dolaşıyor ve yapmaya çalıştığımız her şeyi engelliyor. Neyse şu silindiri yanıma alayım da Lucy'nin fonografındaki kaydı tamamlayayım.
Lucy Westenra'nın bıraktığı not

17 Eylül, Gece
Buraya yazdıklarımı okunsun diye açıkta bırakıyorum ki kimsenin benim yüzünden başı derde girmesin. Bu gece olup biten her şeyi harfiyen yazıyorum. Güçsüzlükten ölmek üzereyim, yazmaya hiç hâlim yok ama bunu yazarken ölsem bile yazmam gerek.
Her zamanki gibi Dr. Van Helsing'in söylediğini yerine getirip çiçekleri suladıktan sonra yattım, hemen de uyumuşum.
Pencerenin önündeki kanat çırpma sesiyle uyandım, bu sesler Whitby'de uyurgezer hâlde uçurum kenarına gittiğim-

de Mina'nın beni kurtardığı gece duyduğum seslere benziyordu, sesi duyunca hemen tanıdım. Korkmadım ama keşke Dr. Van Helsing'in söylediği gibi Dr. Seward yan odada olsaydı dedim, hemen yardıma çağırırdım. Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Sonra uyumaktan korktuğum gecelerdeki korku geri geldi, ben de uyanık kalmaya karar verdim. Aksi gibi uyumak istemedikçe uyku daha da bastırdı, yalnızlıktan korktuğum için kapıyı açıp seslendim, 'Orada kimse var mı?' diye. Hiç ses gelmedi. Annemi uyandırmaktan korktuğum için kapıyı tekrar kapattım. Sonra dışarıdan, çalılıkların oradan köpek uluması gibi bir şey duydum, ama köpekten daha vahşi, daha derin uluyordu. Pencerenin önüne gidip dışarı baktım, kanatlarını pencereye çarpıp duran yarasadan başka bir şey göremedim. Çaresiz yatağıma döndüm, ama uyumamaya niyetliydim. O sırada kapı açıldı, annem içeri girdi; beni uyanık görünce geldi yanıma oturdu, merhametle, tatlılıkla benimle konuşmaya başladı:

"Seni merak ettim tatlım, bir gelip bakayım dedim."

Orada otururwhile soğuk alacağından korktuğum için gelip benim yanımda yatmasını istedim. O da kabul etti, yanıma yattı ama sabahlığını çıkarmadı çünkü birazdan kalkıp odasına gideceğini söyledi. Yataktan birbirimize sarılıp yatarken pencerenin önündeki kanat çırpma ve cama vurma sesi yine başladı. Annem bu sesi duyunca hem şaşırdı hem korktu, 'Bu da ne?' diye bağırdı. Onu sakinleştirmeye çalıştım, sonunda başardım da! Ama kalbinin küt küt attığını çok net duyabiliyordum. Biraz sonra o uluma sesi tekrar duyuldu, hemen ardından da cam kırıldı, parçalar odanın her tarafına saçıldı. İçeri giren rüzgârın etkisiyle güneşlik bombe yaptı, kırılan camların arasından çok büyük, avurtları çökmüş gri bir kurdun kafası göründü. Annem korkudan çığlık attı, yatakta doğruldu ve kendisini koruyacak ne varsa hepsine yapıştı. O sırada Van Helsing'in boynumdan çıkarmaması için sıkı sıkı

tembihlediği çiçek kolyesini de çekip aldı. Bir iki saniye öyle durduktan sonra eliyle kurdu işaret etti, boğazından korkunç bir hırıltı çıkararak şimşek çarpmış gibi düştü. Düşerken kafasını alnıma çarptığı için ben de bir iki saniye sersemledim, bütün oda dönmeye başladı. Gözlerimi pencerede sabitlemişken kurdun kafasını geri itmesiyle kırılan camdan içeri toz zerresi büyüklüğünde binlerce şey girdi, seyyahların çölü anlatırken bahsettikleri sam yeli esmişcesine o zerrecikler döne döne havada burgaçlar yaptı. Yerimden kalkmaya çalıştım ama büyülenmiş gibi kalakalmıştım; zavallı anneciğimin kalbi gördüklerine dayanamayarak durmuş, hatta naaşı da çoktan soğumuş ve üstüme yıkılmışken kımıldayamıyordum. Kısa bir süreliğine hiçbir şey hatırlayamadım.

Kendime gelene kadar çok zaman geçmemiş gibiydi ama nasıl geçti bir ben bilirim. Yakınlarda bir yerlerde çan çalıyordu, etraftaki bütün köpekler uluyordu, bizim fundalıktan, muhtemelen de çok yakından bir bülbülün sesi duyuluyordu. Korkudan, üzüntüden o kadar şaşırmış ve afallamış hâldeyken bülbülün sesi annem geri gelmiş de beni avutmaya çalışıyor gibi geldi. Seslerden hizmetçiler de uyanmış olmalı ki çıplak ayak odama doğru gelen sesler duydum. Seslendim, içeri geldiler, etrafı görünce, hele ki yatakta üzerimde yatanı fark ettikleri zaman feryat figan bağırdılar. Pencereden esen rüzgâr yüzünden kapı çarparak kapandı. Ben yataktan çıktıktan sonra annemin naaşını çarşafa sarıp yatağa yatırdılar. Hepsi o kadar korkmuş ve gergindi ki aşağıya inip birer bardak şarap içmelerini söyledim. Kapı bir anlığına açıldı, sonra da çarptı. Korkudan tir tir titreyen hizmetçiler birbirlerine yapışmış hâlde alt kata inince ben de kalan çiçekleri anneciğimin göğsüne koyduğum anda Dr. Van Helsing'in söyledikleri aklıma geldi ama yine de çiçekleri oradan almak içimden gelmedi. *Zaten birazdan nasıl olsa bir hizmetçi yanıma gelecek,* diye düşündüm. Hiçbirinin geri gelmemesine çok şaşırdım. Seslendim, cevap

alamayınca ben de alt kata yemek odasına, onları aramaya indim.

Gördüğüm manzara karşısında az kalsın kalbime inecekti. Dördü birden yerde kolu kanadı kırılmış yatıyor, zar zor nefes alıyorlardı. Şeri karafı masanın üzerinde yarısı dolu hâlde duruyordu durmasına ama ortalıkta garip, keskin bir koku vardı. Kuşkulanınca karafa dikkatlice baktım. Lavdanom kokuyordu. Kafamı kaldırıp büfedeki şişeye baktım, doktorun anneme verdiği şişe boşalmıştı! Şimdi ben ne yapacaktım! Ne yapacağım şimdi! Tekrar yukarıya çıktım, şu anda annemin yanındayım. Onu yalnız bırakamam, birinin ilaçla uyuttuğu dört hizmetçiyi saymazsak koca evde yapayalnızım. Bir ölüyle baş başa! Kırık camdan gelen kurt ulumasını duydukça dışarı çıkmayı aklımdan bile geçiremiyorum.

Pencereden gelen esintiyle o toz zerrecikleri yine havada uçuşuyor, yüzüyor, mavili siyahlı ışıklar saçıyorlar. Ben ne yapacağım? Tanrım beni bu gecenin şerrinden sen koru! Bu yazdıklarımı göğsümde saklayacağım ki tabuta koymadan birisi bulabilsin. Canım anneciğim de gitti! Galiba benim de gitme vaktim geldi. Eğer bu geceden sağ çıkamazsam elveda Arthur. Tanrım yanında olsun, Tanrım ne olur bana yardım et.

on ikinci bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

18 Eylül

Dosdoğru Hillinghama'a gittiğim için erken vardım. Arabayı kapıda bekletip eve giden yolu yürüdüm. Lucy veya annesi uyanmasın diye kapıyı yavaş yavaş çaldım, bir hizmetçi kapıya gelir diye bekledim. Biraz bekleyip kimseyi bulamayınca tekrar kapıyı tıklattım, zili çaldım yine kimse açmadı. Bu saate kadar uyuyan tembel hizmetçilere içimden lanetler yağdırdım, zira saat on olmuştu. Sabırsızlığım giderek arttı, kapıyı defalarca çaldım, vurdum ama hâlâ gelip kimse açmadı. O ana kadar hizmetçilere kusur buluyordum ama birden aklıma korkunç şeyler gelmeye başladı, içim korkuyla doldu. Evdeki bu ıssızlık etrafımızda giderek daralmaya başlayan lanet çemberiyle ilgili olmasındı? Yoksa gelmekte geç kaldığım bu ev bir ölüler evine mi dönmüştü? Lucy'nin hayatı söz konusu olduğunda dakikaların hatta saniyelerin bile çok önemli olduğunu bildiğimden, olur da hastalığı nüksetmiştir korkusuyla evin etrafını dolaşıp açık bir yer var mı diye bakmaya çıktım.

Hiçbir yerden giriş bulamadım. Bütün kapılar ve pencereler sıkı sıkıya kapatılmış, sürgülenmişti. Ne yapacağımı bile-

mez hâlde avluya geri döndüm. Tam o sırada dörtnala sürülen bir atın nal seslerini duydum. Sesler ana giriş kapısında durdu, birkaç saniye sonra Van Helsing'in evi ana yola bağlayan patikada koştuğunu gördüm. Beni görür görmez nefes almadan şunları sordu:

"Sen daha yeni mi geliyorsun? O nasıl peki? Çok mu geç kaldık? Telgrafımı almadın mı?"

O telaşla elimden geldiğince çabuk bir şekilde telgrafın daha bu sabah elime geçtiğini ve bir saniye bile kaybetmeden buraya geldiğimi, kimseye sesimi duyuramadığımı anlattım. Anlattıklarımı dinledikten sonra durdu, şapkasını çıkardı ve son derece ciddi bir tavırla:

"O zaman korkarım çok geç kaldık. Tanrı ne derse o olur!" dedi. Sonra her zaman yaptığı gibi kendini toplayıp devam etti: "Gel. Eğer içeri girecek bir yer bulamıyorsak kendimiz açarız. Sonuçta istediğimiz kadar zamanımız var."

Evin arka tarafına, mutfak penceresinin olduğu yere geçtik. Profesör çantasından bir ameliyat testeresi çıkarıp bana verdikten sonra pencerenin önündeki demir parmaklığı işaret etti. Parmaklıklara saldırdım, kısa bir süre sonra üç tanesini kesmiştim bile. Sonra da uzun, ince bir bıçakla sürgünün kilidini gevşetip pencereyi açtık. Önce Profesör'ün içeri girmesine yardım ettim, sonra da ben girdim. Ne mutfakta ne de hizmetçi odasında kimseler yoktu. En yakın odalardan başlayarak bütün odalara bakmaya başladık, yemek odasına geldiğimizde kepenklerin arasından gelen zayıf ışıktan seçebildiğimiz kadarıyla dört hizmetçi kadının yerde yattığını gördük. Öldüklerini düşündürecek bir durum yoktu, zira hırıldamalarına eşlik eden keskin lavdanom kokusunu duyan hiç kimse böyle bir endişeye kapılmazdı. Van Helsing'le birbirimize baktık, oradan uzaklaşırken şöyle dedi: "Onlarla daha sonra ilgileniriz." Lucy'nin odasına yöneldik. Önce bir iki saniye kapıda durup içeriyi dinledik, ama hiçbir şey duyama-

dık. Bembeyaz kesmiş yüzlerimiz ve titreyen ellerimizle kapıyı yavaşça açarak içeri girdik.

Gördüğümüz şeyi nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. İki kadın yatakta yan yana yatıyordu. Lucy ve annesi. Annesi arka taraftaydı ve üstü çarşafla örtülmüştü. Pencereden esen rüzgâr çarşafın ucunu kaldırmış, annesinin korkudan bembeyaz kesilmiş yüzü ortaya çıkmıştı. Lucy de annesinin yanında bembeyaz ve yorgun yüzüyle yatıyordu. Boynuna taktığı çiçekler bu defa annesinin göğsünde durduğu için boynu çıplak kalmıştı ve daha önce de gördüğümüz iki yara izinin daha da beyazlayıp etrafının pul pul olduğuna tanık olduk. Profesör tek kelime etmeden yatağa eğildi, başı neredeyse Lucy'nin göğsüne değecekti, sonra ani bir hareketle başını çevirerek dinledi, iki ayağının üzerinde zıpladı ve heyecanla seslendi:

"Hâlâ vaktimiz var. Koş, koş. Çabuk brendiyi getir!"

Uçarak alt kata indim, karafı kaptığım gibi yukarı çıkarken bir yandan da aşağıdaki masanın üzerinde bulduğumuz şeri karafının başına gelenler brendinin de başına gelmiş olmasın diye hem kokusunu hem de tadını kontrol ettim. Hizmetçiler hâlâ nefes alıyordu, ama yavaş yavaş kıpırdanmaya başladıkları için narkozun etkisinin azalmaya başladığını düşündüm. Ama orada kalıp durumlarına bakmaktansa yukarıya Van Helsing'in yanına koştum. Brendiyi aldı, dudaklarına, diş etlerine, bileklerine ve avuç içlerine sürdükten sonra bana şöyle dedi:

"Şu an için tek yapabileceğimiz bu. Sen gidip hizmetçileri ayılt. Islak havluyla yüzlerine fiske vur, ama biraz sert ol. Isınsınlar, ateşi yaksınlar ve sıcak banyo yapsınlar. Bu kızcağız da en az yanında yatan kadar soğuk. Herhangi bir tedaviye başlamadan önce ısınması gerek."

Hemen aşağıya indim, kadınlardan üçünü uyandırmakta biraz zorlandım. Dördüncüsü içlerindeki en genciydi ve ilaçtan en fazla o etkilenmişti, ben de kaldırıp kanepeye yatırdım,

uyumaya devam etti. Diğerleri uyanınca önce biraz şaşkınlık geçirdiler ama akılları başlarına gelince hıçkıra hıçkıra ağladılar. Karşılarında biraz katı durdum ve konuşmalarına müsade etmedim. Bir can kaybetmenin zaten yeterince büyük bir felaket olduğunu, ama böyle oyalanırlarsa Bayan Lucy'yi de kaybedebileceğimizi söyledim. Yarı çıplak hâlde bir yandan içlerini çeke çeke ağlarken diğer yandan işlerine koyulup suyu hazır ettiler, ateşi yaktılar. Neyse ki hem mutfaktaki hem de kazanın altındaki ateş henüz sönmemişti de sıcak su ihtiyacımızı hemen karşılayabildik. Lucy'yi küvete taşıdık, bacaklarını ovalarken alt katta kapının çaldığını duyduk. Hizmetçilerden biri fırladı, önce üstüne bir şeyler geçirip kapıyı açmaya gitti. Geri geldiğinde fısıldayarak Bay Holmwood'dan mesaj getirdiğini söyleyen bir beyefendinin geldiğini haber verdi. Kendisine beklemesini, şu anda kimseyi göremeyeceğimizi iletmesini söyledim. Hizmetçi gitti, biz işimize döndük, gelen beyefendiyi tamamen unuttum.

Profesör'ün bu kadar canla başla çalıştığını daha önce hiç görmemiştim. Bir yandan bunun ölüme karşı yaptığımız göğüs göğüse bir çarpışma olduğunu biliyordum, bildiğimi de kendisine bir ara söyledim. Bana verdiği cevaba pek anlam veremedim ama şimdiye kadar yüzünde bu kadar katı bir ifade hiç görmemiştim:

"Mesele sadece bu olsaydı hemen işi gücü bırakıp huzura ermesini izlerdim çünkü ufka baktığımda herhangi bir hayat belirtisi görmüyorum." Bunları söyledikten sonra nasıl yapabildiyse tazelenmiş bir gayretle işine devam etti.

Sıcağın yavaş yavaş etkisini göstermeye başladığını anlıyorduk. Steteskoptan Lucy'nin kalp atışı biraz daha duyulur gibiydi. Ciğerlerinin hareketini artık görebiliyorduk. Küvetten çıkarıp kurulamak için sıcak çarşafın üzerine yuvarlarken Van Helsing ışıldayan yüzüyle bana dönüp şöyle dedi:

"İlk oyunu biz aldık, şah çektik!"

Biz banyodayken hazırlanmış başka bir odaya Lucy'yi götürdük, yatağına yatırdıktan sonra sonra boğazına birkaç damla brendi döktük. O sırada Van Helsing'in Lucy'nin boğazına yumuşak ipek bir mendil sardığını fark ettim. Hâlâ bilinci yerinde değildi, aslında şimdiye kadar onu hiç bu kadar kötü hâlde görmemiştim diyebilirim.

Van Helsing hizmetçilerden birini çağırdı, biz burada yokken yanında oturmasını, gözlerini bir dakika bile üzerinden ayırmamasını tembihledi, sonra başıyla işaret ederek beni odadan dışarı çıkardı.

Merdivenlerden inerken, "Ne yapmamız gerektiği konusunda konuşmamız gerek" dedi. Girişe geldiğimizde yemek odasının kapısını açtı, içeri girdikten sonra kapıyı özenle kapattı. Panjurlar açılmış ama güneşlikler hâlâ kapalıydı, her şey alt sınıftan Britanyalı kadınların sıkı sıkıya uyduğu kurallara göre düzenlenmişti. Oda bu yüzden yarı aydınlıktı ama yine de bu kadar ışık bize yetiyordu. Van Helsing'in disiplinli tutumu yaşadığı kafa karışıklığından olsa gerek, biraz dağılmış gibiydi. Sürekli düşünerek kendine eziyet ettiği her hâlinden belli oluyordu, ben de söze başlamasını bekledim:

"Şimdi ne yapacağız peki? Kimden yardım isteyeceğiz? Yine kan nakli yapmamız gerek, aksi takdirde bu kızcağız en fazla bir saat yaşar. Sen bitkin görünüyorsun, ben de bittim zaten. Hizmetçiler kan vermeyi kabul etseler bile ben pek güvenemiyorum. Damarlarını onun hizmetine sunacak birini nasıl bulacağız?"

"Peki, bana ne dersiniz?"

Odanın diğer ucundaki kanepeden gelen Quincey Morris'in sesini duyunca yüreğime su serpildi. İlk başka Van Helsing odada bu sesi duymaktan hiç hoşlanmamıştı ama kollarımı açıp "Quincey Morris!" diye çığlık atarak ona doğru koşunca Van Helsing'in yüzü yumuşadı, gözlerine memnun bir ifade geldi.

Elini tutarken "Hangi rüzgâr attı seni?" dedim sevinçle.

"Sanırım Art gönderdi" diyerek uzattığı telgrafta şunlar yazıyordu:

"Seward'dan üç gündür haber alamadım, çok meraklandım. Buradan ayrılamıyorum, babamın sağlığında gelişme yok. Lucy'den haber gönder. Gecikme.

HOLMWOOD."

"Galiba tam zamanında geldim. Söylememe gerek yok, ne lazımsa yaparım."

Van Helsing bize doğru ilerledi, Quincey'in elini eline aldı, gözlerinin içine bakarak şöyle dedi:

"Bir kadının başı dertteyken cesur bir erkeğin kanı dünyadaki en iyi şeydir. Siz gerçek bir beyefendisiniz, bundan hiç şüphem yok. Şeytan istediği kadar karşımıza türlü dertler çıkarsın, ihtiyacımız olduğunda Tanrı yardımını esirgemiyor bizden."

O korkunç operasyonu bir kere daha tekrarladık. Ayrıntıları yazmaya gönlüm elvermiyor. Yaşadığı şokun da etkisiyle Lucy'nin kendisini toparlaması daha zor oldu. Vücuduna o kadar kan gitmesine rağmen daha önceki tedavilere nispeten iyileşme pek de çabuk görülmedi. Hayata tutunma mücadelesini görmek de işitmek de korkunçtu. Yine de hem kalbi hem ciğerleri çok daha iyi durumda, Van Helsing'in daha önce de deri altına yaptığı morfin etkisini gösterdi. Baygınlıktan derin uyku hâline geçti. Ben Quincey Morris'le alt kata inerken profesör yanında kaldı, o sırada ben de hizmetçilerden birine para verip dışarıda bekleyen arabacının ödemesini yaptım. Quincey'e bir bardak şarap verip kanepeye yatırdıktan sonra aşçıya mükellef bir kahvaltı hazırlamasını söyledim. Sonra aklıma bir şey geldi, hemen yukarıya Lucy'nin yattığı odaya çıktım. Sessizce odaya girdiğimde Van Helsing'in elinde üzerine bir şeyler yazılmış kâğıtlar gördüm. Yazılanları

okumuş olduğu anlaşılıyordu; çünkü bir elini alnına götürmüş düşünmekteydi. Yüzünde kuşkularından kurtulmuş insana özgü garip bir memnuniyet dalgası geziniyordu. Kâğıdı bana uzatarak sadece şöyle söyledi: "Bu Lucy'yi küvete taşırken göğsünden düştü."

Okuduktan sonra ayağa kalkıp Profesör'e bakarak şöyle dedim: "Tanrı aşkına bu da ne demek oluyor? Bu kız delirmiş miydi, yoksa şimdi mi delirdi? Ya da bu nasıl korkunç bir tehlike?" O kadar şaşırmıştım ki daha fazla bir şey söyleyemedim. Van Helsing elini uzatıp kâğıdı alırken şöyle dedi:

"Şimdi bunu düşünme. Hatta bir süreliğine unutsan daha iyi olur. Çok yakında hepsini anlayacaksın, ama şimdi değil. Sen buraya ne için gelmiştin?" Bu sözlerle tekrar kendi düşüncelerime döndüm.

"Ölüm raporu hakkında konuşmaya gelmiştim. Her şeye kanuna uygun olarak yapmazsak hakkımızda soruşturma açılabilir, o yüzden bir an önce raporu yazmamız gerek. Umarım böyle bir soruşturma yapılmaz, zira zavallı Lucy, başka bir sebepten olmasa bile bu yüzden ölür. Benim, sizin ve Bayan Westenra'ya bakan diğer doktorun da bildiği üzere maktul kalp hastasıydı, o yüzden ölüm sebebini belirten bir rapor yazabiliriz. Şimdi bir an önce bu raporu yazalım, nüfus müdürlüğüne ben götürürüm. Oradan da cenaze işlerine giderim."

"Evet sevgili dostum John. Çok haklısın, ne iyi düşündün! Çok iyi! Düşmanları onu üzse bile Bayan Lucy'nin kendisini seven dostlarının arasında olduğunu bilmesi iyi olacak. Bir değil, iki değil üç kişi damarlarını ona cömertçe açtı, yaşlı adamı saymazsak elbette. Tabii tabii John. Kör değilim ben, şimdi seni daha da çok seviyorum. Haydi gidelim."

Girişte Quincey Morris'le karşılaştım, Arthur'a Bayan Westenra'nın öldüğünü, Lucy'nin de hastalandığını ama şimdi iyileşmekte olduğunu, benim ve Van Helsing'in de yanında bulunduğumuzu bildiren bir telgraf yazmıştı. Nereye gittiği-

mi söyleyince beni aceleyle uğurladı ama tam kapıdan çıkarken şöyle dedi:

"Jack, geri geldiğinde biraz baş başa konuşabilir miyiz?" Cevap olarak başımı salladım ve evden çıktım. Kayıt sırasında bir zorlukla karşılaşmadım, yakındaki cenaze lavezımatçısıyla konuştum, akşamüstü tabut ölçüsü almak ve diğer işlemler için uğrayacağını söyledi.

Döndüğümde Quincey beni bekliyordu. Lucy'ye bakıp yanına geleceğimi söyleyerek yukarı çıktım. Hâlâ uykudaydı, Profesör de yatağın kenarındaki sandalyesinden hiç kalkmamış gibiydi. Elini dudaklarına götürerek yaptığı hareketten anladığıma göre uyanmasını beklediği için olabilecek herhangi bir aksiliği önlemeye çalışıyordu. O zaman ben de aşağıya inip Quincey'le birlikte güneşliklerin hâlâ kapanmamış olduğu kahvaltı odasına geçtim, ne de olsa burası diğer odalardan daha neşeli demeyeyim de, en azından daha az kasvetliydi. Yalnız kaldığımızda bana şöyle dedi:

"Jack Seward, kendimi öne sürmeyi pek sevmem ve buna hakkım olmadığını da biliyorum, bu durum biraz değişik. Sen de biliyorsun ki bu kızı seviyordum ve evlenmek istedim. Bunların hepsi geçmişte kalmış olsa da onun için çok endişeleniyorum. Nesi var diye merak ediyorum. Hollandalı, çok tatlı bir ihtiyar bu arada, sen odaya girdiğinde bir kan nakli *daha* yapacağınızı söyledi, ikiniz de bitkinlikten yerlerde sürünüyorsunuz. Aslında siz doktorların konuşmalarının *mahrem* olduğunu biliyorum, tedaviye ilişkin mahrem meseleleri herkesin bilmemesi gerektiğinin de farkındayım. Ama bunu herkesin bilmesi gerekmiyor, ayrıca ben de olaya bir şekilde dahil olmuş sayılırım, öyle değil mi?"

"Doğru" dedim o da konuşmaya devam etti:

"Anladığım kadarıyla sen ve Van Helsing bugün yaptığımız işlemi daha öncede tekrarladınız, doğru mu?"

"Doğru."

"Ve yine anladığım kadarıyla Art da işin içindeydi. Dört gün önce onu evinde gördüğüm zaman bir garip görünüyordu. Güney Amerika bozkırlarından bu yana bu kadar hızlı çöken bir organizma görmedim; oradayken bir sevgilim vardı, geceleri çimenlerde gezmeye bayılırdı. Oralıların vampir dedikleri dev yarasalardan biri bir gece kızı fena hakladı, öyle oburca saldırmıştı ki damarında kocaman bir delik bırakmıştı. Ayağa kalkmasını sağlayacak kadar çok kan veremeyeceğimiz için yattığı yerde ona kurşun sıkmak zorunda kaldım. Jack, bence hastanın mahremiyetine zarar vermeden bana ilk kan verenin Arthur olup olmadığını söyleyebilirsin. O muydu?" Adamcağızın konuşurken ne kadar gerildiğini görebiliyordum. Bir yandan sevdiği kadının başına gelenleri anlatırken çektiği işkence, diğer yandan olan bitenin ne olduğunu anlayamamak acısını artırıyordu. İçinin kan ağlamasına sebep olan bu olay içindeki adamı öldürmüştü, yine de olanca soyluluğuyla ayakta durmaya çalışıyordu. Cevap vermeden önce durup düşündüm; çünkü profesör olaları kimseye anlatmamak konusunda kesin kararlıydı. Ama hem bu kadar çok şey bilen hem de isabetli bir tahminde bulunan bu adama cevap vermemek çok anlamlı gelmemişti. O yüzden ben de cevapladım: "Evet, oydu."

"Peki, bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Yaklaşık on gündür."

"On gün! O zaman hepimizin sevdiği bu minik varlık bu kadar süre içinde dört güçlü kuvvetli adamın kanını damarlarına aldı yani? Peki, bu vücut bu kadar kanı kaldırmaz ki!" dedikten sonra biraz daha sokulup öfkeyle fısıldadı: "Kim aldı bu kadar kanı?"

Bilmiyorum anlamında başımı sallayıp, "İşte bütün mesele burada düğümleniyor" dedim. Van Helsing konu buraya gelince öfkeden deliriyor, bense aklımı yitirmek üzereyim. Hiçbir şey düşünemiyorum. Lucy'nin doğru düzgün gözetim altında tutulmasını önleyen ve kontrolümüz dışında gelişen

bir sürü aksaklık oldu, ama bir daha olmayacak. İkimiz o iyileşene ya da hepimiz hastalanana kadar buradayız" dediğim zaman Quincey elini uzatıp şöyle dedi: "Artık ben de varım, sen ya da Hollandalı bana ne görev verirseniz yaparım."

O gün öğleden sonra Lucy'nin uyanır uyanmaz yaptığı ilk iş göğsünü yoklamak oldu, Van Helsing'in okumam için bana verdiği kâğıdı orada bulmasına çok şaşırdım. Meğer ihtiyatlı Profesör'üm uyandığında telaşlanmasın diye kâğıdı özenle aldığı yere geri bırakmış. Gözleri bizi bulduğunda memnuniyetle ışıldadı. Sonra nerede olduğunu anlamaya çalışıp etrafına bakınırken ürperdi, bir haykırış kopardı ve o minicik ellerini solgun yüzüne koydu. Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk, annesinin öldüğünü tam anlamıyla hatırlamıştı, biz de onu teselli etmeye çalıştık. Gösterdiğimiz yakın ilgi sayesinde şüphesiz bir rahatlama gelmişti, ama dalgın, üzgün bir hâlde uzun uzun ve sessiz sessiz ağlamasının önüne geçemedik. İsterse birimizin ya da her ikimizin de istediği kadar yanında kalabileceğini söylediğimizde biraz rahat nefes aldı. Akşamüstü yine uykuya daldı. Tam o sırada çok garip bir şey oldu. Uykusunda göğsündeki kâğıdı çıkardı ve ortadan ikiye yırttı. Van Helsing yanına gidip kâğıdı elinden aldı ama o sanki kâğıt elindeymiş gibi yırtma hareketini yapmaya devam etti, en sonunda hayali kâğıtları ortaya saçmak istercesine ellerini havaya kaldırıp açtı. Van Helsing'e baktığımda çatılmış kaşlarıyla epey şaşırmış görünüyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

19 Eylül

Bütün gece kesik kesik uyudu, bazen uyumaya korktu, tedirgin uyuduğu için zayıf düştü. Profesörle nöbetleşe bekledik, bir saniye bile başından ayrılmadık. Quincey Morris hiçbir şey söylemedi ama eminim bütün gece evin içinde dolaşıp durmuştur.

doğduğunda ilk ışıklar Lucy'yi tarayıp gecenin haramını gösterdi. Başını bile zorlukla döndürebiliyordu, yediği azıcık yemek de gücünü toplamasına yetmemişti. Uyuduğu zamanlarda Van Helsing'le bakıp geçirdiği değişimi fark ediyorduk. Uyurken çelimsiz hâline rağmen daha güçlü gibiydi, nefes alıp verişi daha rahattı, açık ağzından görünen solgun ve çekilmiş diş etleri dişlerini daha uzun ve sivri gösteriyordu. Uyandığındaysa kendini topladığı için bakışlarındaki yumuşaklık ifadesi değişmişti ama bu da uzun sürmüyordu. Öğleden sonra Arthur'u görmek istedi, biz de telgraf çektik. İstasyonda karşılamaya Quincey gitti.

Geldiğinde saat neredeyse altı olmuştu, güneş yusyuvarlak batarken ılık havada kızıl ışılar odaya dolup solgun yanaklarına renk verdi. Onu gördüğünde Arthur'un boğazında bir şey düğümlenmiş gibiydi, hiçbirimiz konuşamadık. İlerleyen saatlerde kısa uyku nöbetlerine karışan komaya girer gibi uyku hâllerinden dolayı konuşma aralıkları giderek kısaldı. Yine de Arthur'un varlığı üzerinde olumlu etki yapmışa benziyordu; kendini biraz daha topladı, gelişinden bu yana biraz daha canlı konuşmaya başladı. Bunun üzerine Arthur da kendini toparladı, elinden geldiğince neşeli konuşmaya başladı, kısacası herkes elinden geleni yapıyordu.

Saat neredeyse bir olmuştu, Van Helsing ve ben Lucy'nin yanında oturuyorduk. On beş dakika içinde onları yalnız bıraktım, şimdi bu yazdılarımı Lucy'nin fonografına geçiyorum. Saat altıya kadar dinlenmeye çalışacaklar. Yarından itibaren bu nöbetlerimizin sona ereceğinden çok korkuyorum, kızcağız kendini bir türlü toparlayamıyor. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya mektup. (Kendisi bu mektubu açmadı.)

"17 Eylül

Canım Lucy,

Senden haber almayalı yıllar olmuş gibi geliyor, aslında en son yazdığımdan beri demeliyim. Yazacaklarımı okuduğun zaman beni affedeceğinden eminim. Neyse, kocamı geri getirdim, Exeter'e vardığımızda bizi bir atlı araba bekliyordu, arabanın içinde de gut nöbeti geçirdiğini düşündüğüm Bay Hawkins vardı. Bizi alıp evine götürdü, hazırlattığı şık ve rahat odalarında misafir etti, akşam yemeğimizi yedikten sonra şöyle dedi:

"Dostlarım, sağlığınıza ve refahınıza kadeh kaldırıyorum, umarım her şey gönlünüzce olur. İkinizi de çocukluğunuzdan beri tanırım, büyüdüğünüzü sevgiyle ve gururla izledim. Şimdi de sizden burayı yuva bilip benimle yaşamınızı istiyorum." Lucy'ciğim, Jonathan'la bu ihtiyar adamcağız el ele tutuşunca ağladım. Çok, ama çok mutlu bir akşamdı.

Böylece biz de bu şahane eve yerleştik; hem yatak odamdan hem de çalışma odasından katedralin avlusundaki karaağaçların kocaman siyah gövdelerinin katedralin sarı zemini üzerine yansıdığını görebiliyorum, ağaçlara konan kargalar bütün gün gaklayıp duruyorlar, gevezeliklerinin, dedikodularının gün boyu sürmesi yüzünden kargalarla insanları birbirlerine benzetiyorum. Söylememe bile gerek yok, bütün gün ev işleri, düzenlemelerle uğraşıp duruyorum. Jonathan'la Bay Hawkins de bütün gün çalışıyorlar, Jonathan şimdi ortak olduğu için Bay Hawkins ona müşterilerle ilgili her şeyi anlatıyor.

Anneciğin ne yapıyor? Keşke bir iki günlüğüne bile olsa gelip seni görebilsem sevgili arkadaşım, ama omzuma binmiş bu kadar yük varken gözüm kesmiyor, hem Jonathan'ın hâlâ bakıma ihtiyacı var. Kurumuş vücudu yeni yeni et bağlamaya başladı, hastalıktan o kadar zayıf düşmüştü ki şimdi bile arada uykusundan aniden uyanıp tir tir titremeye başlıyor, dil döküp sakinleştirene kadar epey zaman geçiyor. Çok şükür bu nöbetler giderek seyrekleşmeye başladı, umarım yakın zamanda

tamamen kaybolur. Benden haberler bu kadar, sende ne var ne yok? Ne zaman evleneceksiniz, düğün nerede olacak, nikahınızı kim kıyacak, ne giyeceksin, büyük bir düğün mü olacak yoksa aile arasında mı kutlayacaksınız? Lütfen hepsini yaz bana canım, biliyorsun ki seninle ilgili her şey benim için çok önemli. Jonathan 'saygılarını' iletmemi istiyor ama bence Hawkins & Harker firmasının küçük ortağına pek de yakışmadı. Jonathan beni seviyor, sen de seviyorsun, ben de seni sevmek fiilinin her kipiyle ve şekliyle sevdiğime göre Jonathan 'sevgilerini' yolluyor diyorum. Canım arkadaşım, görüşmek üzere, dualarım seninle.

Daima arkadaşın, MINA HARKER."

Tıp Doktoru, Kraliyet Cerrahlar Koleji Üyesi, Kraliyet Tıp Fakültesi Mezunu ve vs vs Patrick Hennessey'den Tıp Doktoru John Seward'a gönderilen rapor

"20 Eylül

Sayın bayım,

İstekleriniz doğrultusunda sorumluluğum altındaki bütün konularla ilgili raporum ekte. Renfield adlı hastayla ilgili gelişmeler var. Sonu felaketle bitmesi pek mümkün bir kriz daha geçirdi, neyse ki şans eseri üzücü bir sonuçla karşılaşmadık. Bugün öğleden sonra bir nakliye şirketinin aracı içinde iki kişiyle birlikte bizim bahçenin içinde bulunan ve hastamızın daha önce iki defa kaçma teşebbüsünde bulunduğu eve geldi. Adamlar yabancı oldukları için evin önünde durup kapıcıya yol sordular. Öğle yemeğinden sonra sigaramı içmek için çalışma odasına çıkmıştım, adamlardan birinin eve yaklaştığını pencereden gördüm. Renfield'ın penceresinin önünden geçerken hastamız içeriden bağırıp çağırmaya, ağzına gelen bütün hakaretleri etmee başladı. Gayet düzgün birine benzeyen yabancıysa, "Kapa çeneni pis ağızlı dilenci"

demekle yetindi. Bunun üzerine hastamız yabancıyı suçlamaya başladı, sözde kendisini soymuş, öldürmek istiyormuş, böyle bir şey yapmaya kalkışırsa elinden geleni yapıp ona engel olacağını söyledi. Pencereden başımı uzatıp adama 'aldırış etme' anlamında işaret edince sakinleşti, binaya baktı, buranın ne olduğunu anlayınca da başını sallayıp şöyle dedi: "Tanrı yardımcınız olsun bayım, böyle lanet olası bir tımarhaneden bana edilen laflarla moralimi bozacak değilim. Böyle bir hayvanla aynı yerde yaşamak zorunda kaldığınız için size de yöneticinize de yazık.' Sonra kibar kibar yolu sordu, ben de boş evin kapısını gösterdim. Adam giderken hastamız arkasından hakaretler, lanetler, küfürler etmeye devam etti. Aşağıya inip neden bu kadar öfkelendiği anlamak istedim, zira şimdiye kadar hiç tanık olmadığım bu şiddetli nöbete kadar genellikle son derece medeni davrandığını gözlemlemiştim. Aşağıya indiğimde onu kendi hâlinde, neşe içinde görünce gözlerime inanamadım. Deminki davranışının sebebini sorduğum zaman sakin sakin ne demek istediğimi sordu, olan bitenden haberi yokmuş gibi yapıp beni de buna inandırmak istedi. Böyle söylediğim için beni bağışlayın ama açıkgözlük etmeye kalkışmasından yarım saat sonra yine bir olay patlak verdi. Bu defa odasındaki camı kırıp kaçmış, caddeye doğru koşuyordu. Görevlileri yardıma çağırıp ben de peşinden koşmaya başladım çünkü birilerine kötülük etmesinden korktum. Deminki arabanın içi tahta kutulardan oluşan yüküyle yokuştan aşağı geldiğini gördüğüm zaman korkmakta haklı olduğum ortaya çıktı. Kan ter içinde kalmış hâlleriyle adamlar sıkı bir antrenmandan çıkmış gibiydiler. Daha ben yanına varamadan hasta arabanın üstündeki adamlardan birini tutup kendine çekti, başını yere vurmaya başladı. Eğer tam zamanında yetişmeseydim adamcağızı oracıkta öldürecekti. Bunu gören diğer adam arabadan atladı, elindeki kamçının kalın sapıyla kafasına fena bir darbe indirdi. Bu kadar şiddetli darbeye rağmen hasta bana mısın demeden saldırıya karşılık verdi,

adamın ensesine yapıştı. Üçümüzle birden dövüşüyor, bizi kedi yavrusu gibi oradan oraya fırlatıyordu. Bildiğiniz gibi hafif sıklet biri değilim, diğer adamlar da epey irikıyımdı. İlk başta sessiz sedasız dövüşüyordu ama biz üstün gelmeye başlayıp görevliler deli gömleğini üstüne attıkları zaman, "Onlara günlerini göstereceğim! Benim olanı benden alamazlar! Beni asla öldüremeyecekler! Ustam ve efendim için savaşacağım!" gibi saçma sapan laflar edip bağırmaya başladı. Güç bela kliniğe getirip yastıklı odaya soktuk. Görevlilerden Hardy'nin bir parmağı kırıldı. Şu anda her şey yolunda, o da iyileşmeye başladı.

Nakliyeciler ilk başta zararlarını tazmin edeceklerine dair tehditler savurdular, kanuni bütün cezaları üzerimize yağdıracaklarına yemin ettiler. Çelimsiz bir delinin hakladığı iki adamın tehditlerini biraz da bu yenilginin dolaylı özrü olarak gördüm. O kadar ağır kutuları taşımaktan bitap düşmüş olmasalarmış adamın işini iki dakikada bitireceklerini söylediler. Yenilmelerinin bir sebebinin de tozlu ortamda çalışmaktan dolayı çok susamış olmalarını ama çalıştıkların yerin etrafında gidebilecekleri herhangi bir eğlence mekânı olmamasından kaynaklandığını söylediler. Niyetlerini anlar anlamaz her ikisine de içinde bol alkol bulunan su verdim, kendilerini kral gibi hissettirip yenilgiyi atlatmalarına yardımcı oldum. Başka bir zaman ihtiyacım olursa sırf birbirimizi görmek için bu deliden beter biri bile olsa geleceklerine yemin ettiler. Bir gün lazım olur diye adlarını, adreslerini aldım:Dudding Rents'ten Jack Smollet, King George's Yolu, Great Walworth ile Thomas Snelling, Peter Farley Yolu, Guide Court, Bethnal Green. İkisi de Orange Master's Yard, Soho adresinde bulunan Harris & Oğulları Nakliye ve Kargo şirketinde çalışıyorlar

Burada dikkate değer bir şey olduğu zaman size rapor yazacağım. Acil bir durum olursa da telgraf çekeceğim.

Samimi dostunuz, PATRICK HENNESSEY."

Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya mektup. (Alıcı tarafından açılmadı.)

"18 Eylül

Canım Lucy'ciğim,

Burada çok üzücü bir şey oldu, Bay Hawkins birdenbire öldü. Bazıları bunun bizim için o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünüyor, ama son zamanlarda kendisini o kadar sevmiştik ki babamız ölmüş gibi olduk. Ben ne annemi ne de babamı tanımamıştım zaten, o yüzden bu adamcağızın ölümü benim için büyük bir darbe oldu. Jonathan da çok üzgün. Onun üzüntüsü hayatı boyunca kendisine dostluk göstermiş, kendi oğlu gibi sevmiş, bizim gibi mutevazı insanların hayal bile edemeyeceği bir miras bırakmış bir insanı kaybetmenin verdiği derin acının ötesinde. Söylediğine göre omuzlarına şimdi yüklenecek olan sorumluluk Jonathan'ı çok endişelendiriyormuş. Kendinden kuşku duymaya başladı. Onu neşelendirmeye çalışıyorum, ona inandığımı söyledikçe o da kendine güvenmeye başlıyor. Ama yine de yaşadığı büyük şokun etkisinden hâlâ kurtulamadı. Onun gibi tatlı, basit, asil ve güçlü tabiatlı ve bu özelliği sayesinde birkaç yıl zarfında katiplikten patronluğa yükselen birinin gücünün kaynağı olarak gördüğü kişiyi kaybetmekten aldığı yarayı tahmin edersin. Mutluluğunun zirvesindeyken seni dertlerimle üzdüğüm için beni affet arkadaşım, ama Lucy'ciğim Jonathan'a karşı gösterdiğim cesur ve neşeli yüzümün bende yarattığı gerginliği birisine anlatmam lazım, buralarda da güvenebileceğim kimseler yok. Ben çok korksam da iki gün sonra Londra'ya gelmek zorundayız çünkü Bay Hawkins vasiyetinde babasının yanına gömülmek istediğini yazmış, hiçbir akrabası olmadığı için yasını Jonathan tutacak. Gelmişken birkaç dakikalığına bile olsa kaçıp sana gelmek istiyorum. Rahatsızlık verdiğim için beni affet. Bütün dualarım seninle.

Seni seven MINA HARKER."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
20 Eylül

Bu gece bu deftere yazmamın tek sebebi alışkanlık ve kararlılık. Şu anda acınacak hâldeyim, moralim çok bozuk, dünyadan da içinde olan her şeyden de midem bulanıyor, hayattan da. Şu anda ölüm meleği kanatlarını açıp gelse kılım bile kıpırdamaz. Zaten son zamanlarda o zalim kanatlarını çırpmaktan yorulmadı bir türlü, önce Lucy'nin annesi, sonra Arthur'un babası, şimdi de... Neyse bari doğru düzgün yazayım.

Vakti geldiğinde Van Helsing'den Lucy nöbetini devralmıştım. Arthur'un biraz dinlenmesini istedik ama o ilk başta ısrar etti. Gündüz kendisinden yardım isteyeceğimizi, hepimiz birden yorulursak Lucy'ye gün içinde destek olamayacağımızı söyleyince ikna oldu. Van Helsing çok şefkatli davrandı: "Gel evladım" dedi, "şimdi benimle gel. Hastasın, zayıf düştün, üzüldün, bir dolu acı çektin, bir de omuzlarında hepimizin bildiği bir yük var. Şimdi yalnız kalmaman gerek, yalnız kalırsan zihnine bir dolu telaş ve korku üşüşecek. Çalışma odasına geçelim, şömine yanıyor, iki kanepe var. Birinde sen yatarsın diğerinde de ben, birbirimizin hâlinden anlarız, konuşmasak da hatta uyusak bile bunu hissederiz." Arthur giderken arkasına dönüp Lucy'nin yattığı patiska çarşaftan daha solgun yüzüne bir daha baktı. Lucy kıpırtısız yatarken ben de etrafa göz gezdirip her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Profesör diğer odalara taşıdığı gibi bu odaya da getirdiği sarımsakları pencere pervazlarına, Lucy'nin boynuna, Lucy'nin sürekli elinde tutmasını istediği ipek mendilin içine koymuştu, odanın her yerini bu çiçeklerin kokusu sarmıştı. Uyurken hırlamaya başlayan Lucy'nin yüzü açık kalan ağzından görünen kanı çekilmiş diş etlerinden dolayı her zamankinden daha kötü görünüyordu. Perdelerin arasından içeri giren belli belirsiz loşlukta dişleri sabaha oranla uzamış ve sivrileşmiş gibiydi. Özellikle köpek dişleri ışığın da etki-

siyle diğerlerinden daha uzun ve sivri göründü. Yatağın yanına oturdum, uykusunda huzursuz huzursuz dönüp durdu. Aynı anda pencere tarafından belli belirsiz bir tıklama ve kanat çırpma sesi geldi. Usulca pencereye doğru gittim, güneşliğin arasından dışarıya bakmaya çalıştım. Dolunay olduğu için gürültünün sebebi olan ve döne döne uçan devasa yarasayı gördüm, loş olmasına rağmen ışığa gelen yarasa her defasında kanatlarını pencereye çarpıyordu. Yatağın yanındaki yerime döndüğüm zaman Lucy'nin döndüğünü ve boynundaki çiçeklerin kaydığını fark ettim, çiçekleri eski yerine koydum, oturup Lucy'yi izlemeye devam ettim.

Birazdan uyandığında Van Helsing'in hazırlattığı yemekten yedirdim. Çok az yedi, zaten yerken bayılmak üzere gibiydi. Yaşamak için mücadele etmeye hiç kuvveti kalmadığı dikkatimi çekti, o yüzden hastalığı daha hızlı ilerliyordu. Bilincini toparlar toparlamaz sarımsakları kendisine yaklaştırmasına şaşırdım. Uykuyla baygınlık arası bir hâlde yatıp hırıldarken sarımsakları kendinden uzaklaştırması gerçekten çok garipti, ama uyanır uyanmaz can havliyle tutup bedeninin üzerine getiriyordu. Bu konuda yanılmış olmam mümkün değil, uzun saatler boyunca kendisini gözlediğim süre içinde çok defa uyuyup uyanmasına şahit oldum.

Saat altıda Van Helsing nöbeti benden devralmaya geldi. Uykuya dalmış olan Arthur'u uyandırmaya kıyamayıp kendisi gelmişti. Lucy'nin yüzünü gördüğü zaman tıslayarak nefes aldığını duydum, sonra dönüp keskin bir fısıltıyla şöyle dedi: "Güneşliği aç, ışık görmek istiyorum!" Sonra eğildi, yüzünü neredeyse Lucy'nin yüzüne değecek kadar yaklaştırdı ve dikkatlice Lucy'yi muayene etti. Çiçekleri kenara çekti, boynundaki ipek mendili kaldırdı. Bu hareketi yapar yapmaz bir adım geri çekildi, o sırada ağzından yine "Mein Gott!" cümlesi çıkarken boğulacak gibiydi. Bunun üzerine eğilip ben de baktım ve garip bir şekilde ürperdim.

Boğazındaki yara izleri tamamen kaybolmuştu.

Van Helsing tam beş dakika boyunca ayakta dikilip Lucy'ye baktı, yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Sonra bana dönüp sakin sakin:

"Ölmek üzere. Artık pek zamanı kalmadı. Ama uykusunda ölmesiyle bilinci yerinde ölmesi arasında çok büyük bir fark olacak. Zavallı delikanlıyı uyandır da gelip son defa görsün, bir şey olursa ona haber vereceğimize söz verdik, o da güvendi bize..."

Yemek odasına gidip uyandırdım. İlk anda sersemledi, panjurun arasından gün ışığını görünce çok geç kaldığını zannedip korktu. Lucy'nin hâlâ uyuduğunu söyleyip rahatlattıktan sonra mümkün olabildiğince temkinli bir şekilde benim de Van Helsing'in de artık sona yaklaştığını düşündüğümüzü söyledim. Elleriyle yüzünü örttü, kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöktü bir müddet başı ellerinin arasına gömülü, omuzları kederle sarsılarak dua etti. Elinden tutup ayağa kaldırdım, "Gel" dedim, "sevgili dostum şimdi bütün cesaretini toplaman lazım, onun işini kolaylaştırmak için hiç olmazsa."

Lucy'nin odasına geldiğimizde Van Helsing her zamanki ileri görüşlülüğüyle odayı toplamış, mümkün olduğunca odayı güzelleştirmeye çalışmıştı. Lucy'nin saçlarını bile fırçalamıştı, altın sarısı bukleler yastığın üzerinde parlıyordu. İçeri girdiğimizde gözlerini açtı, Arthur'u gördü, sessiz sessiz fısıldayarak:

"Arthur! Aşkım, ne iyi ettin de geldin" dedi. Tam öpmek için yatağa doğru eğilirken Van Helsing bir baş hareketiyle onu durdurdu, "Hayır" diye fısıldadı. "Daha değil, elini tut, bu ona daha iyi gelir."

Arthur elini tutup yatağın yanına diz çöktüğünde Lucy güzel hatlarını ortaya çıkarak melek gibi bakışlarıyla ona baktı. Sonra yavaş yavaş gözleri kapandı ve uykuya daldı. Bir süre hafif hafif içini çekti, sonra yorgun bir çocuk gibi nefes alıp vermeye başladı.

Geceleyin birdenbire bir değişiklik gözledim. Nefesi hırıltılı bir hal aldı, ağzı açıldı, solgun diş etleri iyice çekildi, bu sırada dişleri her zamankinden daha fazla sivrileşip uzadı. Uyurgezer gibi bir hâle geçip bilinçsiz bir hâlde gözlerini açtı, şimdi gözlerine boş ama sert bir bakış yerleşmişti. O ana kadar onun ağzından hiç duymadığım yumuşak ve şehvetli bir tonda şöyle dedi:

"Arthur! Aşkım ne iyi ettin de geldin! Öp beni!" Bu sözler üzerine Arthur Lucy'yi öpmek için istekle üzerine doğru eğildi. Tam o anda benim gibi o ses tonuna çok şaşırmış olan Van Helsing Arthur'un üzerine atıldı, iki eliyle boynundan tutup geri çekti, kendisinden hiç beklenmedik bir kuvvetle Arthur'u odanın diğer ucuna fırlattı.

"Kendine bunu yapma!" dedi; "ne kendin için ne de onun yaşayan ruhu için!" Sonra da ikisinin arasında körfezdeki arslan heykeli gibi dikildi.

Arthur o kadar şaşırmıştı ki bir an ne diyeceğini bilemedi, ilk hissettiği dürtüyle karşılık verecek gibi olduysa da durumu ve nerede olduğunu fark edip sessizleşip bekledi.

Ben de Van Helsing gibi gözlerimi Lucy'ye dikmiştim, yüzünden bir öfke dalgasının geçtiğini ikimiz de gördük, keskin dişleri birbirine çarptı. Sonra gözleri kapandı ve derin derin nefes almaya başladı.

Hemen ardından gözlerini açtığında eskisi gibi yumuşak yumuşak bakıyordu, minik solgun eliyle Van Helsing'in kocaman kahverengi elini tuttu, kendine doğru çekti ve öptü. Zar zor duyulan ve anlatılamayacak kadar acınaklı tonda, "Gerçek dostum" dedi, "benim de, onun da gerçek dostu! N'olur onu koru; ancak öyle rahat ederim!"

Büyük bir ciddiyetle, "Yemin ederim!" dedikten sonra yemin eden biri gibi ciddiyetle elini havaya kaldırarak yatağın yanında diz çöktü. Sonra Arthur'a dönüp dedi ki: "Gel evladım, elini tut alnından bir defa öp."

Dudakları değil ama gözleri buluştu, sonra da ayrıldılar.

Lucy'nin gözleri kapanınca hastayı dikkatle izlemekte olan Van Helsing Arthur'u kolundan tutup oradan uzaklaştırdı.

Lucy hırıltılı bir nefes daha aldıktan sonra her şey bitti.

Van Helsing, "Her şey bitti" dedi. "Öldü!"

Arthur'un koluna girip onu çalışma odasına götürdüm, oturdu, elleriyle yüzünü kapadı, hıçkıra hıçkıra ağladığını görünce benim de içim parçalandı.

Odaya geri döndüğümde Van Helsing zavallı Lucy'ye bakıyordu, ama yüzündeki ifade hiç görmediğim kadar sertti. Lucy'nin bedeninde bir değişiklik olmuştu. Ölüm güzelliğinin birazını geri vermişti, kaşları, yanakları eski sağlıklı hâlini andırır gibiydi, hatta dudakları bile deminki ölü renginden daha iyiydi. Sanki artık kalbin çalışmasına yaramayacak olan kan ölümün zulmünü mümkün olduğu kadar azaltmak ister gibiydi.

"Uyurken öldüğünü sandık, Öldüğünde de uyuduğunu."*

Van Helsing'in yanına gidip dedim ki:

"Ah, zavallı kızcağız, nihayet ruhu huzur buldu. Buraya kadarmış!"

Bana döndü, haşmetli bir ciddiyetle şöyle dedi:

"Keşke öyle olsaydı, keşke. Bu daha başlangıç!"

Ne demek istediğini sorduğum zaman sadece kafasını salladı ve şöyle cevap verdi:

"Artık hiçbir şey yapamayız. Bekleyip göreceğiz."

---

* Thomas Hood'un *Ölüm Döşeği* adlı şiirinden alıntı. (ç.n.)

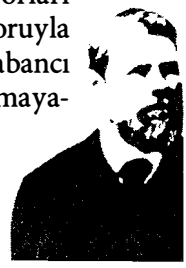
on üçüncü bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
Devam

Cenaze töreninin bir sonraki gün yapılmasına karar verildi, böylece Lucy ve annesi beraber gömülecekti. Bütün o acı veren resmi işlerin peşinde ben koşturdum, son derece zarif bir insan olan cenaze işleri görevlisinin personeli de kendisi gibi son derece saygılı ve naziklikten mustaripti veya böyle bir huyları vardı. Mevta için son hazırlıkları yapan kadın bile ölünün odasından çıkarken gizli saklı, biraz da arkadaşına sır verir gibi şöyle dedi:

"Çok güzel bir ceset olmuş bayım. Onun son hizmetini yapmak bizim için bir ayrıcalık. İşletmemizin itibarını artıracağını söylersek abartmış olmayız!"

Van Helsing'in olan biteni yakından izlediğini fark etmiştim. Muhtemelen evdeki işlerin o anda pek düzensiz olmasından dolayı kendini sorumlu hissetmişti. Etrafta hiçbir akraba yoktu, Arthur ertesi gün babası için yapılacak cenaze törenine gitmişti, biz de cenazeye kimin çağrılacağından habersizdik. Bu şartlar altında Van Helsing ve ben raporları kontrol etmek gibi işleri üstlendik. Lucy'nin ölüm raporuyla bizzat ilgilenmek konusunda ısrar etmesi üzerine bir yabancı olduğu için İngiliz yasalarının gerekliliklerine aşina olmaya-

bileceğinden ve gereksiz sorunlarla uğraşma ihtimalinden korktuğum için ısrarının nedenini sordum. Bana şöyle cevap verdi:

"Biliyorum, biliyorum. Benim sadece doktor olmadığımı, avukat da olduğumu unuttun sanırım. Ama bunun sadece kanuni işlerle alakası yok. Adli tabibi buraya getirmediğimizde bunu biliyordun. Ama şimdi bu işi ben üstlenmeliyim. Belki başka belgeler de vardır, mesela bunun gibi."

Bunları söylerken bir yandan da not defterinin arasından Lucy'nin göğsünde sakladığı ve uykusunda yırttığı kâğıdı çıkardı.

"Bayan Westenra'nın avukatına verilebilecek belgeleri bulduğun zaman hepsini mühürle ve hemen bu gece mektup yaz. Ben bu gece buraya ve Bayan Lucy'nin eski odasına göz kulak olup gerekli belgeleri arayacağım. Yazdıklarının yabancıların eline geçmesi iyi olmaz."

Söyleneni yaptım, yarım saat içinde Bayan Westenra'nın avukatının adresini bulup mektubu yazdım. Zavallı kadıncağızın bütün evrakı düzenlenmişti bile; defin işleminin nerede yapılacağı çok açık yönergelerle belirtilmişti. Tam mektubu mühürleyecekken Van Helsing'in odaya girdi ve beni çok şaşırtan şu sözleri söyledi:

"Sana yardım etmemi ister misin dostum? Şu anda işim yok, elimden geldiğince sana yardımcı olmak istiyorum."

Ben de şöyle cevap verdim: "Aradığınız şeyi buldunuz mu?"

"Özel bir şey aramıyordum. Sadece bazı şeyleri bularım diye umuyordum ki buldum da. Birkaç mektup, bazı notlar ve yeni tutulmaya başlanmış bir günlük var. Bunları buldum ama şimdilik bunlardan kimseye bahsetmeyelim. Yarın akşam şu adamcağızla görüştükten ve onayını aldıktan sonra bazılarını kullanacağım."

Elindeki işi bitirdikten sonra şöyle dedi:

"John, sevgili dostum, bence artık uyumalıyız. Sen de ben de uyuyup dinlenelim de güç toplayalım. Yarın yapacak çok

işimiz var, ama bu akşam yapacak bir şeyimiz kalmadı. Ne yazık ki!"

Yatmadan once zavallı Lucy'ye bakmaya gittik. Cenaze şirketi işini çok iyi yapmış, odayı bir tür mabete çevirmişti. Güzelim beyaz çiçekler ölümün iğrençliğini elden geldiğince azaltmaya çalışır gibiydi. Mevtanın sarıldığı beyaz çarşafın ucuyla yüzünü kapamışlardı. Profesör yatağa eğildi çarşafı açtı, ikimiz de cansız yatan güzelliğe baktık, mum alevlerinin ışığı bu güzelliği görmemize yetiyordu. Ölmesiyle birlikte Lucy'nin yüzüne eski güzelliği geri gelmişti, aradan geçen saatler "çürümenin imha eden parmakları" yerine hayatın güzelliğini getirmişti, neden sonra bir cesede baktığımı hatırlayınca gördüklerime inanamadım.

Profesör'ün yüzüne yine o ağırbaşlı ciddi bakış gelip yerleşmişti. Onu benim kadar sevmediğini biliyorum, o yüzden gözündeki yaşlara pek anlam veremedim. "Ben dönene kadar burada kal" diyerek çıktı. Geri geldiğinde koridordaki henüz açılmamış kutunun içinden aldığı yabani sarımsak çiçeklerini yatağın üzerinde duran diğer çiçeklerin yanına serpti. Sonra gömleğinin içinde duran kolyenin ucundaki altın haçı çıkardı, ağzının üzerine koydu. Çarşafı tekrar yüzüne örttü ve çıktı.

Kendi odama geçmiş üstümü çıkarırken kapıyı tıklattı, içeri girer girmez de konuşmaya başladı:

"Yarın geceden önce bana bir otopsi seti getirmeni istiyorum."

"Otopsi yapmak zorunda mıyız?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır. Bunu yapmak istiyorum ama senin düşündüğün nedenden dolayı değil. Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ama sadece bu kadarını bileceksin. Kafasını kesip kalbini çıkarmak istiyorum. Ne oldu? Bir cerrah buna neden bu kadar şaşırdı acaba? Düşünmesi bile başkalarının yüreğini titretecek kadar çetin, ölüm kalım meselesi olan vakalarda, ne elin ne de yüreğin titremeden ne usta işi çalıştığını bilirim.

Ama elbette ona âşık olduğunu unutmadım John, zaten bu operasyonu da o yüzden yapacağım. Aslında bu gece yapmak isterdim ama Arthur yarın babasının cenazesinden sonra geliyor. Onun bu işlemden haberi olmaması, anlamaması lazım. Yarın, tabuta konmak için hazırlanıp herkes uyuduktan sonra buraya geleceğiz. Tabutun çivilerini söküp operasyonu gerçekleştireceğiz, sonra her şeyi tekrar eski yerine koyacağız. Böylece olayı ikimizden başka kimse bilmeyecek."

"Peki, bunu neden yapıyoruz? Kız zaten öldü. Hiç gereği yokken bedenine neden eziyet ediyoruz? Otopsiye gerek yoksa bunun ne ona, ne bize, ne bilime, ne de insanlığa bir faydası dokunmayacaksa bunu neden yapıyoruz? Bir sebebimiz yoksa bu canavarlık."

Cevap vermeden önce elini omzuma koydu, son derece şefkatli bir tonda şöyle dedi:

"John, dostum. İnan ki kalbinin nasıl kanadığının farkındayım ve buna çok üzülüyorum. Şimdi artık seni daha çok seviyorum çünkü çok acı çekiyorsun. Elimde olsa bu yükü senden alır ben taşırdım. Ama henüz bilmediğin, yakında öğreneceğin şeyler var, şimdilik sadece benim bilmem inan bana senin için çok hayırlı çünkü hiç de hoş şeyler değil bunlar. John, evladım, beni yıllardır tanırsın. Şimdiye kadar sebepsiz yere bir işe kalkıştığımı gördün mü? İnsanım, elbette ben de hata yaparım ama yaptığım her şeyi inanarak yaptım. Zaten bu büyük belayla karşılaştığın zaman beni bu yüzden çağırmadın mı? Evet! Arthur ölmek üzere olan sevgilisini öpmek üzereyken bütün gücümle onu oradan uzaklaştırmama şaşırdın, yok dehşete düştün! Evet! Yine Lucy'nin biraz sonra kapanacak o güzel gözleriyle, o zar zor çıkan sesiyle bana nasıl teşekkür ettiğini de gördün, buruşuk, yaşlı elimi öptü, bana hayır duası etti. Bunu da gördün! Ona söz verip yemin ettiğim zaman bana nasıl minnetle bakıp gözlerini huzur içinde yumduğunu da gördün değil mi? Evet! Şimdi

yapmak istediğim şey için de çok geçerli bir sebebim var. Bana yıllardır güvenirsin, geçtiğimiz haftalarda da inandın, işler garipleşmeye başladığında kuşkulanmaya başlayabilirsin. John, bana biraz daha inan. Güvenmezsen ne düşündüğümü söylemek zorunda kalırım, ama bu da pek iyi olmaz. Aslında bana güvensen de güvenmesen de bu işi yapacağım, yanımda bana güvenmeyen bir arkadaşla çalışırsam yardıma ve cesarete bunca ihtiyaç duyduğum bir durumda çok zorlanacağım." Bir saniyeliğine durdu, sonra ciddiyetle şunları söyledi: "Dostum John, bizi garip ve çok kötü günler bekliyor. İki olmaktan vazgeçip bir olalım ki bu işin içinden çıkalım. Bana güvenebilecek misin?"

Elini tuttum ve söz verdim. Çıkarken kapıyı tuttum, odasına gidip kapısını kapatana kadar bekledim. Ayakta öylece kalakalmıştım, hizmetçilerden birinin koridorda sessiz sessiz yürüdüğünü gördüm, sırtı bana dönük olduğu için o beni görmemişti, dosdoğru Lucy'nin yattığı odaya girdi. Gördüğüm manzara beni derinden etkiledi. Bağlılık ne kadar nadir bulunuyor, sevdiklerimizin istemeden bize bağlılık göstermesine ne kadar minnet duysak az. Bu zavallı kızcağız herkes gibi ölümden korksa bile korkusunu bir yana bırakıp çok sevdiği hanımının zavallı bedeni ebedî istirahatine geçmeden önce tabutunun başına gidiyor.

Uzun uzun ve derin uyumuş olmalıyım ki Van Helsing odama girip beni uyandırdığında ortalık ışıl ışıldı. Yatağımın yanına gelip şöyle dedi:

"Otopsi bıçakları için uğraşmana gerek yok, yapmıyoruz."

Dün akşamki şatafatlı söylevinden çok etkilendiğim için, "Neden yapmıyoruz?" diye sordum.

"Çünkü" dedi ciddi ciddi, "artık çok geç kaldık. Veya henüz çok erken. Bak!" Elinde o küçük altın haç vardı. "Dün akşam bu çalınmış."

"Çalındıysa elinizde ne işi var?"

"Çünkü o sefilden geri aldım, kadın hem ölüleri hem dirileri soyan bir rezil. Mutlaka cezasını bulacak ama benden değil. Zaten yaptığı işin nereye varabileceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu, sadece çalmayı akıl edebildi. Şimdi biraz beklememiz lazım."

Bu sözleri söyler söylemez beni çözmem gereken yeni bir bulmacayla baş başa bırakıp çıktı.

Öğlene kadar zaman sıkıcı denecek kadar yavaş aktı. Wholeman, oğulları, Marquand ve Lidderdale şirketinden Bay Marquand adındaki avukat öğle vakti geldi. Şimdiye kadar yaptıklarımızı ayrıntısıyla takdir etti. Öğle yemeğini yerken Bayan Westenra'nın günün birinde aniden öleceğini bildiği için önceden her şeyi hazırladığını anlattı. Söylediğine göre Bayan Westenra'nın ölümüyle birlikte Lucy'nin babasından kalan bir kısım hariç, mirasın büyük bir kısmının, menkul ve gayrimenkuller de dahil olmak üzere ailenin uzak bir ferdi olan Arthur Holmwood'a kaldığını söyledi. Sonra da şöyle devam etti:

"Açıkçası vasiyetin bu hâlini önlemek için elimizden geleni yaptık zira vasiyetin gerçekleşmesi durumunda kızının birtakım nakdi yükümlülükler altında kalacağını, nakit yönetiminin kızının elinden çıkacağını ya da evliliği süresince olması gerektiğinden çok daha kısıtlı bir maddi özgürlüğü olacağını anlatmaya çalıştık. Aslında bu konuda o kadar ısrarcı olduk ki çatışma noktasına geldik. Sonunda Bayan Westenra dediğini yapıp yapmayacamızı kesin olarak öğrenmek istedi. Bu durumda söylediğini gerçekleştirmekten başka çaremiz kalmamıştı. Prensipte biz haklıydık ve olaylar doğal seyrinde gitseydi yüzde doksan dokuz ihtimalle haklı çıkacaktık. Ancak itiraf etmem gerekir ki böyle bir durumla karşı karşıya kalındığında Bayan Westenra'nın ilave ettirdiği o madde olmasaydı vasiyetinin yerine getirilmesi imkânsız olacaktı. Zira kızından önce ölmesi durumunda miras kızına

kalacaktı, annesi kızından beş dakika bile önce ölse herhangi bir vasiyetin bulunmaması durumunda, ki o zaman için bu oldukça yüksek bir ihtimaldi, miras yasaların öngürdüğü şekilde bölüştürülecekti. Öyle bir durumda da, çok sevilen bir dost olmasına rağmen Lord Godalming'ın mirastan pay isteme hakkı olmayacaktı, uzaktaki mirasçılar duygusal sebeplerle mülkün yabancı birine kalmaması için haklarından vazgeçmeyeceklerdi. Uzun lafın kısası dostlar, olayların böyle gelişmesinden dolayı son derece mutluyum."

İyi bir adama benziyordu, ama bu kadar feci bir trajedi karşısında mutlu olduğunu söylemesi olaya tamamen mesleki açıdan baktığını göstermesinin yanı sıra empatinin sınırlarını göstermesi açısından ders niteliğinde oldu.

Bu konuşmadan sonra uzun kalmadı, Lord Godalmin'i de görmesi gerektiğini ve mesele üzerinde çalışacağını söyleyerek gitti. Aslında onun gelişi bir yandan içimizi rahatlattı, yaptıklarımıza şiddetle karşı çıkacağından korkmamıza gerek kalmamıştı. Saat beşte Arthur gelecekti, biz de o gelmeden önce bir kez daha ölünün yattığı odaya gittik. Anne kız aynı odaya konmuştu. Cenaze işleri şirketi işini gayet iyi yapmış, odayı ölümün ciddiyetine ve ağırlığına uygun olarak hazırlamıştı, odaya girer girmez bu hava bizi de etkisi altına aldı. Van Helsing yine olaya el koydu, odanın daha önce konuşulduğu biçimde dekore edilmesini, Lord Godalming'in birazdan burada olacağını, nişanlısını bu odada tek başına görmenin üzüntüsünü biraz da olsa hafifleteceğini söyledi. Levazımatçı yaptığı bu aptallığın farkına varıp hemen özür diledi, odayı derhal dün akşam bıraktığımız hâline getireceğini söyledi. Böylece Arthur'un yaşayacağı şoku elimizden geldiğinden azaltacaktık.

Zavallı adamcağız! O kadar üzgün ve yıkılmıştı ki! Yaşadığı acıdan o haşmetli görünüşü bile etkilenmiş, duyguları gibi görüntüsü de harap olmuştu. Babasına çok düşkün oldu-

ğunu biliyordum, bir yandan bu kadar değer verdiği insanı kaybettiği zamanda bu haber ona öldürücü darbe gibi olmuştu. Bana her zamankinden daha sıcak davrandı, Van Helsing'e de çok kibar davranmasına rağmen içinde bir gerilim duyduğunu fark ettim. Profesör de bunun farkındaydı, o yüzden başıyla onu yukarı çıkarmam için bana başıyla işaret etti. Dediğini yaptım, üst kata çıkıp odanın kapısına geldiğimizde içeride yalnız kalmak ister diye ben dışarıda beklemek istedim. Ama kolumdan tutup beni odaya soktu, boğuk bir sesle:

"Dostum onu sen de seviyordun, bana her şeyi anlatmıştı. Kalbinde senden daha yakın yer etmiş başka bir arkadaşı yoktu. Bütün yaptıkların için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Gerçekten de..."

Tam o noktada kendini bıraktı, kollarını boynuma doladı, başımı göğsüme koydu hıçkırarak:

"Ah, Jack! Ah Jack! Ben şimdi ne yapacağım? Sanki hayatın özü içimden çekildi, şu koskoca dünyada yaşamaya değer hiçbir sebep bulamıyorum."

Elimden geldiği kadar onu teselli etmeye çalıştım. Böyle durumlarda erkekler fazla söz söyleme gereği duymuyorlar. Elinden tutmak, omzunun üstüne kolunu koymak gibi hareketler bir erkeğin dostunun üzüntüsünü paylaştığını göstermeye yetiyor. Hıçkırıkları azalıp kesilene kadar kımıltısız durdum, sonra da: "Gel bir kere daha bak" dedim, yatağın yanına gittik, çarşafın kenarını kaldırdım. Tanrım! Ne kadar da güzeldi. Ölümünün üzerinden geçen her saat güzelliğini pekiştiriyordu. Bunu fark edince hem hayran oldum hem de korktum, Arthur'a baktığımda içinden geçen kuşkuyla titrediğini fark ettim. Uzun süren sessizlikten sonra nihayet belli belirsiz bir fısıltıyla:

"Jack, öldüğüne emin misin?" dedi.

Büyük bir üzüntüyle bu soruyu olumlu cevapladım, arkasından yaptığım açıklamayla da aklındaki şüpheyi tamamıy-

la gidermek istedim; bazen ölümden sonra ifadenin yumuşadığını ve gençliğin güzelliğinin geri geldiğini, özellikle de uzun süren acılı hastalık sonrası gelen ölümün böyle bir güzellik getirdiğini söyledim. Söylediklerim etkili olmuş, zihnindeki kuşkular dağılıp gitmişti, kanepenin yanında bir süre diz çöküp sevecenlikle uzun süre baktıktan sonra yüzünü çevirdi. Artık veda etmesi gerektiğini, biraz sonra tabutun hazırlanacağını söyleyince tekrar yanına gitti, önce elini eline alıp öptü, sonra da alnını. Odadan çıkarken son defa omzunun üzerinden bir daha baktı.

Arthur'u çalışma odasından bıraktım, Van Helsing'in yanına gidip vedalaştıklarını haber verdim. O da cenazecilere yukarı çıkıp hazırlıkları bitirip tabutu kapatabileceklerini söyledi. Odadan çıktığı zaman Arthur'un sorduğu sorudan bahsedince şöyle cevap verdi:

"Hiç şaşırmadım. Ben bile bir anlığına kuşkuya düşmüştüm.!"

Akşam yemeğini hep birlikte yerken zavallı Arthur'un mümkün olduğunca dik durmaya çalıştığını gözlemledim. Van Helsing de yemek boyunca çok sessizdi, ama purolarımızı yaktığımızda

"Lord" der demez Arthur sözünü keserek:

"Hayır, hayır, lütfen hayır, şu anda böyle bir şey duymak istemiyorum, lütfen. Çok afedersiniz, asla kabalık etmek gibi bir niyetim yoktu, ama kaybım o kadar taze ki bu hitabı kaldıramadım."

Profesör tatlılıkla cevap verdi:

"Size öyle seslendim bayım demek istemedim zira sizi sevmeye başladım, evet galiba size Arthur diyeceğim."

Arthur elini uzatıp yaşlı adamın elini tatlılıkla tuttu.

"Nasıl isterseniz öyle hitap edin, ama umarım beni dostunuz olarak görüyorsunuzdur. Bu arada canımın içi sevgilime gösterdiğiniz iyilikten dolayı teşekkür etmek için ne söylesem

az geliyor. Bir an durup şöyle devam etti: "Sizin ne kadar iyi olduğunuzu benden çok daha iyi takdir etti, bu süre içinde size karşı bir kabalığım olduysa, hatırlarsınız"o noktada Profesör başını salladı "lütfen affedin beni."

Azametli bir sesle cevap verdi:

"O zaman bana güvenmek sizin için zor bir şeydi, biliyorum öyle katı bir tutuma güvenmek sizin için zordu; şimdi bile bana güvenmediğinizi, güvenemeyeceğini biliyorum çünkü hareketimin sebebini hâlâ anlamıyorsunuz. Önümüzdeki zamanlarda da bana güvenmenizi isteyeceğim ve sizin de tam olarak anlayamamış olduğunuz için güvenemeyebileceğiniz zamanlar olacak. Ama sonrasında güneşin doğduğuna emin olduğunuz kadar benden emin olduğunuz zaman gelecek. İşte o zaman hem kendisini korumaya söz verdiğim gibi onun, sizin ve diğer insanların iyiliği için uğraştığıma inanıp bana şükredeceksiniz."

"Emin olun beyefendi, emin olun ki size her şekilde güveneceğim" dedi Arthur sevecenlikle, "Asil bir kalbiniz olduğuna inanıyorum, hatta bunu biliyorum, Jack'in arkadaşısınız, onun da arkadaşıydınız. İstediğiniz gibi davranmakta serbestsiniz."

Profesör konuşacakmış gibi birkaç defa boğazını temzileyip sonunda şöyle dedi:

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bayan Westenra'nın bütün mirasını size bıraktığını biliyor musunuz?"

"Yoo, aklıma bile gelmemişti."

"Şimdi bu servetin hepsi sizin olduğuna göre istediğiniz gibi değerlendirebilirsiniz. Bayan Lucy'nin tüm yazdıklarını ve mektuplarını okumak için izninizi istiyorum. Lütfen bunun meraktan kaynaklandığını düşünmeyin, rica ederim. İçimdeki ses burada olsa onun da buna izin vereceğini söylüyor. Hepsi

burada. Bunların hepsinin size ait olduğunu öğrenmeden önce almıştım, böylece hiçbir yabancıya onun sözlerinin arasından ruhuna bakmaya izin vermeyecektim. Hepsini saklayacağım, siz hiçbirini henüz görmemiş olsanız bile hepsini güvenle saklayacağım. Tek bir kelimesi bile kaybolmayacak, zamanı gelince de hepsini size teslim edeceğim. Biliyorum sizden çok zor bir şey istiyorum, ama Lucy'nin hatırına bunu yapabilecek misiniz?"

Arthur tıpkı eski günlerdeki hâline bürünüp içtenlikle:

"Dr. Van Helsing, nasıl istiyorsanız öyle yapın. Böyle söyleyerek sevdiğim insanın da onaylayacağı bir şey yaptığımı hissediyorum. Zamanı gelinceye kadar sizi sorularımla bunaltmayacağım."

Profesör ayağa kalkıp son derece ciddi bir ifadeyle:

"Çok iyi yaparsınız. Bu hepimiz için acılı bir süreç olacak, ama sadece acı olmayacağı gibi çektiğimiz son acı da olmayacak. Hem biz hem de siz ama en çok da siz evladım, düzlüğe çıkmadan önce büyük acılardan geçeceğiz. Hepimizin yapması gereken cesur olmak, başkalarını da düşünmek ve görevimizi layıkıyla yapmak, o zaman herkes daha iyi hissedecek!"

O gece Arthur'un odasındaki kanepede uyudum. Van Helsing hiç uyumadı. İçeri dışarı girip çıktı, Lucy'nin tabutunun olduğu odayı gözünün önünden hiç ayırmadan evin etrafını kolaçan etti. O sırada Lucy'nin yattığı odadan yayılan yabani sarımsak çiçeklerinin kokusuna karışan zambak ve gül kokuları geceye ağır, bayıltıcı bir koku salmaktaydı.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

22 Eylül

Exeter'e giden trendeyiz. Jonathan uyuyor.

Günlüğüme en son dün yazmışım gibi geliyor ama Whitby'de kaldığım zamandan bu yana sanki dünya değişti, Jonat-

han'dan hiç haber alamadığım günlerden Jonathan'la evli olduğum bir dünyaya geçtim. Jonathan avukat oldu, zengin ve işinin patronu bir adam hâline geldi. Bay Hawkins öldü, gömüldü, bu sırada Jonahtan kendisine çok zarar verebilecek bir nöbet daha geçirdi. Belki bir gün kendisine ne olduğunu sorar bana. Çok gerilemişim. Yazmaya yazmaya stenom paslanmış. Bakalım önümüzdeki günler bize daha ne beklenmedik şeyler getirecek, bu sırada çalışıp kendimi geliştirsem iyi olur.

Cenaze töreni çok sade ve ağırbaşlı oldu. Bizden ve hizmetçilerden başka kimse yoktu. Bir de Exeter'den birkaç ahbapla Londra'da Baro Başkanı John Paxton'ı temsilen bir beyefendi gelmişti. Jonathan'la ikimiz hep el ele durduk, en sevdiğimiz ve yakınımız olan insanın aramızdan ayrılışına birlikte tanık olduk.

Hyde Park Corner'a giden bir otobüse binip kasabadan ayrıldık. Jonathan Row'a girmek ilgimi çeker diye düşündü orada biraz oturduk ama çok az insan vardı, boş sandalyelerle çok ıssız ve üzgün görünen bir yere gelmiştik. O boş sandalyeler ikimize de evimizde bundan böyle boş kalacak iskemleyi hatırlattı, biz de kalkıp Piccadilly'ye doğru yürüdük. Jonathan elimi tutarken tıpkı okula başlamadan önce el ele tutuştuğumuz zamanlar aklıma geldi. Biraz yersiz bir şey yapıyormuşum hissine kapıldım, bunca yıl genç kızlara adab ı muaşeret öğretip aynı özeni kendi davranışlarıma yansıtmamaktan dolayı biraz içim içimi yedi ama Jonathan kocam ne de olsa, bizi tanıyan kimseye rastlamadık, açıkçası rastlar mıyız diye de bakınmadan yürüdük. Guiliano'un* önünde büyük bir atlı arabanın içinde kafasındaki geniş kenarlıklı şapkasıyla oturan çok güzel bir kıza bakarken Jonathan koluma öyle sıkı yapıştı ki canım yandı. "Tanrım" dedi nefesini tutarak. En ufak bir gerginliğin bile nöbet geçirmesine sebep olabileceği-

* Londra'da bir kuyumcu. (ç.n.)

ni bildiğim için Jonathan'ın sağlığından hep endişe duyuyorum, hemen dönüp neden rahatsız olduğunu sordum.

Suratı bembeyaz kesilmiş, gözleri yuvalarından fırlamış yarı korku yarı şaşkınlıkla benim baktığım güzel kıza bakan uzun boylu, kargaburunlu, siyah bıyıklı ve sivri sakallı bir adamın üzerinde bakışları kilitlenmişti. Adam kıza o kadar dikkatle bakıyordu ki bizim de kendisine baktığımızı fark etmedi, ben de adama iyice bakabildim. Güzel bir yüzü yoktu, sert hatlı, hatta zalim ve şehvetli görünüyordu, büyük beyaz dişleri hayvanlarınkine benzeyen kıpkırmızı dudaklarıyla oluşturduğu karşıtlıktan dolayı olduğundan daha beyaz görünüyordu. Jonathan olduğu yere çakılmışcasına ona bakıyordu, o kadar uzun süre baktı ki adam bizi fark edecek diye korktum. Bizi yanlış anlamasından korktum çünkü adamın bakışları çok yabani ve tiksindiriciydi. Jonathan'a neden bu kadar rahatsız olduğunu sorduğumda belli ki benim de adamı tanıdığım varsayımıyla cevap verdi: "Onun kim olduğunu gördün mü?"

"Hayır canım" dedim, "Tanımıyorum, kim o?" Aldığım cevaptan dehşete düştüm; çünkü benimle, Mina'sıyla konuştuğunu bile hatırlamaz gibi konuşuyordu.

"Bu o adam!"

Zavallı adamcağızın belli ki gördüğü manzara karşısında dizleri titremişti, çok ama çok korkmuştu. Ben yanında olmasaydım yaslanacak kimse bulamayıp yere yuvarlanacaktı. Bir adam dükkândan elinde küçük bir paketle çıktı, paketi kıza verdi, sonra araba hareket etti. Siyahlar içindeki adam gözlerini onlardan ayırmadı, araç Piccadilly yönüne dönünce o da aynı yöne doğru hareket etti, bir faytona el etti. Bu sırada Jonathan bakışlarını adamdan ayıramıyordu, kendi kendine konuşur gibi:

"Bence bu Kont'tu. Ama ne kadar gençleşmiş. Aman Tanrım, ya gerçekten oysa! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Keşke

iyice emin olabilseydim! Keşke!" Kendisini o kadar zorluyordu ki düşünceleri dağılmasın diye soru sormaya bile çekindim, sessizce bekledim. Yavaşça kolundan tutup oradan uzaklaştırdım, yavaş yavaş yürüdükçe sakinleşti. İleriye doğru yürüdük, Green Park'a girip biraz oturduk. Sonbahar için sıcak sayılabilecek bir gündü, gölgede rahat bir yer bulduk. Birkaç dakika sonra Jonathan gözlerini kapattı, başını omzuma yasladı ve uyudu. O anda uyumanın kendisine en iyi gelecek şey olduğunu düşündüm ve hiç rahatsız etmedim. Yirmi dakika sonra uyandığı zaman neşeyle bana şöyle dedi:

"Ah, Mina'cığım uyuyakalmışım! Lütfen bu kadar kaba davrandığım için beni bağışla. Gel bir yerlerde çay içelim." Hastalandığı zaman kendisini rahatsız eden şeyleri tamamen unuttuğu gibi bu siyahlı adamı da unutmuştu belli ki. Bu unutma nöbetlerinden aslında hiç hoşlanmıyorum, beynine hasar verebilir ya da hasar artabilir diye korkuyorum. Ona sorarsam yarardan çok zararı olacağını biliyorum, ama bir şekilde yaptığı yolculukta başına gelenleri öğrenmem gerek. Korkarım paketi açıp yazılanları okumanın zamanı geldi. Ah Jonathan, yanlış bir şey yapsam bile beni affedersin biliyorum, ne de olsa bunu senin iyiliğin için yapıyorum.

Daha sonra

Eve geri dönmek çok üzücü oldu, o kadar sevdiğimiz o insan burada olmayınca ev ikimize de çok boş geldi. Hastalığı hafif de olsa nüksettiği için Jonathan hâlâ solgun, biraz da başı dönüyor. Şimdi Van Helsing adlı birinden bir telgraf geldi:

"Beş gün önce Bayan Westenra'nın öldüğünü duyunca üzüleceksiniz. İki gün önce de Lucy vefat etti. İkisi de bugün gömüldü."

Ah, birkaç cümleye sığdırılan ne büyük acı bu! Zavallı Bayan Westenra! Zavallı Lucy! Bir daha geri dönmemek üzere gittiler. Ya zavallı Arthur! Hayatının tadı göçtü gitti, ah! Bu kadar acıyla baş etmek için Tanrım sen bize yardım et.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
22 Eylül

Her şey bitti. Arthur Ring'e geri döndü, Quincey Morris'i de yanında götürdü. Bu Quincey ne kadar iyi bir adam! Lucy'nin ölümüne bizim kadar üzüldüğüne inancım sonsuz, ama bütün süreç boyunca bir Viking gibi başını dik tuttu. Amerika böyle adamlar yetiştirmeye devam ettikçe dünyanın en güçlüsü olacağına kuşku yok. Van Helsing yapacağı yolculuk için güç toplamak üzere dinleniyor. Bu gece Amsterdam'a gidiyor, ama yarın tekrar dönecekmiş, orada sadece kendisinin yapabileceği işlerini halletmesi gerekiyormuş. Yapabilirse gelip benimle kalacak; Londra'da birkaç gün sürecek bir işi olduğunu söyledi. Zavallı adamcağız! Son haftaların gerginliği galiba onun çelik iradesini bile kırdı. Cenaze töreni sırasında kendisini nasıl da sıktığına şahit oldum. Her şey bittiğinde Arthur'la yan yana durmuş konuşuyorduk, perişan hâldeydi ama Lucy'ye yapılan kan naklindeki rolünden bahsederken Van Helsing'in yüzünün sırasıyla mordan beyaza geçtiğini gördüm. Arthur o kan naklinden sonra kendisini Lucy'le evli saydığını ve Tanrı'nın huzurunda onun karısı olduğuna inandığını söyledi. Hiçbirimiz diğer operasyonlardan bahsetmedik, bahsetmeyeceğiz de. Arthur'la Quincey birlikte istasyona gittiler, Van Helsing'le ben de buraya geldik. Arabada yalnız kaldığımız an bir histeri nöbetine tutuldu. Ona kalırsa bu histeri nöbeti değil, feci koşullarda ortaya çıkan mizah duygusunun kendisini gösterme hâliymiş. Gözlerinden yaş gelene kadar güldü, biri bizi görüp yanlış anlamasın diye perdeleri çektim, sonra tıpkı kadınların yaptığı gibi bir güldü bir ağladı, yine güldü yine ağladı. Böyle davranan bir kadına yapıldığı gibi ben de karşısında ciddiyetimi korumaya çalıştım, ama hiç faydası olmadı. Erkeklerle kadınlar zayıflıklarını veya gerginliklerini göstermekte ne kadar farklı yollar izliyorlar! Yüzü tekrar ciddi ve katı bir ifadeye bürününce niçin tam bu

anda ve böyle bir zamanda bu kadar neşelendiğini sorduğumda verdiği cevap tam kendine yakışan türde mantıklı, ikna edici ve gizemliydi. Şöyle dedi:

"Ah dostum ah, sen de anlamıyor musun John? Gülmeme bakıp da üzülmediğimi sanma. Gülerken bile ağladığımı görmedin mi? Ama bundan sonra her ağladığımda üzgün olduğumu düşünme; çünkü ağlamak da gülmek gibi bir anda geliyor. Kapıyı çalıp "Girebilir miyim?" diyen bir kahkahanın samimi olmadığını hiç aklından çıkarma. Kahkaha krallar gibi istediği zaman, istediği biçimde gelir. Kimseden izin almaz, uygun zaman kollamaz. Gelir ve 'Burdayım' der. Bu tatlı genç kız için ne kadar üzüldüğümü sen biliyorsun, yaşlı ve yorgun olmama rağmen ona kanımı bile verdim, zamanımı, bilgimi, yeteneğimi, uykumu yoluna serdim, ihtiyacı olan her şeyi alabilsin diye diğer insanların da onun yüzünden acı çekmelerine izin verdim. Yine de cenazesinde kahkahalarla gülüyorum. Hem de tabutunun üzerine atılan toprak kürekten düşerken kalbimi oyup yanaklarımda kalan son damla kanı bile çekmişken mezarın başında gülüyorum. O zavallı delikanlı için de içim kan ağlıyor, yaşasaydı benim oğlumla aynı yaşta olacaklardı, ben de ne mutlu bir baba olacaktım, aynı saçlar, aynı gözler. Onu neden bu kadar sevdiğimi de öğrenmiş oldun böylece. Bazı sözleri kalbimin eş olan yarısını can evinden vuruyor, ama baba yüreğimle ona duyduğum özlemi hayatta başka hiç kimseye duyamam, sana bile John; çünkü seninle baba oğuldan daha eşit bir ilişkimiz var. İşte böyle bir anda bile Kral Kahkaha geliyor, damarlarımdan çekilmiş kanımı danslarla geri getirmek, yanaklarıma biraz gün ışığı taşımak için kulağımın dibinde bağıra çağıra "Buradayım, bak gördün mü, buradayım" diyor. John, senin de bildiğin gibi bu dünya çok garip, çok üzücü, bir dolu sefaletle, düşmanla dolu sevgili dostum, ama Kral Kahkaha geldi mi çaldığı havaya herkes uyup dans eder. Acıdan kanayan

yürekler, kilise bahçesinde gömülü kemikler, yanaklardan süzülürken yakan gözyaşları hep beraber gülümsemeyen ağzıyla yaptığı müziğin tınısına uyup dans ederler. Ayrıca onun gelmesinde bir iyilik ve hayır olduğuna da inan. Biz erkekler de, kadınlar da farklı farklı taraflara çekildiğimiz gergin ipler gibiyiz. Sonra gözyaşları gelir, iplerimizin üzerine yağmur gibi yağar, bizi kıskacına alır, boğulacak gibi olduğumuzda ipleri söker atarız. Ama Kral Kahkahanın gelişi güneş getirir, ipleri tekrar gevşetir, işimiz her neyse devam edecek gücü buluruz."

Anlatmak istediğini anlamamış gibi yaparak onu incitmek istemedim ama kahkahalarının sebebini hâlâ anlamadığım için sordum. Bana cevap verirken yüzü ciddileşti, tamamen farklı bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Ha, orada gördüğüm zalim ironiye gülüyordumbu harika kadın çiçeklerle bezeli hâlde yatarken hayat gibi tatlı görünüyordu, onu gören herkes gerçekten öldüğünden şüphe ederken kilise bahçesindeki ıssız mermer evinde bir dolu yakınlarının yanında, kendisini çok seven onun da çok sevdiği annesiyle birlikte yatıyor şimdi. O sırada kutsal çanlar ding dong diye yavaş yavaş ve üzüntüyle çalarken meleklere has giysileri içindeki o mübarek adamlar kutsal kitaptan bir şeyler okuyormuş gibi yapıyorlardı, ama hiçbirinin gözleri sayfaların üzerinde gezinmiyordu, yine de hepimiz başımızı öne eğmiştik. Bütün bunlar ne içindi? Lucy öldüğü için! Öyle değil mi?"

"Hımm, Profesör açıkçası ben bu manzarada hâlâ gülecek bir şey bulamıyorum. Yaptığınız açıklama konuyu daha anlaşılmaz hâle getirdi. Gömülme kısmı gülünç olsa bile zavallı Arthur'un acılarına ne buyurursunuz? Kalbi paramparça olmuştu."

"Tam da dediğin gibi. Ona kan vermekle gerçekten karısı gibi hissettiğini de söyledi, öyle değil mi?"

"Evet, bu da bana tatlı bir teselli gibi geldi ama."

"Öyle zaten. Ama asıl zorluk da orada dostum. Eğer dediği gibiyse diğerleri ne olacaktı? Ha, ha! O zaman bu tatlı kızcağız çok eşli miydi yani? Peki, bu durumda karısı kilise kurallarına göre ölmüş olsa bile içinde onu yaşatan ve sadık bir koca olmasına rağmen karısı olmayan tek eşli ben ne oluyorum?"

"Bu durumda da gülünecek bir şey bulamıyorum" derken böyle şeyleri konuşmasından da hiç hoşlanmadım. Elini kolumun üzerine koyup devam etti:

"John, dostum söylediklerim sana acı geldiyse lütfen affet beni. Duygularımı diğer insanlara göstermedim ki incinmesinler, sadece eski bir dostuma, güvenebileceğim birine açıldım. Gülmek istediğim zaman kalbimi görebileseydin, o gülme geldiğinde bunu yapabilseydin, Kral Kahkahanın tacını aldığını görebilseydin ki bunun zamanını sadece kendisi bilir, benden çooook uzun süre ayrılıp çok uzaklara gideceğini bilseydin belki o kadar insanın içinde en çok bana merhamet duyardın."

Sesindeki yumuşaklık beni derinden etkilemişti, neden diye sordum.

"Çünkü biliyorum!"

Şimdi hepimiz ayrı yerlere dağıldık. Uzun günler boyunca yalnızlık çatımızın üstünde kara kanatlarıyla oturup duracak. Lucy o ıssız kilise bahçesindeki mezarında, o asil ölüm evinde yatıyor; tertemiz havalı, türlü türlü yaban çiçeğinin gönlünce açtığı Hampstead tepesinin üzerinde güneşin doğduğu, cıvıl cıvıl Londra'dan çok uzaklarda olacak.

Bu günlüğü burada bitiriyorum artık, başka bir günlüğe başlayıp başlamayacağımı da Tanrı bilir. Eğer yeniden başlarsam veya bu günlüğü tekrar açacak olursam başka insanlarla ilgili başka konular hakkında yazacağım. Hayatımın aşkının hikâyesinin yazıldığı bu defteri kapatıp hayatımı dolduran işimin başına dönmeden önce üzgün ve umutsuz bir sözcük daha yazacağım.

"SON."

"Westminster Gazetesi, 25 Eylül

HAMPSTEAD GİZEMİ.

Bugünlerde, "Kensington Kâbusu" veya "Bıçaklayan Kadın" ya da "Siyahlı Kadın" gibi başlıkların yazarları tarafından aktarılan vakalara benzer olayların Hampstead'de de meydana geldiği belirtiliyor. Geçtiğimiz iki üç gün içinde Heath civarında yaşayan küçük çocuklar arasında evden uzaklaşan veya oyunu bırakıp eve dönmekte gecikenlerin başına gelen birçok vakadan bahsedilmekte. Aktarılan vakaların hepsinde çocukların başlarına gelenler hakkında ayrıntılı bilgi veremeyecek kadar küçük oldukları; ancak hepsinin "Güzel Hanım"ın yanında oldukları için geciktiklerinden söz ettikleri bildiriliyor. Vakaların hepsinin akşamın geç saatlerinde gerçekleştiği, iki olayda çocukların sabahın ilk saatlerine kadar bulunamadıkları belirtiliyor. Genel kanı ilk sorgulanan çocuğun gecikmesine sebep olarak "Güzel Hanım"ın yürüyüşe çıkma çağrısına uyarak gittiği için geç kaldığını söylemesi üzerine diğer çocukların da aynı tanımlamayı kullandığı yönünde. Çocukların akranlarını kandırmak için birtakım hilelere başvurduğu düşünüldüğünde bu gayet doğal görünüyor. Muhabirlerimizden birinin aktardığına göre ufaklıkların "Güzel Hanım" taklidi yapmaları son derece komik görüntüler ortaya çıkarıyormuş. Muhabirimiz çocukların gerçekliği resmederken kullandıkları grotesk ironinin bazı karikatüristlere ders niteliğinde olduğunu söylüyor. Açık hava gösterilerinde "Güzel Hanım"ın son derece popüler olma ihtimali de insan doğasına pek uzak görünmemekte. Muhabirimiz kulağa biraz naif gelse de suratlarını buruşturarak yaptıkları taklitlerde, hatta kendilerini "Güzel Hanım" zannettikleri anlarda Ellen Terry'den* çok daha başarılı olduğunu söylüyor.

* 1847-1928 yılları arasında yaşamış, ünlü bir Shakespeare oyuncusu. (ç.n.)

Ancak meselenin ciddi yanına değinecek olursak, gece boyunca ortadan kaybolan bütün çocukların boğazlarında küçük bir yırtık veya yara olduğu gözlemlendi. Yaralar bir tür fare veya küçük bir köpek tarafından açılmışa benziyor, tek tek bakıldığında önemsiz gibi görünse de çocukları ısıran hangi hayvansa kendine has bir sistemi veya yöntemi varmış izlenimi bırakıyor. Hampstead Heath ve çevresinde oturan özellikle küçük çocuklara ve sokak köpeklerine göz kulak olması için bölge polisine çok sıkı talimat verildi.

"Westminster Gazetesi, 25 Eylül, Çok özel!

HAMPSTEAD DEHŞETİ. BİR ÇOCUK DAHA YARALANDI.

"Güzel Hanım."

Dün akşam kaybolan bir çocuğun sabahleyin Hampstead Heath'in Shooter's Hill tarafında bulunan ve nispeten tenha olan bir bölgesinde bulunduğunu haber aldık. Diğer vakalarda da görülen boğazdaki küçük yara bu vakada da gözlemlendi. Çocuğun son derece bitkin olduğu, bir deri bir kemik kaldığı söyleniyor. Kendine geldiği zaman tıpkı diğer çocukların anlattığı "Güzel Hanım"ın çağrısıyla ilgili bir hikâye anlattı.

on dördüncü bölüm

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

23 Eylül

Kötü bir gecenin ardından Jonathan bugün iyi. Yapacak çok işi olduğu için çok mutluyum, böylece zihnini o korkunç şeylerden uzak tutuyor. Yeni görevinin gerektirdiği sorumlulukların altında ezilmesine pek seviniyorum. Ne kadar başarılı olacağını zaten biliyordum, şimdi de sevgili Jonathan'ımın üzerine yüklenen görevin altından nasıl da hakkıyla kalktığını gördükçe göğsüm kabarıyor. Bütün gün dışarıda işi olacağı için öğle yemeğine eve gelemeyeceğini söyledi. Ev işlerini bitirdiğime göre şu meşhur günlüğü alıp odama kapanayım da okuyayım.

24 Eylül

Dün gece Jonathan'ın başına gelenleri okuduktan sonra o kadar sarsıldım ki yazmayı hiç canım çekmedi. Ah canım! Başına gelenler ister gerçek ister hayal ürünü olsun çok acı çekmiş olmalı. Yazdıklarında gerçek payı var mı çok merak ediyorum. Acaba beyin humması geçirdikten sonra mı bunları yazdı, yoksa bu olaylar mı hastalanmasına sebep oldu? Sanırım bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim; çünkü bu

konuyu açmaya hiç cesaretim yok. Bir de dün gördüğümüz adam var! Onu tanıdığından gayet emin görünüyordu. Zavallı adamcağız! Zannedersem cenazede çok üzüldüğü için zihni onu karanlık bir noktaya taşıdı. Gerçi ona kalsa ortada şüphe edilecek bir konu yok. Evlendiğimiz gün ne söylediğini hatırlıyorum: "O kötü günlere geri dönmemi gerektirecek ciddi bir gereklilik olmadıkça... uykumda veya uyanıkken, aklım başımda veya çıldırmışken yazdığım her şey.." Bütün bu anlatılanlarda bir süreklilik var gibi görünüyor. O korkunç Kont'un Londra'ya gelmesi... Ya milyonluk servetiyle buraya gelmişse... Yerine getirmemiz gereken zorlu bir görev varsa bundan kaçınmamalıyız. Hazırlanmalıyım. Hemen şu saatte daktilomu alıp bu günlükleri temize çekmem gerek. O zaman gerektiği durumda başka gözlerin de bunları görmesini sağlamış oluruz. Eğer gerekirse ve ben de buna hazır olursam belki de zavallı Jonathan'ı hiç rahatsız etmeden onun adına konuşurum, böylece ona herhangi bir zarar gelmez. O zamana kadar Jonathan bu gergin hâlinden kurtulmuş olursa bana her şeyi anlatmak isteyebilir, ben de ona sorular sorarak neler olup bittiğini ortaya çıkarabiliriz, sonra da onu rahatlatmanın bir yolunu bulabilirim.

Van Helsing'den Bayan Harker'a Mektup.
24 Eylül
(Gizlidir)
"Saygıdeğer hanımefendi,

Lütfen size yazmak cesaretini gösterdiğim için beni affedin, ben size Bayan Lucy Westenra'nın üzücü haberini veren uzak bir arkadaşıyım. Lord Godalming'in yüce gönüllüğü sayesinde kendisinin mektuplarını ve diğer evrakını okuma yetkim var ve belli bazı meseleler hakkında son derece kaygılıyım. İncelediğim kâğıtlar arasında sizin kendisine yazdığınız mektupları da buldum ve ikinizin ne kadar iyi arkadaş olduğunu-

zu, kendisini ne kadar çok sevdiğinizi anladım. Ah Bayan Mina, aranızdaki bu sevgiye istinaden sizden yardım rica ediyorum. Sizden bu yardımı başkalarının iyiliği, yapılmış çok büyük bir yanlışı onarmak, başımıza gelebilecek korkunç felaketleri ortada kaldırmak için istiyorum; yardımınızın ne kadar değerli olacağını tahmin bile edemezsiniz. Bana güvenebilirsiniz, Dr. John Seward'ın ve Lord Godalming'in (Miss Lucy'nin Arthur'u) arkadaşıyım. Şimdilik her şeyi gizli tutmak istiyorum. Sizi görmek için bir an önce Exeter'e gelmem gerek, sizinle nerede ve ne zaman isterseniz görüşebilirim. Hanımefendi sizden bir defa daha özür diliyorum. Zavallı Lucy'ye yazdığınız mektuplarınızı okuyunca ne kadar iyi bir insan olduğunuzu anladım ve eşinizin ne büyük acılar çektiğini öğrendim. Bu yüzden eğer siz de uygun bulursanız kendisine zarar vermemek adına ona bu buluşmadan bahsetmeyiz. Sizden tekrar özür ve af diliyorum.

VAN HELSING."

Bayan Harker'dan Van Helsing'e telgraf

"25 Eylül

Eğer yetişebilirseniz bugün üçü çeyrek trenine binip gelin. İstediğiniz zaman sizi görebilirim.

WILHELMINA HARKER."

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

25 Eylül

Dr. Van Helsing'le görüşme saati yaklaştıkça sabırsızlığım artıyor, bir şekilde Jonathan'ın başına gelen üzücü olayların aydınlığa kavuşacağını umuyorum. Lucy'nin hastalığı boyunca yanında olup tedavisini üstlendiği için onunla ilgili bilgi de alabileceğim. Gerçi Van Helsing'in ziyaretinin sebebi Lucy'yle ve uyurgezerliğiyle ilgili, Jonathan mevzubahis değil. Bu konudaki gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Ne

kadar da aptalım! Bu günlüğü okudukça aklım başımdan gidiyor, okuduklarım her şeye o gözle bakmaya yönlendiriyor beni. Tabii ki Lucy ile ilgili görüşmek istiyor. Kendi derdime düştüğüm için o uyurgezerlik hastalığını unutmuşum. Doktora uyurgezerlik illetinden de, o geceden de mutlaka bahsetmiştir, doktor konuyu benim de bildiğimi öğrendiği için bana bu konuda sorular soracak ki olayı tam manasıyla anlayabilsin. Umarım bu konudan Bayan Westenra'ya bahsetmeyerek iyi bir şey yapmışımdır. Olumlu bir harekette bulunsam bile Lucy'ciğime zarar verecek bir şey yapmışsam kendimi asla affetmem. Umarım Dr. Van Helsing de beni suçlamaz. Son zamanlarda o kadar çok gergin ve zor günler geçirdim ki bir fazlasına katlanamam.

Galiba ağlamak arada herkese iyi geliyor, yağmurun havayı temizlediği gibi gözyaşı yağmuru da içimizi temizliyor. Bütün gün Jonathan'ın günlüğünü okumak galiba beni altüst etti, üstüne Jonathan evlendiğimizden bu yana ilk kez bütün gün ve gece evde olmadığı için huzursuzlandım. Umarım kendisine dikkat eder de başına üzücü bir olay gelmez. Saat iki oldu, doktor birazdan gelir. Bana sormadığı müddetçe ona Jonathan'ın günlüğünden söz etmeyi düşünmüyorum. Kendi günlüğümü iyi ki daktiloya çekmişim, Lucy'yle ilgili soruşturması için gerekirse hemen verebilirim, böylece fazla sorulardan da kurtulmuş olurum.

Daha sonra

Geldi ve gitti. Ne kadar ilginç bir konuşma oldu, hâlâ başım dönüyor! Sanki rüyadayım. Bütün bunlar doğru olabilir mi, ufacık bir bölümü bile bu kadar inanılmaz görünürken! Daha önce Jonathan'ın günlüğünü okumasaydım, anlattıklarının doğruluğuna hiç ihtimal vermezdim. Ah, benim zavallı Jonathan'ım! Kim bilir ne kadar acı çekti. Tanrım, ne olur bütün bu olan bitenlerden dolayı dengesinin bir daha bozulmasına

izin verme. Onu bunlardan korumaya çalışacağım ama yaşadığı şeyler de, sonuçları da ne kadar korkunç! Gözleri, kulakları ve zihni onu yanıltmamış, demek ki yazdığı her şey doğruymuş! Belki yaşadıklaryla ilgili duyduğu şüpheden dolayı bu kadar hassas, eğer bu şüpheyi uyanarak veya rüya görerek atlatmayı başarıp olanların doğruluğunu kendisine ispat edebilirse yaşadığı şoku daha kolay atlatabilir. Dr. Van Helsing çok iyi bir insan, ayrıca Dr. Seward'la Arthur Lucy'yi tedavi etmesi için ta Hollanda'dan onu çağırmışlarsa çok da akıllı biri olmalı. Zaten ilk bakışta iyi, kibar ve asil bir ruha sahip olduğu anlaşılıyor. Yarın geldiğinde ona Jonathan'la ilgili danışacağım, ah Tanrım, ne olur bütün bu üzüntülerin acıların sonunda güzel günler görelim. Ne zamandır mülakat yapmayı düşünüyordum, Jonathan'ın Exeter Haberleri'ndeki arkadaşı böyle olaylarda hafızanın çok önemli olduğunu söyledi, sonradan bazılarını ayıklasan bile söylenen her sözcüğü yazmalıymış mülakat yapan. Bugünkü görüşme az bulunan cinsten bir mülakat olduğu için olan biteni *kelimesi kelimesine* yazmayı düşünüyorum.

Kapı çaldığında saat iki buçuktu. Cesaretimi toplayıp nefesimi tutarak bekledim. Birkaç dakika sonra Mary kapıyı açtı, sonra da, "Dr. Van Helsing" geldi dedi.

Yerimden kalktım, eğilerek kendisini selamlayınca bana doğru yürüdü; iri yapılı, ne şişman ne zayıf diyebileceğim kiloda bir adam karşımda duruyordu. Geniş omuzlarının üzerindeki başı yerli yerinde, muntazam boynu gövdesiyle orantılıydı. Arasıra başını bir yana çevirdiğinde hem düşünceli hem de güçlü görünüyordu, vücuduyla orantılı ve gayet asil görüen başı kulaklarından geriye doğru büyüyordu. Yeni tıraş olmuş yüzünde sivri ve köşeli bir çene, geniş ve kararlı bir ağız, orantılı bir burunla geniş ve oldukça duyarlı oldukları anlaşılan burun delikleri göze çarpıyordu. Büyük çalı gibi kaşlarının aşağıya inen çizgisiyle burun delikleri büyüyor ağzı

da sımsıkı kapanıyordu. Geniş ve düzgün alnından geriye doğru iki yana uzanan yumruların arasından çıkıp yumruları örtemeyen kızıl saçları arkaya ve yanlara doğru inmişti. Büyük lacivert gözleri ruh hâline göre bazen çabuk çabuk ve şefkatli, bazen de çok ciddi bakıyordu. Bana şöyle dedi:

"Bayan Harker değil mi?" Onaylayan bir baş hareketi yaptım.

"Eskiden Mina Murray'di?" Tekrar onayladım.

"Buraya talihsiz güzel kız Lucy Westenra'nın arkadaşı Mina Murray'i görmeye geldim. Madam Mina, bu ziyaretin sebebi metüveffa ile ilgili."

"Beyefendi" dedim, "Benim için Lucy Westenra'nın arkadaşı ve yardımcısı olmanızdan daha iyi bir referans olamazdı." Sonra da elimi uzattım. Elimi sıkıp şöyle dedi:

"Ah, Madam Mina, o pırıl pırıl genç kızın arkadaşının da çok iyi bir insan olacağını biliyordum ama yine de gözlerimle görmek istedim" diyerek devam ettiği konuşmasını başını hafifçe öne eğerek bitirdi. Beni neden görmek istediğini sorunca hemen anlatmaya başladı:

"Bayan Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum. Lütfen beni affedin ama soruşturmaya bir yerden başlamak zorundaydım, ortada da pek fazla kimse yok. Sizin Whitby'de kendisiyle birlikte olduğunu biliyorum. Arada sırada günlük tutmuş, şaşırmanıza gerek yok Madam Mina, günlük tutmaya siz gittikten sonra başlamış, bir şekilde sizi taklit etmiş, günlüğünde yazdığına göre uyurgezerlik meselesiyle ilgili birtakım düşüncelerini yazdıktan sonra sizin kendisini kurtardığınızdan bahsetmiş. Muazzam bir kafa karışıklığı içindeyim, buraya da sizden bütün hatırlayabildiklerinizi anlatmanız ricasında bulunmak üzere geldim."

"Sanırım size her şeyi anlatabilirim Dr. Van Helsing."

"A, demek ki ayrıntıları hatırlayan kuvvetli bir hafızanız var. Genellikle genç hanımlarda pek görülmeyen bir özelliktir."

"Hayır doktor, her şeyi yazdığım için hatırlayabiliyorum. İsterseniz size gösterebilirim de."

"Madam Mina, bana böyle bir lütufta bulunursanız size gerçekten minnettar kalırım." Herhâlde ilk elmanın ağzımızda kalan tadının etkisiyle biraz kafasını karıştırmak fikrine karşı koyamadım, stenoyla tuttuğum günlüğü kendisine uzattım. Büyük bir minnettarlıkla eğilerek aldı ve şöyle dedi:

"Okuyabilir miyim?"

Olabildiğince ciddi davranmaya çalışarak, "Nasıl isterseniz" dedim. Günlüğü açar açmaz yüzü düştü. Ayağa kalktı, eğilerek:

"Siz ne kadar akıllı bir kadınsınız!" dedi. "Bay Jonathan'ın çok şanslı bir adam olduğunu biliyordum, eşinde bütün iyi meziyetler var. Acaba bu günlüğü okumak için bana yardım etmek lütfunda bulunur musunuz? Maalesef steno okumayı bilmiyorum!" Küçük şakamı artık burada bitirmek gerekiyordu, hatta yaptığımdan biraz utanmıştım bile; nihayet günlüğümün daktiloya çekilmiş hâlini getirip verdim.

"Böyle bir şaka yapmaktan geri duramadığım için beni bağışlayın. Lucy ile ilgili konuşmak isteyeceğinizi düşündüm, bende pek bol olan zamanın sizin için çok değerli olduğunu bildiğim için bütün günlüğü bu sırada daktiloya çektim."

Günlüğü elimden alırken gözleri parıldıyordu. "Peki, şimdi okuyabilir miyim? Okuduktan sonra size soracağım hususlar olabilir."

"Tabii ki, ben yemeği hazırlatırken siz okuyabilirsiniz, yemekte de bana aklınızdaki soruları sorabilirsiniz" dedim." Saygıyla eğildi, sonra ışığa arkasını vererek koltuğa oturup kâğıtlara gömüldü. Ben de onu rahatsız etmemek için yemekle ilgilenmeye gittim. Geri döndüğümde odanın içinde heyecanlı heyecanlı bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü gördüm. Beni görür görmez yanıma geldi, iki elimi tutarak şöyle dedi.

"Ah, Madam Mina" dedi, "size ne kadar minnettar olduğumu nasıl anlatabilirim? Burada yazılanlar güneş ışığı gibi

önümde yeni kapılar açtı. Bu kadar ışıktan gözlerim kamaştı, ama yine de her okuduğumda gözümün önünden birtakım bulutlar geçiyor. Ama bu bilginin ne kadar değerli olduğunu asla anlayamazsınız. Size ne kadar teşekkür etsem az, çok akıllı bir hanımsınız madam" dedikten sonra yüzü ciddileşti ve şöyle devam etti"Abraham Van Helsing'in sizin için yapabileceği bir şey varsa bir sözünüz yeter. Sizin gibi bir arkadaşa hizmet edebilmek benim için büyük bir zevk olacak, elimden gelen her şeyi, bildiğim her şeyi sizin ve sevdikleriniz için seferber ederim. Hayatta karanlık kadar aydınlık da var, siz de o aydınlık noktalardan birisiniz. Mutlu ve güzel bir hayatınız olacak, eşiniz de sizin ışığınızla aydınlanacak."

"Doktor beni çok az tanımamanıza rağmen ne kadar övgüyle bahsediyorsunuz."

"Sizi tanımamak mı? Benim gibi yaşını başını almış, bütün hayatını kadınları, erkekleri incelemekle geçirmiş, insan beynine ait her konuda uzmanlaşmış birisine mi söylüyorsunuz? Benim için zahmete girip temize çektiğiniz günlüğünüzü okuduğumda her satırında hakikatin soluğunu hissettim. Lucy'ye yazdığınız o tatlı mektupta evliliğinizi nasıl anlattığınızı okudum ve sizi tanımadığımı mı söylüyorsunuz? Ah, hanımefendi sizin gibi iyi hanımlar hayatlarını günbegün, saati saatine, hatta saniye saniye anlatırlar ki melekler bunları okuyabilsin, biz bilgiye susamış erkeklerin de o meleklerinkine benzer gözleri vardır. Eşiniz asil yaradılışlı, siz de öylesiniz; çünkü güvenilir bir insansınız, aşağılık bir ruha asla güvenilmez. Bu arada bana biraz eşinizden bahseder misiniz? Sağlığı yerinde mi? Ateşi düştü mü, tekrar eski gücüne kuvvetine kavuştu mu? Hazır yeri gelmişken ben de kendisine Jonathan'la ilgili merak ettiğim konuyu gündeme getirdim:

"Tam iyileşiyordu ki Bay Hawkins'in ölümüyle tekrar sarsıldı" derken sözümü kesip, "A, biliyorum, biliyorum. Son iki mektubunuzu okudum" dedikten sonra ben devam ettim:

"Bence bu kadar sarsılmasının ardında Perşembe günü geçirdiği şokun da büyük katkısı var."

"Beyin hummasının ardından bir de şok mu geçirdi? Hiç iyi olmamış. Şoka sebep olan neydi?"

"Beyin hummasına sebep olan korkunç olayı hatırlatan bir şeyi gördüğünü sandı" dedikten sonra ne var ne yok bir çırpıda anlattım. Jonathan'ın durumuna karşı hissettiklerim, yaşadığı o korkunç dehşet, günlüğünde yazan o korku dolu gizemli anıları ve o zamandan beri içimde biriken ne kadar korku varsa hepsi saklandıkları yerden çıkıp ortaya dökülüverdiler. O sırada kendimi kaybettim galiba, bir anda kendimi dizlerinin üzerine çökmüş, doktorun iki elini tutarak kocamı iyileştirsin diye yalvarırken buldum. Doktor ellerimden tutup beni yerden kaldırdı, kanepeye oturttu, kendisi de yanıma gelip oturdu, elimi elinin içine alıp duyduğum en tatlı sesle bana şunları söyledi:

"Aslına bakarsanız çorak ve yalnız hayatımda arkadaşlarıma ayıracak pek fazla zaman bulamıyorum, ama dostum John Seward beni buraya çağırdığından bu yana o kadar çok iyi insanla tanışıp o kadar soylu davranışlarla karşılaştım ki zaten ilerleyen yaşımla birlikte artan yalnızlığımı daha fazla hissetmeye başladım. İnanın bana buraya gelirken size çok saygı duyuyordum, siz bir de üstüne umut kaynağı oldunuz. Gerçi aradığım konuyla ilgili umutlanmasam da sizin gibi iyi kadınların varlığını bilmek yetiştirecekleri çocuklara kendi hayatlarıyla ve doğrularıyla örnek olacaklarını bilmek beni umutlandırdı. Eğer size herhangi bir yardımım dokunabilirse çok çok mutlu olurum. Zaten eşinizin çektiği acı benim uzmanlık alanına giriyor. Size söz veriyorum, eşinizi eskisi gibi güçlü bir erkek, sizi de mutlu bir kadın hâline getirmek için elimden ne geliyorsa yapacağım. Ama şimdi biraz yemek yemeniz gerek. Çok fazla çalışmışsınız, ayrıca çok da kaygılısınız. Eşiniz Jonathan bu kadar solgun görünmenizi istemez,

eh sevmediği şeyle burun buruna kalmak da sağlığına iyi gelmez. Yani onun hatırına biraz yemek yiyip güleryüzlü olun. Lucy'yle ilgili bildiğiniz her şeyi anlattığınıza göre bir daha bu konuyu konuşup sizi sıkmama gerek kalmadı. Ben bu gece Exeter'de kalıp bana anlattıklarınız üzerinde düşüneceğim, eğer mümkünse yarın size birkaç soru sorabilirim. O zaman siz de bana eşiniz Jonathan'ın başına gelenleri rahat rahat anlatabilirsiniz. Ama şimdilik bu kadar yeter. Haydi şimdi bir şeyler yiyin, sonra yine konuşuruz."

Öğle yemeğinden sonra çalışma odasına geçtiğimizde bana şöyle dedi:

"Haydi anlatın bakalım." Böyle akıllı ve bilgili bir adamla konuşmaya başlayınca beni zayıf, aptal bir kadın, Jonathan'ı da bir deli sanmasından kortkum ilkin. Çünkü günlükte yazılanlar çok garipti, ben de anlatmaya devam etsem mi bilemedim. Ama o kadar tatlı dille bana cesaret verip bize yardım edeceğine söz verince ben de ona güvenip anlattım.:

"Dr. Van Helsing, size anlatacağım şeyler çok garip ama lütfen benimle de kocamla da alay etmeyin rica ederim. Dünden bu yana şüpheden kıvranıyorum, ne olur bana zalimlik edip bu kadar garip şeylere yarım yamalak da olsa inandığım için aptallıkla suçlamayın beni." Sözleriyle olduğu kadar vücut diliyle de böyle bir şey yapmayacağının güvencesini verdikten sonra devam etti:

"Ah canım, benim buraya ne kadar garip bir şey için geldiğimi bilsen asıl sen bana gülerdin. Ne kadar garip olursa olsun kimsenin inancını küçümsememeyi öğreneli çok zaman oldu. Zihnimi her zaman açık tutmaya çalışıyorum ama zaten gündelik hayatın olağan şeyleriyle kapanmıyor zihnimiz, garip şeyler, olağan dışı şeyler, bir insana aklını yitirdi mi yitirmedi mi diye sordurtan şeyler zihnimizi başka düşüncelere kapatıyor."

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Üzerimden öyle büyük bir yük aldınız ki! Müsade ederseniz okumanız için size bir

yazı getireceğim, biraz uzun ama daktiloya çektim. Bu yazıyı okuduktan sonra Jonathan'ın başının nasıl bir derde girdiğini anlayacaksınız. Yurtdışına çıktığı zaman tuttuğu günlüğün kopyasını çıkardım. Başına gelen her şeyi yazmış. En iyisi ben bir şey söylemeyeyim, siz okuyup kararınızı kendiniz verin. Sonra, siz de isterseniz bir dahaki karşılaşmamızda lütfedip ne düşündüğünüzü bana söylersiniz."

Kâğıtları uzatırken, "Söz veriyorum" dedi; "Sabah mümkün olduğunca erken saatte gelip sizi ve mümkünse eşinizi de görmek isterim."

"Jonathan yarın on bir buçukta burada olacak, öğle yemeğine gelirseniz görüşebilirsiniz. Böylece 3.34 trenine yetişir, sekizden önce de Paddington'ta olursunuz." Bütün tren saatlerini ezbere bilmeme şaşırmıştı ama Jonathan'ın acele bir işi olur diye Exeter'e gelip giden bütün trenlerin listesini çıkardığımı nereden bilecekti!

Neyse, kendisine verdiğim bütün belgeleri alıp gittiğinden beri burada oturup düşünüyorum, ama ne düşündüğümü bile bilmiyorum.

Van Helsing tarafından Bayan Harker'a elyazısıyla yazılmış mektup

"*25 Eylül, Saat 6*

Sayın Madam Mina,

Eşinizin muhteşem günlüğünü okudum. Artık şüphelerinizi bir kenara bırakıp rahat rahat uyuyabilirsiniz. Her ne kadar acayip ve dehşet verici şeyler yazdıysa da hepsi *doğru*! Hayatım üzerine size yemin ederim ki, hepsi doğru. Yazdıkları başkaları için çok korkunç şeyler olsa da eşinizin de sizin de korkmanıza gerek yok. Eşiniz asil bir varlık, o odaya ve o duvarın içine giren birisini aynı yere offf, ikinci defa gönderip yaşadığı şoku tekrar yaşatmayalım. Eşinizin ne aklında ne de kalbinde bir sorun olmadığını gönül rahatlığıyla, kendisini

görmeme gerek olmadan söyleyebilirim. Aslında kendisine başka sorularım olacak. Bugün sizi ziyarete geleceğim için çok şanslıyım, zira hiç beklemediğim bir zamanda o kadar çok şey öğrendim ki şaşkınlıktan dilimi yutsam yeridir. Biraz düşünmem gerek.

Saygılarımla, ABRAHAM VAN HELSİNG."

Bayan Harker'dan Van Helsing'e mektup

"*25 Eylül, Saat 6.30*

Sevgili Dr. Van Helsing,

Üzerimden tonlarca ağırlığın kalkmasına sebep olan o güzel mektup için size binlerce kere teşekkür ederim. Dediğiniz gibi yazılanlar doğruysa bu dünyada bu kadar kötü şeyler varmış. Ayrıca bu canavarın şimdi Londra'da olması ne kadar korkunç! Düşünürken bile korkudan titriyorum. Tam size bu mektubu yazarken Jonathan'dan bir telgraf geldi, bu gece Launceston'dan 6.25 trenine biniyor, akşam 10.18'de burada olacak, yani bu geceyi korku içinde geçirmeyeceğim. Eğer sizin için çok erken olmazsa öğle yemeği yerine sabah sekizde bizimle kahvaltı yapmak ister misiniz? Sonra da aceleniz varsa 10.30 trenine binersiniz, 2.35'te de Paddington'da olursunuz. Eğer bu mektubu cevaplamazsanız sabah kahvaltısı teklifini kabul ettiğinizi düşüneceğim.

Bana inanın, Sadık ve minnetar arkadaşınız, MİNA HARKER."

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

26 Eylül

Bu günlüğe bir daha bir şeyler yazacağımı hüç düşünmezdim ama demek ki zamanı gelmniş. Dün gece eve geldiğimde Mina yemeği hazırlatmıştı, yemekten sonra da Van Helsing'in ziyaretini, daktiloya çekilmiş iki günlüğü de kendisine verdiğini, benimle ilgili ne kadar endişelenmiş olduğunu anlattı.

Doktorun yazdığı mektupta benim yazdıklarımı doğrulayan satırları bana da okuttu. Sanki yeniden doğdum. Yaşadığım şeyin gerçekliğine ilişkin duyduğum şüphe yüzünden bir türlü kendime gelemiyordum. Kendimi güçten düşmüş, karanlık düşünceli ve güvenilmez biri gibi görüyordum. Ama şimdi her şeyden emin olduğum için Kont'tan bile korkmuyorum. Planını gerçekleştirip Londra'ya gelmeyi başarmış demek, o zaman gerçekten gördüğüm oymuş. Peki, nasıl o kadar gençleşmişti? Eğer Mina'nın anlattığı gibi biriyse Kont'un foyasını ortaya çıkarıp yakalayacak birisi varsa o da Van Helsing. Geç saatlere kadar oturup bu konuda konuştuk. Mina üstünü değiştirirken ben de oteli arayıp kendisini buraya getireyim...

Galiba beni gördüğüne biraz şaşırdı. Bulunduğu odaya girip kendimi tanıttığım zaman omzumdan tuttu, yüzümü ışığa çevirdi, dikkatli dikkatli inceledikten sonra şöyle dedi:

"Ama Madam Mina hasta olduğunuzu, şok geçirdiğinizi söylemişti!" Bu kibar ve kararlı yüz ifadeli adamın karıma "Madam Mina" demesi komik geldiği için gülümseyerek şöyle cevap verdim:

"Hastaydım, şok içindeydim ama beni iyileştirdiniz."

"Nasıl oldu o?"

"Dün gece Mina'ya yazdığınız mektup sayesinde oldu. Bütünüyle kuşkudaydım, o yüzden de hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu, kime güveneceğimi bilemiyordum, kendi duyularıma bile inancım kalmamıştı. Neye güveneceğimi bilemediğim için ne yapacağımı da bilemez hâldeydim; ancak eskiden ne yapıyorduysam onu yapmaya devam ederek işin içinden çıkabiliyordum. Gündelik işlere geri dönmek de yetmeyince kendime güvenimi tamamen kaybettim. Doktor, şüphe etmenin, kendinden bile şüphe etmenin ne olduğunu bilemezsiniz. Yok, sizin gibi kaşları olan biri bu duyguyu tatmamıştır" demem hoşuna gitti, bir kahkaha patlattı ve sonra şöyle devam etti:

"Demek siz de fizyonomsunuz!* Burada her an yeni bir şey öğreniyorum. Kahtaltıyı sizinle edeceğim için çok mutluyum, ah bu arada yaşlı bir adamın eşinize iltifat etmesini umarım yanlış anlamazsınız ama çok şanslı bir erkeksiniz." Bıraksam bütün gün Mina'yı övecekti, bu yüzden sözlerini sadece başımla onaylayıp sessiz kaldım.

"Tanrı onu özene bezene yaratmış, hem diğer kadınlara hem de biz erkeklere gidilecek bir cennet olduğunun küçük bir ışığı olsun diye de aramıza göndermiş. Bu kadar dürüst, bu kadar tatlı, bu kadar asil bir insanın içinde hiç mi kendini beğenmişlik olmaz? Ayrıca bu genç yaşına rağmen ne kadar hem şüpheci hem de çıkarını kollamasını iyi biliyor. Size gelince beyefendi, zavallı Lucy'ye yazılan mektuplardan bu yana sizi biliyorum ama ancak dün gece şahsen tanışabildik. Lütfen elinizi sıkmam izin verin. Sizinle ömür boyu dost olmak isterim."

Tokalaştık, o kadar içten ve kibardı ki boğazımda bir şeyler düğümlendi.

"Şimdi sizden bir yardım daha isteyebilir miyim? Çok önemli bir görev beni bekliyor ama öncelikle bilmem gereken şeyler var. Bana bu konuda yardımcı olabilirsiniz. Acaba Transilvanya'ya gitmeden önce neler olduğunu bana anlatabilir misiniz? Sonrasında başka konularda yardım isteyebilirim ancak şimdilik bu kadarı yeterli olacak."

"Bayım, bu yardım meselesi Kont'la ilgili bir şey mi?" diye sordum.

"Evet" dedi ciddiyetle.

"O hâlde elimden gelen her şeyi yapacağıma inanın. 10.30 trenine bineceğiniz için her şeyi bu kadar kısa sürede okuyamazsınız, ama size bütün belgeleri getiririm. Trende okumaya bol bol vaktiniz olur."

---

* İnsan yüzünün biçiminden, çizgilerinden anlam çıkaran kimse. (ç.n.)

Kahvaltıdan sonra istasyona bıraktım, ayrılırken bana şöyle dedi: "Size haber gönderdiğim zaman belki Madam Mina'yı da alıp gelirsiniz?"

"Ne zaman isterseniz geliriz" dedim.

Sabah gazeteleriyle birlikte Londra'daki akşam gazetelerinden birer nüsha alıp kendisine verdim, tren penceresinden konuşurken bir yandan da gazetelere göz gezdiriyordu. Birdenbire gözleri gazetelerden birine, Westminster Gazete'sine takıldı, gazeteyi renginden tanıdım, okudukça benzi sapsarı kesildi. Gazeteyi dikkatli dikkatli okurken bir yandan da kendi kendine homurdanıyordu: "Mein Gott! Mein Gott! Bu kadar çabuk demek, bu kadar çabuk!" O sırada beni unutmuş gibiydi. Düdük çalıp tren hareket etmeye başlayınca pencereden dışarı uzanıp el sallayarak şöyle seslendi "Madam Mina'ya sevgilerimi iletin; en kısa zamanda size yazacağım."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

26 Eylül

Gerçekten de son diye bir şey yokmuş. Daha bir hafta önce her şey bitti demiştim ama şimdi yeniden başlıyorum, aslında yeni bir şeyden ziyade eski işlerime geri döndüm. Daha bugün akşamüstüne kadar ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim yoktu. Renfield her anlamda aklını olabildiği kadar başına toplamıştı. Sinek meselesinde zaten ilerlemişken bir de yeniden örümcek işine girişmişti, kısacası bana sorun çıkaracak bir şey yapmıyordu. Arthur'un Pazar günü yazdığı mektup geldi, anladığım kadarıyla kendini epeyce toplamış. Quincey Morris gibi güler yüzlü ve iyimser bir insanın yanında olması içimi rahatlatıyor. Quincey de mektuba eklediği birkaç satırda Arthur'un eski neşesine kavuştuğunu söylediğine göre onlardan yana bir sıkıntı duymuyorum. Ben de her zamanki gibi hevesle yaptığım işimin başına dönmeyi düşünüyordum, zavallı Lucy'nin açtığı yara az da olsa kabuk tutmaya başla-

mıştı. Ama şimdi bütün defterler tekrar açılıyor, sonunda ne çıkacağını da bir Tanrı bilir. Bana kalırsa Van Helsing de biliyor ama bir şey söylese bile sadece merakımı artıracak kadarını söyler. Dün Exeter'e gitti, gece de orada kaldı. Bugün saat beş buçukta geri döndüğünde odaya dalmasıyla *Westminster Gazetesi*'ni elime tutuşturması bir oldu.

Bir adım geri çekilip kollarını kavuşturarak, "Buna ne diyorsun?" dedi.

Ne demek istediğini anlamadığım için gazeteye boş boş baktığımı görünce gazeteyi elimden aldı, Hampstead'da kandırılıp kaçırılan çocuklarla ilgili bir haberin olduğu paragrafın üzerine parmağını koydu. *Haber bana pek bir şey ifade etmiyor*, diye düşünürken çocukların boğazındaki minik yaralardan bahseden satırlara gelince aklıma bir fikir geldi. Başımı kaldırıp, "Eee?" dedim.

"Tıpkı zavallı Lucy'nin başına gelen gibi."

"Peki, buradan nasıl bir anlam çıkarmamız lazım?"

"Basit, aynı sebeple rahatsızlanmışlar. Lucy'yi hasta eden şey neyse bu çocukları hasta eden de o." Verdiği cevaptan hiçbir şey anlamamıştım:

"Dolaylı yoldan düşününce haklısın, ama doğrudan aynı şey değil."

"Profesör, ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. Profesör'ün bu telaşlı hâlini biraz hafife almak istemiştim, insanın içini yakan, yüreğini parçalayan kaygıdan dört günlüğüne uzak kalmak biraz rahatlatmıştı beni ama yüzüne baktığım zaman kendime geldim. Lucy'nin hastalığının en vahim hal aldığı zamanlarda bile Profesör'ü bu kadar kaygılı görmemiştim.

"Anlatın bana!" dedim. "Hiçbir tahminde bulunamıyorum. Ne düşüneceğimi bilemiyorum, tahmin yürütebileceğim bir veriye de sahip değilim."

"Sevgili dostum John, zavallı Lucy'ciğin ölümüyle ilgili hiçbir şüphenin olmadığını mı söylüyorsun yani? Bunca ipu-

cundan, bunca olaydan sonra bile mi? Benim söylediklerime rağmen böyle mi düşünüyorsun?

"Ölüm sebebi aşırı kan kaybına bağlı sinir zayıflaması değil mi?"

"Peki, o kadar kan kaybı nasıl oldu?" Bilmiyorum anlamında kafamı salladığım zaman gelip yanıma oturdu ve şunları söyledi:

"John, sen akıllı bir adamsın dostum, çok iyi bir muhakemen var, keskin bir zekâya sahipsin ama çok ön yargılısın. Gündelik hayatında senin için bir anlamı olmayan şeyleri gözlerin görse de kulakların duysa da aldırış etmiyorsun. Sen anlamasan da bazı şeylerin var olduğunu kestiremiyor musun? Ya da bazılarının gördüklerini diğerlerinin göremeyebileceğini? Ama eski veya yeni bazı şeyler var ki insanlar bunların görülmemesi gerektiğini düşünür, başkaları kendilerine anlattığı için bilirler ya da bildiklerini zannederler. Ah bilimin yanılgısı burada işte, her şeyi açıklayabileceği iddiasında; açılayamadığı şeyleri de tamamen görmezden geliyor. Hâlbuki her gün yeni bir fikrin ortaya çıktığına şahit oluyoruz, bazıları da kadim olmalarına rağmen kendilerini taze bitmiş zannediyorlar, tıpkı operada gördüğümüz şık hanımlar gibi. Madde transferine de inanmadığını söylersin sen şimdi? Öyle değil mi? Peki, ya cisimlenmeye? Ona da hayır, öyle mi? Astral bedene? Hayır! Düşünce okumaya? Hipnoza peki?"

"Evet" dedim. Charcot bunu gerekçeleriyle ispat etti. Gülümseyerek sözlerine devam etti. "Demek ki bu konuda ikna oldun, öyle mi? Bunu anladığına göre Charcot'nun zihnine girip ki ne yazık ki artık yaşamıyor oradan hastanın ruhuna dokunabilirsin, öyle mi? Sevgili dostum John, o zaman gerçeği kabul ediyorsun ama önermeyle sonuç arasındaki boşluk kalmasına itiraz etmediğini mi düşüneyim? Hayır mı? Beyin üzerine çalışan bir öğrenci olsaydım bana hipnoza inanıp düşünce okumaya inanmadığını nasıl açıklardın? Günümüz-

de elektrik biliminde öyle gelişmeler var ki elektriği bulan duysa küfür sayıp reddederdi, zaten onlar da yaşadıkları çağın biraz öncesinde doğsalardı cadı diye yakılırlardı. Hayatta her zaman gizemli bir şeyler olur. Metuşelah dokuz yüz yıl, 'İhtiyar Parr' yüz altmış dokuz yıl yaşarken nasıl oldu da Lucy damarlarında dört ayrı adamdan aldığı kan dolaşırken bir gün bile yaşayamadı peki? Eğer sadece bir gün daha fazla yaşayabilseydi onu kurtarabilirdik. Hayatın ve ölümün gizemleri hakkında ne biliyorsun? Karşılaştırmalı anatomi hakkında ne kadar bilgi sahibisin veya bazı insanlarda bulunan vahşi tabiatın diğerlerinde neden olmadığı hakkında ne söyleyeceksin? Diğer bütün türdeşleri kısa bir hayat yaşadıktan sonra ölürken bir örümceğin İspanya'da bir kilisenin kulesinde yüzyıllarca yaşayıp yaşayıp aşağı indiğinde bütün lamba yağlarını içecek kadar büyüdüğünü nasıl açıklayacaksın? Pampalarda veya başka yerlerde yaşayan bazı yarasaların geceleri gelip ineklerin veya atların boyun damarlarını deşip kanlarını eme eme kuruttuklarını nasıl açıklayacaksın? veya batı denizlerindeki bazı adalarda yaşayıp gündüzleri ağaç dallarına asılıp kaldıklarını, hatta bazı denizciler bunları dev ceviz veya bezelyeye benzetirlermiş, gece çöktüğünde sıcak hava yüzünden güvertede uyuyan denizcilere saldırdıklarını, sabah hepsinin Bayan Lucy gibi bembeyaz kesilmiş hâlde ölü bulunduklarını duyunca ne diyeceksin?"

"Yok artık profesör!" diyerek itiraz ettim. "Yani sizce Lucy'yi böyle bir yarasa mı ısırdı? On dokuzuncu yüzyıldayız, Londra'da böyle bir şey olduğunu mu inanıyorsunuz yani?" eliyle susmamı işaret ettikten sonra devam etti:

"Kaplumbağaların birkaç insan ömründen bile fazla yaşamalarını nasıl açıklıyorsun? Filler bütün bir hanedanlığa tanık olacak kadar uzun yaşamanın sırrına nasıl ermişler? Papağanlar kedi köpek ısırmasına ya da başka belalara bana mısın bile dememeyi nasıl başarıyorlar? Dünyanın her devrinde ve

her yerinde ölümsüz insanların varlığına neden inanılmış peki? Ya da bir türlü ölemeyen kadınların, erkeklerin varlığına? Artık bunun doğruluğunu bilim de onayladı, dünyanın oluşumu sırasında bir kayanın arasına sıkışıp binlerce yıl yaşamış karakurbağaları var. Ya da bir Hint fakirinin kendisini öldürüp ağzı sıkı sıkı kapalı bir mezara gömdürdükten ve mezarın üzerine mısır tohumu ektirdikten yıllar sonra mezarının üzerinde yeşeren mısırın defalarca büyüyüp toplanmasının ardından köylülerin mezarın kırılmamış kilidini açtığında fakirin gömülmeden önceki hâliyle kalkıp yürümesini nasıl açıklıyorsun?" dedikten sonra araya girmek zorunda kaldım, dünyada olup biten bütün gariplikleri ve imkânsız görünen şeyleri yağmur gibi sıraladıkça aklım iyice karışmış, hayal gücüm felç olmuştu. Yıllar önce Amsterdam'da yaptığı gibi bir ders verdiğini düşündüm belli belirsiz. Ama o zamanlar meselenin özüyle ilgili bir ipucu verdiği için anlattıklarını o çerçevede değerlendirirdim. Şimdi herhangi bir ipucu olmayınca takip etmekte zorlanıyordum. Şöyle dedim:

"Profesör, tekrar genç öğrenciniz olmak istiyorum. Ana fikri söylerseniz ben de anlattıklarınızı o açıdan dinlerim böylece. Şu anda muhakememi kaybettim, sözleriniz zihnimin duvarlarına çarpıp durdukça tek bir düşünceye odaklanamıyorum. Şu anda nereye gideceğini bilmeksizin sisli bir havada bataklık kıyısında yalpalaya yalpalaya yürümeye çalışırken bir saman balyasından diğerine çarpa çarpa körlemesine ilerleyen çaylak gibiyim."

"Hımm, güzel imgeymiş" dedi. "Tamam, şimdi söylüyorum. Ana fikir şu: İnanmanı istiyorum."

"Neye?"

"İnanamayacağını düşündüğün şeylere. Bak şöyle anlatayım. Bir keresinde bir Amerikalı imanı şöyle tarif etmişti: 'Doğru olmadığını bildiğimiz şeylere inanmamızı sağlayan yeti.' Ben de bir anlamda bu fikre katılıyorum. Açık fikirli

olmayı öneriyor ama küçük bir hakikatin büyük hakikat altında ezilmesine asla izin verme diyor. Diyelim ki küçük bir hakikate ulaştık. Ne güzel! Bunu aklımızda tutalım, hak ettiği değeri verelim. Ama kendisini dünyanın tek hakikati sanmasına da müsade etmeyelim."

"Yani dana önceden inandığım bir şey yüzünden alışılmadık gelen bir konuyla ilgili algımı kapatmamamı istiyorsunuz. Doğru mu anlıyorum?"

"İşte bu. Hâlâ en sevdiğim öğrencimsin, sana bir şeyler öğretmek hâlâ değerli. Şimdi öğrenmeye heveslendin işte, böylece öğrenmek için ilk adımı attın. Peki, sence bu çocukların boğazında küçük yaraları açanla Lucy'nin yaralarının sebebi aynı mıydı?"

"Zannedersem öyle." Ayağa kalktı, gayet ciddi bir ifadeyle:

"O zaman yanılıyorsun. Keşke öyle olsaydı, ah! Ama durum bundan da berbat, çok daha kötü hem de."

"Profesör, Tanrı aşkına bu da ne demek oluyor?" diye bağırmışım.

Büyük bir hayal kırıklığıyla kendisini sandalyenin üzerine adeta fırlattı, dirseklerini masaya koyup başını ellerinin arasına alıp yüzünü örterek şöyle dedi:

"Onları Bayan Lucy yaptı!"

on beşinci bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
Devam

Çok kısa bir anlığına Profesör Lucy yaşarken yüzüne yumruk atmışcasına öfkelendim. Masaya sertçe vurup ayağa kalkarken şöyle dedim:

"Dr. Van Helsing, delirdiniz mi siz?" Başını kaldırıp bana o kadar şefkatle baktı ki bir anda bütün öfkem geçti. "Keşke delirsem" dedi. "Böyle bir gerçek karşısında delirmek daha kolay bir çözüm olurdu. Sevgili dostum neden lafı bu kadar dolandırdım sanıyorsun, sana bu kadar basit bir şeyi anlatmak için neden bu kadar bekledim? Senden hayatım boyunca nefret ettiğim için mi sanıyorsun? Ya da sana acı çektirmek istediğim için mi? Ya da korkunç bir sonla ölmekten beni kurtardığın için bunca zaman sonra senden intikam almayı filan mı düşündüm? Değil elbette!"

"Afedersiniz" dedim. Devam etti:

"Çünkü dostum, sana açılmadan önce çok dikkatli davranmak istedim, o tatlı hanımı ne kadar sevdiğini biliyordum. Şimdi bile inanmanı beklemiyorum. Hep tersini düşündüğümüz herhangi bir soyut gerçeği kabullenmek bile çok zordur, ama bu gerçek Bayan Lucy gibi gayet somut bir şey olduğu vakit kabullenmesi bin kat daha zor ve üzücü olur. Bu akşam

sana bunu kanıtlayacağım. Benimle gelmeye cesaretin var mı?"

Bu sözler kalbime saplandı. Zira hiçbir erkek böyle bir hakikatı kanıtlamayı istemezdi, sadece Byron'ın kıskançlık kategorisinde tanımladığının dışında:

"En tiksinilecek olduğunu ilan etmek için."*

Tereddüt ettiğimi görünce şöyle konuştu:

"Aslında mantık gayet basit. Öyle sisli havada bataklık kıyısında yalpalamak, çarpa çarpa körlemesine ilerlemek yok. Söylediklerim doğru değilse zaten bunu görüp içimiz rahatlayacak, kimseye bir zararımız da dokunmayacak. Ama ya doğruysa! Ah işte asıl ondan korkuyorum ama tam da bu korku işime yarayacak, zira burada inanmayı gerektiren bir şey var. Bak teklifim şu: önce hastaneye gidip çocuğu görelim. Gazetede North Hastanesi'ndeki Dr. Vincent'in hastası olduğu yazıyor. Zaten doktor benim eski arkadaşım, zannedersem senin de arkadaşın, Amsterdam'da okurken aynı sınıftaydınız. İki arkadaşının vakayla ilgilenmesine izin vermese bile iki bilim adamına itiraz edemez. Önce ona bir şey belli etmeden sadece vakayla ilgilendiğimizi söyleriz. Sonra da..."

"Sonra ne?" dediğim sırada cebinden bir anahtar çıkarıp havaya kaldırdı. "Sonra da Lucy'nin yattığı mezarlığa gidip geceyi orada geçiririz. Bu da tabutun anahtarı. Levazımatçı Arthur'a vermem için bana teslim etmişti." Bizi bekleyen çileli bir sınav olduğunu kavradığım zaman göğsüme bir ağırlık çöktü. Ama artık olanca gücümü toplayıp işe koyulmaktan başka yapacak bir şey yoktu, artık akşam olmak üzereydi.

Gittiğimizde çocuk henüz uyumamıştı. Düzenli uyku ve yemekle zaten iyileşmeye başlamıştı. Dr. Vincent bandajı çıkarıp boğazındaki yaraları gösterdi. Lucy'nin boğazındakilerle aralarındaki fark bunların biraz daha küçük ve kırmızı

* Lord Byron'ın Don Juan hakkında yazdığı *I. Kanto*'ya atfen. (ç.n.)

olmalarıydı. Vincent'e yaraların sebebi hakkında ne düşündüğünü sorduğumuzda bir tür hayvan olabileceğini söyledi; fareden şüphelenildiğini ama ona kalırsa Londra'nın kuzey tepelerinde sık görülen yarasaların saldırısına daha çok ihtimal verdiğini söyledi. "Aslında bunların çoğu zararsızdır, ama belki de aralarına güneyde yaşayan ölümcül türlerden yabani bir tane karışmıştır. Belki de denizcilerden birinin getirdiği yarasa kafesinden kaçtı; hatta hayvanat bahçesinden bile kaçmış olabilir. Belki de bir vampir kendisine besliyordu. Siz de biliyorsunuz, artık böyle şeyler oluyor. Daha on gün önce hayvanat bahçesinden kaçan bir kurdun bu tarafa geldiği görülmüş. Ondan bir hafta sonra da Heath'deki çocuklar sokak aralarında Kırmızı Başlıklı Kız oynarken bu "Güzel Hanım" dehşeti ortaya çıktığından beri bütün çocukların aklını aldı. Bu minicik yumurcak bile hemşireden gitmek için izin istemiş. Neden gitmek istediğini sorunca da "Güzel Hanım'la oynamak istiyorum demiş."

Bu sözler üzerine Van Helsing, "Umarım çocuğun ana babasına çocuğa göz kulak olmaları için sıkı sıkı tembih ediyorsunuzdur" dedi. "Sokaklarda dolaşma hevesi çok tehlikeli, çocuk bir gece daha dışarıda kalırsa ölümcül sonuçlarla karşılaşabilir. Her neyse zaten birkaç gün daha burada tutacaksınız değil mi?"

"Elbette, en azından bir hafta daha kalması gerek, yara iyileşmezse biraz daha kalabilir."

Hastane ziyaretimiz düşündüğümüzden daha fazla zamanımızı almış, dışarı çıkmadan önce güneş batmıştı. Ortalığın ne kadar karardığını görünce Van Helsing:

"Acele etmemize gerek yok. Bu kadar geç kalacağımızı kestiremedim. Gel önce bir şeyler yiyelim sonra işimize bakarız" dedi.

Akşam yemeğimizi "Jack Strawun Şatosu"nda kalabalık bir grup gürültücü ama neşeli bisikletçiyle yedik. Saat on civa-

rında handan çıktık. Ortalık iyice kararmıştı, sokak lambalarının kapsadığı alanın dışına her çıktığımızda karanlık keskinleşiyordu. Profesör rotamızı önceden belirlemişti galiba, zira hiç tereddütsüz yürümeye devam ediyordu, bense çevreye yabancı olduğum için şaşkın şaşkın peşinden gidiyordum. İlerledikçe karşılaştığımız insanların sayısı o kadar azaldı ki banliyo rotasında devriye gezen atlı polisi görünce şaşırdık bile. Nihayet kilisenin bahçesine geldiğimizde duvarın üstünden atladık. Ortalık zifirî karanlık olduğu için hem başka bir yere gelmiş gibiydik hem de yolumuzu zorlukla bulabildik. Nihayet Lucy Westenra'nın mezarına geldik. Profesör anahtarları çıkartı, gıcırdayan kapağı açıp biraz kibarlıktan biraz da bilinçsizce bir adım geri çekilerek başıyla ilerlememi işaret etti. Bu kadar korkunç bir olay sırasında bile son derece zarif bir tercih yapması enfes bir ironiydi. Arkadaşım aceleyle peşimden geldi, kilidi kontrol etti, yaylı kilit yerine asma kilit olduğuna emin oldu, zaten aksi olsaydı epey zor durumda kalırdık. Sonra çantasına elini daldırıp bir kibrit kutusu çıkarıp kibriti çaktı. Gündüz vakti bile taze çiçeklerle donatılmasına rağmen tatsız ve korkutucu görünen mezara şimdi gece vakti içeri girdiğimizde beyaz çiçekler paslanmış, yeşil kısımları kahverengiye dönmüş, örümceklerle böcekler mekândaki hâkimiyetlerini ilan etmişlerdi. Zamanla rengi solan taş, üzeri tozla kaplanmış harç, paslanmış demir, parlaklığını kaybetmiş pirinç ve üzeri leke leke olmuş gümüş üzerlerine düşen titrek mum ışığıyla sönük sönük parladığında ortaya çıkan görüntünün bu kadar sefil, bu kadar perişan olacağını hayal bile edemezdim. Bu manzara ölüme yazgılı olanın sadece hayat, yani canlıların hayatı olmadığı fikrini itiraza yer bırakmadan gözler önüne sermişti.

Van Helsing harıl harıl çalışmaya koyuldu. Mumun ışığında mezar levhalarını okumaya çalışırken damlalar hâlinde eriyen mum damladığı plakaların üzerinde donup izini bıra-

kıyordu. Sonunda Lucy'nin tabutunu tesbit etti, çantasına yeniden elini daldırdığında bir tornavida çıkardı.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Tabutu açmak için. Ancak o zaman ikna olacaksın" dedikten sonra hemen vidaları gevşetmeye başladı, sonunda kapağı kaldırıp aşağıda bulunan şeyi ortaya çıkardı. Artık daha fazla dayanamıyordum. Yaptığımız ölüye saygısızlıktı, yaşasaydı giysilerini zorla soymaktan farkı yoktu. Engel olmak istedim, elini tuttum, ama cevabı, "Şimdi göreceksin" oldu. Sonra elini tekrar çantasına daldırıp minik bir kıl testere çıkardı. Vidayı aşağıya doğru bastırarak kurşunun içinden geçirdiği an irkilip geri çekilirken Profesör kıl testerenin başının sığacağı kadar bir delik açmıştı. Haftalardır orada yatan cesetten gaz kokusu çıkacağını düşünüyordum. Biz doktorlar mesleğimizin tehlike içeren yanlarına da hazırlıklı olmak, bu tür tehlikelere aşina olmalıyız düşüncesiyle bir adım geri çekildim. Ama Profesör'de tereddütten eser yoktu, tabutun yan tarafındaki kurşun kısmından birkaç santim kestikten sonra diğer tarafa geçti. Kesilen kısmı kaldırıp katladı açtığı yerden içeri bakmam için bana başıyla işaret etti.

Yaklaşıp içeri baktım, tabut boştu.

Buna şaşırdığımı itiraf etmem lazım, hatta bayağı sarsıldım, ama Van Helsing pek de etkilenmişe benzemiyordu. Artık varsayımlarının doğru çıkmasının verdiği güvenle cesaretlenmiş, işine dört elle sarılmıştı. "Şimdi inandın mı dostum John?" diye sordu.

İçimde bulduğum her inat kırıntısını harekete geçirerek şöyle cevap verdim:

"Lucy'nin bedeninin burada olmadığına inandım, ama bu yalnızca bir tek şeyi kanıtlar."

"O neymiş John?"

"Burada olmadığını."

"Hım, akıl yürütme şekli güzel" dedi, "buraya kadar tamam da tabutta olmamasını nasıl açıklıyorsun?"

"Belki biri çalmıştır" dedim. "Levazımatçı yapmış olamaz mı?" Saçmaladığımın farkına varmıştım ama gerçek sebebi telaffuz etmemek için lafı dolandırıyordum. Profesör iç geçirip, "Demek ki daha fazla kanıt lazım sana" dedi. "Gel benimle."

Tabutun kapağını kapattı, aletleri tekrar çantasına yerleştirdi, mumu söndürüp çantaya attı. Kapıyı açıp dışarı çıktık. Anahtarı bana verip "Sen de kalsın mı?" dedi. "Böylece emin olursun." Pek de şen olmayan bir kahkaha attıktan sonra anahtarı alacağımı başımla onayladım. "Anahtarın pek bir anlamı yok, isteyen çoğaltabilir bundan. Zaten bunu açmak için anahtar bile gerekmez." Bir şey söylemedi, anahtarı tekrar cebine koydu. Kilise bahçesini gözetlemek için ikiye ayrılacağımızı söyledi. Bir porsuk ağacının arkasına geçip Profesör'ün kocaman gölgesinin mezartaşlarının arasından geçerek ağaçların arkasında kayboluşunu izledim.

Tek başıma nöbet tutuyordum. Ağacın arkasındaki yerimi aldıktan az sonra uzaklarda bir yerlerde saatin on ikiyi vurduğunu duydum, sonra biri, sonra ikiyi. Üşümüş ve gergin gergin beklerken böyle bir işe beni bulaştırdığı için Profesör'e, kabul ettiğim için de kendime kızıyordum. Soğuktan donuyordum, uykum da geldiği için dikkatimi bir türlü toplayamıyordum, ama diğer yandan uyuyup kendime saygımı kaybetmek de istemiyordum. Korkuyla dolu sefil bir bekleyişti.

Sonra birdenbire başımı çevirdiğimde kilise bahçesinin mezara uzak kalan bir yerinden karanlıkta kalan iki porsuk ağacının arasından beyaz bir şeyin hızla geçtiğini görür gibi oldum. Aynı anda Profesör'ün bulunduğu taraftan siyah kocaman bir şey ona doğru aceleyle ilerledi. O zaman ben de harekete geçtim, mezartaşlarının ve bozulmuş mezarların etrafından dolanırken ayağım takıldı, sendeledim. Gökyüzü bulutlanmıştı, uzaklarda bir yerlerde bir horoz öttü. Biraz daha ileride, kiliseye giden yolun üzerine dikilmiş tek tük ardıç

ağaçlarının arkasında soluk bir gölge mezarın olduğu yere doğru süzüldü. Mezar tam ağaçların arkasında kaldığı için o gölgenin tam olarak nereye gittiğini göremedim. Bu defa o beyaz şeklin geldiği yönden gerçek bir hareket sesi duyup bakınca Profesör'ün kollarında minik bir çocukla geldiğini gördüm. Çocuğu bana doğru uzatıp:

"Şimdi inandın mı?" dedi.

Biraz saldırgan bir ifadeyle, "Hayır"dedim.

"Çocuğu görmüyor musun?"

"Onu görüyorum, ama buraya kim getirdi? Yarası var mı?" diye sordum.

Profesör, "Bakacağız" dedikten sonra birbirimizle konuşmadan kilise bahçesinden çıkmak için harekete geçerken çocuk Profesör'ün kollarındaydı.

Oradan biraz uzaklaşınca bir ağacın altına gittik, kibriti çakıp çocuğun boğazına baktık. Ne bir çizik ne de bir yara vardı.

"Haksız mıymışım?" dedim, zafer benimdi.

"Tam zamanında yetiştik" dedi profesör minnettar bir tonda.

Şimdi bu çocuğa ne yapacağımızı bilemediğimiz için bu konuda karar vermeye çalıştık. Çocuğu karakola götürsek gecenin o saatinde neden orada bulunduğumuzu açıklamak zorunda kalacaktık, en azından çocuğu nasıl bulduğumuzu anlatmak zorundaydık. Sonunda çocuğu Heath bölgesine götürmeye karar verdik, bir polis gördüğümüz zaman çocuğu göreceği bir yere bırakıp hemen eve giderdik. Her şey yolunda gitti. Hampstead Heath sınırlarına girer girmez bir polis memurunun ayak seslerini duyduk, çocuğu yolun kenarına bıraktık, bir yere gizlenip feneriyle ileri geri yürürken çocuğu fark edene kadar izledik. Korkuyla çığlık attığını duyunca sessiz sessiz olay yerinden ayrıldık. Şansımız yaver gitti, "Spaniards" yakınlarında bir taksi bulup merkeze döndük.

Uyuyamadığım için bunları yazdım, hâlâ uykum yok. Ama Van Helsing öğleye doğru beni arayacağına göre en azından birkaç saat uyumam gerek. Başka bir keşif gezisine birlikte gitmemiz konusunda ısrar ediyor.

27 Eylül

Yeni görevimiz için uygun bir fırsat bulana kadar saat iki olmuştu. Öğle vakti yapılacak defin işlemi bitmiş, tören bitince gidenlerin arkasından biraz daha kalan tek tük insanlar da yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamışlardı. Akçaağaçların arkasından gördüğümüz kadarıyla son ziyaretçi kilise bahçesinden çıkınca zangoç kapıyı kilitledi. Artık sabaha kadar rahattık, ama Profesör burada en fazla bir saat kalabileceğimizi söyledi. O zaman yaptığımız şeyin ne korkunç olduğunu, hayal gücünü, devreye sokmanın imkânsızlığını bir kez daha fark ettim. Mezarın kutsallığına karşı yaptığımız hareketle yasalar önünde nelere maruz kalabileceğimiz de yavaş yavaş aklıma üşüşmeye başlamıştı. Her şey bir yana, o kadar faydasızdı ki! Bir hafta önce gömülmüş bir tabutun kurşun kapağını açarak yaptığımız acayipliğe ek olarak tabutun boş olduğunu gözlerimizle gördüğümüz hâlde tekrar açmaya çalışmak suretiyle aptallığın zirvesine tırmandığımızı düşünüyordum. Her neyse deyip omuzlarımı silktim, nasıl olsa Van Helsing aklına koyduğunu kim ne derse desin yapacaktı. Anahtarı aldı, mezar odasını açtı, tıpkı daha önce yaptığı gibi başıyla önden gitmemi işaret etti. Oda dün akşamki kadar ürpertici olmasa da güneş ışığı üzerine vurdukça kelimelerle anlatılmayacak kadar korkunç görünmekteydi. Van Helsing Lucy'nin tabutunun olduğu yere doğru yürüdü, ben de takip ettim. Eğilip kurşun kapağın kenarından tutup çektiği zaman yaşadığım şaşkınlık ve dehşetle sersemledim.

Cenaze töreninden bir gece önce kendisini gördüğümüz hâliyle oracıkta yatan Lucy'yi gördüm. Nasıl olduğunu bile-

mediğim bir şekilde daha da güzelleşmişti, ölmüş olduğuna bir türlü inanamadım. Dudakları kırmızıydı, hatta her zamankinden daha kırmızıydı, yanakları da pembe pembeydi.

"Bu hokkabazlık gibi bir şey mi?" diye sordum.

Profesör, "Şimdi ikna oldun mu?" derken bir yandan da tüylerimi diken diken ederek Lucy'nin dudaklarını geriye çekip beyaz dişlerini gösterdi.

"Gördün mü" dedi, "dişler eskisinden çok daha keskin. Bunlarla ve bunlarla" derken köpek dişlerine dokunarak, "o küçük çocukları ısırabilir. Artık inandın mı dostum John?" O zaman içimde içimde düşmanca bir karşı çıkma isteği dalga dalga yayıldı. Öne sürdüğü bu kabul edilemez iddiayı onaylamam imkânsızdı. Söyler söylemez utandığım bir cümleyle karşı çıktım:

"Belki birisi dün akşam buraya getirmiştir?"

"Öyle mi dersin? Kim peki?"

"Bilmiyorum. Birisi yapmış olmalı."

"Ayrıca bir hafta önce öldüğünü hatırlatırım. Çoğu ceset bir hafta geçtikten sonra böyle görünmez." Bu söylediğine verecek cevabım olmadığı için sustum. Ama Van Helsing sükunetimi fark etmemiş gibiydi, yüzünde ne bir can sıkıntısı ne de zafer ifadesi göremedim. Dikkatli dikkatli ölü bedene bakıyor, gözkapaklarını kaldırıp gözleri, dudakları kaldırıp dişleri inceliyordu. Sonra bana dönüp dedi ki:

"Burada gördüğümüz vakada daha önce kaydedilenlerde olmayan bir durum var; pek de yaygın olmayan bir biçimde ikili bir hayat sürdürüyor. Kendinde değilken, uyurgezerken yani, bir vampir tarafından ısırıldı, bana öyle bakma John, henüz bu kısmı bilmiyorsun ama öğreneceksin, vampirin kan emmek için kolladığı en uygun zaman böyle anlardır. Öldüğünde kendinde değildi, kendinde olmadığı, trans hâlinde olduğu zamanlarda ölümsüzleşiyor. İşte tam da bu nedenle farklı bir vaka. Genellikle bu Ölmeyenler evlerinde uyurlar"

derken ellerini havada genişçe açıp vampirler için 'ev' denen şeyin ne olduğunu belirttikten sonra "yüzlerinden ne oldukları da anlaşılır zaten, ama bu tatlı yaratık Ölmeyen olmadığı zamanlarda tıpkı diğer ölülere benziyor. Hiçbir kötülük olmayan bu varlığı uykusunda öldürmek o yüzden bu kadar zor bir iş hâline geliyor" dediğinde kanım dondu, bir yandan da Van Helsing'in teorisini kabul etmiş olduğumu fark ettim. Eğer gerçekten öldüyse onu öldürmenin ne zararı olabilirdi ki? Başını kaldırıp bana bakınca yüzümdeki değişikliği gördü, neşeli sayılabilecek bir ifadeyle:

"Artık inanıyorsun yani?" dedi.

Ona şöyle cevap verdim: "O kadar üstüme gelmeyin. Söylediklerinizi kabul etmeye istekliyim, Peki, bu kanlı işi nasıl yapacaksınız?"

"Kafasını kesip ağzını sarımsakla doldurduktan sonra vücudunun içinden bir kazık geçireceğim." Bir zamanlar âşık olduğum kadının bedenini böyle hunharca parçalamak düşüncesi kanımı dondurmuştu ama korktuğum kadar beter olmadı. Aslında Van Helsing'in deyişiyle bu Ölmeyen karşısında dehşete düşmüş, hatta ondan nefret etmeye başlamıştım. Aşkın bu kadar öznel ya da nesnel olması mümkün mü gerçekten?

Epeyce bir zaman Van Helsing'in işe koyulmasını bekledim ama düşüncelere dalmış görünüyordu. Biraz sonra çantasının sapını kaptığı gibi şöyle dedi:

"*Yapılacak en iyi şey nedir?* diye düşünüp duruyorum; içimden geçeni yapmaya kalksam şu anda yapmak üzere olduğumuz şeyi yapardım, ama göz önünde bulundurmamız gereken başka şeyler var, hem bin kere daha zor meseleler, hem de bilemiyoruz. Ama basit bir hesap var. Henüz kimsenin canını almadı, gerçi bu da an meselesi, önlemimizi alırsak onu tehlikesiz hâle getiririz. Ama meseleden Arthur'a bahsetmek istersek bunu nasıl söyleyeceğiz? Lucy'nin boğazındaki yara izlerini de has-

tanedeki çocuğun boğazındaki yara izlerini de görmüş biri olarak sen bile dün gece boş gördüğün mezarda bugün öldüğü günden daha pembe yanaklarıyla güzelleşmiş olarak yatan kadını gördüğün zaman ya da dün gece mezarlığa kollarında çocuk taşıyan o beyaz gölgeyi gördüğün zaman kendinden şüpheye düştüysen bunların hepsinden habersiz Arthur'u nasıl inandıracağız? Ölmek üzereyken Lucy'yi tam öpeceği anda olanca gücümle uzaklaştırdığım zaman benden şüphelenmişti. Beni affettiğini biliyorum çünkü bir yanılgıyla sevgilisine gerektiği gibi veda etmesini engelledim, yine yanılgıya düşerek onun canlı canlı gömüldüğünü düşünebilir, hatta yanılgıların en büyüğüne düşüp onu öldürdüğümüzü bile düşünebilir. Sonrasında asıl bizim yanıldığımızı düşünerek Lucy'yi düşüncelerimizle öldürdüğümüz fikrine varabilir, sonra da ömür boyu mutsuz olur. Bütün bunlar gerçekleşse bile başına gelen şeyin yaşanabileceklerin en kötüsü olduğuna garanti veremez. Sevdiği insanın diri diri gömüldüğünü düşündükçe onun ne kadar acı çektiğini gösteren korku dolu kâbuslar görebilir, zaman zaman dönüp bize hak vererek sevdiği kadının aslında bir Ölmeyene dönüştüğü fikrine sıcak bakabilir. Hayır! Bir kere söylersin sonra çok şey öğrenirsin. Bütün bu anlattıklarımın doğruluğuna ne kadar inanıyorsam acı çekeceğini bilsem de selamete ermek için bu acı nehrinde yüzmesi gerektiğini bundan yüz bin kat daha çok biliyorum. Zavallı adamcağız gerçeği öğrendiğinde dünya başına yıkılacak, o zaman yanında olup ona elimizden gelen yardım yapacağız. Ben kararımı verdim. Haydi gidelim. Sen bu akşam hastanene dön, bak bakalım yolunda mı? Bana gelince geceyi bu kilise bahçesinde istediğim şekilde geçireceğim. Yarın sabah saat onda Berkeley Oteli'ne gelirsin. Arthur'a da haber yollarım, a bir de kanını veren o nazik Amerikalı beyefendiyi de çağıracağım. Ondan sonra çok işimiz olacak. Şimdi seninle Piccadilly'ye kadar gelip yemek yiyeyim, zira güneş batmadan buraya dönmem lazım."

Bu konuşmadan sonra mezarı kapattık, mezardan çıktık, pek de yüksek olmayan bahçe duvarından atlayıp Piccadilly'ye döndük.

Van Helsing'in Berkeley Otelinin portmantosunda Dr. John Seward'a verilmek üzere bıraktığı not.

(Teslim edilmedi.)

"*27 Eylül*

Dostum John,

Bu notu ne olur ne olmaz diye yazıyorum. Kilisenin bahçesine tek başıma gidiyorum. Ölmeyenimiz Bayan Lucy'nin bu gece mezarından çıkmaması çok iyi olacak, böylece yarın akşama kadar daha istekli olacak. Mezara sarımsak ve haç gibi sevmediği şeylerden götürüyorum, mezarın kapısını da kilitleyeceğim. Daha çok genç bir Ölmeyen olduğu için bu önlemler işe yarayacaktır. Ama bütün bu önlemler dışarı çıkmasını önlemek için, içeri girmek konusunda bir faydası olmayabilir. Ölmeyenler gözü döndüğü zaman direncin en az olduğu yer neresiyse onu bulmaya çalışıyorlar. Günbatımından şafağa kadar burada olup Bayan Lucy için veya ondan öğrenilebilecek ne varsa öğreneceğim, korkmuyorum. Ama onu Ölmeyen yapan ve artık Bayan Lucy üzerinde gücü olan diğeri gelip mezara sığınabilir. Bay Jonathan'ın yaşadıklarından ve Bayan Lucy'nin hayatı üzerine bizimle oynayıp aptal yerine koyarak alt ettiği oyundan öğrendiklerime göre çok kurnaz, Ölmeyen birçok yönden o kadar güçlü ki! En az yirmi erkek kadar gücü var, hatta biz dördümüz bile gücümüzü ona vermiş bulunuyoruz. İstediği zaman kurtları ve bilemediğim daha nice güçlerini yardıma çağırabilir. Bu gece buraya gelecek olursa karşısında yalnızca beni bulacak, ama başka kimse bulamayacak. Ama kilise bahçesindeki mezarlık dışında avlanacağı o kadar fazla yer varken Ölmeyen bir kadının uyuduğu yerde kendisini bekleyen yaşlı bir adamın bulunduğu yere belki de hiç gelmez.

O yüzden bu notu yazıyorum... Bu notun yanında bulacağın bütün kâğıtları, Harker'ın günlüklerini ve diğerlerini alıp baştan sonra oku, Ölmeyenlerin en büyüğünü bul, kafasını gövdesinden ayır, kalbini yak ya da içinden büyükçe bir kazık geçir ki bütün dünya raha bir nefes alabilsin.

Bir daha görüşemezsek, elveda.

VAN HELSİNG."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

28 Eylül

Derin bir uyku çekmek insana ne kadar iyi geliyor. Dün az kalsın Van Helsing'in söylediği korkunç şeyleri kabul etmek üzereydim, şimdiyse sağduyuyla asla bağdaştıramadığım korkunç bir fikir gibi görünüyor. Söylediği her şeye inandığını biliyorum. Acaba aklını mı yitirdi? Bütün bu gizemli şeyler için mutlak bir açıklaması vardır. Acaba bütün bunları Profesör'ün kendisi yapmış olabilir mi? Olağanüstü zeki bir insandır, eğer böyle bir şeyi kafasına koyduysa sonuna kadar sürdürmek için mükemmel planlar yapma kudretine de sahip. Böyle düşünürken kendimden tiksiniyorum, aslında Van Helsing'in delirseydi bunu hayretle karşılardım. Yine de gözümü üstünden ayırmayacağım. Belki bu sayede şu gizemli meselede ben de biraz aydınlanırım.

29 Eylül, Sabah

Dün gece saat on civarı Arthur'la Quincey Van Helsing'in odasına geldi; sanki hepimiz hemfikirmişiz gibi bize ne yapmak istediğini anlattı, özellikle Arthur'a hitap ederek konuştu. Konuşmanın başında hepimizin kendisiyle birlikte yol almaya istekli olduğumuzu umduğunu söyledi. "Çünkü" dedi, "yerine getirilmesi gereken çok ciddi bir görev var. Mektubumu aldığınızda şaşırdığınıza hiç kuşkum yok, öyl değil mi?" Soru özellikle Lord Godalming'e yöneltilmişti.

"Doğru. Aslında biraz da üzdü. Şu sıralar evimde o kadar fazla sorunla boğuşuyorum ki bir fazlasına hiç ihtiyacım yoktu. Yine de söylemek istedikleriniz merakımı uyandırdı. Quincey'le bu mesele hakkında biraz konuştuk, ama konuştukça kafam daha çok karıştı, şu an kafam o kadar karışık ki hiçbir şeye anlam veremiyorum."

Peşinden Quincey "Ben de" diye ekledi.

"Eh" dedi profesör, "o zaman ikiniz de işin başında sayılırsınız, sizden çok daha fazla şey görmüş olan dostum John'un bile daha gidecek çok yolu var."

Kendisine bir tek kelime söylememiş olsam bile eski düşüncelerime geri döndüğümü fark ettiği kesindi. Sonra diğer ikisine dönüp son derece ciddi bir tavırla:

"Bu akşam sizden yapacağımız iş için doğru olduğuna inandığım bir şeyi yapmanız için ricada bulunmak istiyorum. Size ağır gelecek bir şey istediğimin farkındayım, ne istediğimi söyleyince siz de bunu anlayacaksınız. O yüzden de niyetimi söylemeden önce sizden söz almak istiyorum, böyle bir olasılığı pek mümkün gördüğüm için daha sonra kendinizi herhangi bir konuda suçlamanızı istemem."

Quincey, "Yeterince açık" diyerek sözünü kesti. "Benim Profesör'e cevabım evet. Maksadının ne olduğunu bilmiyorum ama dürüst olduğuna şüphem yok, benim için bu kadarı yeterli."

Van Helsing gururdan göğsü kabararak, "Teşekkür ederim beyefendi" dedi. "Sizi güvenilir bir dost olarak kabul etmiş olduğum için bu sözleriniz benim için çok değerli" dedikten sonra elini Quincey'e uzattı, tokalaştılar.

Daha sonra Arthur konuşmaya başladı:

"Dr. Van Helsing, İskoçya'da dendiği gibi 'körü körüne alışveriş yapmak'tan pek hoşlanmam, getireceğiniz teklif bir beyefendi olarak onurumu zedeleyecek ya da bir Hıristiyan olarak imanıma zarar getirecek bir şeyse size söz veremem.

Söyleyecekleriniz demin işaret ettiğim iki meseleyi zedelemeyecekse ben de hemen onay veririm. Yine de nereye varmak istediğiniz konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Şartlarınızı kabul ediyorum" dedi Van Helsing, "yalnız sizden bir şey rica ediyorum, herhangi bir hareketimden kuşku duyup beni yargılayacak gibi olduğunuzda şartlarınızı zedeleyecek bir şey yapmayacağım konusunda bir kez daha düşününüz lütfen."

"Anlaştık!" dedi Arthur; "şimdi oldu. Artık ön görüşmeler bittiğine göre ne yapacağımızı öğrenebilir miyim?"

"Benimle birlikte Kingstead'deki kilisenin mezarlığına gizlice gelmenizi istiyorum."

Duyduklarına inanamaz bir hâlde kalakalan Arthur dedi ki:

"Lucy'nin gömüldüğü yere mi yani?" Profesör evet anlamında başını salladı. Arthur tekrar sordu: "Peki, neden?"

"Mezara girmek için!" Arthur ayağa fırladı.

"Profesör, siz ciddi misiniz yoksa bizimle korkunç bir oyun mu oynuyorsunuz? Özür dilerim, galiba çok ciddisiniz." Tekrar yerine oturduğunda asaletini bozmadan ciddi ve mağrur hâline geri dönmüştü. Tekrar soru sorana kadar odaya bir sessizlik çöktü:

"Peki, mezarda ne yapacağız?"

"Tabutu açacağız."

"Bu kadar yeter!" diyerek öfkeyle tekrar ayağa kalktı. "Genellikle akla yatkın konularda sabırlıyımdır, ama bu, bu, mezara yapılan bu saygısızlık, hem de kimin" derken öfkeden boğazı düğümlendi. O sırada Profesör'ün acıyarak Arthur'a baktığını gördüm.

"Çok değerli arkadaşım, eğer sizi bu acıdan uzak tutabilecek olsaydım" dedi, "Tanrı biliyor ya, kesinlikle yapardım. Ama bu gece dikenli yollardan yürümemiz gerek, aksi takdirde bundan sonra ilelebet bu ayaklarımız ateşlerde yürüyecek!"

Arthur bembeyaz olmuş yüzünü kaldırıp Profesör'e bakarak:

"Sözlerinize dikkat edin beyefendi, çok dikkat edin!"

"Ne söylemek istediğimi duymanız daha iyi olmaz mı?" dedi Van Helsing. "Hiç olmazsa amacımın neye hizmet edeceğini öğrenirsiniz. Devam edeyim mi?"

"Gayet makul" diyerek Morris araya girdi.

Kısa bir duraksamadan sonra sözlerine devam eden Van Helsing'in büyük bir gayret harcadığı apaçık görülüyordu:

"Bayan Lucy öldü, öyle değil mi? Evet! Buna hiç şüphemiz yok. Peki, ya ölmediyse?"

Arthur ayağa fırladı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Siz ne demek istiyorsunuz? Yoksa bir hata mı yapıldı, diri diri mi gömüldü?" Umut etmenin bile yumuşatamayacağı kederle inledi.

"Canlıydı demedim evladım, bunu düşünmedim bile. Size şu an bir Ölmeyen olduğundan başka bir şey söyleyemem."

"Ölmeyen! Canlı değil! Ne demek istiyorsunuz? Biz şu anda bir kâbusun içinde miyiz acaba?"

"Bazı gizemler vardır ki insanoğlu ancak fikir yürütebilir, ama yaş ilerledikçe bir kısmını çözebiliyoruz. İnanın ki şu anda bu gizemlerden birini çözmek üzereyiz. Ama henüz bitirmedim. Bayan Lucy'nin başını kesebilir miyim?"

Arthur hırsından deliye dönmüş hâlde, "Dünyada olmaz, hayır!" dedi, "hiçbir kuvvet onun bedenine böyle bir şey yapmanıza izin vermemi sağlayamaz. Dr. Van Helsing çok ileri gittiniz. Bana bu kadar büyük bir işkence yaptıracak kadar ne kötülük yaptım size? O zavallı, tatlı kızcağıza mezarında bile rahat vermek istememenizin sebebi nedir? Böyle bir düşünceyi dile getiren siz mi delisiniz, yoksa bunları dinleyen ben mi? Ölüye saygısızlık eden böyle bir şeyi sakın bir daha dile getirmeyin, yapmak istediğiniz hiçbir şey için rıza göstermiyorum. Lucy'nin mezarına yapılacak herhangi bir tecavüzü

engellemek gibi bir vazifem var artık, Tanrı şahidim olsun ki bu konuda elimden geleni yapacağım!"

Van Helsing o ana kadar oturduğu yerden kalktı, üzüntülü ve ciddi bir ifadeyle şöyle dedi:

"Sevgili Lord Godalming, benim de bir vazifem var, diğer insanlara, size, ölülere ve Tanrı'ya karşı olan bu vazifemi yerine getireceğim. Sizden şu anda tek istediğim benimle birlikte oraya gelmeniz, göstereceklerimi görüp söyleyeceklerimi dinlemeniz. Sonra sizden yapmanızı istediğim şeyi yapmazsanız, o zaman bile ben görevimi yerine getireceğim, size ne kadar kötü görünürse görünsün! Sonra da siz Sayın Lord'un dilekleri doğrultusunda nerede ve ne zaman isterseniz olup biteni size rapor edeceğim." Sesindeki kırılma açıkça belli oluyordu, acıma dolu bir tonda şunları söyledi:

"Ancak, bana daha fazla öfkelenmemenizi istirham ediyorum. Uzun hayatımda yapması kolay olmayan, bazen kalbimi paramparça eden birçok işin içinden çıktım, ama sizi temin ederim bu kadar ağır bir görevle hiç baş başa kalmamıştım. Benimle ilgili düşüncelerinizi değiştirecek zaman eğer gelirse, geçirdiğimiz son derece üzücü bu bir saati o an unutmaya hazır olduğumu da bilmenizi isterim. Çünkü sizi içinde bulunduğunuz derin üzüntüden kurtaracak bir insan varsa o da benim. Lüften bir daha düşünün. Neden bu kadar acı veren ve zor bir işe kalkışayım? Kendi ülkemi bırakıp buraya insanlara yardımım dokunsun diye geldim. Önce sevgili dostum John'a yardım etmek için geldim, sonra da o tatlı, genç hanıma yardım etmek istedim, ayrıca çok da sevdim. Bunu söylemeye utanıyorum ama ona sizin yaptığınız fedakârlığın aynısını yaptım, damarımdaki kanı verdim; aşığı olarak değil, ama doktoru ve arkadaşı olarak bunu yaptım. Ölmeden önceki günlerimi gecelerimi yanında geçirdim, hatta öldükten sonra bile. Şimdi bile ölümüm bir işe yarayıp onu Ölmeyen olmaktan kurtaracaksa seve seve canımı bile veririm." Bütün

bunları o kadar tatlı, üzgün bir gururla söylemişti ki Arthur'un da yüreği yumuşadı, yaşlı adamın elini tuttu yenilmiş bir sesle dedi ki:

"Ah, bunları düşünmesi bile acı veriyor, ayrıca hiçbir şey anlamıyorum, ama en azından sizinle gelip görelim."

on altıncı bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
Devam

Kilisede mezarlığının yanındaki alçak duvara vardığımızda saat on ikiye çeyrek vardı. Gökyüzünü kaplamış olan kalın bulutlar süzülürken ara ara ortaya çıkan ay ışığı hariç karanlık bir geceydi. Birbirimize yakın ilerliyorduk, Van Helsing liderlik ettiği için bir adım kadar önümüzden gidiyordu. Mezara yaklaştığımız zaman Arthur'un yüzüne baktım, onca üzücü hatırayla dolu bir yere bu kadar yaklaşınca çok üzüleceğini düşündüm ama dik durmayı başarmıştı. Esrarengiz bir durumun içinde ilerlerken üzüntüsünü bir şekilde geri planda bıraktığını düşündüm. Profesör kapıyı açınca hepimizde farklı farklı nedenlerden kaynaklanan tereddütü gördü, önce kendisi içeri girerek sorunu halletti. Hepimiz içeri girince kapıyı kapatıp el fenerini yaktı ve tabutu işaret etti. Arthur tereddütle bir adım öne çıktı, Van Helsing bana şöyle dedi:

"Sen dün benimle buradaydın. Bu tabutun içinde yatan beden Bayan Lucy'ye mi aitti?"

"Evet." Sonra Profesör diğerlerine dönerek şöyle dedi:

"Siz de duydunuz, o zaman bana inanmayan kimse olmadığına göre..." Tornavidayı çıkarıp tabutun kapağını açtı. Arthur rengi benzi atmış, sessiz sessiz izlerken kapak açılınca bir

adım daha ileri atıldı. Herhâlde tabutun kurşundan yapıldığını bilmiyordu, ya da bunu hiç düşünmemiş de olabilirdi. Kurşun tabakanın üzerindeki yırtığı görünce yüzüne kan hücum etti, ama sonra aynı hızla sakinleşti, ölü gibi bembeyaz kesildi, hiçbir şey demedi. Van Helsing kurşun kenarlığı ittirince hepimiz içeri baktığımız gibi kendimizi geri attık.

Tabut boştu!

Birkaç dakika kimsenin ağzından tek laf çıkmadı. Nihayet Quincey Morris sessizliği bozup şöyle dedi:

"Profesör sizi onayladığımı daha önce söylemiştim. Tek istediğim sizden bir açıklama. Böyle bir soruyu her zaman sormam, size karşı bir şüphe duyup onurunuzu çiğnemek istemem ama bu mesele onur, onursuzluk sınırlarını aştı. Bunu siz mi yaptınız?"

"Kutsal bildiğim her şeyin üzerine yemin ederim ki ona ne dokundum ne de bir yere götürdüm. Olaylar şöyle gelişti: İki gece önce dostum Seward'la buraya geldik, hiçbir kötü niyetimizin olmadığına inanmanızı isterim bu arada, o zaman mühürlü olan tabutu açtığımda tabutun şimdiki gibi boş olduğunu gördük. Biraz bekledik, ağaçların arasından beyaz bir şeyin hareket ettiğini gördük. Ertesi gün gündüz vakti buraya tekrar geldiğimizde kendisini tabutun içinde bulduk. Öyle değil mi dostum John?"

"Evet."

"O gece tam zamanında yetişmiştik. Kaybolan küçük çocuklardan birini mezarların arasında bulduğumuzda çok şükür başına bir şey gelmemişti. Dün buraya günbatımından önce geldim; çünkü Ölmeyenler o saatlerde harekete geçerler. Güneş doğana kadar bütün gece burada bekledim ama hiçbir şey göremedim. Galiba menteşelerin arasına koyduğum sarımsak ve kaçındıkları diğer şeyler yüzünden gelmedi, zira Ölmeyenler sarımsaktan nefret eder. Dün gece mezardan dışarı çıkan olmayınca gün doğmadan önce sarımsağı ve diğer eşyaları

geri aldım. O yüzden şimdi mezarı boş bulduk. Bana fazla yüklenmeyin, şimdiye kadar çok garip şeyler oldu. Benimle birlikte dışarıda kimseye görünmeden duyulmadan bekleyelim, daha garip şeyler de olacak. Haydi, " dedikten sonra lambanın sürgüsünü kapatıp, "Dışarı çıkalım" dedi. Kapıyı açtı, hepimiz dışarı çıktıktan sonra kendisi de çıktı, kapıyı kilitledi.

O çukurda olmanın yaşattığı dehşetten sonra gecenin serin ve temiz havasına çıkınca hepimiz bir oh dedik. Bulutlar peş peşe geçerken arada ay ışığının aradan görünmesi tıpkı insan hayatındaki memnuniyetin ve acının geçidine benziyordu. Çürümüşlükle, ölümle alakası olmayan temiz havayı içine çekmek ne kadar da rahatlatıcıydı, tepenin arkasından gökyüzüne yükselen kırmızı ışıkları görmek harika bir kentin habercisi olan seslerin uzaktan gelen boğuk sesini duymak ne kadar insancaydı. Hepimiz kendimize dönmüş, biraz sakinleşmiştik. Arthur sakinleşmiş, içine düştüğü bu gizemli durumun maksadını ve anlamını merak ediyordu. Bense üstüme çöken bir sabırla Van Helsing'e karşı geliştirdiğim kuşkuyu bir kenara atmaya, vardığı sonuçları kabullenmeye hazırlanıyor gibiydim. Quincey Morris'te sonucunda ne acı çekecekse çeksin serinkanlı bir cesaretle gördüğü her şeyi kabullenen insanlarda görülen bir sakinlik gözledim. Sigara içemediği için büyükçe bir parça tütünü ağzına atmış çiğniyordu. Van Helsing'e gelince işi başından aşkındı. Önce çantasından büyükçe beyaz bir mendile sarılmış gofret cinsi bisküviye benzer kocaman bir paket çıkardı. Sonra çantadan iki eliyle kavradığı beyaz macunumsu, hamurumsu bir malzeme daha çıktı. Gofretleri eliyle ufalayıp o beyaz şeyin içine karıştırdı sonra bu karışımı elinde ince uzun şeritler hâline getirip mezarın kapısıyla gövdesi arasına sıkıştırmaya başladı. Şaşkın şaşkın ne yaptığını sorunca Arthur'la Quincey de meraklanıp yaklaştı. Şöyle cevap verdi:

"Ölmeyenler giremesin diye mezarı korumaya alıyorum."

"Oraya koyduğunuz madde bunu engelleyebilir mi yani? diye sordu Quincey. "Yok artık! Oyun mu oynuyoruz?"

"Evet."

"Peki, o kullandığınız malzeme ne?" Bu sefer soru Arthur'dan gelmişti. Van Helsing saygıyla şapkasını çıkarıp cevap verdi:

"Komünyon ekmeği. Bunu Amsterdam'dan getirdim. Böylece kilise günahlarımı bağışladı." En kuşkucu olanımıza verdiği bu cevapla en kutsal şeyleri kullanan ve bu kadar ciddi bir amacı olan Profesör'e her birimizin güveninin sarsılmaması mümkün değildi. Saygılı bir sessizlik içinde, kimsenin göremeyeceği bir açıda mezarın yakınında gösterilen yerlerimize oturduk. Diğerlerine, özellikle de Arthur'a acıyordum. Daha önce yaptığımız ziyaretlerle bu korkunç deneyimle ilgili çıraklık evresini geçtiğimi düşünen ben bile bir saat öncesine kadar öne sürülen kanıtları reddetmişken şimdi kalbim yerinen çıkacak gibiydi. Şimdiye kadar hiçbir mezartaşı bu kadar ölüm beyazına bürünmemiş, hiçbir selvi, porsuk ya da ardıç ağacı ölüm karanlığının ete kemiğe bürünmüş hâline dönüşmemiş, ağaçlar veya çimenler hiç bu kadar uğursuz uğursuz hışırdamamış, hiçbir dal bu kadar esrarengiz bir şekilde kırılmamış, uzaktan havlayan köpeklerin havlaması geceye bu kadar karanlık salmamıştı.

Uzun süren bir sessizlik ve hacimli bir boşluğun ardından Profesör'ün "ŞŞŞŞ!" dediğini duyduk. Ta aşağıdan, sıra sıra porsuk ağaçlarının dikili olduğu yerden yukarıya doğru soluk, beyaz bir şeklin hareket ettiğine işaret etti, göğsüne koyu renkli bir şey bastırmış ilerliyordu. O şekil kısa süreliğine durdu, tam o sırada kayıp giden bulutların arasından kopan bir tutam ay ışığı siyah saçlı, kefene bürünmüş bir kadının üzerine düştü. Işığa çıkınca sarı saçlı bir çocuk olduğunu anladığımız kollarındaki bedene baktığı için yüzünü göreme-

dik. Bir anlık duraksamadan sonra çocukların uykudayken veya ateşin önünde yatan köpeğin rüyasındayken attığı türden kısa bir çığlık duyduk. Kalkıp o tarafa yönelmek üzereydik ki porsuk ağacının arkasında duran Profesör'ün uyaran parmağını görünce yerimizde kaldık. Sonra o beyaz gölgenin ilerlediğini gördük. Açık seçik kendisini göreceğimiz bir mesafeye gelmişti, zaten ay ışığı her yeri aydınlatıyordu. Şahsen o görüntü karşısında kalbim buz kesti, o sırada Arthur'un nefesini tuttuğunu duydum; çünkü karşımızda duranın Lucy Westenra'nın bedeni olduğunu görmüştük. Ama Lucy Westenra ne kadar da değişmişti. Yüzündeki o tatlılık yerini sert, katı bir zalim ifadeye bırakmış, saflığın yerini soğukkanlı bir şehvet almıştı. Van Helsing bir adım ilerledi, biz de takip edip ilerledik; dördümüz mezarın önünde yan yana dizilmiştik. Van Helsing lambayı havaya kaldırıp sürgüsünü açınca ışık Lucy'nin yüzünü aydınlattı. Dudakları kandan kıpkırmızı olmuş, ağzının kenarından sızan kan patiskadan ölüm giysisinin safiyetini lekelemişti.

Hepimiz korkuyla titredik. O titrek ışıkta Van Helsing'in çelikten yapılmış sandığım sinirlerinin bile altüst olduğunu gördüm. Arthur yanımda duruyordu, eğer kolundan tutup destek olmasam yere yığılacaktı.

Lucy bizi gördüğünde, orada yatan şeye hâlâ Lucy diyordum çünkü şeklen öyleydi, birdenbire gafil avlanmış kedi gibi geri çekilip bize hırladıktan sonra gözlerini üzerimizde gezdirdi. Gözleri şekil ve renk olarak aynı olsa da ateşini cehennemden almış kirli bakışları alıştığımız kibarlık ve saflıktan çok uzaktı. Zaten o anda Lucy'ye beslediğim aşkın son kırıntıları da nefret ve lanete dönüştü, kesinlikle öldürülmesi gereken bu varlığı vahşi bir zevkle yok edebilirdim. Gözlerine dolan kötülükten yüzüne şehvetli bir gülümseme yayıldı. Bu korkunç manzara karşısında tepeden tırnağa ürperdim. O ana kadar sıkı sıkı göğsüne bastırdığı çocuğu şeytana özgü bir katılık ve

umursamazlıkla yere fırlattıktan sonra köpeklerin kemiğe havladıkları gibi çocuğa havladı. Çocuk fırlatıldığı yerde çığlık attıktan sonra debelenip inlemeye devam etti. Bu kadar soğukkanlı zulmü gören Arthur'dan acıyla karışık bir feryat geldi, kollarını iki yana açıp hafifmeşrep bir gülümsemeyle Arthur'a doğru ilerlediği zaman Arthur elleriyle yüzünü örttü ve geriye doğru düştü.

Baştan çıkaran, şehvet dolu bir zarafetle Arthur'a doğru yaklaşarak şöyle dedi:

"Arthur gel bana. Onları bırak, yanıma gel. Bak kollarım sana nasıl hasret. Gel de birlikte dinlenelim. Sevgili kocacığım, gel bana!"

Sesindeki o şeytani tatlılık ince camdan gelen çınlamaya benziyordu, bize seslenmemiş olsa da duyan herkesin beyninin içinde çınladı. Arthur'a gelince, büyülenmiş gibiydi, önce ellerini yüzünden çekti, kollarını iki yana açtı. Koşup kollarına atılacakken Van Helsing bir sıçrayışta aralarına girip altın haçıyla ikisini ayırdı. Haçı görünce ürkerek geri çekildi, yüzü allak bullak oldu, öfkeyle yanlarından geçerek mezara girmek üzere o tarafa yöneldi.

Mezara tam bir iki adım kala karşı konulamaz bir güç tarafından yönetiliyormuş gibi durdu, bize doğru döndü. Hem ay ışığı hem de Van Helsing'in çelik sinirleri sayesinde artık titremeyen elinde tuttuğu lambanın ışığı yüzünü iyice aydınlatıyordu. Şimdiye kadar kimsenin yüzünde bu kadar şaşkın bir kötülük görmemiştim, eminim bu ölümlü gözler bir daha böyle bir şey görmeyecekler. Griye dönen o güzelim gözlerden şimdi cehennemin şimşekleri çakıyordu, kaşları öyle bir çatılmıştı ki yüzünün kırış kırış olmuş bütün kıvrımlarında Medusa'nın yılanları çöreklenmiş gibiydi, kan içinde kalmış o güzelim ağzı Yunan ya da Japon masklarındaki gibi kocaman bir çukura dönüşmüştü. Ölümle eşanlamlı bir yüz vardıysa veya bakışlar öldürebiliyorduysa o anda buna şahit olmuştuk.

Sonsuzluk kadar uzun gelen yaklaşık otuz saniye boyunca kendisine yönelmiş haçla girişi kapanmış kutsal alan arasında kalakaldı. Van Helsing Arthur'a şu soruyu sorarak sessizliği bozdu:

"Lütfen bana cevap ver dostum, devam edebilir miyim?"

Arthur kendisini Van Helsing'in dizlerinin önüne attı, yüzünü onun elleriyle kapadı ve şöyle cevap verdi:

"Nasıl istersen öyle yap dostum, istediğini yapmakta serbestsin. Bundan daha korkunç bir şey olamaz" derken ruhu acıyla inliyordu. Quincey'le aynı anda ilerleyip ellerinden tuttuk. O sırada Van Helsing'in lambanın sürgüsünü kapattığını işittik, mezara yaklaştı, daha önce oraya yerleştirdiği birtakım kutsal işaretleri topladığını şıngırtısından anladık. Gördüğümüz şeye inanamaz gözlerle bakakaldık, Van Helsing ayağa kalktığında arkasında duran kadın tıpkı bizler gibi bir bedene sahip olduğu hâlde bıçak ucunun zor sığacağı yerden kayarak geçti. Profesör önceden hazırlamış olduğu macunları şerit şerit mezarın kenarlarına yapıştırınca hepimiz rahat bir nefes alabildik.

Bu işlemi bitirdikten sonra çocuğu yerden kaldırıp şöyle dedi:

"Haydi dostlar, burada yapacak başka bir işimiz kalmadı. Yarın öğle vakti bir cenaze töreni var, törenden hemen sonra yine geleceğiz. Merhumun dostları ikiye kadar gitmiş olurlar, zangoç kapıyı kilitlediğinde biz burada olacağız. O zaman yapacak bir işimiz daha var ama bu gecekine pek benzemiyor. Bu yavruya gelince pek fazla zarar görmüş sayılmaz, yarın akşama kadar da iyileşir. Geçen gece yaptığımız gibi polisin bulabileceği bir yere bırakır, sonra da evlerimize gideriz" dedikten sonra Arthur'a yaklaşarak:

"Sevgili dostum Arthur, çok zor bir imtihandan geçtin; ama sonra geriye dönüp baktığında bunun ne kadar gerekli olduğunu anlayacaksın. Şu anda hâlâ acı nehrinde yüzüyorsun

evladım. Ama yarın bu saatlerde, Tanrım lütfen, buradan çıkmış ve tatlı suyun tadına bakmış olacaksın, o yüzden gereğinden fazla hayıflanma. O zamana kadar da beni affetmeni istemeyeceğim senden."

Arthur'la Quincey benimle eve geldiler, yolda birbirimizi neşelendirmeye çalıştık. Çocuğu güvenilir bir yere bıraktık, çok yorgun olduğumuz için uyuduğumuzun farkına bile varmadan uyuyakalmışız.

29 Eylül, Gece

Saat on ikiye gelmek üzereyken Arthur, Morris ve ben Profesör'ü aradık. Tuhaf bir rastlantı eseri hepimiz siyahlar içindeydik. Arthur'un siyah giymesi normaldi, zira hâlâ yastaydı ama biz ikimiz tamamen içgüdüsel olarak öyle giyinmiştik. Saat bir buçukta kilisenin bahçesine gittik, gözlerden uzak yerlerde dolandık. Böylece mezar kazıcılar işlerini bitirdikten sonra zangoç herkesin gittiğine hükmedip kapıları kilitlediği zaman bütün alan bize kalacaktı. Van Helsing yanında her zamanki küçük siyah çantasının yerine daha uzun deri bir çanta getirmişti, kriket çantasına benzeyen bu çanta epey hafif görünüyordu.

Yalnız kalıp da ayak seslerinin yolun sonuna doğru kesildiğini duyar duymaz sessiz sessiz ama sanki bir yerden komut almışçasına mezara doğru ilerleyen Profesör'ün arkasından yürümeye başladık. Kapıyı açtı, içeri girdik, arkamızdan kapıyı tekrar kilitledi. Sonra çantasından lambayı çıkarıp yaktı, peşinden de iki mum çıkardı altlarını ısıtıp eritti, diğer iki tabutun üstüne koyarak çalışacağımız alanın aydınlanmasını sağladı. Lucy'nin tabutunu açtığı zaman hepimizin gözleri ölüm güzelliği içinde sessiz sakin yatan bedene çevrilmişti, Arthur ise yaprak gibi titriyordu. İçimde sevgi namına hiçbir şey kalmamış, bilakis Lucy'nin ruhunu bırakıp bedenine musallat olan o Şey'e karşı nefretle dolmuştu. Baktıkça Arthur'un

yüzünün de katılaştığına şahit oldum. O sırada dönüp Van Helsing'e:

"Bu gerçekten Lucy'nin bedeni mi yoksa onun kılığına girmiş şeytan mı?" diye sordu.

"Hem onun bedeni, hem değil. Ama biraz beklersen onu bir zamanlar olduğu gibi göreceksin."

Orada yatan beden sanki Lucy'nin kâbusuydu. Baktıkça ürperti veren sivrilmiş dişleri, kenarlarında kan lekeleri bulunan şehvetli ağzıyla içinde ruhtan eser kalmamış, saf cinsellikten başka bir şey çağrıştırmayan bu vücut zavallı Lucy'nin tatlı saflığıyla alay eden şeytanın işi gibiydi. Van Helsing her zamanki sistemli hâliyle çantasından birtakım eşyalar çıkarmaya, kullanıma hazır etmeye başladı. Önce bir lehim aletiyle demir çıkardı, küçük bir gaz lambası çıkarıp bize verdi, tabutun köşesinde yaktığımız zaman mavi alevler çıkarıp aynı zamanda sıcaklık da yaymaya başladı. Ameliyat bıçaklarını çıkarıp yanına koyduktan sonra 6 7 santim kalınlığında ve yaklaşık bir metre uzunluğunda tahta bir kazık çıkardı. Kazığın bir ucu ateşe tutulup yanmış, biraz da sivriltilmişti. Bunun yanına bir de kömürlüklerde bulunan, öbek öbek yapışan kömürleri kırmak için kullanılan çekiç çıkardı. Benim için bir doktorun herhangi bir operasyon için hazırlanmasını seyretmek hep heyecan ve ilham verici olmuştur ama birer birer ortaya çıkan bu malzemeleri gören Arthur ve Quincey donup kaldı. Yine de sessiz sakin bir cesaretle beklediler.

Her şey hazır olduğunda Van Helsing şöyle dedi:

"İşe başlamadan önce size şu bilgiyi de vermek isterim; ben de Ölmeyenlerin gücüyle ilgili çalışan eski insanların kadim deneyimleri ve bilgilerinden öğrendim. Ölmeyen oldukları zaman ölümsüzlükle lanetleniyorlar, ölemedikleri gibi kurbanlarına sürekli yenilerini katarak dünyadaki kötülüğü çoğaltmak zorunda kalıyorlar. Bir Ölmeyene av olarak ölen kişi de Ölmeyen olup kendi türünü avlamaya çalışıyor. Böylece

suya atılan taşın yarattığı daireler gibi halka giderek büyüyor. Dostum Arthur, zavallı Lucy'nin öldüğü gece seni öpmesine izin verseydin, hatta dün gece kollarını açıp ona sarılsaydın, öldüğün zaman sen de Doğu Avrupa'da bilinen ismiyle *nosferatu* olacaktın, daha fazla Ölmeyen ortaya çıkararak hepimizin içine korku salacaktın. Bu sevgili hanımın kariyeri daha yeni başlıyor, kanını emdiği küçük çocukların durumu henüz o kadar kötü değil, ama yaşamaya devam ederse onlar da Ölmeyen olacaklar, ne kadar çok kan kaybederlerse üzerlerinde o kadar güç sahibi olacak ve çocuklar ona tabi olacaklar; böylece o kötücül ağzıyla daha fazla kanlarını emebilecek. Ama gerçek anlamıyla öldüğü takdirde boğazlarındaki o minik yaralar iyileşecek, başlarına ne geldiğini bile hatırlamayıp oyun oynamaya devam edecekler. Ama bütün bunlardan daha iyisi şimdi bir Ölmeyen olan bu varlık gerçek bir ölü olarak huzura kavuşunca hepimizin sevdiği bu hanımın ruhu da tekrar özgürlüğüne kavuşacak. Bütün gece kötülük peşinde koşup gündüzleri de yaptığı bu alçakça işi sindirmektense meleklerin yanındaki yerini alacak. O yüzden sevgili dostum, kendisini özgür kılacak bu darbeyi indiren el aslında kendisini kutsamış olacak. Ben bu işi yapmaya talibim ancak aramızda buna daha fazla hakkı olan birisi yok mu? Gecenin sessizliğinde uykuya gitmeden önce *Onu yıldızların arasına gönderen benim elimdi; onu en çok sevenin eliydi, karar verecek kudrette olsa o kadar insanın arasından kendisinin seçeceği eldi,* diye düşünmek bir sevinç vesilesi olmayacak mı? Aramızda böyle biri var mı yok mu?"

Hepimiz Arthur'a baktık. Lucy'yi bulunduğu durumdan kurtarıp kutsal bir ölü yapacak, aziz hatırasını yaşatacak elin onun eli olması gerektiğine dair son derece şefkatli teklifin kendisine yapıldığını o da gördü. Yüzü kar gibi bembeyaz olmasına, elleri titremesine rağmen cesaretle öne çıktı ve şöyle dedi:

"Siz gerçek bir dostsunuz, ne kadar teşekkür etsem az gelir. Ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter, sizi yanıltmayacağımna söz veriyorum!" Van Helsing elini omzuna koyarak şöyle dedi:

"Çok cesursunuz! Cesaretinizi bir anlığına toplamanız yetti bile! Bu kazık içinden geçmeli. Hayli korkunç bir süreç olacak, bu konuda sizi uyarmadı demeyin, ama çok kısa sürecek, sonrasındaysa çektiğiniz acıdan çok daha büyük bir rahatlama hissedeceksiniz, bu tatsız mezardan havada yürüyormuş gibi hafifleyerek çıkacaksınız. Ama işe başladığınız zaman duraksamamalısınız. Gerçek dostlarınızın yanınızda olduğunu ve bütün bu süre içinde sizin için dua edeceğimizi sakın aklınızdan çıkarmayın."

Arthur çatallaşmış sesiyle "Devam edin" dedi. "Şimdi ne yapacağım?"

"Bu kazığı sol elinize alın ve tam kalbine saplamaya hazır olun, sağ elinize de çekici alın. Tam o sırada bizler de dua okumaya hazırlanalım, duayı ben okurum, kitabı getirdim diğerleri de beni takip ederler. Tanrının adıyla saplayın ki mevta için her şey gerektiği gibi olsun, Ölmeyen ruhunu teslim etsin."

Arthur kazığı ve çekici eline aldı, yapacağı işe odaklandığı andan itibaren ne elleri titredi ne de tereddüt etti. Van Helsing dua kitabını açıp okumaya başladı Quincey'le ben de elimizden geldiğince takip ettik. Arthur kazığın ucunu kalbine yerleştirdiği zaman beyaz tenin üzerinde açtığı çukuru görebiliyordum. Sonunda bütün gücüyle kazığı sapladı.

Tabutun içinde yatan şey kıvrandığı zaman açık duran kırmızı dudaklarının arasından korkunç, kan donduran bir feryat çıktı. Gövdesi sarsıldı, sağa sola büküldü, hiddetli sarsıntılarla büküldü, sivri beyaz dişleri dudaklarını kopardığı zaman ağzının içi kıpkırmızı köpükle kaplandı. Bütün bunlara rağmen Arthur bir an bile duraksamadı. Titremeyen kolu

kalkıp indikçe Thor heykeli gibi görünüyordu, merhamet getiren kazık daha derine giriyordu, kalbinden gelen kan kazığın etrafında göllenip etrafa yayıldı. Arthur'un yüzü kaskatı kesilmiş, yaptığı görevin ağırlıyla parlamıştı. Bu manzara karşısında biz de sesimizi yükselttik, minik mahzenin içinde yankılandırdık.

Gövdenin kıvranıp titremesi, dişlerin çiğnemesi ve nihayet yüzün kasılması azalmaya başladı. Sonunda her şey durdu. Korkunç görevimiz sona ermişti.

Arthur çekici elinden düşürdü, tutmasaydık o da sendeleyip düşecekti. Alnından büyük ter damlaları dökülürken nefes nefese kaldı. Üstlenip yerine getirdiği bu korkunç görevin arkasında bu kadar insani bir gerekçe olmasa asla üstlenmezdi. Birkaç dakika hepimizin ilgisi onun üzerine yoğunlaştığı için tabuta bakamadık. Ancak kendimize gelip tabuta doğru baktığımız zaman hepimiz şaşkın şaşkın mırıldandık. Dönüp yerde oturan Arthur'a öyle bir baktık ki o da yerinden kalkıp baktı, o anda yüzüne memnuniyet dolu garip bir ışık geldi, dehşetin verdiği kasveti aldı götürdü.

Ölesiye korktuğumuz için nefretle yok etmenin kendisi için de en iyi şey olacağına karar verdiğimiz bedenin yerinde yaşarken bildiğimiz hâliyle eşsiz tatlılık ve saflıktaki Lucy yatıyordu tabutta şimdi. Artık yüzünde çektiği acının, gördüğü tedavinin ve yorgunluğun izleri okunuyordu ama hayatına ilişkin bizim de bildiğimiz gerçeği yansıttıkları için onları da çok seviyorduk. O yorgun yüzüne gün ışığı gibi yayılan mübarek sükuneti hepimiz hissettik, bedenindeki yorgunluk emaresi dünya işlerine ait bir işaret olsa da sükûnet ve huzur sonsuza kadar hüküm sürecekti.

Van Helsing Arthur'un yanına geldi, elini omzuna koydu ve şöyle dedi:

"Eee, dostum Arthur, artık beni affettiniz mi?"

Yaşadığı son derece korkunç deneyimin verdiği duyguyla yaşlı adamın elini eline aldıktan sonra dudaklarına bastırıp şöyle konuştu:

"Affetmek mi? Canımın ruhunu bana bağışladığınız için, onu huzura kavuşturduğunuz için Tanrı sizi kutsasın." Ellerini profesörün omzuna başını da göğsüne koyup bir süre sessiz sessiz ağladığı zaman hepimiz olduğumuz yerde kımıltısız durduk. Başını kaldırdığı zaman Van Helsing ona şunları söyledi:

"Evladım, artık onu öpebilirsin. İstersen ölü dudaklarından öp, elinde olsa o da sana aynı şeyi yapardı. Daha önce gördüğümüz o sırıtkan şeytan değil, bir daha asla o şeytani yola girmeyecek. Şeytan işi Ölmeyenlerin arasından sonsuza kadar ayrıldı. Artık ruhu Tanrının yanına gitti!"

Arthur eğilip Lucy'yi öptükten sonra Quincey'le ikisini mezarın dışına gönderdik; profesörle ben kazığın dışarıda kalan ucunu testereyle aldık, keskin ucunu bedenin içinde bıraktık. Sonra da kafasını kesip ağzını sarımsakla doldurduk. Kurşun tabutu lehimledik, tabut kapağını vidaladık, eşyalarımızı toplayıp dışarı çıktık. Profesör mezarın kapısını kilitledikten sonra anahtarı Arthur'a verdi.

Dışarıdaki mis gibi havada parlak güneş, şakıyan kuşlarla karşılaşmak doğanın bile yeni bir evreye geçtiğini düşündürüyordu. Her yerde memnuniyet, neşe ve huzur vardı. Büyük ölçüde rahatlamış olsak bile bu havanın tadını ancak yavaş yavaş çıkarabildik.

Oradan ayrılmadan önce Van Helsing şöyle dedi:

"Dostlar, işin bizim için en üzücü kısmını oluşturan birinci adımı geçtik. Ama bizi bekleyen daha büyük bir görev var: Bu elem hikâyesinin yazarını bulup ortadan kaldırmalıyız. Elimde takip edebileceğimiz birtakım ipuçları var; ama bu zor, uzun, tehlikeli ve acılı bir görev. Hepiniz bana yardım edecek misiniz? Hepimiz birbirimize inanmayı öğrendik, öyle

değil mi? Bu durumda görevimizin ne olduğunu biliyor muyuz? Evet! Sonuna kadar beraber miyiz?"

Sırasıyla hepimiz elini sıkıp söz verdik. Yürürken profesör şöyle dedi:

"İki gece sonra buluşup saat yedide dostum John'la akşam yemeği yiyoruz. Henüz tanışmadığınız diğer iki kişiden de gelmelerini rica edeceğim. Bütün işi açıklayıp nasıl bir yol izleyeceğimizi anlatacağım. John dostum, sen benimle eve gelmelisin, sormak istediğim, yardım edebileceğin meseleler var. Bu gece Amsterdam'a gidiyorum, yarın gece döndükten sonra büyük av başlayacak. Ama öncelikle size anlatmam gereken çok şey var, böylece ne yapacağınızı ve neden korkmanız gerektiğini öğrenmiş olacaksınız. Ondan sonra birbirimize söz vermeliyiz, zira önümüzde çok çetin bir görev var. Elini sabana koyduktan sonra geriye bakmak olmaz."*

* Luka, 9, 62. (ç.n.)

on yedinci bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
Devam

Berkeley Oteline vardığımızda Van Helsing'e bir telgraf geldiğini öğrendik, şöyle yazıyordu:

"Trenle geliyorum. Jonathan Whitby'de. Önemli haberler var.—MİNA HARKER."

Aldığı haber Profesör'ün çok hoşuna gitmişti. "Ah, bu Madam Mina muhteşem bir kadın" dedi, "kadınların hası! Geliyor ama ben kalamam. John, onu alıp evine götürmelisin. Gidip istasyona karşılamak da gerek. Giderken telgraf da çek ki ona göre hazırlansın."

Telgrafı gönderdikten sonra çay içtiğimiz sırada Jonathan Harker'ın yurtdışındayken tuttuğu günlükten söz etti, günlüğün daktiloya çekilmiş hâliyle Bayan Harker'ın Whitby'de tuttuğu günlüğü bana verip "Bunları al, iyice oku" dedi. "Geri döndüğümde konuyla ilgili her şeye hâkim olursan soruşturmamızda ilerleme sağlarız. Yanlız iyi bir yerde sakla, zira içlerindeki bilgi hazine değerinde. Bugünkü gibi sert bir imtihandan çıkmış olsan bile okuduklarına inanmak için kendini ikna etmen gerekebilir. Burada anlatılanlar..." dedikten sonra elini ağır ağır kâğıt destesinin üzerine koyarak devam etti: "Bana, sana ve daha birçoklarına sonun başlangıcı gibi

gelebilir, hatta dünya üzerinde dolaşan Ölmeyenlere kara haber bile getirebilir. Senden çok rica ediyorum, burada yazılanların hepsini ön yargısız oku ve bildiğin başka şeyler varsa bu hikâyelere onları da ekle, küçücük bir şey bile çok önemli. Acayip olayları anlattığın bir günlüğün var öyle değil mi? Evet! O zaman bir araya gediğimizde bu yazılanları konuşacağız" dedikten sonra hazırlandı, birkaç dakika içinde Liverpool Caddesine doğru yönelmişti bile. Ben de Paddington'a doğru yürüdüm, tren gelmeden on beş dakika önce istasyona varmıştım.

Gelen trenlerin durduğu platformdaki yolcuların üşüşmesiyle oluşan kalabalık erimeye başladığında misafirimi gözden kaçıracağım korkusuyla tedirgin olmaya başlamışken güzel yüzlü, çıtı pıtı biri gelip önümde durdu, kısaca bir göz attıktan sonra: "Dr. Seward, değil mi?" dedi.

"Siz de Bayan Harker'sınız" der demez elini uzattı.

"Lucy'ciğimin tarifinden sizi tanıdım ama" der demez sustu ve kulaklarına kadar kızardı.

Bunu görünce benim de yanaklarımın kızarmasıyla sözcüklere gerek duymadan anlaştık ve ikimiz de rahatladık. Daktilo makinesinin de olduğu valizini aldım Fenchurch Caddesine giden metroya bindik. Daha sonra Bayan Harker'a bir yatak odası ile çalışma odası hazırlaması için kâhyaya telgraf çektim.

Tam vaktinde vardık, geldiğimiz yerin bir akıl hastanesi olduğunu bilmesine rağmen içeri girdiğimiz zaman ister istemez ürperdi.

Eğer mümkünse çalışma odama gelmek istediğini, zira anlatacak çok şeyi olduğunu söyledi. Birazdan buraya geleceği için şimdilik günlük yazmaya ara veriyorum. Van Helsing'in bana verdiği kâğıtları da henüz okumadım, hepsi masanın üzerine açılmış hâlde bekliyorlar. Onun ilgisini başka bir yöne çekerek bu kâğıtları okuyacak bir fırsat yaratmam gerekecek.

Zamanın ne kadar değerli olduğundan da, yapacağımız işin ne olduğundan da haberi yok, yine de onu ürkütmemeliyim. Hah, işte geliyor!

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül

Üstüme biraz çeki düzen verdikten sonra Dr. Seward'ın çalışma odasına gittim. Kapıda bir an için durdum; çünkü içeride birisiyle konuştuğunu sandım. Diğer yandan beni biraz acele ettirdiği için kapıyı çaldım, "Gelin" dediğini duyunca da içeri girdim.

Yanında kimse olmamasına ne kadar şaşırdım anlatamam. Yalnızdı ama karşısındaki masanın üzerinde tariflerinden çıkartığım kadarıyla bir fonograf duruyordu. Daha önce hiç görmediğim için çok ilgimi çekti.

"Umarım sizi çok bekletmedim" dedim; "ama kapıda biraz beklemek zorunda kaldım; çünkü sizin birisiyle konuştuğunuzu sandım."

Yüzüne yayılan bir gülümsemeyle karşılık verdi; "Ah, yok günlüğüme bazı veriler giriyordum."

Şaşkınlıkla, "Günlük mü?" diye sordum.

"Evet" dedi. "Burada günlük tutuyorum" derken elini fonografın üzerine koymuştu. Bunun üzerine çok heyecanlanıp ağzımdan şöyle bir laf kaçırdım:

"Yaaa, demek ki stenodan bile hızlı bir şey! Nasıl ses çıkardığını dinleyebilir miyim?"

Önce "Elbette" diye atılıp cihazı ayarlamaya başladı. Ama birden durdu, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti.

Sıkıntılı sıkıntılı "Aslında" dedi, "Burada sadece günlük tutuyorum ve oraya da sadece, yani çoğunlukla, vakalarla ilgili şeyleri kaydediyorum, o yüzden biraz garip olur, yani, şey—" derken sustu, ben de bunu fırsat bilip daha fazla utanmasını engellemek için araya girdim:

"Canım arkadaşım Lucy'nin son anına kadar yanında oldunuz. Lütfen izin verin de nasıl öldüğünü dinleyeyim, onu çok yakından tanırdım. Benim için pek kıymetliydi."

Bu sözlerim üzerine hortlak görmüş gibi yüzüme baktı ve şöyle cevap verdi:

"Nasıl öldüğünü mü? Dünyada olmaz!"

"Neden?" diye sordum, bir yandan da çok ağır, kötü bir his içimi kapladı. Yine durdu, bir mazaret arar gibi etrafına bakındıktan sonra nihayet kekeleyerek şöyle dedi:

"Aslında istediğim özel bir kısmı nasıl dinleyeceğimi bilemiyorum." Daha ağzından bu kelimeler dökülürken söylediği şeyin farkına vardı, sesinin tonunu bile değiştiren çocuksu bir saflık ve sadelikle: "Aslında gerçekten de doğru, yemin ederim!" dediği anda artık gülümsememi saklayamadım. Güldüğümü görünce yüzünü ekşitip, "Kendimi ele verdim, değil mi?" dedi. "Ama günlük tutmaya başlayalı aylar olmasına rağmen belirli bir bölümü bulmak istersem nasıl arayacağımı hiç düşünmemiştim, biliyor musunuz?" O anda Lucy'ye onca zaman bakan doktorun da o korkunç varlıkla ilgili hikâyemize ekleyebileceği bilgisi olacağını düşünerek cesaretimi toıplayıp şöyle dedim:

"Dr. Seward, o zaman izin verin de günlüğünüzü daktiloya çekeyim." Bu sözlerim üzerine yüzü bembeyaz kesilerek şöyle cevap verdi:

"Hayır! Hayır! Hayatta olmaz! Bu kadar korkunç bir hikâyeyi öğrenmenize asla izin veremem!"

Madem korkunç bir şeyden söz ediyordu, o zaman sezgilerimde haklı çıkmıştım. Bir an duraksayıp odada derdimi anlatmama yardımcı olabilecek bir şey aramak üzere gözlerimle etrafı taramaya başladım, masanın üzerinde daktiloya çekilmiş bir tomar kâğıdın üzerinde sabitlenen bakışlarımın o da farkına vardı. Kâğıt tomarını görür görmez de niyetimi anladı.

"Henüz beni tanımıyorsunuz" dedim. "Şu daktiloya çektiğim günlüğümü ve eşimin günlüğünü okuyunca daha yakından tanıyacaksınız. Bu davayla ilgili elimden gelen her şeyi yaptım, ama elbette siz beni tanımıyorsunuz, eh bu aşamada bana güvenmenizi de bekleyemem."

Bu adam kesinlikle asil bir yardılışa sahip, sevgili Lucy'ciğim onun hakkında hiç yanılmamış. Ayağa kalktı, içinde koyu renk balmumumuyla kaplanmış metal silindirlerin yan yana dizilmiş olduğu büyük bir çekmeceyi açıp şöyle dedi:

"Çok haklısınız. Size güvenemedim çünkü sizi tanımıyordum. Ama şimdi tanıyorum, keşke daha önce tanısaydım aslında. Lucy'nin size benden bahsettiğini biliyorum, bana da sizden bahsetmişti. Gönlünüzü almak için elimden gelen tek şeyi yapmama izin verin lütfen. Lütfen bu silindirleri alıp dinleyin, ilk altı tanesinde kişisel bilgilerim olduğu için korkmazsınız; böylece beni daha iyi tanımış olursunuz. O zamana kadar akşam yemeği de hazırlanmış olur. Ben de o sırada bu kâğıtları okuyup bazı şeyleri daha iyi anlamış olurum." Fonografı odama kendisi getirip kurdu. Şimdi eminim birtakım hoş hikâyeler dinleyeceğim; çünkü tek tarafını bildiğim gerçek bir aşk hikâyesini başka bir ağızdan duyacağım...

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül

Jonathan Harker'ın yazdığı bu muhteşem günlüğü bir çırpıda okudum, ardından karısının günlüğüne başlayınca zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Hizmetçi gelip yemeğin hazır olduğunu haber verdiğinde Bayan Harker'ın henüz aşağıya inmemiş olduğundan hareketle şöyle dedim: "Hanımefendi muhtemelen yorgundur, yemeği bir saat erteleyelim." Sonra kaldığım yerden okumaya devam ettim. Bayan Harker'ın günlüğünü henüz bitirmiştim ki içeri girdi. Çok tatlı görünüyordu ama ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Nedense

onu bu hâlde görmek beni derinden etkiledi. Tanrı biliyor ya, son zamanlarda ağlamak için ne kadar çok sebebim oldu, ama bir türlü ağlayıp rahatlayamadım; o yüzden dökülen yaşlarla parlamış bu güzel gözlere bakmak yüreğime dokundu. Mümkün olduğunca yumuşak bir sesle ona şöyle dedim:

"Eyvah, galiba sizi çok sıkıntıya soktum?"

"Yo, hayır sıkılmadım ama çektiğiniz acıya ne kadar üzüldüğümü kelimelerle tarif edemem. Bu makine harika bir şey ama aynı zamanda zalim denecek kadar gerçek. Sesinizin farklı tonlarından yüreğinizdeki kederi duydum. Tanrı'ya yakaran bir ruhun sesi geldi. Dilerim bir daha kimse onları duymaz! Gördüğünüz gibi işe yaramaya çalıştım. Duyduğum kelimeleri daktiloyla kâğıda geçirdim, bir daha kimsenin benim duyduğum o kalp atışlarını duyması gerekmeyecek."

Hayli kısık bir sesle "Evet, kimsenin bilmesi gerekmiyor, zaten bilmeyecek de" dedim. Elini elimin üzerine koyup ciddi bir ifadeyle şöyle dedi:

"Ama bilmek zorundalar!"

"Zorunda! Ama neden?" diye sordum.

"Çünkü burada anlatılanlar Lucy'nin ölümüne yol açan korkunç hikâyenin bir parçasını oluşturuyor ve bu dehşet veren canavardan dünyayı kurtarmak için vereceğimiz mücadelede ne kadar çok şey bilirsek, ne kadar yardım alırsak o kadar iyi olacak. Bana verdiğiniz silindirlerdeki bilgi bilmemi istediğinizden çok daha fazla diye düşünüyorum. Ayrıca anladığım kadarıyla o kayıtlarda bu kapkara esrarı aydınlatacak çok ışık var. Size yardım etmeme izin verirsiniz, değil mi? Günlüğünüz beni zavallı Lucy'ciğimin etrafının kuşatıldığı ve korkunç sonun hazırlandığı 7 Eylül'e kadar götürdü; ancak olan bitene bir noktaya kadar hâkimim, hatta aradakileri de tahmin ediyorum. Profesör Van Helsing gelip bizi gördüğünden beridir Jonathan'la gece gündüz çalışıyoruz. Whitby'ye daha fazla bilgi edinmeye gitti, yarın buraya dönüp bize yar-

dım edecek. Aramızda hiçbir sırrın olmaması lazım, birbirimize tam anlamıyla güvenerek çalışırsak herhangi birimizin karanlıkta kalması durumundan daha güçlü oluruz." Hem bana o kadar ilgi çekici şekilde bakışı, hem de niyetini bu kadar cesurca ve kararlılıkla ifade etmesi karşısında yelkenleri suya indirdim. "Evet" dedim, "bu konuda nasıl isterseniz öyle hareket edin. Eğer bir yerde yanlış yapıyorsam da Tanrı'nın affına sığınıyorum. Hâlâ öğrenecek çok şey olsa bile Lucy'nin ölümüne giden yolda bu kadar ilerlemişken daha az bilgiyle yetinmemek istemenizi anlıyorum. Yine de, sonunda, her şey bittiği zaman bir huzur ışığı bulabilirsiniz. Haydi yemek hazır. Önümüzdeki görev için sıkı durmamız gerek, yapacağımız iş çok zorlu, çok korkunç. Yemeğinizi yedikten sonra geri kalanını da öğreneceksiniz, olayı yaşayan bizler için her şey apaçık ancak sizin anlamadığınız bir şey olursa sorduğunuz her soruya cevap vereceğim."

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül

Yemekten sonra Dr. Seward çalışma odasına geldi. Odamdaki fonografı geri getirdi, ben de daktilomu aldım. Beni rahat bir sandalyeye oturttu, fonografı yerimden kalkmadan çalıştırabileceğim bir yere yerleştirdi, durdurmak istersem ne yapacağımı gösterdi. Sonra gayet düşünceli bir hareketle, bir sandalye aldı, rahat edeyim diye sırtını bana dönerek oturdu, okumaya başladı. Ucu çatallı metali kulaklarıma takıp dinlemeye başladım.

Lucy'nin ölümü ve izleyen diğer korkunç olayların anlatıldığı bölüm bittiğinde arkama yaslandım, bitkindim. Neyse ki bayılma huyum yok. Dr. Seward beni görür görmez korkuyla bir çığlık atarak sandalyesinden fırladı, dolaptan çıkardığı karaftan verdiği brendi sayesinde birkaç dakika içinde kendimi topladım. Beynimin içinde bütün o korkunç olaylar

dönüp dururken bile tek tesellim sevgili Lucy'ciğimin nihayet huzura kavuşması oldu, bunu öğrenmeseydim büyük ihtimalle bir rezalet çıkarırdım. Duyduklarım o kadar vahşice, esrarengiz ve garip ki eğer Jonathan'ın Transilvanya'da başına gelenlerden haberim olmasa bunlara asla inanmazdım. Bilmeme rağmen neye inanacağımı şaşırmış hâldeydim, sonunda dikkatimi başka bir şeye yöneltmek istedim. Daktilomun kılıfını çıkarıp Dr. Seward'a şöyle dedim:

"Bütün bunları yazmama izin verin. Böylece Dr. Van Helsing geldiğinde hazır olur. Whitby'den Londra'ya döndüğünde buraya gelmesi için Jonathan'a telgraf çektim. Böyle meselelerde zaman çok önemli, bütün malzemeleri hazırlayıp her şeyi kronolojik sıraya koyarsak çok önemli bir işi tamamlamış oluruz. Lord Godalming'le Bay Morris'in de geldiğini söylediniz. Geldikleri zaman onlara anlatacak şekilde hazırlanalım." Bu sözlerim üzerine fonografın hızını düşürdü, ben de ilkinden yedincisine kadar bütün silindirdekileri daktiloya geçirdim. Karbon kâğıdı kullandığım için tıpkı diğer kopyalar gibi günlüğün de üç kopyasını çıkardım. İşim bittiğinde saat geç olmuştu, o sırada Dr. Seward da hastalarına bakmaya gitti. Döndüğündeyse çalışırken kendimi çok yalnız hissetmeyeyim diye gelip yanıma oturdu. Ne kadar düşünceli bir insan; canavarlar olsa da dünyada bir dolu iyi insan var gibi geliyor. Dr Seward'ın yanından ayrılmadan önce Jonathan'ın günlüğüne yazdığı olay aklıma geldi; Exeter istasyonunda okuduğu akşam gazetesindeki haber profesör'ü çok endişelendirmişti. Dr. Seward'ın da gazeteleri biriktirdiğini görünce *Westminster Gazetesi* ve *Pall Mall Gazetesi*'nin nüshalarını toplayıp odama götürdüm. *Daily Telegraph* ve *Whity Gazetesi*'nden kestiğim küçük haberler sayesinde Kont Drakula geldikten sonra meydana gelen korkunç olayları çok daha iyi kavradığımız aklıma geldi; bu yüzden o tarihten itibaren çıkan bütün gazetelerin akşam nüshalarına bakacağım, belki yeni bir şey daha öğre-

nirim. Nasıl olsa uykum yok, çalışırsam belki biraz sakinleşirim.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
30 Eylül

Bay Harker saat dokuzda geldi. Yola çıkmadan hemen önce karısının telgrafını almış. Yüzüne bakınca görülmemiş derecede akılı bir adama benziyor, ayrıca çok da hareketli birisi. Eğer günlükte yazılanlar doğruysa ki kendi deneyimimle karşılaştırdığımda öyle olduğuna inanıyorum, çok da yürekli biri. O tonozun dibine ikinci defa inmek cesurum diyen herkesin yapacağı iş değil! Günlüğü okuduktan sonra muhteşem bir adamla karşılaşmaya kendimi hazırlamıştım; ancak karşımda işadamı görünüşlü, sakin bir beyefendi buldum.

Daha sonra

Öğle yemeğinden sonra Harker ve karısı odalarına çekildiler, biraz önce odanın önünden geçerken içeriden daktilo sesi duydum. Epey sıkı çalışıyorlar. Bayan Harker'ın dediğine göre bulabildikleri her kanıtı kronolojik sıraya koyuyorlarmış. Harker Whitby'de malı teslim alanlarla Londra'dan gönderenler arasındaki mektupları bulmuş. Şimdi de benim günlüğümü okuyor. Bakalım nereye varacak. İşte...

Yandaki evin Kont'un saklandığı bina olduğu aklıma bile gelmemişti! Sadece Renfield meselesine eğilsek bile ne kadar çok ipucuna ulaşırmışız meğer! Evin satışıyla ilgili bir deste mektup müsveddelerin yanındaymış meğer. Ah, keşke bunlar daha önce elimize geçseydi, Lucy'yi kurtarabilirdik o zaman! Ama, hayır, böyle düşüne düşüne delirebilir insan! Harker yine gitti, belgeleri tekrar sıraya koyuyor. Dediğine göre akşam yemeğine kadar olayları bir bütün hâlinde anlatabilecek hâle getirecekmiş. Bu süre içinde benim de Renfield'ı kolaçan etmemin iyi olacağını söylüyor, zira Kont'un gidiş gelişlerini onu

takip ederek öğrenebiliriz. Bana pek mümkün görünmüyor ama bütün tarihleri incelersek olabilir. Bayan Harker silindirleri daktiloya geçirmekle ne iyi bir şey yaptı! Yoksa bu tarihleri hiçbir zaman bulamazdık...

Renfield odasında oturmuş, ellerini uysalca kavuşturmuş, tatlı tatlı gülümsüyordu. O anda aklı başında herhangi birinden farksız göründü bana. Yanına oturdum, bir dolu farklı konu hakkında sohbet ettim, verdiği tepkiler gayet doğaldı. Daha sonra kendi arzusuyla eve gitmek istediğinden bahsetti, burada kaldığı süre içinde hiç böyle bir şey istememişti. Aslında bir an önce taburcu edilmek istediğini söylerken kendine pek de güveniyordu. Harker'la konuşup taşkınlık anlarıyla mektupları karşılaştırmamış olsaydım kısa bir gözlemden sonra gitmesi için gerekli kâğıtları imzalardım herhâlde. Ama şimdi derin kuşkularım var. Yaşadığı bütün taşkınlıklar Kont'un yakınlarda olmasıyla bir şekilde çok alakalı. Peki, bu mutlak memnuniyeti ne anlama geliyor? Vampirin nihai zaferi nedeniyle içgüdüleri tatmin olmuş olabilir mi? Ama olamaz; çünkü bir hayvanyiyen olarak çığrından çıktığı anlarda terk edilmiş evdeki şapelin kapısında hep bir "efendi"den bahsediyordu. Bu da bizim varsayımlarımızı doğruluyor demektir. Ya ben yanından ayrıldıktan sonra? Dostumuz şu anda ona daha derinlemesine sorular sorarak meseleyi kurcalamamam için fazlasıyla aklı başında davranmış olabilir. Ya daha sonra düşünüp bunun anlamını sorgularsa? Böyle düşünerek yanından ayrıldım. Onun bu uysal hâllerine hiç güvenmediğim için hastabakıcıyı göz kulak olması için tembihledim, ayrıca gerekirse kullanmak üzere bir deli gömleğini de hazır etmelerini söyledim.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül, Londra'ya giden trende

Bay Billington'un bildiği her şeyi anlatacağını belirten nazik mesajını alınca Whitby'ye gidip araştırmayı yerinde yapmanın

en uygun hareket olacağını düşündüm. Amacım, Kont'un gönderdiği o korkunç kargonun Londra'ya geldiğinde gittiği yeri bulabilmekti. Belki daha sonra bunu bulabiliriz. Çok sevimli bir insan olan Bay Billington'ın oğlu beni istasyondan alıp babasının evine getirdi, o gece onlarda kalmam gerektiğine karar verdiler. Yorkshire konukseverliğinin gerektirdiği şekilde misafirlerine gereken her şeyi sağlayıp sonra yapacağım işler için beni rahat bıraktılar. Çok işim olacağını, zamanımın az olduğunu hepsi bildiği için Bay Billington sandıkların sevk belgelerini hazır etmişti. Şeytani planları olduğunu anlamadan önce Kont'un masasında gördüğüm mektuplardan biriyle tekrar karşılaşınca tüylerim diken diken oldu. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş ve sistemli bir şekilde uygulanmıştı. Galiba Kont niyetinin gerçekleşmesine engel olabilecek her kazayı, her engeli düşünmüş. Amerikalıların söylediği gibi hiçbir şeyi "şansa bırakmamıştı", direktiflerinin harfiyen yerine getirilmesi de bu kadar dikkatli davranmasının doğal sonucu olmuştu. Faturaya gözüm iliştiğinde üzerinde şöyle yazdığını gördüm: "Deneysel amaçlarla kullanılmak üzere elli sandık dolusu toprak." Faturanın yanında Carter Paterson'a yazılan mektup ve cevabı vardı, hepsinin birer kopyasını aldım. Bay Billington'dan öğrenebileceğim başka bir şey kalmayınca limana indim, sahil güvenlik görevlileri, gümrük memurları ve liman müdürüyle görüştüm. Geminin limana esrarengiz bir şekilde girmesiyle ilgili herkesin söyleyeceği bir şey vardı, aslında bütün kasaba bunu konuşuyordu ama kimse "elli kutu toprak"tan başka bir şey söyleyemiyordu. Daha sonra yükü taşıyan adamlarla beni tanıştırmak nezaketini gösteren istasyon şefini gördüm. Taşıdıkları yükle listedekinin birbirini tam olarak tuttuğunu söylediler, en çok da kutuların kurşun gibi ağır olması nedeniyle çok yorulduklarından yakındılar. İçlerinden biri "sizin gibi bir beyefendi" orada olmadığı için verdikleri emeğin sıvı

birtakım ikramlarla takdir edilmemesinden yakınırken bir diğeri işi daha ileri götürüp o gün çektikleri susuzluğun kalıcı iz bıraktığını, aradan geçen bu kadar zamana rağmen etkisinin hâlâ sürdüğünü söyledi. Oradan ayrılmadan önce bu sızlanmaları adamakıllı telafi ettiğimi söylemeye gerek bile yok.

30 Eylül

İstasyon şefi bana bir iyilik daha yapıp şimdi King's Cross istasyonu şefi olan eski mesai arkadaşına yönlendirdi; böylece sabah oraya vardığımda kutuların teslimatına dair sorularımı hemen sorabildim. O da beni yetkili insanlarla tanıştırdı, gelen kargonun belgelerdeki miktarla eşleştiğini teyit ettik. Aşırı derecede susuz kalma şikâyetleri burada nispeten daha az olmasına rağmen çalışanların önemli bir kısmı benzer şikâyetlerde bulundular ve ben de yine geriye dönük işlem yaparak hasarı telafi etmek yoluna başvurdum.

Oradan çıkınca Carter Paterson'ın merkez ofisine uğradım, burada son derece iyi ağırlandım. Günlük defterlerini, yazışma kayıtlarını incelediler, ayrıntılı bilgi almak için King's Cross'taki ofise telefon ettiler. Şansımıza yükü boşaltan adamlar o gün de iş bulmak için oradaymış, görevli adamlarla birlikte nakliye senedini, Carfax'taki kutuların teslimatıyla ilgili belgeleri gönderdi. Bu belgelerdeki her şey diğerleriyle tamı tamına aynı rakamları veriyordu; nakliyeciler belgelerde rastlanmayan ayrıntılar hakkında birkaç şey söylediler. Çoğunlukla tozdan şikâyet ettiler, bir de o kadar susuz kalmanın iş bittikten sonra kendilerini epey olumsuz etkilediğinden bahsettiler. Tedavüldeki para birimi aracılığıyla bu kötülüğü telafi ettiğim zaman adamlardan biri şöyle konuştu:

"Beyim, ben 'ayatta ööle accayip bi eve girmedim. Yeminlen! Asırlar olmuş sanırsın, kimse girmemiş. 'er yerde o kadar toz vardı ki, kapkalın tabaka yapmış, üzerinde uyusan kemik-

lerin sızlamaz, o kadar! Bi de o kaddar bakımsız bir yer, dersin İsa'nın doğduğu zamandan beri kimse uğramadı! Ama asıl o eski şapel en beteriydi, harbiden. Ben de arkadaş da kendimizi nasıl dışarı atacağımızı bilemedik. Tanrım! Hava kardıktan sonna orda hayatta durulmaz dedik."

Eve gitmiş birisi olarak ona hemen inandım, ama eğer benim bildiklerimi bilseydi, kesinlikle elini yükseltip konuşurdu.

Bir tek şey konusunda müsterihim, o da Varna'dan Whitby'ye *Demeter*'le gelen kutuların tamamı kesinkes Carfax'taki şapelde. Eğer başka bir yere taşınmadılarsa şu anda orada tam elli kutu olması lazım, yine de Dr Seward'ın günlüğünü okuyunca korkum arttı.

Renfield saldırdığı zaman kutuları Carfax'tan almaya gelen arabacıyı bulmaya çalışacağım. Belki o ipucundan ilerlersek etraflıca bir şeyler öğrenebiliriz.

Daha sonra
Mina'yla birlikte çalışıp bütün belgeleri sıraya dizdik.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
30 Eylül

Şu anda o kadar mutluyum ki, bu mutluluk taşkın bir şekilde ortaya çıkmasın diye kendimi zor tutuyorum. Hem başından geçen o korkunç olay, hem de bu sıralar eski yaraların yeniden açılmasıyla Jonathan'a bir zarar gerecek diye korkudan ölüyordum. Whitby'ye yolcu ederken mümkün olduğu kadar cesur görünmeye çalıştıysam da kaygıdan midem bulanıyordu. Neyse ki bu işler ona çok iyi geldi. Şimdiye kadar Jonathan'ı bu kadar kararlı, güçlü, kıpır kıpır gibi görmemiştim. Tıpkı sevgili Profesör Van Helsing'in dediği gibi bir cesaret abidesi, baskı altındayken daha çok ilerleme kaydedip içindeki zayıf yanını öldürüyor. Hayata yeniden döndüsanki,

hayat dolu, capcanlı, umutlu ve kararlı; bu akşam için her şeyi düzenledik. Ben de çok heyecanlıyım. Bu Kont kadar korkunç bir varlığa insan olsa olsa acır. Sadece acıma, o Şey insan değil, hayvan bile değil. Dr. Seward'ın yazdıklarından Lucy'nin ölümünü ve sonrasında olanları okuyunca insanın içindeki son merhamet kırıntısı da uçup gidiyor.

Daha sonra

Lord Godalming'le Bay Morris beklediğimizden daha erken geldiler. Dr. Seward çalışıyordu, Jonathan'ı da yanında götürdüğü için ikisini ben karşıladım. Benim için epeyce kederli bir karşılaşma oldu, zira daha birkaç ay önce zavallı Lucy'nin hayata karşı umutlarını hatırladım. Elbette ki Lucy benden onlara bahsetmişti, hatta Dr. Van Helsing Bay Morris'in deyimiyle sürekli 'beni dilinden düşürmüyor'muş. Lucy'ye her ikisinin de evlenme teklif ettiğini bilmiyor adamcağızlar. Benim neyi ne kadar bildiğimin farkında olmadıkları için ikisi de ne diyeceklerini, ne yapacaklarını bilemediler, havadan sudan konuştuk. Olayın üzerinden zaman geçtiğini de düşünerek son gelişmelerden ikisini de haberdar etmenin doğru olduğuna karar verdim. *DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ*nü okuduğum için Lucy'nin ölümünde, yani gerçekten öldüğü anda orada olduklarını biliyordum, kimsenin sırrını ortaya çıkarmak gibi bir korkuya yer olmadığını düşünerek elimden geldiğince münasip bir dille bütün belgeleri ve günlükleri okuduğumu, kocamla birlikte hepsini daktiloya çektiğimi ve kronolojik sıraya koyduğumuzu anlattım. Kütüphaneye geçip okusunlar diye her birine birer kopya verdim. Lord Godalming epeyce kalın bir deste hâline gelmiş notları eline alınca dönüp şöyle dedi:

"Bayan Harker bunların hepsini siz mi yazdınız?"

Başımı sallayıp *evet* deyince devam etti:

"Ben bunun ne anlama geldiğini pek anlamıyorum ama bu kadar yardımsever ve iyi insanın böyle canla başla çalıştı-

ğını görünce gözüm kapalı ne derseniz yapmaya, ne yardım isterseniz kabul etmeye hazırım. Bir insanın hayatının son anına dek her şeyi olduğu gibi kabul edecek kadar alçak gönüllü olması gerektiği konusundaki dersimi aldım. Ayrıca zavallı Lucy'ciğimi ne kadar sevdiğimi" derken sırtını döndü, eleriyle yüzüne örttü. Sesindeki gözyaşları yine de duyuluyordu. Bay Morris, doğal bir zarafetle elini kısa bir süre omzuna koydu, sonra da odadan çıkıp gitti. Galiba kadınların tabiatında olan bir şey yüzünden erkekler bizim yanımızda duygularını, hassasiyetlerini gösterdiklerinde kendilerini küçük düşmüş hissetmiyorlar, Lord Godalming'le yalnız kaldığımızda kanepeye oturup bir güzel içini döktü. Ben de yanına oturdum, elini tuttum. Umarım çok ileriye gittiğimi düşünmemiştir, zaten düşünse de bundan fazlasını elde edemez. Ama haksızlık da etmeyeyim, zaten böyle düşünecek bir insan değil, kendisi gerçek bir beyefendi. Çok acı çektiğini gördüğüm için ona şöyle dedim:

"Sevgili Lucy'ciğimi çok severdim, sizin de birbirinizin için ne kadar değerli olduğunuzu biliyorum. Lucy'le iki kardeş gibiydik, şimdi o aramızda olmadığına göre beni kardeşiniz olarak kabul edip benimle dert ortağı olmayı kabul eder misiz? Büyük zorluklardan geçtiğinizin farkında olsam da acınızın ne kadar derin olduğunu kestiremem. Sevgi ve merhamet kederinizi bir nebze olsun hafifletecekse Lucy'nin hatırı için size yardımcı olmamı ister misiniz?"

Bu sözlerimin ardından zavallı adamcağız birdenbire üzüntüye boğuldu. Bunca zaman sessiz sessiz çektiği acı nihayet bir çıkış buldu herhâlde. Sinirleri boşaldı, ellerini açıp havaya kaldırdı, sonra avuç içlerini ıstırapla, kederle birbirine çarptı, ayağa fırladı, tekrar yerine oturdu, yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü durdu. O anda ona o kadar üzüldüm ki hiç düşünmeden kollarımı açtım. Hıçkıra hıçkıra başını omzuma koydu, yorgun bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra, içini çeke çeke ağladı.

Biz kadınlardaki annelik duygusu harekete geçtiği zaman bazı küçük meseleler karşısında dimdik ayakta durabiliyoruz. Bu koskoca adamın başını omzuma yaslamış ağladığını görünce ileride bir gün kucağıma alacağım çocuğummuş gibi hissedip başını okşadım. O anda ne kadar garip bir şey yaşadığımın farkında bile değildim.

Bir süre sonra hıçkırıklar kesildi, başını kaldırıp özür diledi ama duygularını saklamaya çalışmadı. Çok yorucu günler ve uykusuz geçen geceler boyunca bu kadar çok acı çeken her insanın ihtiyaç duyabileceği şekilde kimseyle dertleşemediğini anlattı. Hem etrafında kendisini sevgiyle sarmalayacak bir kadın olmamasından, hem de malum durumlardan ötürü kimseyle açık açık dertleşememekten yakındı. Gözlerini kurularken, "Ne çektiğimi bir ben bilirim" dedi, "ama bugün bana gösterdiğiniz bu yakınlığın değerini kimse anlayamaz, ben bile değer biçemiyorum. Şu anda nankörlük ettiğimi düşünmeyin ama zaman geçtikçe size duyduğum minnettarlık ileride bugünü düşündükçe kesinlikle artacak. Lucy'nin hatırı için siz de beni ömrünüz boyunca kardeş olarak kabul eder misiniz?"

"Canım Lucy'nin hatırına" dedikten sonra birbirimizin elini tuttuğumuz zaman "Ayrıca sizin hatırınıza da elbette" diye ekledi, "bir insanın saygısı ve minnettarlığı kazanılabilecek bir şeyse siz bugün bunu başardınız. İleride bir erkeğin yardımına ihtiyacınız olursa isteğinizin boş çevrilmeyeceğine emin olun. Gerçi dilerim Tanrı hayatınızın güneşini hiç soldurmasın, ama yine de öyle bir gün gelirse benden yardım isteyeceğinize söz verin." Söylediklerinde son derece dürüst, acısının da çok taze olduğunu göz önünde bulundurarak biraz da rahatlasın diye şöyle cevap verdim:

"Söz."

Koridorda yürürken Bay Morris'i pencereden dışarı bakarken gördüm. Ayak sesimi duyunca dönüp "Art nasıl?" diye

sordu. Gözlerimin kıpkırmızı olduğunu fark edince şöyle dedi: "A, demek onu teselli ediyordunuz. Buna ne kadar ihtiyacı vardı bilemezsiniz. Yürekten acı çektiği zaman biz erkekleri ancak bir kadın teselli edebilir, zavallı Arthur'un yanında kimsecikler yoktu."

Derdini o kadar mertçe sırtlanmıştı ki, bu hâli kalbimi kanattı. Elindeki kâğıtları görünce hepsini okuyup bitirdiğini anladım, o da artık benim olaya ne kadar vakıf olduğumu bildiğine göre şunu söyledim:

"Keşke bütün acı çekenleri teselli edebilsem. Beni dostunuz olarak kabul edip teselliye ihtiyacınız olduğunda bana söyler misiniz? Neden böyle söylediğimi sonradan anlayacaksınız." Sözlerimde gayet samimi olduğumu anladı, önümde hafifçe eğildi, elimi tuttu, dudaklarına götürüp öptü. Küçücük de olsa bu cesur ve özverili ruha teselli olabilmek için bir an bile düşünmeden eğilip öptüm. Bir an boğazı düğümlendi, gözlerinde yaşlar belirdi, cesaretini toplayıp şöyle dedi:

"Küçük hanım samimiyetle gösterdiğiniz bu sevecenliğinizden dolayı hayatınız boyunca pişman olmayacaksınız!" Sonra odaya, arkadaşının yanına gitti.

"Küçük hanım!"Lucy'ye de böyle hitap etmişti, ah yine de iyi bir arkadaş olduğunu kanıtladı!

on sekizinci bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül

Saat beşte eve döndüğüm zaman Godalming'le Morris çoktan gelmiş, hatta Harker'la muhteşem karısının temize çekip, sıraya koydukları günlükleri, mektupları okuyup bitirmişlerdi bile. Daha önce Dr Hennessey'in de bahsettiği nakilyecilerle görüşmeye giden Harker henüz dönmemişti. Bayan Harker bana bir fincan çay ikram edince doğrusu buraya taşındığımdan beri ilk kez bu bina bana evim gibi göründü. İşimiz bitince Bayan Harker şöyle dedi:

"Dr. Seward, sizden bir ricada bulunabilir miyim? Hastanız Bay Renfield'i görmek istiyorum. Lütfen izin verin. Günlüğünüzde onunla ilgili söylediklerinizi çok ilgimi çekti!" O kadar çekici, o kadar hoştu ki hayır diyemedim, zaten reddetmek için geçerli bir sebebim de yoktu, Renfield'e giderken onu da yanıma aldım. Odaya girdiğimde bir hanımefendinin kendisini ziyaret etmek istediğini söyledim, cevabı çok kısaydı: "Neden?"

"Evi geziyor ve burada yaşayan herkesi görmek istiyor" diye cevap verdim. "Ah, Peki, o hâlde" dedi, "buyursun gelsin, ama bir dakika önce ortalığı biraz toparlayayım." Ortalığı toplama

yöntemi de biraz acayipti: Daha dur demeye kalmadan bütün sineklerle örümcekleri ağzına atıp yutuverdi. Kendisine müdahale edilecek diye kıskançlık ya da korku içinde olduğu açıkça görülüyordu. İğrenç görevini sona erdirince neşeyle: "Hanımefendiyi içeri alabilirsiniz" dedikten sonra yatağın kenarına oturdu, başını önüne eğdi, sadece gözkapaklarını biraz yukarı kaldırıp içeri girecek olanın yolunu gözlemeye başladı. Bir an için öldürmeye niyetlendiğini düşündüm, zira çalışma odamda bana saldırmadan önce de ne kadar sakin göründüğü hatırıma geldi. O yüzden de saldırmaya kalktığı anda müdahale edeceğim bir yerde durdum. Herhangi bir delinin ilgisini çekecek kadar rahat bir zarafetle odaya girdi, bütün delilerin en çok saygı duyduğu niteliklerinden biri rahatlıktır. Kibar kibar gülümseyerek ona doğru ilerleyip elini uzattı.

"İyi akşamlar Bay Renfield" dedi. "Dr. Seward bahsettiği için tanıyorum sizi." Hemen cevap vermese de kaşlarını çatıp tepeden tırnağa süzdükten sonra şüpheyle karışık bir merakla ve beni hayretler içinde bırakarak şu soruyu sordu:

"Siz doktorun evlenmek istediği kız değilsiniz, değil mi? Olamazsınız zaten, o öldü çünkü." Bayan Harker gülümseyerek cevap verdi:

"Yo, yo! Benim kocam başka birisi, onun tanıdığımda Dr. Seward'la birbirimizi tanımıyorduk bile. Benim adım Bayan Harker."

"O zaman burada ne işiniz var?"

"Kocamla birlikte Dr. Seward'ı ziyarete geldik."

"O zaman yatıya kalmayın."

"Peki, neden?" Bu konuşmanın ne Bayan Harker ne de benim için pek de hoş olmayacak bir yere doğru gittiğini düşünerek araya girdim ve şöyle dedim:

"Benim biriyle evlenmek istediğimi nereden biliyorsunuz?" Gözlerini bir anlığına Bayan Harker'dan ayırıp bana bakarken verdiği cevap epey aşağılayıcıydı:

"Ne kadar ahmakça bir soru!"

Bayan Harker benden önce davranıp, "Ben hiç de öyle düşünmüyorum Bay Renfield" dedi. Bana layık gördüğü aşağılamayla eşit derecede bir nezaket ve saygıyla şöyle cevap verdi:

"Elbette siz de anlayacaksınız Bayan Harker. Ev sahibiniz kadar sevilip sayılan birisi söz konusu olduğunda onunla ilgili her şey buradaki küçük topluluğumuz için hayati öneme sahip olur. Dr. Seward'ı yalnızca çalışanlar ve arkadaşları değil, aralarında benim de bulunduğum ve zaman zaman akli dengesindeki bozukluk nedeniyle neden sonuç ilişkisini kuramayan hastaları da sever. Şahsen bir akıl hastanesinin sakini olarak bazı hastaların aldatıcı eğilimleri sayesinde *non causa** ve *ignoratio elenchi*** gibi yanılgılara düştüklerini fark ettiğimi söylemeliyim." Şahit olduğum bu gelişmeyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tımarhanemde beslediğim deli hastam türünün en belirgin örneklerinden biri olduğunu eklemem gerek son derece nazik bir beyefendi edasıyla felsefenin temel argümanlarından birini tartışıyordu. Uzun zamandır kullanmadığı bu akordan çalmasının Bayan Harker'ın orada bulunmasıyla ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Bu eğer kendiliğinden gelişen bir hareketse veya Bayan Harker'ın bilincinde olmadan yarattığı bir etkiyle oluşmuşsa bu kadında ender görülen bir yetenek veya güç var demektir.

Biraz daha konuşmaya devam ettik, son derece mantıklı konuştuğunu görünce soran bakışlarla bana baktıktan sonra hastayı en sevdiği konu hakkında konuşması için yönlendirdi. En aklı başında insanların takınabileceği türden bir tavırla kendinden söz edip belirli şeyler hakkında örnek vermek gerektiğinde kendisinden bahsettiğini duyunca bir kez daha hayretler içinde kaldım.

---

* Bir olayın sebebi olarak başka bir olayı öne sürmek. (ç.n.)

** Bir olaydan alakasız bir sonuç çıkarmak. (ç.n.)

"Mesela ben garip inanışları olan bir adamım. Arkadaşlarımın telaşlanıp beni denetim altında tutmaya çalışmalarına şaşmamalı. Hayatın olumlu ve süreğen bir bütünlük içinde olduğunu, yaratılış sıralamasında yeri ne kadar aşağıda olursa olsun farklı türdeki canlıların tüketimiyle insanın yaşam süresini uzatabileceğini hayal ederdim. Hatta bazı zamanlar bu düşüncemde o kadar ileri gittim ki insanların canını almaya bile kalkıştım. Bir keresinde kutsal kitapta yazan "Kan hayat demektir" cümlesinden hareketle kanını bedenimde özümseyerek hayati güçlerimi artırmak için kendisinin de canına kast ettiğimi doktor doğrulayacaktır. Gerçi ilacım olacak çarenin sahibi bu çabanın içerdiği gerçekliği bir hayli itibarsızlaştırdı. Öyle değil mi doktor?" Onaylarcasına başımı salladım ama o kadar şaşkındım ki ne diyeceğimi, ne söyleyeceğimi bilemiyordum; sanki beş dakika önce örümceklerle sinekleri yiyen insan o değildi. Saatime baktım, istasyondan Van Helsing'i almam gerekiyordu, Bayan Harker'a artık gitmemiz gerektiğini söyledim. Bay Renfield'le kibar kibar vedalaşıp "Hoşça kalın, umarım sizi daha iyi koşullarda daha sık görürüm" dedikten sonra hemen odadan çıkmaya davrandı. Renfield'in cevabı yine çok şaşırtıcıydı:

"Hoşça kal canım. Umarım senin tatlı yüzünü bir daha görmem diye dua edeceğim. Tanrı seni korusun!"

İstasyona Van Helsing'i karşılamaya giderken çocukları yanıma almadım. Zavallı Arthur Lucy ilk hastalandığı zamandan bile daha neşeli görünüyordu, Quincey de uzun zamandır ilk defa her zamanki hâline daha yakın ve neşeliydi.

Van Helsing vagondan inerken oğlan çocuklar kadar çevikti. Beni görür görmez koştura koştura yanıma gelip şöyle dedi:

"Ah, dostum John, her şey yolunda mı? Öyle mi? Güzel! Buraya gelince kalmam gerekebilir diye çok iş halletmem gerekti. Ama her şeyi hallettim, anlatacak çok şey var. Madam

Mina evde mi? Güzel. Peki, o kibar eşi? Arthur'la dostum Quincey'den ne haber? Pek güzel!"

Arabayla eve gelirken neler olup bittiğini Bayan Harker'ın önerisi üzerine günlüğümün nasıl herkesin kullanımını açıldığını anlatırken Profesör sözümü kesip:

"Ah, bu Madam Mina ne harika bir kadın! Kafası erkek gibi çalışıyor, ondaki beyin bir erkekte olsaydı erkeği çok daha yetenekli kılardı, ama yüreği tam bir kadına ait. Ulu Tanrım onu böyle yaratmışsa mutlaka bir nedeni vardır, öyle güzel bir karışım ki! John, dostum bu kadının bize yardım etmesi büyük bir lütuf, bu geceden sonra artık bu hanımı bu berbat işten uzak tutmalıyız. Bu kadar büyük bir risk almasını doğru bulmuyorum. Biz erkekler kararlıyız, bu işi bitirmeye, canavarı alt etmeye söz verdik, değil mi? İşin bu kısmında kadın olmamalı. Zarar görmese bile bu kadar korkunç bir göreve kalbi dayanmayabilir, şimdi veya daha sonra üzülebilir, sinirleri yıpranır, rüyaları da gündüzleri de altüst olabilir. Ayrıca çok da genç ve daha yeni evli, şimdi olmasa bile ileride düşünüp korumamız gereken başka meseleler olabilir. Her şeyi kayda geçirdiğini söylüyorsun, o hâlde gerektiğinde ona danışabiliriz ama yarından itibaren bu işe veda etmeli ve biz kendi yolumuza bakmalıyız." Kendisine içtenlikle katıldığımı belirttikten sonra yokluğunda yaptığımız keşfi, Drakula'nın benim hastanenin yanındaki evi satın aldığını öğrendiğimizi haber verdim. "Ah bunu keşke daha evvel öğrenseydik!" dedi. "O zaman belki de zavallı Lucy'yi kurtarabilirdik. Ama sizin dediğiniz gibi geçmişin davası olmaz, değil mi? Şimdi bunu düşünmeyelim de önümüze bakalım" dedikten sonra sustu ve eve girene kadar bir daha konuşmadı. Akşam yemeğine inmeden önce Bayan Harker'a şöyle dedi:

"Madam Mina dostum John'un söylediğine göre bu ana kadar olmuş her şeyi sıraya koymuşsunuz?"

Bu cümleye cevap çok hızlı geldi: "Bu ana kadar olanları değil profesör, sadece bu sabaha kadar olanları."

"Neden bu ana kadar olanlar diyemiyoruz? Şimdiye kadar küçük ayrıntıların bile ne kadar büyük bir ilerleme sağladığını görmedik mi? Hepimiz sırlarımızı ortaya döktük, hiç kimse de olanlardan daha beterini dile getirmedi?"

Bu sözler üzerine Bayan Harker kızardı, cebinden bir kâğıt çıkarıp şöyle dedi:

"Dr. Van Helsing, bu kâğıdı okuduktan sonra diğer belgelerin arasına eklenmeli mi diye karar vermenizi isterim. Burada bugün olan bitenlerin kaydı var. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün şu anda her şeyi hesaba katmak gerektiğini düşünüyorum ben de. Ancak burada biraz kişisel bir bilgi var, sizce bu da dahil edilmeli mi?" Profesör uzatılan kâğıdı ciddi bir şekilde okuduktan sonra geri verirken şöyle dedi:

"Eğer istemezseniz dahil etmeyiz, ama bence edilmeli. Böylece kocanızın sizi daha çok seveceği kesin, biz arkadaşlarınızın da size saygısı ve saygısı artması bir yana, sizinle onur duyarız." Kâğıdı Profesör'den geri alırken kızaran yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

Böylece o saate kadar olan biten her şey kayıtlara geçirilmiş, sıraya konmuştu. Yemekle saat dokuzdaki toplantımız arasında okumak üzere Profesör de kendisi için bir kopya aldı. Geri kalanımız zaten her şeyi okumuş olduğu için çalışma odasında buluştuğumuzda olaylara vakıf olarak bu gizli saklı ve korkunç düşmanımıza karşı savaş planımızı hazırlayacağız.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül

Saat altıda yediğimiz yemekten iki saat sonra Dr. Seward'ın çalışma odasında buluştuğumuzda farkında olmadan bir yönetim kurulu oluşturmuştuk. Profesör odaya girdiğinde Dr. Seward'ın yönlendirmesiyle masanın başına geçti, beni de sağına oturtarak sekreterlik görevi verdi. Jonathan yanıma

oturdu. Karşımızda da Lord Godalming, Dr. Seward ve Bay Morris oturuyordu, Godalming Profesör'ün yanında, Dr. Seward da ortadaydı. Profesör şöyle dedi:

"Zannedersem herkes bu belgelerde yazılanlardan haberdar?" hepimiz başımızla onaylayınca devam etti:

"O hâlde size ne tür bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu anlatmalıyım. Araştırıp öğrendiğim bu düşmanın tarihini size de anlatmalıyım. Böylece nasıl harekete geçeceğimize, nasıl önlemler alacağımıza karar verebiliriz.

"Vampir diye bir şey var ve varlıklarına dair kanıtlar da mevcut. Yaşadığımız talihsiz olayda biz bir kanıt bulamamış olsak da düşünen insanlar için geçmişten gelen bir dolu öğreti ve kayıt bulunuyor. İlk başta bu olaya kuşkuyla baktığımı itiraf etmeliyim. Uzun yıllar boyunca kendimi açık düşünceli biri olmak için bu kadar eğitmeseydim olaylar gelişip kulağımda bir ses 'Gör, bak! Anla artık!' diye bağırsa bile olanlara inanmayabilirdim. Ah, keşke daha ilk başta bu kadar bilgi sahibi olsaydım! Keşke! Belki o zaman kim olduğunu bile teşhis edebilirdim, böylece o kadar değerli bir insanı aramızdan alamazdı. Ama madem onu artık kurtaramıyoruz, bundan sonra başka ruhları aramızdan almaması için savaşabiliriz. *Nosferatu* bal arısı gibi soktuğu zaman ölmüyor. Daha güçlü ve yüzden de daha fazla kötülüğü harekete geçirebiliyor. Bu sıralar aramızda olan vampir en az yirmi erkeğin kuvvetine sahip, ölümlülerden çok daha kurnaz, zira yılların deneyimiyle hareket ediyor ve ayrıca ölülerden yardım alıyor. Yani ölülerin yücelttiği bir varlık olarak kendi tarafına çektiği ölülerin üzerinde muazzam bir gücü var. Çok zalim, hatta canavar diyebiliriz; kendisi kaskatı kesilmiş bir şeytan, bir kalpsiz. Sınırları olsa bile istediği zaman, istediği yerde ve kendisine en uygun şekilde ortaya çıkabiliyor. Gücüyle orantılı olarak maddeye yön verebiliyor, fırtınayı, sisi, şimşeği yönlendirip fare, yarasa, güve, tilki ve kurt gibi daha aşağı seviyedeki var-

lıklara komuta edebiliyor. İstediği gibi büyüyüp küçülebiliyor, hatta zaman zaman ortadan kaybolabiliyor. Peki, o hâlde onu nasıl yok edeceğiz? Nerede olduğunu nasıl öğreneceğiz, öğrensek bile nasıl yok edeceğiz? Dostlarım çok zor bir işe kalkışıyoruz, fevkalade çetin bir savaşa girişiyoruz, en cesurları bile korkudan titretecek kadar ürkütücü sonuçlarla karşılaşabiliriz. Biz kavgamızda yenilirsek o kazanacak, Peki, o zaman biz ne olacağız? Yaşamak hiç önemli değil, benim hayatta gözüm yok. Ama bu savaşta kaybetmek ölüm kalım meselesi, eğer kaybedersek biz de onun bir parçası oluruz, tıpkı onun gibi gecenin kötü varlıklarına dönüşürüz, kalpsiz, vicdansız varlıklar olarak en sevdiklerimizin bedenlerini ve ruhlarını avlayan yaratıklar olur çıkarız. O zaman cennetin kapıları bizler için sonsuza kadar kapanırsa bize o kapıları bir daha kim açar? Herkesin tiksindiği, Tanrı'nın güneşinin önünde duran bir lekeye yaklaşıp, Tanrı'nın yanında durup insanlık için ölmüş olandan uzaklaşmaz mıyız? Ama şu anda çok önemli bir vazifemiz var, korkup geri mi çekileceğiz? Benim cevabım hayır, ama zaten yaşlıyım, hayatı, gün ışığını, cennet gibi yerleri, kuşların ötüşünü, müziği, aşkı düşündükçe ne kadar eskide kaldıklarını anlıyorum. Ama sizler daha çok gençsiniz. Bazılarınız büyük acılar çekmiş olsa da daha çok güzel günler göreceksiniz. Ne diyorsunuz?"

Profesör konuşurken Jonathan elimi tuttu. İçinde bulunduğumuz tehlikeli durumun onu nasıl etkilediğini görünce o kadar korktum ki! Yine de elini bana uzattığını görünce dünyalar benim oldu; çok güçlü, kendine güvenen ve kararlı olduğunu hissetmek çok iyi geldi. Cesur bir erkeğin eli kelimelere ihtiyaç duymadan da çok şey anlatabiliyor, hatta bir kadının aşkına ihtiyaç duymadan ahenk içinde hareket ediyor.

Profesör konuşmasını bitirince önce benim gözlerime sonra da Profesör'ünkilere bakarak cevap verdi, kelimelere ihtiyaç duymadan anlaşmıştık.

"Mina'yla ben varız" dedi.

Quincey Morris her zamanki gibi kısa ve öz konuşup, "Ben de varım Profesör" dedi.

Lord Godalming, "Başka hiçbir sebebim olmasa bile sırf Lucy'nin hatırına ben de sizinleyim" dedi.

Dr. Seward başını sallamakla yetindi. Profesör ayağa kalktı, elindeki altın haçı masanın üzerine bıraktıktan sonra ellerini iki yana açtı, ben sağ elini tuttum, Lord Godalming de sol elini. Jonathan sol eliyle benim sağ elimi tuttu, sağ elini de Bay Morris'e uzattı. Böylece hepimiz el ele tutuşup törenimizi tamamladık. Kalbim buz kesmişti ama yine de vazgeçmeyi aklımdan bile geçirmedim. Tekrar yerlerimize dönünce Dr. Van Helsing neşeyle açıklamalarına başladığında işin başladığını anlamış olduk. Bu işe de hayatın herhangi alanındaki bir iş kadar ciddi bir tavırla, iş gibi yaklaşılmalıydı:

"Eh, artık kiminle boy ölçüşeceğimizi biliyoruz, ama bizim de belli güçlerimiz var. Vampirlerin beceremediği bir gücümüz var, o da olayları birleştirmek; bilimsel kaynaklarımız var, özgürce düşünüp hareket edebiliyoruz, gecelerimiz kadar gündüzlerimiz de var. Aslında istediğimiz gibi kullanabileceğimiz gücümüzü düşündüğümüzde epeyce özgür sayılırız. Kendimizi adadığımız bir davamız ve hiç de bencil sayılmayacak bir amacımız var. Bunlar da hiç azınsanacak şeyler değil.

"Şimdi bize sınırlama getirebilir güçlere ve biz insanların yapamayacağı şeylere bir göz atalım. Genelde vampirlerin ve özelde bu vampirin sınırlandığı noktaları düşünelim. İlerlememizi sağlayacak tek şey gelenekler ve batıl inançlar. Aslında ölüm kalım meselesi söz konusu olduğunda, yok yok ya yaşamak ya ölmek demek daha doğru olacak, bunlar hemen göze çarpmıyor. Yine de memnuniyet verici bazı noktalar var; birincisi bunlardan hiçbiri bizim kontrolümüzde değil, ikincisi de gelenek ve batıl inanç demek her şey demek. Vampirlere inanmak bizim için olmasa bile, maalesef! batıl inanç ve

geleneklere dayanmıyor mu? Bir yıl önce şu anda bulunduğumuz durumda olacağımıza inanır mıydık? Hem de bilimsel, kuşkucu ve gerçekçi on dokuzuncu yüzyılın yarısına gelmişken! Gözümüzün önünde duran gerçeği bile reddettik. O zaman bir an için vampirin, sınırlarına ve tedavisine olan inancın da aynı temel üzerinde durduğunu düşünelim. Çünkü insanın bulunduğu her yerde görülmüş. Antik Yunan, Roma, Almanya'nın her yerinde, Fransa'da, Hindistan'da, hatta Malezya yarımadasıyla Çin gibi bizden çok uzak yerlerde çeşitli biçimlerde görülmüş, insanlar bugün bile ondan korkuyorlar. İzlandadalı vahşi savaşçıları, içlerine şeytan kaçan Hunları, Slavları, Saksonları ve Macarları takip etmiş, vampirle ilgili inanışların birçoğu bizim de yaşadığımız o talihsiz deneyimin doğrulanmasıyla oluşmuş. Vampirler yaşamaya devam ediyorlar, zamanın geçmesiyle hayatları sona ermiyor, yaşayanların kanını emerek semirmeye devam ettikçe çoğalabilir. Biz bile kendi aramızda nasıl gençleştiğini gördük, hayati yetileri güçlendi; kendilerine has gıdayı bol bulunca tazeleniyorlar sanki. Yemeden varlığını sürdüremese de bildiğimiz şeylerle beslenmez. Dostumuz Jonathan onunla haftalar boyu bir arada yaşamasına rağmen bir defa bile yemek yediğini görmemişti! Arkasından gölgesini göremezsiniz, yine Jonathan'ın gözlemlediği üzere aynada yansıması görülmez. Ellerindeki gücü yine Jonathan'ın tanıklığından biliyoruz, kurtları içeri almamak için kapıyı kapatırken veya at arabasından inmesine yardım ederken ne kadar güçlü olduğunu hatırlayalım. Whitby'ye gelen gemi veya köpeğin karnını parçalaması olaylarında gördüğümüz üzere kurt kılığına girebiliyor, Madam Mina'nın yine Whitby'de gördüğü üzere veya dostumuz John'un yandaki evden uçtuğunu gördüğüne tanıklık ettiği ya da sevgili dostumuz Quincey'in Bayan Lucy'nin penceresinde gördüğü gibi yarasaya dönüşebiliyor. Limana gelen gemideki saygıdeğer kaptanın da anlattığı üzere kendi yarattığı sisin içinde

hareket edebiliyor; ancak sisin mesafesi kendi etrafını saracak kadar sınırlı bir alanı kapsıyor. Jonathan'nın Drakula Şatosu'nda gördüğü iki kız kardeş örneğinde gördüğü üzere ay ışığının içindeki tozlarla gelebiliyor. İyice küçüldüğünü Bayan Lucy'nin mezarı başında hepimiz gözlemledik, saç teli kadar ince bir delikten içeri süzülmüştü. Yolunu bulduğunda aradaki mesafenin uzaklığına bakmaksızın herhangi bir şeyin içinden çıkıp, herhangi bir şeyin içine girebiliyor, ateşin içinde eriyebilir, buna lehimlenme de deniyor. Karanlıkta görebiliyor ki gün ışığından büyük oranda mahrum olan bir varlık için hiç de azımsanacak bir güç değil. Şimdi sözlerime kulak vermenizi istiyorum. Bütün bunları yapabilmesine rağmen özgür değil. Tam tersine kürek mahkûmlarından, hücreye kapatılmış delilerden bile daha fazla esaret içinde. İstediği yere gidemiyor, sebebini bilmediğimiz bir nedenden ötürü doğa kanunlarına boyun eğen bir yapısı var. Evden birisi davet etmedikçe bir yere ilk kez giremiyor; ancak bir defa girdiğinde sonra istediği gibi girip çıkabiliyor. Diğer bütün kötü şeyler gibi onun da gücünün sonu var ve gün ışıyınca güçten düşüyor. Sadece belirli saatlerde kısıtlı bir özgürlüğe sahip. Olması gereken yerde değilse yalnızca öğle vaktinde, tam gün doğumunda veya günbatımında yer değiştirebiliyor. Bunlar bize anlatılanlar, elimizdeki kayıtlardan bu bilgilere ilişkin birtakım kanıtlar çıkarabiliriz. Sınırları dahilinde canının istediğini yapabilse de tıpkı Whitby'de intihar eden adamın mezarına girdiği gibi topraktan yapılmış, tabut, cehennem parçası, kutsallıktan uzak evine girdiğinde ancak zamanı geldiğinde oradan çıkabilir. Ayrıca söylentiye göre akan suyun üzerinden geçmesi için ya durgun bir yerini bulması ya da suyun yükseldiği zamanı beklemesi gerekiyormuş. Ayrıca gücünün yetmediği şeyler olduğunu biliyoruz, mesela sarımsak ya da bu haç gibi birtakım kutsal şeyler, şimdi karar verirken bile aramızdaydı yani, işte bunlara karşı koyacak gücü yok, onları gördüğü zaman sessizleşip bir köşeye çeki-

liyor. Başka şeyler de var, kendisini ararken bize faydası dokunur diye onları da size sonra söylerim. Tabutunun üzerine konan yaban gülü sayesinde dışarı çıkamadı, tabutuna atılmış kutsal bir kurşunla gerçekten ölebilir, içine saplayacağımız kazığın ne kadar etkili olduğunu gördük veya kafasını kesmenin de huzura kavuşmasına sebep olduğunu."

"Böylece eskiden yaşamış olan bu adamın nerede olduğunu bulursak tabutunun içine sıkıştırıp yok edebiliriz, bildiklerimize sadık kaldığımız takdirde. Ama çok zeki. Budapeşte Üniversitesi'ndeki arkadaşım Arminius'a onun tarihini sordum, o da bana bildiği ne varsa anlattı. Bu şahıs gerçekten Voyvoda unvanlı Drakula olmalı, hani Türk ülkesinin sınırındaki nehrin üzerinde Türklere karşı verdiği savaştan dolayı meşhur olan soylu kişi. Eğer bu doğruysa öyle sıradan biri değil, zira hem o zamanlar hem de aradan yüzyıllar geçtikten sonra bile 'ormanın ardındaki ülke'nin en akıllı, en kurnaz, en cesur evlatlarından sayılmış. Kendisiyle birlikte mezara giren o parlak zekâ, o çelik iradeyle karşı karşıyayız hâlâ. Arminius'un söylediğine göre büyük ve asil Drakula soyunun zaman zaman Kötü Taraf'la içli dışlı olan evlatları olduğunu iddia ederlermiş. Hermanstadt Gölü yakınlarındaki Scoholomance'a* gidip sırlarına vakıf olmuşlar, zaten şeytan da verdiği bilgiler karşılığında onuncu öğrencisinin canını alırmış. Kayıtlarda cadı manasına gelen 'stregoica' ve şeytan ve cehennem manasına gelen 'ordog' ve 'pokol' gibi kelimeler geçiyor. Bir el yazmasında ise Drakula'dan 'wampyr' diye bahsediliyor, zaten bunun ne olduğunu gayet iyi anlıyoruz. Yalnızca bu büyük adamlardan ve güzel kadınlardan üreyen çocukların mezarlarının bulunduğu topraklarda kötülük kutsallaşıp hüküm sürebiliyor. Bu kötü şeyin en temelinde iyiliğin bulunması en korkunç gerçek değil, kutsal anıların olmadığı yerde kötülük yeşeremiyor."

---

* Transilvanya'da Şeytan tarafından yönetildiğine inanılan kara büyü okulu. (ç.n.)

Diğerleri konuşurken Bay Morris gözlerini pencereye dikmişti, sonra sessiz sessiz yerinden kalkıp odadan çıktı. Küçük bir sessizlikten sonra Profesör devam etti:

"O zaman ne yapacağımızı kararlaştıralım. Elimizde bu kadar bilgi var, harekete geçmeye başlayalım artık. Jonathan'ın yapmış olduğu araştırmalardan öğrendiğimize göre Whitby'deki şatoya elli kutu toprak gelmiş, hepsi de Carfax'ta teslim edilmiş, yine bildiğimize göre bu kutulardan bazıları oradan alınmış. Bence yapacağımız ilk şey geri kalan kutuların hemen şu duvarın arkasında duran ve bugün gördüğümüz evde olup olmadıklarını veya kaç tanesinin daha alındığını tespit etmek olmalı. Eğer alınan kutu varsa takip edeceğimiz..."

Tam o sırada korkutucu bir olayla hepimizin ilgisi başka yöne kaydı. Dışarıda bir el tüfek sesi duyuldu, pencereden içeri camı delerek bir kurşun girdi, pencere pervazının üstünden sekerek karşı duvara çarptı. Herhâlde ödleğin biri olduğum için çığlığı bastım. Erkeklerin hepsi ayağa fırladı; Lord Godalming pencereye uçtu, doğramayı kaptığı gibi aşağıya fırlattı. Tam o sırada dışarıdan Bay Morris'in sesini duyduk:

"Özür dilerim! Zannedersem sizi korkuttum, hemen gelip anlatacağım." Bir dakika sonra içeri girip şunları söyledi:

"Çok aptalca bir hareket yaptım, hepinizden özür dilerim. Ancak sizden özellikle özür diliyorum Bayan Harker, fena korkuttum sizi değil mi? Ama Profesör konuşurken devasa bir yarasa gelip pencerenin kenarına konmuştu. Bu lanet yırtıcı hayvanlardan son olaylar nedeniyle o kadar korkuyorum ki görmeye bile tahammül edemediğim için akşamları ne zaman bir yarasa görsem yaptığım gibi bu defa da dışarı çıkıp ateş edeyim dedim. Sen de bu yaptığıma hep gülersin Art..."

"Vurdunuz mu?" diye sordu Dr. Van Helsing.

"Bilmiyorum, galiba vuramadım ki ormana doğru uçtu gitti" dedikten sonra susup yerine oturunca Profesör cümlesine kaldığı yerden devam etti:

"Bu kutuları takip edeceğiz ve hazır olduğumuzda bu canavarı yakalayıp hapsedeceğiz ya da ininde öldüreceğiz, ya da dünyayı bu canavara öyle bir dar edeceğiz ki kendine rahat bir yer bulamayacak. Bunu başardığımızda öğlenle gün batımı arası bir saatte insan biçiminde bulabiliriz, o saatler en zayıf olduğu saatlerdir, o zaman müdahale edebiliriz.

"Size gelince Madam Mina, her şey yoluna girinceye kadar geçireceğimiz bu son gecemiz. Bizim için o kadar değerlisiniz ki, sizi tehlikeye atamayız. Bu gece ayrıldıktan sonra bir daha soru sormayacaksınız. Zamanı gelince biz anlatırız. Erkekler olarak bu yükü bizim sırtlanmamız gerek, siz bizim yıldızımız, umudumuz olarak kaldığınız sürece içinde bulunduğumuz tehlikeden uzak olmanız sayesinde daha rahat hareket edebileceğiz."

Bütün erkekler, hatta Jonathan bile rahat bir nefes aldı; ama beni koruyup kollamak için kendi güvenliklerini tehlikeye atmaları, bütün güçlerini güvenlikten aldıkları düşünülürse, bana hiç iyi bir fikir gibi gelmedi. Kabullenmesi zor olsa da hepsinin bu konuda kesin kararlı olduğunu görünce söyleyecek bir şey bulamayıp yaptıkları şövalyeliği kabul etmekten başka çarem kalmadı.

Bay Morris konuya geri dönüp şöyle dedi:

"Kaybedecek bir dakikamız bile olmadığına göre evine bu gece gidip bakalım. Zaman onun için hayati değerde olduğuna göre ne kadar çabuk harekete geçersek o kadar az kurban verilir."

İtiraf etmeliyim ki bu kadar çabuk harekete geçileceğini gördüğümde kalbim az kalsın duracaktı ama hiç sesimi çıkarmadım. Çünkü asıl korkum böyle bir şey yaptığımda işlerini aksatıyorum diye tamamen devre dışı bırakmaları. Şimdi hep beraber Carfax'a gittiler, yani eve girecekler.

Sevdikleri tehlikedeyken bir kadının uyuyamayacağını bilmez gibi hepsi erkeklere özgü o havayla gidip uyumamı

söylediler. Jonathan geldiği zaman bir de benim için endişelenmesin diye yatıp uyuyormuş gibi yapacağım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, Sabah 4

Tam evden çıkmak üzereyken Renfiled'dan acil mesaj getirdiler. Renfield acilen beni görmek istiyormuş; çünkü bana çok önemli bir şey söyleyecekmiş. Mesajı getirene kendisini sabah göreceğimi, şu anda meşgul olduğumu söyleyince şöyle dedi:

"Efendim, o kadar ısrar etti ki, kendisini daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Neden bilmiyorum ama eğer şimdi gidip kendisiyle ilgilenmezseniz yine nöbet geçirecek diye korkuyorum." Sebepsiz yere böyle bir şey söylemeyeceğini bildiğim için, "Tamam, geliyorum" dedikten sonra diğerlerine dönüp beni birkaç dakika beklemelerini, 'hasta'ma bakıp geleceğimi söyledim.

"Ben de sizinle geleyim John" dedi profesör. "Günlüğünüze yazdıklarınızdan sonra bu vaka ilgimi çekti, bizim vakamızla aralarında bir alaka olduğunu düşünüyorum. Kendisini özellikle şu anda kafası karışıkken görmek isterim."

Lord Godalming, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

"Peki, ben?" dedi Quincey Morris. Harker, "Ben gelebilir miyim?" diye sordu. Hepsine evet dedikten sonra hep beraber aşağıya indik.

Fazlasıyla heyecanlıydı ama hiç bu kadar mantıklı konuşup davrandığını görmemiştim. Hiç alışılmadık bir biçimde kendisini tartabiliyordu ki akıl hastalarında hiç gözlemediğim bir şey bu, hatta öne sürdüğü gerekçelerin akıl sağlığı yerinde olan insanlar kadar geçerli olduğu kabulüyle konuşuyordu. Hep birlikte odaya girdik ama önce hiçbir şey söylemedik. Benden kendisini serbest bırakmamı, eve gitmesine izin vermemi istedi. Bu isteğini desteklemek için de artık tamamen

iyileştiğine kanıt olarak şu andaki aklı selim hâlini gösterdi. "Arkadaşlarınıza sesleniyorum" dedi, "belki de kendi davamın yargıcı olmamı yadırgamazlar. Bu arada bizi tanıştırır mısınız?" O kadar şaşkındım ki, o an akıl hastanesinde kalan bir hastayı tanıştırmak fikri bile garip gelmemişti, hem bu delinin tavırlarında öyle bir onur vardı ki, kendisini diğer insanlarla eşit görmeye pek alışkın olduğunu görünce ben de tanıştırdım: "Lord Godalming; Profesör Van Helsing; Texas'tan Bay Quincey Morris, bu da Bay Renfield." Her birinin elini sıktıktan sonra şöyle konuştu:

"Lord Godalming, Windham'da babanızı desteklemek şerefine erişmiştim, şu anda unvanını siz taşıdığınıza göre üzülerek anlıyorum ki kendisi artık aramızda değil. Kendisini tanıyanlar tarafından çok sevilen ve itibar edilen birisiydi, şimdilerde Derby gecelerinde çok benimsenen yanık romdan kokteyli gençliğinde icat ettiği söylenirdi. Bay Morris geldiğiniz büyük eyaletle gurur duyuyor olmalısınız. Eyaletinizin Birleşik Devletlere dahil edilmesi daha sonra bayrağınızda yer alması muhtemel olan Kutup ve Tropikal eyaletleriyle birlikte geniş yankı uyandıracaktır. Anlaşmanın asıl gücü Monroe doktrininin politik efsaneler arasından sıyrılıp gerçek yerini almasındna sonra ortaya çıkacak. Van Helsing'le tanışan kim olsa memnuniyet dışında bir duygu ifade edebilir mi? Beyefendi bu alışılagelmiş unvanları sıraladığım için sizden özür dilemiyorum. Geleneksel yöntemler yeterli gelmediği için beyin maddesinin sürekli evrimini keşfederek tedavi yöntemlerinde devrim yaratarak çok geniş bir alanda çalışmalarınızı sürdürmektesiniz. Saygıdeğer beyefendiler geldiğiniz ülke, kalıtımla taşıdıklarınız ya da doğal yeteneklerinizle her biriniz bulunduğunuz saygıdeğer konumu hak ediyorsunuz. Ben de özgürlüklerine tam manasıyla sahip çoğu insan kadar aklı başında olduğumu kendimde gözlemliyorum. Siz sayın Dr. Seward, bilimadamı kimliğinizin yanı sıra bir hü-

manist ve tıp hukukçusu olarak benimle ilgili değerlendirmenizde istisnai şartları göz önünde bulundurmayı etik bir görev olarak değerlendireceğinize eminim." Son cümlesini son derece zarif bir ifadeyle kurduğunda hayranlık uyandırmadığını söyleyemem.

Hepimiz hayretler içinde kalmıştık. Kendi adıma hastanın karakterini ve geçmişini bilmeme rağmen aklını başına topladığına kanaat getirmiştim, içimden bir ses hemen o anda akıl sağlığının yerine geldiğini söyleyip sabah erkenden taburcu edileceğine dair kâğıtları imzalayacağına dair söz ver dedi. Yine de hastanın durumunda sıklıkla gözlediğim ani değişimleri düşünerek bu kadar ciddi bir kararı vermeden önce biraz beklemenin iyi olacağını düşündüm. Verdiğim bu karardan duyduğum memnuniyetle epeyce gelişme gösterdiğine dair yuvarlak laflar ederek sabah daha uzun bir sohbet etmek istediğimi, ondan sonra da dileğini yerine getirmek konusunu düşüneceğimi söyledim. Duyduklarından pek de memnun olmamıştı, hemen cevap verdi:

"Ama sanırım beni pek anlamıyorsunuz Dr. Seward. Eğer mümkünse hemen, şimdi, şu anda gitmek istiyorum. Zaman hızla geçiyor ve bizim Tırpanlıyla yaptığımız anlaşma her şeyden daha önemli. Dr Seward gibi harika bir doktorun önüne bu kadar basit bir istekle çıkmanın tek açıklamasının bu isteğin kesinlikle yerine getirilmesi gereken türden bir şey olduğunu anladığınıza eminim." Niyetimi anlamak için gözlerimin içine bakıp olumsuz yanıtı alınca diğerlerine döndü, hepsini tek tek inceledi. Kimseden tatin edici bir cevap alamadığını görünce şöyle söyledi:

"Tahminimde yanılmış olabilir miyim acaba?"

Açık açık "Evet, yanıldınız" dediğim anda ne kadar gaddar bir cevap verdiğimin farkına vardım. Uzunca bir sessizlikten sonra yavaş yavaş şunları söyledi:

"O hâlde ricamın temellerini biraz değiştireyim. Bunu bir imtiyaz, lütuf, ayrıcalık, adını siz koyun, olarak istediğimi

varsayın. Böyle bir durumda sizden istirhamda bulunduğum için gönlüm rahat, zira bunu kişisel sebeplerden değil, başkalarının iyiliği için istiyorum. Şu anda bütün sebeplerimi açıklamak gibi bir özgürlüğe sahip değilim, ama sizi temin ederim ki geçerli, bencilllikten uzak ve mantıklı sebeplerimin hepsi görev duygusunun yüceliğinden kaynaklanıyor. Beyefendi, eğer kalbimin derinliklerini görebilseydiniz beni harekete geçiren duyguların tümüne siz de onay verirdiniz. Aslında daha da fazlası, beni en samimi arkadaşlarınızdan biri olarak kabul ederdiniz." Sözlerini bitirdikten sonra bir kez daha hepimizi soran bakışlarla inceledi. İçimden bir ses yeni geliştirdiği bu entelektüel yöntemin de deliliğinin bir başka tezahürü ya da aşaması olduğunu söylüyordu, biraz daha konuşturup daha önceki tecrübelerimden gördüğüm üzere bütün akıl hastaları gibi bir noktada kendini ele vermesini sağlamaya karar verdim. Van Helsing'in hastamı incelerken pürdikkat çattığı çalı gibi kaşları birbirine girmiş, gözünü üzerinden ayırmıyordu. Renfield'la konuşurken ses tonu o anda beni şaşırtmasa da sonradan düşündüğümde karşısındakiyle eşit bir ilişki kurarak konuştuğunu fark ettim.:

"Bu gece serbest kalmanızın gerçek sebebini bize açık açık söyleyebilir misiniz? Size karşı herhangi bir ön yargısı olmayan ve açık fikirli olmayı alışkanlık hâline getirmiş bir yabancı olarak beni ikna edebilirseniz durumunla ilgilenebilirim ve Dr. Seward da riski ve sorumluluğu kendi üzerine alarak talep ettiğiniz ayrıcalığı size sağlayabilir." Üzgün üzgün başını sallarken yüzünde dokunaklı bir pişmanlık ifadesi belirdi. Profesör sözlerine devam etti:

"Lütfen beyefendi, bunu bir düşünün. Bir yandan mantığın önceliğini ilk sıraya yerleştirerek bizi de son derece mantıklı hâlinizle etkilemeye çalışıyorsunuz. Böyle davranıyorsunuz çünkü hâlâ sizden şüphe etmek için sebeplerimiz var, bu mantık meselesi yüzünden gördüğünüz tıbbi tedavi bitmemiş

durumda. En aklı başında çözümü bulmaya çalışırken bize yardımcı olmazsanız bizlere verdiğiniz görevi nasıl yerine getiririz? Lütfen siz de bilgece davranıp bize yardım edin, belki o zaman dileğinizi yerine getirmek konusunda size bir yardımımız dokunur." Bu sözlere başını hayır manasında sallayarak şöyle cevap verdi:

"Dr. Van Helsing, size söyleyecek sözüm yok, argümanınız son derece tutarlı. Konuşmakta özgür olsaydım bir saniye bile tereddüt etmezdim; ancak bu meselede söz söyleme hakkım yok. Sizden sadece bana güvenmenizi rica edebilirim. Reddedilirsem de bunun sorumlusu ben değilim." Bu sözler üzerine artık komik bir şekilde ciddileşmeye başlayan bu konuşmayı bitirmek gerektiğini düşünerek kapıya doğru yürüyüp şöyle dedim:

"Haydi dostlar, yapacak çok işimiz var. İyi geceler."

Ancak kapıya doğru ilerlediğim sırada hastam başka bir ruh hâline geçti. Bana doğru o kadar hızla geldi ki yine ölümcül bir saldırıya geçeceğinden korktum. Ancak iki elini havaya kaldırıp yalvar yakar olduğunu görünce korkumun asılsız olduğunu anladım. Bizleri eskilerden kalma ilişkilerimizle etkilemeye çalışırken duygularında aşırıya kaçtıkça amacından uzaklaşacağını görmüş olmasına rağmen duygularını açığa vurmaktan çekinmiyordu. Van Helsing'le kısacık bakıştığımız anda onun da benim gibi düşündüğünü anladığım zaman çok katı olmasa da tavrımda ısarcı olmaya devam ederek çabalarının boşa olduğunu gösteren bir harekette bulundum. Önceden üzerinde çok düşündüğü bir şeyi isteyeceği zamanlarda giderek artan bir heyecanla davrandığını geçmiş olaylardan da gözlemlemiştim, mesela kedi istediği zaman yaptığı gibi. Bu durumda da dileğinin yerine getirilmemesi karşısında suratını asarak kabulleneceğini düşünüyordum. Ama hiç de öyle olmadı. İsteğinin yerine gelmeyeceğini anladığı zaman kendini dizlerinin üzerine attı, ellerini havaya

doğru kaldırdı, ağlamaklı bir edayla oğuşturmaya başladı, sonu gelmez bir yakarış içindeyken gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarını, yüzünü sırılsıklam ederken çok derinden geldiği belli olan bir ifadeyle şunları söyledi:

"Size yalvarıyorum Dr. Seward, ne olur beni serbest bırakın, buradan gitmeme lütfen izin verin. Beni nereye ve nasıl isterseniz gönderin, isterseniz ellerinde kamçılar, zincirler olan bekçiler verin yanıma, deli gömleği de giyerim, kelepçelenmeye, ayaklarıma pranga vurulmasına bile razıyım, hapishaneye bile gönderseniz olur, yeter ki buradan çıkayım. Beni burada tutarak neye hizmet ettiğinizden haberiniz yok. Bu sözleri yüreğimle, ruhumun en derin yerinden söylüyorum. Kime nasıl zarar verdiğinizle ilgili en ufak bir fikriniz yok ve bu konuda konuşamam. Ah başıma gelenler! Tek kelime bile söyleyemiyorum. Kutsal bildikleriniz için, canınız kadar sevdikleriniz için, içinizdeki umut için, Tanrı aşkına beni serbest bırakın ki ruhumu suçtan arındırabileyim! Beni duyuyor musunuz? Anlayabiliyor musunuz? Hiç laftan anlamaz mısınız? Şu anda aklımın başında olduğunu ve samimiyetimi görmüyor musunuz? Şu an karşınızda duran kriz geçiren bir deli değil, ruhunu kurtarmaya çalışan bir adam. Lütfen kulak verin! Bir kere olsun dinleyin! Bırakın gideyim, ne olur, bırakın!"

Konuşmasına izin verdiğim sürece daha da beter olup kriz geçireceğini düşünerek ayağa kalkması için elimi uzattım.

"Gelin" dedim ciddi ciddi, "bu kadarı yeter artık, duyacağımızı duyduk. Şimdi yatın ve soğukkanlı davranmaya çalışın."

Bir an olduğu yerde gözlerini bana dikti, öylece donup kaldı. Sonra da tek kelime etmeden ayağa kalktı, arkasını dönüp yatağın kenarına ilişti. Tıpkı beklediğim ve daha önceki olaylardan bildiğim üzere çöküş evresi gelmişti.

Odadan en son ben çıkarken sakin ve çok terbiyeli bir tonda şunları söyledi:

"Dr. Seward, eminim ki daha sonra bu geceyi hatırladığınızda sizi ikna etmek için elimden geleni yaptığım konusunda bana hak vereceksiniz."

on dokuzuncu bölüm

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, sabah 5.

Diğerleriyle birlikte araştırmaya katılmak için giderken kafam çok rahattı; çünkü Mina'yı daha önce hiç bu kadar güçlü ve sağlıklı görmemiştim. Geri çekilip işi erkeklere bırakmasına da çok memnun oldum. Her nedense bu korkunç işin içinde olmasından çok korkuyordum, neyse ki kendi payına düşen işi tamamladı. Enerjisi, zekâsı ve öngörüsü sayesinde bütün hikâye birleşip, her ayrıntı değer kazandığına göre artık o da gönül rahatlığıyla işini bitirdiğini ve geri kalanı bize bırakmanın iyi olacağını düşünebilir. Bay Renfiled meselesi sanırım hepimizin canını sıktı. Odasından çıktıktan sonra çalışma odasına gelene kadar kimsenin çıtı çıkmadı ama çalışma odasına girdiğimizde Bay Morris Dr. Seward'a şöyle dedi:

"Aslına bakarsan Jack, eğer blöf yapmıyorsa bu adam hayatta gördüğüm en aklı başında deliydi. Pek emin değilim ama o lafları ederken bence gerçekten ciddi bir amacı olduğuna inandım. Söyledikleri doğruysa kendisine hiçbir şans tanımayarak biraz katı davranmadın mı?" Lord Godalming'le ben sesimizi çıkarmadık; ancak Dr. Van Helsing şöyle dedi:

"Sevgili John, deliler hakkında benden çok fazla bilgili olduğuna kuşkum yok, hatta buna pek de memnunum ama karar verecek kişi ben olsaydım, hele de o histeri patlamasından sonra galiba serbest bırakırdım. Ama yaşayıp öğreniyoruz, bizi bekleyen görevi düşündükçe işimizi şansa bırakmamalıyız zaten. Dostum Quincey de bunu demek istedi galiba. Her şey olması gerektiği gibi." Dr. Seward ikisine cevap verirken rüyadaymış gibi konuşuyordu:

"Bilemiyorum, aslında ben de sizin gibi düşünüyorum. Eğer bu adam sıradan bir deli olsaydı ben de güvenebilirdim; ancak Kont'la olan bağlantısı o kadar belirgin ki kendisinin heveslerine boyun eğerek yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum. Daha önce de aynı ısrarcı tavırla bir kedi istediğini veya dişleriyle boğazıma yapıştığını aklımdan çıkarmış değilim. Ayrıca Kont'tan bahsederken Lord, Efendi gibi sıfatlar kullandığını bildiğim için yine şeytani bir plan yapıp buradan çıkarak ona yardım etmek niyetiyle hareket ediyor olabilir. O korkunç yaratığın yardımına koşan kendi cinsinden kurtlar, fareler varken neden saygın bir deliyi de hizmetine almayı düşünmesin? Yine de Renfiled'i çok samimi buldum. Umarım en doğru kararı vermişizdir. Bir yandan bizi bekleyen zorlu görevle kafası meşgulken insanın karşısına böyle şeyler çıkınca sinirleri bozuluyor." Profesör bir adım yaklaşıp elini Dr. Seward'ın omzuna koyarak şefkatli bir ciddiyetle şöyle dedi:

"Dostum John, lütfen korkmayın. Hepimiz berbat şartlar altında ve üzüntülü olsak da işimizi bildiğimiz kadarıyla en iyi şekilde yapmaya çalışıyoruz. Tanrının bize acımasından başka bir umarımız da yok ki!" O sırada birkaç dakikalığına dışarı çıkan Lord Godalming odaya geri geldi. Elindeki gümüş düdüğü gösterip şöyle dedi:

"Bu eski binada çok fare vardır diye önlemimi aldım." Duvarı geçip eve doğru yöneldik, ay ışığının parladığı anlarda ağaçların gölgesinde kalan çimenlik alanda durmaya dik-

kat ederek ilerliyorduk. Verandaya vardığımızda profesör çantasını açıp içinden bir dolu malzeme çıkarıp basamağa koydu, malzemeleri dörde bölüp her birimize bir set hazırladıktan sonra konuşmaya başladı:

"Dostlar, şu anda gayet tehlikeli bir yere gidiyoruz, ne kadar çok silahımız olursa o kadar iyi. Düşmanımız sadece manevi değil. Yirmi erkeğinkine eş gücü olduğunu unutmayın, bizim boynumuz, soluk borumuz gayet sıradan olduğu için kolaylıkla zarar görebilir, kırılabilir ama ona karşı sadece güç kullanmak yetmez. Kendisinden daha güçlü bir erkek bazen onu tutabilir de ama onun bize zarar vereceği gibi zarar veremez. Bu yüzden kendimizi onun temasından korumalıyız. Bunu kalbinize yakın bir yerde tutun" dedikten sonra en yakınında ben olduğum için elime gümüşten bir haç tutuşturduktan sonra, "Bu çiçekleri de boynunuza takın" deyip çiçekleri solmuş bir demet sarımsak verdi ve şöyle devam etti: "Daha sıradan düşmanlar için bu tabancayla bıçak iş görür, ayrıca her yerde kullanacağınız bu küçük fenerleri göğsünüze sıkıca bağlayın, son olarak en önemli şeyi veriyorum ama gerekmedikçe saygısızlık etmeyin" diyerek Komünyon Ekmeğini bir zarfın içine koyup bana uzattı. Her birimize aynı malzemeleri verdikten sonra, "Şimdiii" dedi, "dostum John maymuncuk nerede? Yanımızdaysa kapıyı açıp içeri girebiliriz, Bayan Lucy'nin evine girdiğimiz gibi pencereden girmemize gerek kalmaz."

Cerrah ustalığıyla birkaç anahtarı deneyen Dr. Seward'ın gösterdiği maharet kendisine pek yakıştı. Sonunda kilide uyan bir anahtar buldu, ileri geri biraz uğraştıktan sonra sürgü pes etti, paslı bir gıcırtıyla yerinden çıktı. Hepimiz kapıyı tutarken paslanmış menteşeler gıcırdadı, kapı yavaş yavaş açıldı. İçeride gördüklerim tıpkı Dr. Seward'ın Bayan Westenra'nın mezarını açtıkları zaman tarif ettiğine benziyordu. Zannedersem herkesin aklına aynı şey geldi ki bir anda herkes bir adım

geri çekildi. Aramızda en önce profesör ilk adımı atıp açık kapıdan içeri girdi.

Eşikten adımını atarken "*In manus tuas, Domine!*" diyerek istavroz çıkardı. İçeri girdikten sonra dışarıdan geçenler lambalarımızı yakınca bizi görmesinler diye kapıyı kapadık. Aceleyle dışarı çıkmak zorunda kalma ihtimali karşısında içeride kilitli kalmayalım diye profesör kilidi iyice kontrol etti. Sonra herkes fenerini yaktı ve araştırmamız başladı.

Küçük fenerlerimizden yansıyan ışık sayesinde ya garip şekiller ortaya çıkıyordu ya da ışık geçirmeyen bedenlerimizin gölgesi yerlere kocaman gölgeler hâlinde düşüyordu. Sürekli olarak aramızda birisinin daha olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bu iç karartıcı yer bana Transilvanya'da yaşadığım o korkunç tecrübeyi bu kadar net hatırlattığı için olsa gerek. Yine de herkesin aynı duyguyu yaşadığını düşünüyorum; çünkü sadece ben değil, herkes duyduğu her sesin, gördüğü her yeni gölgenin ardından omzunun üstünden arkasını kolaçan ediyordu.

Her yer kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Zeminde üç dört parmak kalınlığa ulaşan tozun yer yer ayak izleriyle bozulduğu çatlakların arasından fenerimin aydınlattığı yerlerde büyük çivilerin başını görebiliyordum. Toz duvarlara yapıştıkça tüylü ve ağır bir görüntü ortaya çıkarmış, köşelerde yığın hâline gelmiş örümcek ağlarının üstünü örtüp ağırlığıyla bir kısmını dökmüş olduğu için ağlar lime lime paçavra gibi görünüyordu. Holdeki masanın üzerinde koca bir demet hâlinde duran anahtarların her birinin üzerine zamanla sararmış etiketler yapıştırılmıştı. Bu anahtarların defalarca kullanılmış olduğu toz tabakasının yer yer açılmış yırtıklarından anlaşılıyordu, Profesör de anahtar demetini

* İsa'nın çarmıhta söylediği, "Tanrım senin eline ruhumu teslim ediyorum" anlamına gelen cümle. (ç.n.)

eline alıp havaya kaldırdığında benzer bir iz bıraktı. Sonra da bana dönüp şöyle dedi:

"Jonathan sen burayı biliyorsun, planın kopyalarını çıkardın, en azından bizden iyi biliyorsun. Nereden gidersek şapele ulaşırız?" En son geldiğimde girmeme izin vermemişlerse de ne tarafa gidileceğine ilişkin bir fikrim vardı, ben de öne geçtim. Bir iki defa yanlış tarafa döndükten sonra kendimi demir çubuklarla çerçevelenmiş, kemerli alçak bir meşe kapının önünde buldum. Profesör elindeki feneri evin satışı için yapılan yazışmalarda bulunan orjinalinden kopyalanan küçük haritanın üzerine tutarak, "İşte burası" dedi. Biraz uğraştıktan sonra destenin içinden kapıyı açacak anahtarı bulduk. O anda hepimiz boşluklardan hafif hafif sızan iğrenç kokuyu alınca kendimizi nahoş bir manzaraya hazırlamış olsak da hiçbirimiz böyle bir kokuyla karşılaşacağımızı tahmin etmemiş olduğumuzu fark ettik. Benden başka hiç kimse Kont'la kapalı bir ortamda karşılaşmamıştı, onu gördüğüm zamanlarda perhiz evresinde olup odasına kapanmıştı, taze kan içtiği zamanlarda da üstü açık harabeye gidiyordu, ama bu küçük, kapalı ve uzun zamandır kullanılmamış oda pis, hatta iğrenç kokuyordu. Havadaki pis kokudan yayılan ve irine benzer bir çürük kokusu her yerdeydi. Ama o kokuyu tarif etmem gerekirse ne diyeceğimi bilemiyorum. Faniliği akla getirecek bütün illetlerin kokusuyla kanın ekşi ve kekre kokusu birleşince sanki çürümenin kendisi bile çürümüştü. Iıııyy! Düşündükçe midem bulanıyor. Bu canavarın verdiği her nefes sanki duvarlara yapışarak odanın iğrençliğini katmerlemiş gibiydi.

Bu ufuneti gören herkes normal şartlar altında niyetinden vazgeçerdi, ama bizim görevimiz sıradan tanımına sığmadığı, yüksek olduğu kadar zorlu olan işimiz bunu gerektirdiği için fiziksel kaygıların üstüne çıkarak hareket etme gücünü bulabildik. Mide bulandıran o esintiyi ilk duyduğumuzda kısa süreliğine isteksizlikle geri çekilsek de bir süre sonra o iğrenç yer gül bahçesiymiş gibi işe koyulduk.

Her yeri didik didik aramak üzere işe başlarken Profesör şöyle dedi:

"İlk önce kaç kutu kaldığına bakalım, sonra da her deliği, her köşeyi, her kuytuyu tarayıp geri kalanlara ne olduğunu gösterecek bir ipucu bulmaya çalışalım." İçi toprakla dolu kutular devasa boyutlarda olduğundan etrafa kabaca bakarak kaç tane kaldığını anlamak işten bile değildi.

Elli kutudan sadece yirmi dokuzu oradaydı! Lord Godalming'in aniden dönüp tonozlu kapıdan dışarıdaki geçide baktığını görünce çok korkup ben de baktım ve bir an kalbim duracak sandım. Gölgelerin arasında bir yerden Kont'un korkunç hatlarını, burnunun ucunu, kızarık gözleriyle kırmızı dudaklarını ve o korkunç soluk benzini görür gibi oldum. Görüntü bir an sonra kaybolunca Lord Godalming, "Sanki bir an bir yüz görür gibi oldum ama meğer gölgeler öyle görünmüş" diyerek aramaya devam edince fenerimi geçide doğru çevirip bir adım attım. Dışarıda herhangi bir iz bulamadım, zaten ne bir kapı, ne bir pencere ne de herhangi bir çatlak vardı. Geçidin yapıldığı yekpare taş bloklar arasından *onun* için bile geçecek herhangi bir yer yoktu. Korkudan hayal gördüğümü düşünerek işimin başına döndüm.

Birkaç dakika sonra Bay Morris incelediği köşeden zıplayıp bir adım geri çekildi. Hepimiz dönüp ne yaptığına baktık, zira hepimiz giderek daha fazla geriliyorduk. Tam o sırada fosforlu bir kitlenin yıldız gibi parladığını gördük. İçgüdüsel olarak hepimiz geri çekildik. Birden her yeri fareler sarmıştı.

Bir iki saniye hepimiz şaşkınlıktan olduğumuzdan yerde donakaldık, neyse ki Lord Godalming bu durum için hazırlıklı görünüyordu. Dr Seward'ın dışarıdan görüp tarif ettiği, benim de görmüş olduğum demir çerçeveli meşe kapıya doğru koşup kilidin üzerindeki anahtarı çevirdi, devasa sürgüleri kaldırdıktan sonra iterek kapıyı açtı. Sonra cebinden küçük gümüş düdüğü tiz sesler çıkararak çaldı. Çağrısına Dr.

Seward'ın evinin tarafından köpekler kesik kesik havlayarak cevap verdi. Üç dakika sonra üç terrier evin köşesinden dönüp koşarak geldi. Bu sırada biz de farkında olmadan kapıya doğru ilerlerken tozların dağılmış olduğunu fark ettim. Alınan kutular buradan dışarı çıkarılmışlardı. O bir saniyelik zamanda farelerin sayısı muazzam arttı. Bir anda odayı istila eden farelerin üzerine tavandaki lambadan gelen ışık kara gövdelerini, uğursuz gözlerini aydınlattıkça ateş böcekleri gibi göründüler. Köpekler koşturmaya devam ettiler ama eşiğe gelince birdenbire durup hırlamaya, aynı anda burunlarını havaya kaldırıp acıklı acıklı havlamaya başladılar. Ortalıkta binlerce fare olduğu için dışarıya çıktık.

Lord Godalming köpeklerden birini kaldırdı, içeri taşıyıp yere bıraktı. Ayakları yere değer değmez eski cesaretini yeniden toplayan köpek doğal düşmanlarının üzerine çullandı. Önünden o kadar hızlı geçiyorlardı ki hangi birinin canını alacağını şaşırdı, diğer köpekler de aynı şekilde getirilip odaya sokulduklarında pek az av kalmıştı, sonunda koca bir fare ordusundan eser kalmamıştı.

Farelerin gidişiyle kötü bir varlık aramızdan ayrılmış gibi hissettik; köpekler neşeyle zıplayıp havlamaya başladılar, yere serdikleri düşmanlarını havalara atıp salladılar, hınçla tekrar tekrar döndürdüler. Hepimizin morali yerine gelmiş gibiydi. Şapelin kapısını açarak ölüm kokan atmosferi temizlediğimiz için mi yoksa kendimizi açık havaya atarak rahatladığımız için mi bilemiyorum ama kesinlikle korkuyu üzerimizden giysimizi çıkarır gibi attık, kararlılık konusunda bir adım bile geri atmamış olduğumuz hâlde bu eve gelirken hissettiğimiz ciddiyet kaybolup gitmişti. Dış kapıyı kapattık, sürgüleyip kilitledik, köpekleri de yanımıza alıp evin diğer kısımlarını yoklamaya başladık. Aşırı miktarda tozdan başka bir şey bulamadığımız gibi hiçbir yerine dokunulmamış bu binayı ilk ziyaret eden ben olduğum için kendi ayak izlerimden başka

bir şeye rastlamadık. Köpekler bir daha huzursuzlanmadılar, hatta şapele geri döndüğümüzde yazın ormanda tavşan avına çıkmışlarcasına hoplayıp zıpladılar.

Doğudan güneş yükselirken ön kapıdan çıktık. Dr. Van Helsing anahtar destesinin içinden holün anahtarını alıp kapıyı ciddiyetle kilitledikten sonra anahtarı cebine yerleştirdi.

"Şu ana kadar" dedi, "gayet başarılı bir gece geçirdik. Korktuğum gibi başımıza bir iş gelmeden bu kısmı atlattık ve kaç kutunun kayıp olduğunu biliyoruz. Ama beni en çok sevindiren şey, bu belki de işin en zor ve en tehlikeli kısmıdır, ilk aşamayı sevgili Madam Mina'yı işin içine karıştırmadan, uyumadan önce veya uyanınca kendisini rahat bırakmayacak, bir daha asla unutamayacağı görüntüler, sesler ve kokulardan uzak tutmayı başardık. Ayrıca aldığımız bir ders daha var, *a particulari** tartışmaya açık da olabilir bu söylediğim, Kont'un emrindeki vahşi hayvanlar henüz onun manevi etkisi altına girmiş değiller; çünkü mesela sen giderken şatosunun üzerinden çağırdığı kurtlar gibi veya o zavallı annenin feryadına sebep olan olaydaki gibi fareler de çağrısına cevap verebilirdi. Geldiler, ama dostum Arthur'un küçük köpekleri onları darmadağın etmeye yetti. Şimdi bizi bekleyen başka meseleler, başka tehlikeler, başka korkular var; o da şu, bu canavar vahşi dünya üzerindeki gücünü belki ilk defa ya da son defa kullanmadı. Belki de başka bir yerdedir. Bu da güzel! O zaman belki insanların ruhları için çabaladığımız bu savaşta satrançtaki gibi ona şah çekme fırsatı elimize geçti. Artık eve gitme vakti geldi. Neredeyse şafak sökecek, ilk gecemiz başarılı geçtiği için mutlu olma sebebimiz var. Belki kısmetimizde böyle çok gece ve gün vardır, korku dolu günler olsa bile yolumuza devam etmeliyiz, ne tehlikesi çıkarsa çıksın geri adım atmayacağız."

---

* Özellikle. (ç.n.)

Geri döndüğümüzde eve sessizlik hâkimdi, sadece uzaklardaki koğuşlarda kalan zavallılardan bazıları haykırıyorlardı, Renfield'in odasından da hafif bir inilti duyuluyordu. Zavallı gariban deli gibi davranmış olduğu için kendisine acı veren düşüncelerle belli ki kendine işkence etmekle meşguldü.

Ayaklarımın ucuna basa basa odamıza girdiğimde Mina uyuyordu, o kadar derin nefes alıyordu ki kulağımı iyice yaslayıp nefesini dinlemem gerekti. Rengi çok solmuş. Umarım bu akşamki toplantı yüzünden çok üzülmemiştir. Bundan sonra bizim yaptıklarımıza katılmayacağı, hatta toplantılarımızda bile yer almayacağı için Profesör'e minnettarım. Bir kadının kaldırabileceğinden çok ağır bir yük bu. Önceleri böyle düşünmüyordum ama şimdi daha iyi anlıyorum. İşlerin böyle çözümlenmesinden dolayı çok mutluyum. Bazı meseleleri öğrendiğinde çok korkabilir ama acaba anlatmak mı daha iyi yoksa saklamak mı? Çünkü kendisinden bir şeyler sakladığımızdan da kuşkulanabilir. Her neyse, yaptığımız şeyleri ona anlatmamamız gerektiğini biliyorum artık, en azından işimiz sona erip de dünyayı bu zebaniden kurtardığımız kesinleşinceye kadar çenemizi sıkı tutmamız gerekecek. Birbirimize bu kadar açık davrandıktan sonra bu gizliliğin biraz zor olacağını tahmin ediyorum, ama yine de kararlı olup bu gece yaşanan karanlık olaylardan hiç söz etmemeliyim. Onu rahatsız etmemek için kanepede uyumaya karar verdim.

1 Ekim, daha sonra

Geç saatlere kadar uyuyakalmış olmayı hiç yadırgamadım; çünkü gündüz çok yoğun geçti, gece de hiç uyumadık. Mina bile çok yorulmuştu, öğleye doğru uyandığımda o hâlâ uyuyordu, iki üç defa seslendikten sonra ancak uyandı. O kadar derin uyuyordu ki ilk birkaç saniye beni tanıyamadı, kötü bir rüyadan uyanmış gibi korkuyla yüzüme baktı. Çok yorgun olduğunu söylediği için ben de günün geri kalan kısmında

onu kendi hâline bıraktım. Şimdi yirmi bir kutunun buradan götürüldüğünü biliyoruz, eğer bir defada birden fazla kutu taşınmışsa hepsini takip edebiliriz. Bu da işimizi hem kolaylaştırır hem de çabuklaştırır. Bugün gidip Thomas Snelling'le konuşacağım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim

Öğleye doğru Profesör'ün odama girmesiyle uyandım. Her zamankinden daha neşeli ve keyifli bir hâli vardı. Belli ki dün gece yaptıklarımızdan dolayı zihnindeki bir dolu yükten kurtulmuştu. Dün geceyi biraz konuştuktan sonra birdenbire şöyle dedi:

"Senin şu hasta ilgimi çekiyor. Acaba bu sabah kendisini ziyaret etsek mi? Ama çok işin varsa yalnız da gidebilirim. Derinlemesine felsefe konuşan, akıl yürüten bir deliyle karşılaşmak benim için yeni bir şey." Yapmam gereken acil işler olduğu için söz konusu ziyareti kendisi yaparsa memnun olacağımı, böylece beni beklemek zorunda kalmayacağımı söyledikten sonra hademelerden birini çağırıp gerekli talimatları verdim. Profesör odamdan çıkmadan önce kendisini hastamın vereceği yanlış izlenimlere kapılmaması konusunda uyardım. "Ama" dedi, "kendisi ve yediği canlılar hakkında gördüğü sanrılarla ilgili konuşmasını istiyorum. Dün yazdığınız günlükten okuduğum kadarıyla Madam Mina'ya bir zamanlar böyle bir inancı olduğundan bahsetmiş. Dostum John neden gülüyorsunuz?"

"Afedersiniz ama, cevabı burada yazıyor" dedikten sonra elimi daktiloya geçirilmiş belgelerin üzerine koydum. "O, aklı başında ve eğitimli delimiz *bir zamanlar* yediği canlılar hakkında konuşurken aslında Madam Mina odaya girmeden bir saniye önce yediği sineklerin ve örümceklerin kalıntısı hâlâ ağzındaydı." Bu sözüme Van Helsing gülümseyerek ve "Gü-

zeel!" diyerek cevap verdi. "Doğru söylüyorsunuz dostum John, bunu hatırlıyorum. Zaten bu hafıza sapması yüzünden bu akıl hastalığını ilginç buldum. Belki de bu delinin yanılgısı bir dolu bilgenin öğretilerinden daha öğretici olacak. Kim bilir?" Bu konuşmadan sonra işime devam ettim, zaten kısa süre sonra da bitirmiştim ki Van Helsing yine çalışma odama gelip kapıda durarak nazikçe, "Bölüyor muyum?" diye sordu.

"Yo, hayır" dedim. "Lütfen içeri gelin. İşim bitti, vaktim var, hatta isterseniz sizinle gelebilirim."

"Gerek kalmadı, gidip gördüm!"

"Eeee?"

"Zannedersem bana fazla bir değer biçmedi. Görüşmemiz kısa sürdü. İçeri girdiğimde odanın ortasındaki bir taburenin üzerinde, dirseklerini dizlerine koymuş, suratını asmış oturuyordu. Elimden geldiği kadar neşeli olmaya çalışarak ve saygılı bir mesafeden konuştum ama hiç cevap vermedi. "Beni tanımıyor musunuz?" diye sorduğumdaysa içim daha fazla rahatlamadı; "Sizi gayet iyi tanıyorum, şu yaşlı, salak Van Helsing'siniz. Saçma sapan beyin kuramlarınızla birlikte çekip gitseniz keşke. Kalın kafalı Hollandalılar sizi!" dedi. Sonra da suratını asıp sanki ben orada yokmuşum gibi kayıtsız davrandı. Böylece bu seferlik o akıllı deliden bir şey öğrenemeden çıktım. Gidip sevgili Madam Mina'yla biraz çene çalınca neşeleneyim bari. Dostum John, onun acı çekmediğini, bu korkunç şeylerle artık uğraşmadığını düşününce tarif edilemez şekilde seviniyorum. Aramızda olsaydı bize çok faydası dokunurdu ama böyle daha iyi."

Hararetle, "Ben de sizinle tamamen aynı fikirdeyim" dedim, zira bu meselede geri adım atmasını istemiyordum. "Bayan Harker'ı bu meselenin dışında tutmamız iyi oldu. Zaten olan biten yeterince kötü, erkekler bile bu kadar zor durumdayken bir kadını bu işe dahil edemezdik, fazlasıyla zarar görürdü."

Bu konuşmadan sonra Van Helsing Bay ve Bayan Harker'ın yanına gitti, Quincey'le Art dışarıda içi toprakla dolu kutularlarla ilgili ipucu topluyorlar. Ben de işlerimi bitirdikten sonra akşama yine toplanacağız.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim

Bunca yıldır Jonathan'la birbirimize her şeyi açık açık söyledikten sonra bugün, bazı meselelerde, özellikle de en önemli konuda ağzının sımsıkı olduğunu görmek, olan biten hakkında bilgilerin benden saklanması çok garip geldi. Bu sabah dünkü yorgunluğumun ardından geç saatlere kadar uyudum, Jonathan'ı da uyuyor sandım ama benden erken kalkmış. Dışarı çıkmadan önce benimle biraz konuştu, hem de her zamankinden daha sevecen ve tatlıydı ama dün gece Kont'un evine gittikleri zaman olanlar hakkında tek kelime etmedi. Hâlbuki ne kadar endişelendiğimi tahmin etmesi gerek. Ah canım! Sanırım bu konuda benden daha fazla sıkıntılı. Hepsinin ortak kararı benim bu korkunç meseleden uzak tutulmam yönünde olunca ben de razı oldum. Ama Jonathan'ın benden bir şeyler gizlediğini düşünmek! Şu anda salak gibi hüngür hüngür ağlarken bile kocamın bunu bana olan aşkından ve diğer güçlü erkeklerle paylaştığı iyi niyetinden kaynaklandığını *biliyorum*.

İşte bu iyi geldi bana. Jonathan bir gün bana her şeyi anlattığı zaman benim de kendisinden bir şey sakladığımı düşünmesin diye her zamanki gibi günlük yazmaya devam ediyorum. Ve eğer güvenimden şüpheye düşerse kalbimden geçen her şeyi satırlara döktüğüm bu defteri ona gösteririm. Bugün garip bir şekilde üzgün ve sıkkınım. Galiba bu kadar gerginlikten sonra böyle bir tepki veriyorum.

Dün gece bana öyle dedikleri için erkekler gittikten sonra yattım. Uykum yoktu, zaten endişeden içim içimi yiyordu.

Jonathan Londra'ya beni görmeye geldiği zamandan beri olup bitenleri düşününce korkunç bir trajedinin, sonu kötü bitecek bir kaderin üstümüze üstümüze geldiğini hissettim. İnsanın yaptığı her şey ne kadar doğru görünürse görünsün en acınacak sonucu getirmiş gibi geliyor. Eğer Whitby'ye gitmeseydim belki de zavallı Lucy şu anda yanımızda olacaktı. Ben gidene kadar gündüzleri kilise bahçesine gitmeyi alışkanlık edinmeseydi uykusunda da oraya gitmeyecekti, uykusunda oraya gitmeseydi o canavar ona zarar veremeyecekti. Ah, neden gittim ki Whitby'ye? Al işte, yine ağlamaya başladım. Bugün neden her şey üstüme üstüme geliyor acaba? Ama bunu Jonathan'a söylememem gerek; beni bir defa bile ağlatmayan Jonathan, benim gibi kendisi için bir damla bile yaş dökmeyen birinin, sabahtan beri iki defa ağladığımı öğrenirse yüreği paramparça olur. Cesaretimi takınmam gerek, yine de ağlamaklı olursam ona göstermemeliyim. Galiba bizim gibi âciz kadınların öğrenmesi gereken en önemli derslerden biri bu...

Dün gece nasıl uyuduğumu pek hatırlamıyorum. Sadece köpeklerin birdenbire havlamaya başladığını ve tam benim odamın altında bulunan Bay Renfield'ın odasından gelen yakarmaya benzer bir dolu acayip ses duyduğumu hatırlıyorum. Sonra her yer kesif bir sessizliğe büründü, bu kadar sessizlik beni öylesine şaşırtmıştı ki kalkıp pencereden dışarı baktım. O sessiz karanlıkta ay ışığının yarattığı gölgeler kendi sessiz gizemlerini oluşturmuş gibilerdi. Kıpırtısız duran nesneler ölüm veya kader gibi zalim ve sabitlenmişken belli belirsiz bir hızda çimenlerin üzerinden ilerleyip eve doğru gelen incecik beyaz sisin kendine özgü bir bilinci ve canlılığı varmış gibi geldi. Sanırım düşüncelerimin biraz dağılması iyi geldi; çünkü yatağa döndüğümde ağır bir rehavet çöktü. Bir süre uzandım ama uyku tutmadı, ben de kalkıp tekrar pencereye gittim. Sis biraz dağılmıştı, eve biraz daha yaklaştığı için duvarın dibine gelmişti, sanki sinsi sinsi pencerelere yaklaşıyor

gibiydi. Zavallı adamcağız şimdi daha yüksek sesle bağırıyordu, söylediklerinin bir kelimesini bile ayırt edememiş olsam da sesinin tonundan hararetli hararetli yalvardığını çıkardım. Sonra duyduğum boğuşma seslerinden hademelerin olaya müdahale ettiklerini anladım. O kadar korkmuştum ki sessiz sessiz yatağa girdim, yorganı kafama çekip parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. Gözlerimde uykudan eser yoktu, ya da o sırada bana öyle gelmişti ama sabah Jonathan uyandırana kadar rüyalardan başka bir şey hatırlamadığıma göre uyuyakalmışım. Uyanır uyanmaz nerede olduğumu, üzerime eğilenin Jonathan olduğunu anlayana kadar epey bocaladım. Çok garip bir rüya görüyordum o yüzden de uykuyla uyanıklık arasında neyin rüya neyin gerçek olduğu birbirine karıştı.

Jonathan'ın geri dönmesini beklerken uyuyakalmışım gibi geldi. Onun için çok kaygılanmışım ama hareket etmeye hiç hâlim yokmuş, ellerim, ayaklarım hatta beynim uyuşmuş, o yüzden de hiçbir şey gerçek hızında olmuyormuş. Böyle düşünürken huzursuzluk içinde uyumuşum. Sonradan havanın ağır, nemli ve soğuk olduğu dank etti. Yüzüme kapattığım şeyleri kaldırınca odanın epey loş olduğunu fark ettim. Jonathan için kısıkta bıraktığım gaz lambasının ışığı artık odanın içinde bile kesifleşen sisin arasından minnacık kırmızı bir kıvılcım gibi görünüyordu. Sonra yatağa yatmadan önce pencereyi kapattığımı hatırladım. Yine de kalkıp emin olmak istedim ama üzerime kurşun gibi çöken ağırlık sadece kaslarımı değil irademi de yatağa bağlamış gibiydi. Tek yaptığım olduğum yerde yatmak ve başıma geleni izlemek oldu. Gözlerimi kapatmama rağmen gözkapaklarımın ardından görebiliyordum. (Bu arada rüyaların zihnimizle oynadığı oyunlar ne kadar harika, ne kadar çabuk hayal kurabiliyoruz.) Odanın içindeki sis giderek daha da kalınlaşmıştı, içeriye pencereden değil de duman gibi ya da kaynayan sudan çıkan buhar enerjisi gibi kapının aralıklarından girişini görebiliyordum. Gide-

rek kesifleşen sis nihayet odanın ortasında buluttan, gazdan bir sütun oluşturdu, tepesinde de kırmızı göz gibi parlayan bir ışık seçtim. Beynimin içinde dönenler odadaki bulutsu sütunun dönüşüne eşlik ederken sütunun üzerinde beliren şu cümleyi okudum; "Gündüzleri bulut, geceleri ateş sütunu" Acaba biri rüyamda manevi kılavuzum mu olmuştu? Ama o sütun hem geceye hem de gündüze kılavuzluk ediyordu çünkü ateş kırmızı gözün üzerindeydi, bunu fark edince hayran kaldım. Ama daha sonra ateş ikiye bölündü, kurbağa gözüne benzer iki kırmızı gözün arasından üzerime ışık düştü. Tıpkı yokuşun üzerinden St. Mary Kilisesinin pencerelerine vuran akşam güneşine bakarken Lucy'nin bir an için görür gibi olduğu şeye benziyordu. Döne döne gelen sisin içinden çıkan o korkunç kadınlarla Jonathan'ın da böyle karşılaştığı aklıma gelince birden korkudan buz kestim, o sırada rüyamda bayılmışım galiba çünkü birdenbire her şey karardı. Bilincim hâlâ yerindeyken gördüğüm son şey sisin içinden çıkan kurşuni beyaz bir yüzün üzerime eğilmesi oldu. Bu rüyalarla ilgili biraz daha dikkatli olmam gerek, zira bunlara kendimi çok kaptırırsam aklımı başımdan alabilirler. Van Helsing'den veya Dr. Seward'dan bana bir uyku ilacı yazmalarını isteyebilirim, ama onları da telaşlandırmak istemiyorum. Böyle bir zamanda bu tür rüyalar gördüğümü söylersem benimle ilgili korkularını artırabilirim. Bu gece biraz çaba gösterip kendi kendime uyumaya çalışacağım. Eğer başaramazsam yarın gece bana bir doz kloralhidrat vermelerini isterim, bir doz o kadar zarar vermez, en azından sağlam bir uyku uyurum. Dün gece hiç uyumasaydım bu kadar yorulmazdım.

2 Ekim, sabah 10

Dün gece uyudum ama rüya görmedim. Herhâlde çok derin uyuyordum ki Jonathan yatağıma gelip uyandırmadı, ama yine de sabah yorgun uyandım, bugün son derece bitki-

nim, canım sıkkın. Dün bütün gün okudum, uzandım, şekerleme yaptım. Öğleden sonra Bay Renfield beni görmek istedi. Adamcağız pek kibardı, içeri girdiğimde elimi öptü, bana dua etti. Nedense bundan çok etkilendim, ne zaman onu düşünsem içimden ağlamak geliyor. Bu da dikkat etmem gereken bir zayıflık. Jonathan bu kadar ağladığımı bilse kahrından ölürdü. Jonathan da diğerleri de akşam yemeği saatine kadar dışarıdaydılar, eve yorgun argın döndüler. Neşelerini yerine getirmek için elimden geleni yaptım, bana da iyi geldi, ne kadar yorgun olduğumu unuttum böylece. Yemekten sonra beni yatmaya gönderip sigara içmeye dışarı çıkacaklarını söylediler ama herkes birbirine gün içinde neler yaptığını anlatsın diye böyle söylediklerini biliyorum. Jonathan'ın tavırlarından onlara anlatacağı önemli bir şey olduğunu anladım zaten. Aslında çok yorgun olmama rağmen uykum gelmemişti, dün gece de uyumadığım için Dr. Seward'dan bana bir sakinleştirici vermesini istedim. Sağ olsun, bana bir uyku ilacı hazırlayıp verdi, hafif bir şey olduğu için de zararsız olduğunu söyledi. İlacı içtim, şimdi uykumun gelmesini bekliyorum, ama galiba daha zamanı var. Umarım yanlış bir şey yapmıyorum; çünkü uykum gelmeye başlarken aynı zamanda bir korkuya kapılıyorum, belki de korkarak aptallık ediyorum çünkü uyumazsam sabah zinde kalkamam. Neyse uyku geliyor. İyi geceler.

yirminci bölüm

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, Akşam

Thomas Snelling'i Bethnal Green'deki evinde buldum ancak ne yazık ki hafızası pek yerinde değildi. Benim gelişimle ilintilendirdiği bira içme fırsatını kendisini oldukça erken saatte tanımıştı. Yine de derli toplu, düzgün bir hanıma benzeyen karısından öğrendiğime göre kocası nakliyeden sorumlu olan iki kişiden Smollet'in tek yardımcısıymış. Ben de oradan ayrılıp doğruca Walworth'a gittim, Bay Joseph Smolley üzerinde sadece bir gömlekle oturmuş, fincan tabağından çay içiyordu. Kendisi gayet makul, zeki, ilk bakışta iyi bir adam olduğu anlaşılan, güvenilir ve kendine ait bir muhakemesi olan bir insana benziyordu. Kutuların nakliyesini çok iyi hatırlamakla kalmayıp pantalonun arka ceplerinden birden çıkarıverdiği, köşeleri kıvrık kıvrık olmuş, kalın uçlu bir kurşun kalemle ve hiyeroglif harfleriyle kutuların akibetinin yazıldığı sayfaların bulunduğu muhteşem defteri bana uzattı. Orada yazılanlara göre Carfax'tan teslim alınan kutuların altı tanesi Mile End New Town'da bulunan Chicksand Caddesi 197 numaraya, diğer altı tanesi ise Bermodsey'deki Jamaica Sokağı adresine teslim edilmişti. Kont'un bu korkunç sığınaklarını Londra'nın farklı köşelerine dağıtma niyeti varsa sözü edilen

yerler kutuların daha sonra gönderilecekleri yerden önceki ilk durakları olabilirdi. İşin bu kadar sistemli yapılışına bakarak Kont'un kendisini Londra'nın iki farklı ucundaki noktalarla sınırlamayacağını düşündüm. Şu anda kentin kuzey yakasının kuzeydoğusunda, güney yakasının doğusunda ve güneyde yerleşmiş bulunuyordu. Ama şeytani planının içine kuzeyi ve güneyi, hele hele şehir merkezini ve pek rağbet gören güneybatıyı ve batıyı da dahil etmeyeceği söylenemezdi. Smollet'nin yanına gidip Carfax'tan yüklenen başka kutu olup olmadığını sorunca şöyle cevap verdi:

"Esasında, beyim bana çok "kıyak" davrandın kendisine altın bozukluk vermiştim ben de ne biliyosam diyeceğim sana. Dört gece önce Pinchin Sokağı'nın oralardaki bi barda Bloxam diye bi adam arkadaşıyla konuşuyodu, onlardan duydum, Purfect'in oralarda bi eve eşya taşımışlar, amma da tozluydu dediler. Burlarda öle tozlu mozlu işler olmaz, bana kalsa sen bi sor bu Sam Bloxam'a neyin nesiymiş." Kendisine onu nerede bulabileceğimi sordum. Adresi öğrenebilirse bir altın bozukluk daha kazanabileceğini de ekledim. Bunun üzerine elindeki çayın geri kalanını bir dikişte bitirdi, ayağa kalktı ve derhal soruşturmaya başlayacağını söyledi. Kapının önünde durup şöyle dedi:

"Bak beyim, sen burada boşuna bekleme. Ben bu Sam'i ya bulurum ya bulamam, hem bulsam bile bu gece sana bir şey anlatacak durumu olur mu o da belli olmaz. Bir içmeye başladı mı, zor. En iyisi sen bana bi zarf bırak, üstüne de pulu yapıştır, adresini felan yaz, ben de Sam'i bulunca sana göndereyim adresini. Yine de ben derim ki sen bununla sabah görüş sonra bulamazsın. Akşam ne içerse içsin, sabah dedi mi kalkar gider hemen."

Söylediği o kadar mantıklıydı ki hemen çocuklardan birine bir peni verip kâğıt kalem almaya gönderdik, para üstünü de almadım. Kız çocuğu geri gelince zarfın üzerine adresimi

yazıp pul yapıştırdım, Smollet adamı bulur bulmaz bana haber vereceğine dair bir kez daha söz verdikten sonra oradan ayrıldım. İz üstündeyiz sayılır. Bu gece çok yoruldum, erkenden uyumak istiyorum. Mina çoktan dalmış ama rengi de çok solmuş, gözleri de ağlamış gibi, kıpkırmızı olmuş. Ah güzelim, eminim olan bitenden haberi yok diye çok canı sıkkın, ayrıca bu yüzden benim için de diğerleri için de daha fazla endişeleniyordur. Ama yine de bence en iyisini yapıyoruz. Böyle bir durumda sinirleri altüst olacağına biraz hayalkırıklığıyla biraz endişe çekmek iyidir. Onu bu korkunç işten uzak tutmak konusunda doktorlar pek isabetli bir karar verdiler. Bu sessizliğin üzerimdeki yükünü taşıyabilmek için benim de sağlam durmam gerek. Sebebi ne olursa olsun onunla bu konularla ilgili hiçbir şey konuşmayacağım. Aslında belki de umduğum kadar zor olmaz; çünkü 'sen bu işlerden uzak dur' dediğimizden beri bu konuda ağzını bıçak açmadı, Kont'tan da yaptıklarından da bahsetmez oldu.

2 Ekim, Akşam

Uzun ve sıkıntılı olsa da heyecanlı bir gün geçirdim. İlk postada üzerine adresimi yazdığım zarf geldi, içindeki kirli kâğıdın üzerinde marangozun kargacık burgacık el yazısıyla yazdığı adres vardı:

"Sam Bloxam, Korkrans, 4, Poters Cort, Bartel Street, Walworth. Orda vehili sor."

Mektubu yatakta açtım, sonra da Mina'yı uyandırmadan kalktım. Derin uykuda ama yüzü çok solgun, hastalanmış gibi. Uyandırmasam daha iyi olacak; ancak bu elimdeki araştırma biter bitmez Exeter'e gitmesi için gerekli ayarlamaları yapacağım. Burada olan bitenden habersiz habersiz aramızda yaşamaktansa kendi evimizde bildiği düzen içinde daha mutlu olur diye düşünüyorum. Bugün dışarı çıkarken Dr. Seward'ı bir an gördüm, nereye gittiğimi ve yeni bir şey bulur bulmaz

gelip herkese anlatacağımı söyleyip gittim. Doğruca Walworth'a gidip güçlükle Potter's Court'u buldum. Bay Smollet el yazısıyla Potter's Court yerine Poter's Cort yazdığı için biraz fazla aradım ama Corcoran'ın pansiyonunu ayırt etmekte hiç zorlanmadım. Kapıyı açan adama "vehil nerede?" diye sorunca başını iki yana sallayıp "Bilmem, tanımıyom ben onu. Burada öyle biri yok, böyle bi ismi zaten duymadım. Öyle biri ne burada ne de başka yerde oturmaz zaten" deyince cebimden Smollet'nin mektubunu çıkarıp okurken adres aradığım sırada imla hatası yüzünden çektiğim zorluğun burada da geçerli olabileceğini düşünerek ona "Siz kimsiniz?" diye sordum.

"Ben vekilim" diye cevap verince doğru yolda olduğumu anladım. İmla yüzünden yine yanılmıştım. Vekilin bilgisine cebimden bir iki şilinlik katkı yapınca Bay Bloxam'ın dün gece içtiği biralardan sonra Corcoran'da sızdığını, sabah beşte kalkıp Poplar'daki işine gittiğini öğrendim. İş yerinin tam olarak nerede olduğunu bilmediğini ama şu 'yeni moda depolardan' birinde çalıştığını tahmin ettiğini söyledi. Bu pek zayıf ipucuyla yola çıkıp Poplar'a gittim. Saat on iki olmuştu ama tarif edilene benzeyen hiçbir binaya rastlamamıştım. Ben de bir kafeye girip oturdum, içeride birkaç işçi öğle yemeklerini yiyordu. İşçilerden biri Angel Caddesinin karşısına yeni bir 'soğuk depo' yapılacağından bahsedince 'yeni moda depo' tanımına uyduğunu düşünerek hemen oraya gittim. Önce suratsız bir bekçiyle, sonra da ondan daha suratsız formenle konuşurken avuçlarına koyduğum birkaç madeni para sayesinde Bloxam'a giden yola çıkabildim. Özel bir mesele hakkında soracağım soruların karşılığında Bloxam'ın günlük yevmiyesini ödemeye razı olduğumu söyleyip kendisini çağırttım. Konuşması, hâli tavrı öyle göstermese de epey akıllı bir adam çıktı. Verdiği bilgi karşılığında kendisine ödeme yapacağımı söyledikten sonra biraz da avans verince Carfax'tan Piccadilly'deki bir eve iki seferde dokuz kocaman kutu –"amma

da ağır kutular"– götürdüğünü, nakliye için bir at bir de araba kiraladığını söyledi. Piccadilly'deki evin numarasını hatırlayıp hatırlamadığını sorduğumda şöyle cevap verdi:

"Şey, beyim ben numara filan tutamam kafamda. Orlarda beyaz bir kilise mi ne vardı, hah işte ondan birkaç bina ötede bu. Zati, eski, tozlu filan bir evdi, ama ne kadar tozlu olsa da kutuları aldığımız o eski evle boy ölçüşemez."

"Peki, iki ev de boşsa içeri nasıl girdiniz?"

"Purfleet'teki evin orda bana yardım eden yaşlı bir adam vardı. Kutuları kaldırıp arabayı koyarken yardım etti. Yeminlen söylüyorum ben böyle güçlü kuvvetli adam hiç görmedim, bir de görsen beyaz bıyıklı, sıska bir ihtiyar, gölge bile kaldıramaz dersin."

Bu tarif beni nasıl da titretmişti!

"Neyse işte, ben of pof ederken o koca kutuları çay kutusu gibi kaldırıp yükledi, bana iş bırakmadı, bak ben de öle hanım evladı değilim ha!"

"Peki, Piccadilly'deki eve nasıl girdin?" diye sordum.

"Oraya da geldi. Sanırsam benden önce yola koyuldu, gidip zili çaldım, bu geldi kapıyı açtı, sona da kutuları içeri taşırken yardım etti."

"Dokuzunu birden oraya mı götürdün?" diye sordum.

"Hıı, ilk seferde beşini, ikinci seferde de dördünü götürdük. O kadar zorlandım ki eve nasıl gittim onu bile hatırlamıyorum" derken lafını kesip sordum:

"Bütün kutuları girişe mi bıraktınız?"

"Hııı, zaten kocaman bi yerdi, içeride de başka eşya yoktu." Biraz daha ayrıntılı sorular sormaya çalıştım:

"Anahtarın yok muydu?"

"Yok, anaktar filan kullanmadım. Yaşlı adam kapıyı kendi açtı, ben arabaya binip giderken de kendi kitledi. Ama son sefer nası oldu hatırlamıyorum, herhâlde biradan dolayı."

"Evin numarasını hatırlamıyor musun?"

"Yok beyim. Ama kolay bulursun. Yüksek bir bina, cepesinde taşlı bir duvar, tepesinde de kavisli bir şey var, kapıya çıkan yüksek merdivenleri hatırlıyorum bir de. Çok iyi hatırlıyorum hem, o kutuları taşırken üç tane serseri geldi, iki kuruş alırız dediler zaar. Yaşlı adam onlara bol bahşiş verdi, bunlar da daha fazla istediler, ama bi tanesini omuzlarından bir tuttu, az kalsın merdivenden aşşaa sallıycaktı, o zaman hepsi toz oldular." Bu kadar tariften sonra evi kolaylıkla bulacağımı düşünerek, arkadaşa ödemesini yaptıktan sonra dosdoğru Piccadilly'ye gittim. Öğrendiğim şey bana acı verdi; belli ki Kont içi toprak dolu kutuları kimsenin yardımı olmadan taşıtabilmişti. Bu demektir ki zaman çok değerli. Bu kadarını başarabilmişse işin geri kalan kısmını da fark edilmeden bitirebilir. Piccadilly'ye gidince arabadan indim, batıya doğru yürüyüp Junior Constitutional'ın* arkasında tarif edilen evi görünce Drakula'nın ini olduğuna emin oldum. Evin uzun zamandır kiraya verilmediği her hâlinden belli oluyordu. Pencereler tozla kaplanmış, panjurlar kapalıydı. Binanın gövdesi zaman içinde kararmış, demirlerin üzerindeki boyalar kazınıp gitmişti. Yakın zamanlara kadar balkonun önünde büyükçe bir ilan olduğu belli oluyordu, gelişigüzel yırtılıp alınmış ilanın üst kısmı hâlâ orada asılıydı. Balkon demirlerinin arkasında gelişigüzel bırakılmış tahtaların artık lime lime olmuş kenarları beyaza dönmüştü. İlanın tamamını görebileseydim evin kime ait olduğuna dair bir ipucu yakalardım belki. Carfax'taki evin satın alma işlemleri sırasında yaptığım araştırmaları hatırlayınca *Evin eski sahibini bulursam belki eve girmenin de bir yolunu bulurum,* diye düşünmeden edemedim.

O anda Piccadilly tarafında öğrenecek veya yapacak hiçbir şey olmadığı için ben de binanın arka tarafına dolanıp oradan bir bilgiye ulaşabilir miyim diye bakındım. Ahırlar da doluy-

* 1887 yılında Londra'da kurulmuş ve tamamı erkek olan üyelerinin Muhafazakâr Parti'ye destek verdikleri bir kulüp. (ç.n.)

du, diğer Piccadilly evleri de. Etrafta gördüğüm seyislerden veya yardımcılarından birkaç kişiye boş evle ilgili ne bildiklerini sordum. İçlerinden biri son zamanlarda satıldığını duyduğunu ama kimin aldığını bilmediğini söyledi. Son zamanlara kadar asılı duran ilanda 'Satılık' yazdığını, evin galiba Mitchel, Oğulları & Candy'den satılık olduğunu, ilanın üzerinde adı yazan bu emlak şirketinin belki daha ayrıntılı bilgi verebileceğini söyledi. Pek de hevesli görünmemek ve konuştuğum kimseye fazla bilgi verip neyin peşinde olduğuma dair bir tahmin yürütmesini engellemek için kibar kibar teşekkür edip yürüyerek uzaklaştım. Güneşin batıp sonbahar akşamının çökmek üzere olduğu saatlerde fazla zaman kaybetmemem gerekiyordu. Berkeley'deki telefon rehberinden Mitchel, Oğulları&Candy'nin adresini alıp derhal Sackville Caddesi'ndeki ofislerine gittim.

Beni karşılayan beyefendi ne kadar tatlı dilliyse o kadar da iletişime kapalıydı. Konuşmamız boyunca 'konak' diye söz ettiği Piccadilly'deki evin satıldığını söyledikten sonra konuşulacak fazla bir şey kalmadığını hissettirdi. Evi kimin aldığını sorduğum zaman gözlerini kocaman açarak birkaç saniye bekledikten sonra şöyle cevap verdi:

"Satıldı beyefendi."

"Afedersiniz" dedim ben de aynı kibarlıkla, "ancak kimin aldığını öğrenmek istememin çok özel bir sebebi var."

Bu sefer daha fazla kaldırdığı kaşlarıyla daha uzun bir süre bekledikten sonra yine aynı özlü cevabı vererek, "Satıldı beyefendi" dedi.

"Anlıyorum" dedim, "ama kimin aldığını söylemenizde bir sakınca yoktur herhâlde."

"Maalesef var" dedi. "Müşterilerimizin bilgileri Mitchel, Oğulları&Candy'de tamamen güvence altındadır." Son sözü söylemişti, bundan sonra tartışacak bir şey kalmamıştı. Ben de onunla bildiği dilden konuşmanın sonuç vereceğini düşünerek şöyle dedim:

"Beyefendi, müşterileriniz haklarını sizin gibi kararlılıkla koruyan bir kurumla çalışmaktan çok mutlulardır. Ben de bir profesyonelim" deyip kartımı çıkarıp kendisine uzattıktan sonra devam ettim. "Bu meseleyle şahsi merakım için değil Lord Godalming adına ilgileniyorum. Kendileri son zamanlarda satılığa çıkan mülkün akibeti ile ilgileniyor." Bu sözlerim konuşmanın gidişatını değiştirdi, beni şöyle cevapladı:

"Elimden gelse size de, Lord hazretlerine de yardım etmek için elimden geleni yapardım. Bir defasında henüz saygıdeğer Arthur Holmwood olarak bilindiği sıralarda kendisi için birkaç oda kiralamak suretiyle çalışmıştık. Lord hazretlerinin adresini verebilirseniz ben de üstlerime danıştıktan sonra olumlu ya da olumsuz kendisine bir cevap yazıp akşam postasıyla gönderirim. Lord hazretlerine istediği bilgiyi verebilmek üzere kurallarımızın birazcık dışına çıkmak bizim için bir zevk olacaktır."

Düşman edinmektense dostluğunu kazanmak için kendisine teşekkür ettikten sonra Dr. Seward'ın adresini verip dışarı çıktığımda hava kararmıştı, açtım, yorgundum. Aërated Ekmek'te bir çay içtikten sonra trenle Purfleet'e geldim.

Geldiğimde herkes evdeydi. Yorgun ve solgun görünmesine rağmen Mina sağlıklı ve neşeliymiş gibi davranmak için olağanüstü gayret sarf ediyordu. Ondan gizlediğim şeyler yüzünden bu kadar huzursuz olması kalbimi burktu. Neyse ki kendisine bir şey anlatmadığımız hâlde yanımızda duracağı ve konuşmalarımıza seyirci kalacağı son gecesi. Bu ağır görevden kendisini uzak tutmak için pek de isabetli olan o kararı vermek zorunda kalınca bütün cesaretimi toplamıştım. Bu sıralar durumla barışık gibi görünüyor, belki de konu artık o kadar iğrenç geliyor ki tesadüfen adı geçse bile tüyleri diken diken oluyor. O kararı tam zamanında vermiş olduğumuz için pek memnunum, aksi takdirde edindiğimiz her yeni bilgi böyle bir ruh hâlindeki insana eziyet gibi gelirdi.

Öğrendiklerimi diğerlerine söylemek için baş başa kalmayı bekledim. Yemekten sonra kendimize gelmek için biraz müzik dinledikten sonra Mina'yı odasına götürüp yatırdım. Güzelim bana karşı her zamankinden daha şefkatliydi, öyle bir sarıldı ki hiçbirakmayacak sandım, ama konuşacak çok şey olduğu için mecburen aşağıya indim. Çok şükür ki birbirimize her şeyi söylememek bile aramızdaki ilişkiyi bozamadı.

Aşağıya indiğimde herkes çalışma odasındaki şöminenin başındaydı. Trende günlüğüme yazdığım kadarını onlara da okudum ki her şeyi ayrıntılarıyla öğrensinler. Sayfanın sonuna gelince Van Helsing şöyle dedi:

"Harika iş olmuş dostum Jonathan. Artık kayıp kutuların izini bulduk. Hepsini o evde bulabilirsek o zaman işimiz bitti demektir. Ama biri bile kayıp olsa onu bulana kadar aramaya devam ediyoruz. İşte o zaman son darbeyi indiririz, o sefili gerçekten öldürürüz."

Bay Morris konuşmaya başlamadan önce hepimizin üstüne bir sessizlik çökmüştü:

"Peki, o eve nasıl gireceğiz, söyleyin bakalım!"

Lord Godalming hemen cevap verdi, "Diğerine nasıl girdiysek."

"Ama Art, bu sefer başka. Carfax'taki eve rahat rahat girdik çünkü hem gece vaktiydi hem de bizi gözlerden koruyan duvarın arkasına saklanabilmiştik. Ama Piccadilly'de bir eve gece veya gündüz girmeye çalışmak bambaşka bir iş. Açıkçası emlakçı çocuk bize anahtar gibi bir şey vermezse oraya nasıl gireceğimizi kestiremiyorum, sabahleyin mektubu gelince belki bir çözüm düşünürüz." Bu sözler üzerine Lord Godalming'in kaşları çatıldı, ayağa kalktı, odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. Yavaş yavaş durduğu zaman hepimizin yüzüne teker teker bakarak şöyle dedi

"Quincey haklı. Bu özel mülke izinsiz girme işi ciddiye binmeye başladı, geçen sefer paçayı kurtardık ama bu sefer Kont'un anahtar destesi elimizde olmadığı sürece işimiz zor."

Sabahtan önce bir şey yapamayacağımız belli olmuştu, Lord Godalming'e emlakçıdan haber almadan önce harekete geçmek yakışık almayacağından kahvaltıdan önce herhangi bir adım atmamaya karar verdik. Bir süre öylece oturup sigara içerken meseleyi enine boyuna tartıştıktan sonra günlüğümü tamamlayacağımı söyleyerek kalktım. Çok uykum var, yatacağım.

Son bir satır daha. Mina derin uykuda, nefesi de düzelmiş. Alnında o kadar çok çizgi var ki sanki uykusunda bile düşünüyor. Hâlâ rengi çok solgun ama sabahki gibi bitkin görünmüyor en azından. Umarım yarın bu mesele çözülecek, Exeter'deki evimizde kendisini çok daha iyi hissedecek. Ahhh, çok uykum var!

Dr. Seward'ın Günlüğü

1 Ekim

Renfield beni yine şaşırttı. Mizacı o kadar çabul değişiyor ki artık takip edemiyorum. Yaşadığı her değişiklik sadece kendisini ilgilendirse neyse, ama her biri bir vaka konusu olduğu için ilgimi çekiyor. Bu sabah Van Helsing'i püskürttükten sonra yanına gittiğim zaman kadere meydan okuyan bir adam gibi oturuyordu. Aslında öznel olarak kaderine meydan okuyor da. Bu fani dünyanın hiçbir ayrıntısıyla ilgilenmeyip bizim gibi ölümlülerin zaaflarına, isteklerine bulutların üzerinden bakar bir hâli vardı. Hem aramızı düzeltmek hem de neler olup bittiğini öğrenmek için yanına gidip şöyle sordum:

"Sinekler nasıl bugünlerde?" Yüzüme bakıp o kadar aşağılayıcı bir tonda gülümseyerek bu gülümsemeyi olsa olsa Malvolio'nun* yüzünde görebilirdim şöyle cevap verdi:

---

* Shakespeare'in *On ikinci Gece* adlı oyununda her şeyi eleştiren bir oyun kişisi (ç.n.)

"Efendim, sineklerin çok önemli bir fiziksel özelikleri var; onların kanatları ruhani yeteneklerimizin havaya hükmeden gücü gibi. Eskiler ruhlarımızı kelebeğe benzettiklerinde aslında gayet isabetli davranmışlar!"

Bu benzetmeyi sonuna kadar götürmek isteğiyle ben de hemen şöyle cevap verdim:

"A, demek ki bu sıralar ruhun peşindesiniz?" İşte o anda deliliği aklının önüne geçti, önce yüzüne bir sersemlik yayıldı, sonra pek de alışık olmadığım bir şekilde kararını vermiş gibi kafasını iki yana sallayarak şöyle dedi:

"A, yok yok, hayır! Ruh filan istemiyorum. Tek istediğim yaşamak." Bu sözleri söyler söylemez kendine geldi;, "Aslında şu sıralar bu da beni pek ilgilendirmiyor. Hayat iyi gidiyor, istediğim her şeyim var. Doktor bence sizin yeni bir hastaya ihtiyacınız var, keşke biraz zoöphagy* çalışsaymışsınız!"

Söylediklerine şaşırdığım için biraz daha kışkırttım:

"Hayata hükmettiğinize göre Tanrılık mertebesine ulaştınız, öyle mi?" dediğim zaman yüzüne yayılan o iyilikle dolu küçümseyici bakışı tarif etmeme imkân yok.

"Yok canım! Tanrının işlerine elimi uzatacak kadar kibirli olmak benden uzak olsun! Hele ki ruhani işleri bana çok uzakta. Entelektüel pozisyonumu tarif edecek olsaydım Enoş** ne kadar manevi alemle ilgiliyse ben de o kadar dünyevi olan şeylerle ilgiliyim derdim." İşte tam bu noktada bana poz kesmeye başladığını hissettim; çünkü Enoş örneğinin meseleye ne kadar uygun olduğunu hatırlayacak durumda değildim, o yüzden kendimi bir delinin gözünde küçük düşürmek riskini de alarak ona şu soruyu sordum:

"Neden Enoş'la kıyasladınız kendinizi?"

---

* Hayvanları diğer hayvanlarla beslemek (ç.n.)

** Eski Ahit'te adı geçen ve 365 yıl süren ömrünün 300 yılını Tanrıyla yürüyerek geçirdiği söylenen kişi (ç.n.)

"Çünkü Tanrı'yla beraber yürümüştü." Hâlâ anlamamıştım ama bunu ona söyleyemeyeceğim için biraz önce inkâr ettiği meseleye geri döndüm:

"O zaman hayatla pek ilgilenmiyorsunuz, ruhları da istemiyorsunuz. Peki, neden?" Soruyu çabucak ve biraz da sertlikle sorarak hastamı şaşırtmak istedim. Çabalarım sonuç verdi, bir anlığına her zamanki o köle ruhlu geri dönüp önümde eğildi hatta cevap verirken bana yaltaklandı bile:

"Gerçekten, gerçekten hiç ruh istemiyorum. Ruhlara sahip olsam bile onları kullanamam ki! Ne yiyebilirim ne de—" Birdenbire sustu ve suyun yüzeyini yalayan bir rüzgâr esmiş gibi ifadesi değişti, o eski kurnaz bakış gelip yüzüne yerleşti. "Doktor, zaten hayat hayat diye peşinden koştuğumuz o şey nedir? İstediğiniz her şeyi elde edince onu bir daha istemeyiz öyle değil mi? Eşim dostum var benim, mesela sizin gibi güzel dostlarım var Dr. Seward." Tam bu sözleri söylerken yan gözle bakışındaki kurnazlığı nasıl anlatırım bilemiyorum. "Aslında beni hayata bağlayan şeylerin eksikliğini hiç çekmeyeceğimi biliyorum!"

Bir yandan deliliğinin üstünü örtmeye çalışırken bende gördüğü uzlaşmaz tavır nedeniyle son sığınağına başvurarak köpekler gibi sessizleşip köşesine çekildi. Zaten o zamana kadar ben de kendisiyle konuşmanın bir fayda getirmeyeceğini anlamıştım. Suratını asmış otururken odasından çıktım.

Gün içinde bana haber gönderdi. Aslında böyle durumlarda isteğine pek cevap vermem ama bu sıralar o kadar ilgimi çekiyor ki memnuniyetle isteğini yerine getirdim. Hem zaten zaman geçsin diye ne olursa yapmaya hazırım. Harker dışarı çıktı, kutuların akibetini bulmaya çalışıyor, Lord Godalming'le Quincey de gitti. Van Helsing de çalışma odamda oturmuş Harker'ların hazırladığı raporları didik didik ediyor, büyük ihtimalle bütün ayrıntıları inceleyip doğru bilgiye ulaşırsak başka ipuçları da bulacağız diye düşünüyor. Geçerli bir

sebep olmadıkça rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Aslında hastanın yanına beraber inebilirdik ama son görüşmelerinde olanlardan sonra Renfield'i bir daha görmek istemeyebilir. Ayrıca Renfield de yanımda başka biri varken benimle o kadar rahat konuşamayabilir.

Odanın ortasındaki taburenin üstünde otururken buldum hastamı, genellikle zihinsel enerjisi fazla olduğu zamanlarda bu pozu veriyor. İçeri girince sanki soruyu dudaklarının ucuna getirip biriktirmiş gibi hemen soruverdi:

"Peki, ruhlara ne oluyor?" Tahminim doğru çıkmıştı işte! Bilinçsiz düşünme bir delide bile işe yarıyordu. Meseleyi çözmeye kararlıydım. "Peki, siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordum. İlk anda cevap vermedi, göreceği şeylerden ilham almak istercesine biraz sağa sola, aşağı yukarı bakındı.

Özür diler bir tonda halsiz halsiz "Ben ruh istemiyorum!" dedi. Bu meselenin zihnini çok meşgul ettiği o kadar belliydi ki ben de 'iyilik için zalim olmaya' karar verip soru sormaya devam etttim:

"Hayatı seviyorsunuz, yaşamak istiyorsunuz değil mi?"

"Elbette! Orası tamam, o konuda benim için endişelenmenize gerek yok.!"

"Ama" dedim, "içindeki ruhu olmadan hayatı nasıl yaşarız?" Bu soruya biraz şaşırdı, ben de devam ettim:

"Bir gün siz de oraya uçup gideceksiniz, binlerce sineğin, örümceğin, kedinin ruhu da vızıldayarak, şakıyarak, miyavlayarak size eşlik edecek. Hepsinin canını aldığınıza göre ruhlarının yükünü de almanız gerekecek!" Sanırım bu sözlerim hayal dünyasında bir şeyleri harekete geçirdi ki, yüzü sabunlanan çocuklar gibi gözlerini oğuştururken parmaklarını kulaklarına götürüp gözlerini kapattı. Durumunda öyle içler acısı bir hal vardı ki yüreğime dokundu, ama aynı zamanda benim için bir ders oldu, zira karşımda bir çocuk oturuyordu sanki, evet çocuk, teni yıpranmış, kirli sakalı

aklaşmış olsa da ancak bir çocuk böyle davranırdı. Zihinsel bir rahatsızlık yaşadığı her hâlinden belli oluyordu, zaten daha önceki hâllerinden de bildiğim üzere sık sık kendisine yabancılaşıyordu. Bu durumu fırsat bilip zihninin içinde mümkün olduğunca beraber hareket etmek istedim. İlk adım güven tazelemek olmalıydı, bu yüzden kapattığı kulaklarına sesim ulaşabilsin diye yüksek sesle şunu sordum:

"Yine sinek toplamak için biraz şeker ister misiniz?" Uykudan uyanır gibi başını kaldırıp şöyle bir baktıktan sonra kafasını hayır anlamında salladı. Kahkaha atarak şöyle cevap verdi:

"Çok da gerekmez! Zaten sinekler çok zavallı yaratıklar!" Bir iki saniye duraladıktan sonra şöyle dedi, "Hem ayrıca ruhlarının etrafımda vızıldamalarını da istemem."

"Örümceğe ne dersiniz?" diye devam ettim.

"Kahrolsun örümcekler! Ne faydaları var ki onların? Ne yiyebilirsin ne de" der demez sanki konuşulması yasak bir konuyu hatırlamış gibi birden sustu.

"Vay vay!" dedim kendime, "söz tam 'içmek' kelimesine gelince birdenbire susuyor, Peki, neden?" Renfield de dilinin sürçtüğünün farkına varmış, benim dikkatimi başka yere çekmek ister gibi acele acele konuşmasını sürdürdü:

"Bu tür şeylere pek bakmıyorum. Shakespeare'in dediği gibi 'Sıçanlar, fareler ve yavru karacalar çok daha iyi*', 'kilerde tavukların yiyeceği kırıntılar' diyelim biz onlara. Kısacası o saçmalıkları geçtim artık. Birisine 'çubuklarla molekül ye' demekle bana bu ıvır zıvırlardan bahsetmek aynı şey, ben ne istediğimi biliyorum."

"Anlıyorum" dedim. "Artık dişlerinizin geçeceği büyük şeyler yemek istiyorusunuz, öyle mi? Kahvaltıda fil yemeye ne dersiniz?"

---

* Shakespeare, *Kral Lear*, 3. Perde, 4. Sahne. (ç.n.)

"Neler saçmalıyorsunuz siz!" Şimdi iyice açılmaya başlamıştı, ben de bu fırsattan yararlanıp iyice üstüne gitmek istedim. "Acaba" dedim, "bir filin ruhu neye benzer?"

Bu sözlerimle üzerinde istediğim etkiyi yaratmıştım, küheylanından düşüp yine küçük bir çocuk oluverdi.

"Fil ruhu filan istemiyorum, hiçbir şeyin ruhunu istemiyorum!" dedi. Bir iki dakika ümitsizlik içinde oturduktan sonra öfkeyle parlayan gözlerine eşlik eden bütün zihinsel heyecanları içine doldurmuşcasına birdenbire ayağa fırladı. "Sen de o ruhlarla beraber cehennemin dibine git!" diye bağırdı. "Bu ruh meselesiyle neden başımın etini yiyorsun? Sanki ruhlar olmasa düşünecek bir dolu endişem, acım, derdim yok mu benim!" O kadar düşmanca bakıyordu ki yine şiddete meyilli ruh hâline girdiğini düşünerek düdüğümü çaldım. Düdük sesini duyar duymaz sakinleşti, özür diler bir tonda şunları söyledi:

"Özür dilerim doktor. Kendimi kaybetmişim. Yardım çağırmanıza gerek yok. O kadar kaygılıyım ki en ufak şey bile sinirlerimi tepeme çıkarıyor. Başa çıkmak zorunda olduğum sorunu bir bilseniz bana acırsınız, hoşgörürsünüz, hatta affedersiniz beni. Yalvarırım bana deli gömleği giydirmeyin. Düşünmem gerek, ama bedenim sınırlandırıldığı zaman doğru dürüst düşünemiyorum. Bu konuda beni anlayacağınıza eminim!" Kendine o kadar kısa sürede çeki düzen vermişti ki hademeler geldiği zaman bir sorun olmadığını söyledim, gittiler. Onların gittiğini gören Renfield kapı kapanır kapanmaz gayet ağırbaşlı, bir o kadar da sevimli bir tavırla bana şunları söyledi:

"Dr. Seward, bana karşı çok düşünceli davrandınız. İnanın bana size minnettarım!" *Aramız düzelmişken onu bırakmak iyi olacak,* diye düşünerek odasından çıktım. Aslında bu adamın durumu üzerine etraflıca bir düşünecek çok şey var. Bu vakadaki birçok mesele için Amerikalıların deyimiyle 'hikâye'

oluşturacak gibi görünüyor, bir de olayları bir sıraya koyabilsem keşke. Gözlemlediklerim şöyle:

'İçmek' kelimesini ağzına almıyor.

Bir şeyin 'ruhu'yla ilgili yük taşımaktan korkuyor.

Gelecekte "hayat" almaktan da korkmuyor.

Daha aşağı gördüğü yaşam biçimlerini küçümsüyor, ama yine de ruhlarının kendisini rahatsız etmesinden korkuyor.

Mantıklı düşünecek olursam bütün bunlar tek bir yere varıyor! Bir yerden daha iyi bir hayat yaşayacağına dair bir söz almış. Ancak ruhların yükü gibi sonuçlardan da korkuyor. Demek ki aradığı insan hayatı!

O zaman sözü kimden?

Aman Tanrım! Demek ki Kont ona geldi, şimdi de yeni bir korku dalgası üstüne geliyor!

Daha sonra

Ziyaretimden sonra Van Helsing'in yanına gittim, kuşkularımdan bahsettim. Yüzü asıldı, biraz düşündükten sonra kendisini Renfield'e götürmemi istedi. Ben de götürdüm. Kapının önüne geldiğimizde delimiz içeride neşeyle şarkı söylüyordu, eskiden de söylerdi ama şimdi bana o zamanlar çok öncelerde kalmış gibi geldi. İçeri girdiğimiz zaman bir de baktık ki eskiden yapığı gibi her yere döktüğü şekerin üzerine sonbaharla sersemlemiş sinekler üşüşmüş, vızıldayıp duruyorlardı. Daha önce yaptığımız konuşmaya tekrar geri dönmek istedik ama aldırış bile etmedi. Sanki biz orada yokmuşuz gibi şarkı söylemeye devam etti. Eline bir parça kâğıt aldı, katlayıp bir defterin içine koydu. Hiçbir şey öğrenemeden geri geldik.

Bu adam gerçekten de garip bir vaka. Bu akşam biraz daha izleyeceğim.

Mitchell & Oğulları ve Candy'den Lord Godalming'e Mektup.

"*1 Ekim*

Lordum,

Dileklerinizi yerine getirmekten her zaman büyük memnuniyet duyarız. Piccadilly 347 numarada bulunan mülkün alım satımı ile ilgili Bay Harker aracılığıyla tarafımıza iletilen bilgi isteğinizin cevabı aşağıdadır. Mülkün asıl satıcısı Bay Archibald Winter Suffield'dır. Satın alan kişi ise Kont de Ville adında yabancı bir asilzadedir. Satışın gerçekleşmesinde Kont'un işlemlerin başında şahsen bulunması ve tabiri mazur görün lütfen, tezgâh üstü ve nakten ödeme yapması satışın hızlanmasında önemli bir etken olmuştur. Satın alan kişi hakkında daha fazla bilgiye sahip değiliz.

Lordumuzun naçiz hizmetçileriyiz, MITCHELL, OĞULLARI & CANDY."

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

2 Ekim

Kapıya bir adam bıraktım, Renfield'in odasından gelen her sesi kelimesi kelimesine not etmesini istedim. Ayrıca acayip bir şeye görürse derhal bana haber vermesini de tembihledim. Yemekten sonra hepimiz çalışma odasındaki şöminenin başında toplandık, Bayan Harker uyumaya odasına çıkmıştı, biz de o gün neler bulduğumuzu ve neler yaptığımızı tartıştık. İçimizde sadece Harker elle tutulur bir şeyler bulmuştu, hepimiz onun bulduklarının önemli şeyler olduğunu umut ediyoruz.

Yatmadan önce hastamın odasına uğrayım gözetleme deliğinden içeri baktım. Derin uykudayken göğsünün düzenli nefeslerle inip kalktığını gördüm.

Sabahleyin hastabakıcılardan biri gelip dün gece yarısından hemen sonra huzursuzlandığını, yüksek sesle dua okuduğunu

söyledi. Dikkatini çeken başka bir şey olup olmadığını sorunca sadece bunu duyduğunu söyledi. Hâlinde bir tuhaflık sezdiğim için lafı dolandırmadan dün gece uyuyup uyumadığını sordum, uyumadığını söyledi ama bir ara içinin geçtiğini itiraf etti. Denetlenmedikleri sürece çalışanlara güvenememek ne kötü.

Bugün Harker bulduğu ipuçlarının peşinde gidecek, Art'la Quincey de atlara bakacaklar. Godalming herhangi bir haber geldiğinde hiç zaman kaybetmemek için atların elimizin altında olması iyi olur diyor. Yurtdışından getirilen toprağı gün doğumundan batımına kadar temizlememiz gerek, böylece Kont'u en zayıf anında kaçacak yerden yoksun bırakacağız. Van Helsing eski zaman tıbbıyla ilgili bilgi edinmek için British Museum'a gitti. Eski doktorlar takipçilerinin pek rağbet etmediği şeyleri de dikkate alırlarmış, profesör de daha sonra kullanabiliriz diye birtakım cadı ve şeytan tedavilerini araştırmaya gitti.

Bazen hepimizin delirdiğini, aklımızı başımıza toplayıp uyandığımızda üzerimizde deli gömlekleri olacağını düşünüyorum.

Daha sonra

Yine toplandık. Nihayet işler rayına oturmaya başladıve belki de yarın sonun başlangıcı olacak. Renfield'ın sessizliğinin bununla ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Kont'un hareketlerine göre ruh hâlinin çok kereler değiştiğini gözlemiş biri olarak canavarın sonunun gelecek olması onu da belli belirsiz etkilemiştir diye düşünüyorum. Bugün kendisiyle yaptığım tartışmayla tekrar sinek avlama merakının ortaya çıkması arasındaki sürede aklından neler geçtiğini öğrenebilsem işimiz kim bilir ne kadar kolaylaşırdı. Hiç sesi çıkmaz oldu bu ar... Bu O mu? Ses onun odasından gelmiş gibi... Acaba?

Hademe bir telaş odama girdi ve Renfield'ın başına bir kaza geldiğini söyledi. Çığlık attığını duyunca odasına koşmuş, içeri girdiğinde bir de bakmış ki Renfield yüzü yere dönük kanlar içinde yatıyor. Bir an önce gitmem lazım...

yirmi birinci bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

3 Ekim

Ayrıntıları unutmadan önce her şeyi tamı tamına anlatayım. Günlüğe yazdığım son satırdan sonra neler olduğunu anlatırken tek bir ayrıntıyı bile unutmamam gerek, sakinleşip başlayayım.

Renfield'in odasına girdiğimde sol tarafındaki kan gölü ışıkta parlıyordu. Kaldırmak için yanına yaklaştığımda ağır şekilde yaralandığını anladım; vücudundaki her nokta zarar görmüş, organları birbirleriyle bağını koparmış, bilinci de kapanmıştı. Başını döndürüp yüzüne baktığımda sanki yere doğru bastırılmaktan ötürü her yanının çürük içinde kaldığını gördüm. Yüzünden akan kan yerdeki gölü meydana getirmişti. Hastayı döndürürken yanıma eğilen hastabakıcı şöyle dedi:

"Efendim, galiba omurgasında kırık var. Bakın, sağ kolu, bacağı, yüzünün aynı tarafı felç olmuş." Böyle bir şeyin nasıl olmuş olabileceğini hastabakıcının havsalasını almadı. Şaşkınlıktan kaşları birbirine girmiş hâlde şunu söyledi:

"İki şey nasıl oldu anlamıyorum. Yüzünü yere vura vura bu hâle getirmiş olabilir. Eversfield Akıl hastanesinde bir

kadının böyle bir şey yaptığını görmüştüm. Omurgasını da çok acayip şekilde kıvrılarak düşmüşse öyle kırmıştır bence. Ama aklımın almadığı bir şey var; bu iki hareketi aynı zamanda nasıl yaptı? O kadar kırıkla kafasını yere vuramazdı, yataktan düşmeden önce kafasını vurduysa kan izi olurdu." Ben de şöyle cevap verdim:

"Gidip Dr. Van Helsing'e haber verip buraya gelmesini rica edin lütfen. Bir an bile vakit kaybetmeden burada olması gerek." Koşturarak gitmesiyle Van Helsing'in geceliği, terlikleriyle gelmesi arasında birkaç dakika bile geçmedi. Renfield'i yerde o hâlde görünce bakışlarını hemen bana çevirdi. Gözlerimdeki düşünceyi okumuş olmalı ki, alçak sesle ama hastabakıcının duyacağı bir netlikle şunları söyledi:

"Ah ne talihsiz bir kaza! Kesinlikle gözlem altında tutulması lazım, çok da dikkatli olmalıyız. Ben de sizin yanınızda kalırım ama önce üstümü değiştireyim. Şimdi siz burada durun, ben de birkaç dakikaya geleyim."

Hastanın nefesinin hırıltıya dönüşmesinin de gösterdiği üzere canı çok yanıyor olmalıydı. Van Helsing ameliyat çantasını da alıp fevkalade kısa sürede geri döndü. Odasına giderken düşünmüş, belli ki kararını vermişti; çünkü hastaya bakar bakmaz dönüp fısıltıyla bana şöyle dedi:

"Görevliyi dışarı çıkarın. Ameliyattan sonra kendine geldiğinde onunla yalnız kalmamız gerek." Bunun üzerine ben de şöyle dedim:

"Şimdilik başka yapacak bir şey yok Simmons. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Sen artık görevinin başına dön ki Dr. Van Helsing işini yapabilsin. Gözüne çarpan olağanüstü bir şey olursa bana hemen haber vermeyi unutma."

Adam çıkar çıkmaz hastayı tepeden tırnağa muayene ettik. Yüzündeki yaralar yüzeyeldi, asıl hasar kafatasındaki çatlağın motor kortekse kadar baskı yapmasından kaynaklanıyordu. Bir an düşündükten sonra profesör şöyle dedi:

"Elimizden geldiği kadar baskıyı azaltalım, hastayı normal durumuna getirelim. Yayılmanın hızına bakarak hasarın ne kadar büyük olduğunu görüyoruz. Bütün motor korteks etkilenmiş gibi görünüyor. Beyine yayılma hızlanacak olduğu için bir an önce bu bölgeye trepanla* girmemiz gerek, yoksa çok geç olur." Profesör konuşurken birisi kapıya yavaş yavaş vuruyordu. Kapıyı açınca karşımda terlikleri ve pijamalarıyla Arthur ve Quincey'i buldum. Arthur şöyle dedi:

"Görevlinin Dr. Van Helsing'i çağırdını ve bir kaza olduğunu duydum. Quincey'i uyandırdım, daha doğrusu seslendim çünkü zaten uyanmıştı. Zaten bu aralar derin uykuya dalmamızı engelleyecek o kadar çok şey o kadar hızlı gelişiyor ki! Yarın akşam her şeyin gözümüze bambaşka gözükeceğini düşünüyorum. Olanları ve olacakları her zamankinden farklı bir gözle değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Girebilir miyiz?" Başımla onaylayıp kapıyı açtım, içeri girdikten sonra yine kapattım. Quincey hastanın hâline bakıp yerdeki kanı görünce yumuşak bir sesle şöyle dedi:

"Aman Tanrım! Ne olmuş burada? Ah, zavallı adamcağız!" Kısaca özet geçtikten sonra ameliyattan kısa bir süre sonra her şeye rağmen kendine geleceğini umduğumuzu söyledim. Gidip yatağın kenarına oturdu, Godalming de yanına oturdu, hepimiz sabırla beklemye başladık.

Van Helsing "Trepanla gireceğimiz en uygun noktayı bulup onarmak için bekleyeceğiz, o zaman hızlıca girip pıhtıyı alabiliriz. Zira iç kanamanın devam ettiği aşikâr."

Beklediğimiz süre içinde zamanın akışı korku verecek kadar yavaştı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken Van Helsing'e baktığımda bu olayın peşinden neler geleceği konusundaki korku ve kaygıyı yüzünde okudum. Renfield'ın söyleyebileceği sözlerden çok korktum. Bir yandan düşünmeye bile korkarken diğer yandan ölenleri izleyenlerin tanıklıklarını

* Kafatasını delmeye yarayan yuvarlak cerrah testeresi. (ç.n.)

okuduğum için korktuğumun başımıza geleceğine inanmaya başlamıştım. Zavallı adamın nefes alıp verişi iyice düzensizleşti. Her saniye gözlerini açıp konuşacak gibi oluyor ama hemen sonrasında uzunca bir hırıltılı nefes alıp tekrar kendinden geçiyordu. Hasta yataklarında ölümü bekleyen çok hasta görmüş olduğum için her defasında daha çok geriliyordum. Böyle gergin gergin beklerken kalbimin atışlarını duyuyordum, şakaklarımdaki damarlardan geçen kan sanki çekiçle kafama çivi çakılıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Sessizlik gitgide iyice acı vermeye başladı. Odadaki diğer arkadaşlarımın kızaran yüzüne, terli yüzlerine bakınca onların da aynı işkenceden geçtiklerini anladım. Hepimiz, tepemizde duran ve en beklemediğimiz anda birden çalmaya başlayacak hayali bir çandan korkar gibiydik.

Nihayet hastanın gitgide kötüleştiği ve çok kısa süre içinde ölebileceği kesinleşti. Kafamı kladırıp Profesör'e baktığımda gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. Konuşurken yüzü ciddileşip katılaştı:

"Kaybedecek zaman yok. Söyleyecekleri birçok hayat kurtarabilir, epeydir burada dikilip dururken bunu düşünüyordum. Belki de darda olan bir ruh vardır! Tam kulağın üzerinden keseceğiz."

Sonra tek kelime etmeden ameliyatı yaptı. Hasta birkaç dakika daha hırıltıyla nefes aldı. Sonra o kadar uzun bir nefes aldı ki o nefes göğsünü ikiye ayıracak gibiydi. Gözleri açıldı, bir noktaya çaresizlik içinde bakarken sabitlendi. Bu durum birkaç saniye sürdükten sonra yerini sevindirici bir gelişmeye bıraktı, dudaklarının arasından rahatlamış birinin iç çekme sesi duyuldu. Kasılan bedenini hareket ettirirken şöyle diyordu:

"Doktor, hiç sesimi çıkarmam, şu deli gömleğini lütfen çıkarın. O kadar kötü bir rüya gördüm, o kadar zayıf düştüm ki kıpırdayamıyorum bile. Yüzüme ne oldu? Fena hâlde şişmiş

gibi acıyor." Başını döndürmeye çalıştı ama en ufak bir hareketinde yine gözleri donuklaşınca yavaş yavaş başını eski pozisyonuna getirdim. Sonra da Van Helsing çok yumuşak bir sesle şöyle dedi:

"Bize rüyanızı anlatır mısınız Bay Renfield." Profesör'ün sesini duyunca kesiklerin arasından görebildiğimiz yüzü aydınlandı ve şöyle dedi:

"Siz Dr. Van Helsing'siniz. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bana biraz su verir misiniz, dudaklarım kurudu, sonra size rüyamı anlatayım. Rüyamda..."dedikten sonra durdu, bayılır gibi oldu, o sırada ben Quincey'ye yavaşça, "Brendi benim odamda, çabuk" dedim. Quincey uçarak gitti, elinde bir bardak, içki şişesi ve bir sürahi suyla geri döndü. Kurumuş dudaklarını biraz nemlendirince hasta hemen kendine geldi. Anlaşılan verdiğimiz ara sırasında beyni durmamıştı çünkü birazcık kendine gelir gelmez delici bakışlarla ve acı dolu bir şaşkınlıkla bana söylediklerini hiç unutamayacağım:

"Kendimi kandırmamam lazım, rüya filan değildi, buz gibi gerçekti." Sonra gözlerini odada gezdirdi, gözleri yatağın kenarına ilişmiş iki insanı görünce devam etti:

"Şu ana kadar tam olarak emin olmasam bile şimdi rüya olmadığını biliyorum." Bir an gözlerini yumdu, ama acıdan veya uyumak istediği için değil, daha çok kafasını toplamak üzere yaptığı gönüllü bir hareketti. Gözlerini tekrar açtığında gücünü toplamış ve aceleyle konuşmaya başlamıştı:

"Çabuk doktor, çabuk. Ölmek üzereyim! Çok az vaktim kaldı; ancak birkaç dakika, sonra ölüme gideceğim, belki de daha beter şeyler olacak! Dudaklarımı brendiyle yine ıslatır mısınız? Ölmeden veya artık hurdaya dönmüş beynim durmadan önce söyleyeceklerim var. Teşekkür ederim! O gece beni salıvermeniz için size yalvardığım gece siz çıktıktan sonra oldu. O gece bir türlü anlatamadım, sanki dilim bağlanmış gibiydi ama aklım başındaydı tıpkı şimdi olduğu gibi, tabii şu

andaki durumu saymazsak. Beni bırakıp gittikten sonra o kadar çok acı çektim, öyle büyük bir umutsuzluğa düştüm ki, saatler sürmüş gibi geldi. Sonra birden üzerime bir huzur geldi. Zihnim sakainleşti, nerede olduğumu hatırladım. Evin arkasında bir yerlerde köpeklerin havladığını duyuyordum ama havlama sesleri O'nun olduğu yerden gelmiyordu." Renfiled konuşurken Van Helsing gözünü kırpmadan dinliyordu ama tam o sırada elini kaldırdı, elimi sımsıkı tuttu. Yine de kendini koyvermedi, hafifçe başını sallayıp alçak sesle "Devam edin" dedi. Renfield devam etti:

"Sisin içinde pencereye geldi, tıpkı daha önceleri yapmış olduğu gibi. Ama bu defa cisimlenmişti, hayalet gibi gelmemişti, gözleri öfkeli bir adam gibi ateş saçıyordu. Ağaçların arkasında köpeklerin havladığı yöne doğru bakmak üzere dönünce kıpkırmızı ağzıyla attığı kahkahalar sırasında sivri beyaz dişleri ay ışığında parlıyordu. Sürekli olarak benden istediği gibi yine içeri gelmek istediğini bilmeme rağmen önce almak istemedim. Ama bana bir dolu sözler verdi, kelimelerle değil elbette, yerine getirerek." O sırada Van Helsing sözünü kesip "Nasıl?" diye sordu?"

"Şeyleri oldurarak, güneş tepedeyken sinekleri içeri yolladığı gibi. Tombul, etli sineklerin kanatlarında çelik ve safir vardı, gecenin karanlığında üzerlerinde çarpı işaretli kurufakalar olan büyük güveler yolladı." Van Helsing kafa sallayarak onu onayladıktan sonra ne dediğini bilmez hâlde bana şöyle fısıldadı:

"*Sfenks'lerden Acherontia Aitetropos* sizin 'Kurukafalı Kelebek dediğiniz mi yani?" Hasta sözlerine devam etti.

"Sonra fısıldamaya başladı: 'Fareler, fareler, fareler! Yüzlerce, binlerce, milyonlarca, her biri canlı; onları yiyecek olan köpeklerle kediler. Hepsi canlı! Kıpkırmızı kanı var, yıllarca yetecek kadar can var içlerinde, sadece vızır vızır eden sinekler değil!' Bu söylediklerine kahkaha attım; çünkü ne yapaca-

ğını görmek istiyordum. Sonra karağaçların arkasındaki evinden köpekler havlamaya başladı. Beni pencerenin yanına çağırdı. Yerimden kalkıp dışarı bakarken ellerini havaya kaldırdı, sanki hiç söz söylemeden birilerini çağırır gibiydi. Çimenlerin üzerine simsiyah bir kütle yayıldı, aleve benziyordu. Sonra sisi bir sağa bir sola hareket ettirirken gözleri alev alev yanan binlerce fare gördüm. Farelerin gözleri tıpkı kendi gözleri gibiydi, ama biraz daha küçüğü. Elini kaldırmasıyla hepsi, durdu, bu hareketiyle sanki şunu söylemek ister gibiydi: 'Bütün bu canları sana vereceğim, hatta daha fazlasını, daha çoğunu, istediğin süre, istediğin kadar, tek şartla, itaat edip bana tapınırsan!' ondan sonra kan renginde kırmızı bir bulut gözlerimi kapattı, daha ne yaptığımın farkına bile varmadan baktım ki pencerenin kanadını açmış ve O'na şunları söylüyorum: 'İçeri girin, efendim, ustam!' Farelerin hepsi ortadan kaybolduğunda çeyrek santimlik aralıktan odanın içine sızdı, en dar aralıktan içeri girip birdenbire bütün haşmetiyle karşıma dikilen Ay gibiydi."

Sesi yine kısılmaya başlayınca dudaklarını tekrar ıslattım, o da konuşmaya devam etti; ama görünüşe göre ara verdiğimiz andan itibaren zihni çalışmaya devam etmiş ve epeyce ilerlemişti. Tam kaldığı yerden devam etmesini isteyecektim ki Van Helsing bana fısıltıyla "Bırak anlatsın. Sözünü kesme, dönüp kaldığı yerden devam edemez, hatta düşüncelerin ipi bir kez koparsa belki de söyleyeceklerini hiç toparlayamaz" dedi. Renfield devam etti:

"Bütün gün ondan haber bekledim ama bana hiçbir şey göndermedi, bir sinek bile! Akşam olup ay çıktığında kendisine çok öfkelenmiştim. Kapalı pencereden içeri sızarak camı tıklatmadan girdiğinde öfkeden kudurdum. Bana sisin içinden alaycı alaycı gülen soluk benzini, alevler saçan kırmızı gözlerini gördüm. Burası kendi eviymiş ve içeride başka hiç kimse yokmuş gibi davranıyordu. Kokusu bile değişmişti, bir türlü

yakalayamadım. Her nedense Bayan Harker odaya girmiş gibi geldi."

Yatağın yanında oturan iki adam bu sözler üzerine ayağa kalkıp yaklaştılar, anlatılanları daha iyi duyabilmek için onları göremeyeceği bir yerde arkada bir yere dikildiler. Hiç seslerini çıkarmıyorlardı ama Profesör olduğu yerde titreyip doğruldu, suratı asıldı, gerildi. Renfield hiçbir şeyin farkına varmadan devam etti:

"Bugün öğleden sonra Bayan Harker ziyaretime geldiğinde çok değişmişti, demlenmiş çayın üstüne su çekilmiş bir hâli vardı." Bu sözleri hepimizi yerimizden doğrulttu ama hiç kimse tek kelime etmedi, devam etti:

"Konuşmaya başlayana kadar odada olduğunu bile fark etmedim, ama görüntüsü değişmişti. Soluk benizli insanlardan hoşlanmam, kanlı canlı severim, Bayan Mina'nın da sanki yüzünden bütün kan çekilmiş gibiydi. O zaman aklıma gelmedi ama gittikten sonra düşünmeye başladım. Onun canını yavaş yavaş aldığını anladığım zaman delirdim." Benim gibi diğerlerinin de titrediğini hissettim, ama hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık. "O yüzden bu gece geldiğinde kendimi hazırlamıştım. Sinsi sinsi gelen sisi görünce tüm gücümle yakaladım. Bir zaman nasıl olduysa delilerin olağanüstü kuvvetli olduklarını duyduğum için bu gücümü kullanmaya karar verdim. Ah, bunu O da hissetti ve benimle mücadele etmek için sisin içinden çıkmak zorunda kaldı. Çok sıkı yapışmıştım, hatta onu yenmek istiyordum çünkü Bayan Mina'nın canından daha fazla çalmasına izin vermeyecektim, ta ki gözlerini görene kadar. Gözleri içimi yaktı, bütün gücüm su oldu aktı. Ben hâlâ onu tutmak isterken içimden aktı geçti. Beni havaya kaldırıp yere fırlattı. Gözümün önünde kırmızı bir bulut gördüm, gökgürültüsüne benzer bir ses duydum, sonra da sis kapının altından kayıp gitti." Sesi gittikçe kısılmaya, nefesi hırıltılı çıkmaya başladı. Van Helsing sezgisel olarak ayağa kalktı.

"En kötü şeyin ne olduğunu artık biliyoruz" dedi. "Şimdi burada ve biz de niyetini biliyoruz. Belki hâlâ çok geç değildir. Şimdi silahlanmalıyız, tıpkı dün geceki gibi, ama hiç zaman kaybetmeden, bir an bile kaybetmeden." Korkumuzu, hayır kanaatimizi söze dökmeye gerek yoktu, hepimiz aynı düşünceyi paylaşıyorduk. Hepimiz koşa koşa odalarımıza gittik, Kont'un evine giderken yanımıza aldığımız malzemeleri aldık. Profesör hazırdı, koridorda tekrar bir araya geldiğimizde yanımızdaki malzemelere işaret ederek:

"Bu malzemeler beni hiçbirakmadı ve bu çok mutsuz iş bitene kadar da bırakmayacak. Dostlarım aklınızı başınıza alın. Karşı karşıya olduğumuz düşman sıradan bir düşman değil. Vah, vah, Madam Mina'nın acı çekmesi ne kadar fena!" derken durdu, sesinin titrediği anda hissettiğim şeyin öfke mi yoksa dehşet mi olduğunu bilmiyorum.

Harker'ların odasının kapısına gelince duraksadık. Art'la Quincey geri çekildiler, o sırada Quincey:

"Uyandıralım mı?" dedi.

Van Helsing kaskatı bir sesle "Mecburuz" dedi. "Kapı kilitliyse kırıp gireceğiz."

"Ama o zaman korkudan ödü patlamaz mı? Bir hanımın odasına böyle girmek pek de alışıldık bir şey değil!"

Van Helsing serinkanlılıkla, "Hepsinde haklısınız ama bu ölüm kalım meselesi. Doktor için bütün odalar birbirinin aynıdır, öyle olmasa bile bu gece aynı. Dostum John, tokmağı çevirince kapı açılmazsa omzunu koyup itiyorsun, siz de arkadaşlar. Şimdi!"

Sözünü bitirirken tokmağı çevirdi ama kapı açılmadı. Hepimiz birden yüklendik, kapı çatırtıyla açılınca az kalsın hepimiz kafa üstü yere düşecektik. Aslında profesör düştü, ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken gördüm. Gördüklerim karşısında dilim tutuldu. Tüylerim diken diken oldu, kalbim sanki olduğu yerde ayağa fırlamıştı.

Ay ışığı o kadar parlaktı ki odadaki kalın sarı perdeye rağmen her şey apaçık görünüyordu. Yatağın pencere tarafında baygın gibi yatan Jonathan Harker'ın yüzü kızarmış, derin derin nefes alıyordu. Beyazlara sarınmış hâlde yatağın bize yakın tarafında dizlerinin üzerine çökmüş yüzü bize doğru dönük duran ise karısıydı. Onun yanında ayakta duran ince ve uzun adam siyahlara bürünmüştü. Yüzünü sakladı ama gördüğümüz bir saniyelik zaman içinde onun Kont olduğunu hemen anladık, her şeyiyle, alnındaki yaraya kadar O'ydu. Sol eliyle Bayan Harker'ın iki elini de gergin bir şekilde tutarken sağ eliyle de ensesini kavramış, yüzünü kendi göğsüne doğru bastırmıştı. Mina'nın beyaz geceliğinin üzeri kan lekeleriyle kaplıydı, adamın yırtılmış giysisinin açıkta bıraktığı çıplak göğsüne de ince ince kan damlıyordu. Bu ikilinin görüntüsü bir çocuğun kedi yavrusunun başını süt tasına daldırıp süt içmeye zorlamasına fena hâlde benziyordu. Odaya daldığımızda Kont dönüp bakınca gördüğüm yüzle tariflerden bildiğim o şeytani bakışın tıpatıp aynı olduğunu fark ettim. Gözleri şeytani bir tutkuyla alev alev yanar, kemerli burnunun kocaman delikleri iyice açılırken kenarları titremeye başladı, kenarlarından kan damlayan ağzıyla kalın etli dudaklarının arkasındaki beyaz sivri dişlerse vahşi hayvanlar gibi birbirine değdi. Bir çekişte kurbanını sanki yüksek bir yerden aşağı atar gibi yatağın üzerine fırlattıktan sonra dönüp üzerimize sıçradı. O sırada profesör ayağa kalmış, içinde kutsal ekmek bulunan zarfı ona doğru uzatmıştı. Tıpkı zavallı Lucy'nin mezarı başında yaptığı gibi Kont da birdenbire olduğu yerde kaldı sonra da geriledi. Haçlarımızı havaya kaldırarak ilerledikçe sinip gerilemeye devam etti. Büyük bir kara bulut geçtiği zaman ay ışığı birdenbire kararda, Quincey'nin kibritiyle gaz lambasını yaktığımızda hafif bir buhardan başka bir şey göremedik. Çöreklenmiş buhar gözümüzün önünde kapının altından geçtikten sonra tekrar genişleyerek açıldı. Van Hel-

sing, Art ve ben Bayan Harker'ın yanına koştuk, o ana kadar nefesini tutan Mina çaresizlik içinde kulakları sağır eden öyle bir çığlık kopardı ki ölene kadar o ses kulaklarımdan gitmez. Birkaç saniye çaresiz, darmadağın olduğu yerde kalakaldı. Sapsarı kesilmiş benzinin korkunç derece solgunluğu dudaklarında, yanaklarında ve çenesindeki kan lekeleriyle daha da belirginleşiyordu. Boynundan ince ince kan damlarken gözleri korkudan delirmiş gibi bakıyordu. Sonra Kont'un müthiş kuvvetiyle kavrayıp ezdiğine tanıklık eden kan içindeki elleriyle yüzünü kapadı. Biraz sonra ellerinin arkasından gelen sessiz, ıssız inilti biraz önce sonsuz kederle attığı korkunç çığlığı bile gölgede bıraktı. Van Helsing ona doğru ilerleyerek yatak örtüsünü üzerine örttü, Art çaresizlik içinde bir an baktıktan sonra odayı terk etti. O sırada Van Helsing fısıldayarak bana şöyle dedi:

"Jonathan'ın baygınlığının sebebi vampir etkisi. Kendini toparlayana kadar Madam Mina için birkaç dakika içinde yapacak bir şey yok. Ben Jonathan'ı uyandırmalıyım!" Havlunun ucunu soğuk suya batırıp yüzüne su serperken karısı elleriyle yüzünü kapamış, yürek parçalayan bir sesle hıçkırarak ağlıyordu. Güneşliği açıp dışarı baktım. Ay ışığı pırıl pırıldı, o sırada Quincey'in çimenlerin üzerinde koşup porsuk ağacının gölgesine saklandığını gördüm. Orada ne yaptığını anlamaya çalışırken Harker'ın bilincinin yavaş yavaş yerine geldiğini gösteren bir ses duyunca tekrar yatağın yanına geldim. Hayret ve şaşınlıkla bakmasını yadırgamadım. Yüzüme birkaç saniye ne olduğunu anlamadan baktı, sonra birdenbire ne olup bittiğini kavradığında yerinden doğruldu. Bu ani hareketle kımıldayan karısı ona doğru dönüp kucaklamak ister gibi kollarını uzattı ama sonra hemen geri çekti, dirseklerini birleştirdi, elleriyle yüzünü örttü, titremesinden yatak sarsıldı.

"Tanrı aşkına bu da ne demek oluyor şimdi?" diye bağırdı Harker. "Dr. Seward, Dr. Van Helsing, bu nedir? Ne oldu? Nesi

var? Mina, canım, ne oldu sana? Bu kan nereden geldi? Tanrım, ulu Tanrım! Mesele buraya kadar ilerledi demek!" dedikten sonra dizlerinin üzerinde doğruldu acele acele ellerini birleştirip, "Tanrım, yüce Tanrım, bize yardım et, onun yardımcısı ol, lütfen Tanrım!" diyerek yakardı. Ani bir hareketle yataktan fırladı, kıyafetleri kaptığı gibi giyindi. Hemen harekete geçmesi gerektiğinde içindeki erkek birden uyanmıştı. "Ne oldu? Lütfen bana her şeyi anlatır mısınız!" Durmaksızın bağırıyordu "Dr. Van Helsing, Mina'yı çok seversiniz, biliyorum. Lütfen onu kurtarın, bir şey yapın. Bu kadar ilerlemiş olamaz değil mi? Ben *onu* ararken siz Mina'ya göz kulak olun lütfen!" O kadar korku, dehşet ve sıkıntıya rağmen tehlikeli bir şeyler yapacağını sezdiği anda kendi üzüntüsünü unutup kocasına sımsıkı sarılıp bağıra bağıra şöyle dedi:

"Hayır! Olmaz! Jonathan, beni burada bırakamazsın. Bu gece çektiklerim bana yeter, bir de sana bir zarar gelecek diye korkutma beni. Burada benimle kal. Dostlarımızla burada kal, sana göz kulak olsunlar!" Konuştukça zıvanadan çıkan ifadesini görünce Jonathan söylediklerine boyun eğdi, kocasını yatağa oturttuktan sonra bırakmamacasına sımsıkı sarıldı.

Van Helsing'le ikimiz onları sakinleştirmeye çalıştık. Profesör altın haçını havaya kaldırıp olağanüstü sakin bir tonda şöyle dedi:

"Korkma canım. Biz buradayız, bu yakınınızdayken hiçbir kötülük size yaklaşamaz. Bu gece güvendesiniz, şimdi sakinleşip konuşmamız gerek." Sessiz sessiz titreyip başını kocasının göğsüne koydu. Başını kaldırınca Jonathan'ın geceliğinde Mina'nın dudaklarının ve boynundaki açık yaranın değdiği yerler kan lekesi oldu. Lekeleri görür görmez geri çekilip usulca inleyip ağalamaya başlarken bir yandan da fısıltıyla şöyle diyordu:

"Kirlendim artık! Bundan sonra ona ne dokunmalıyım ne de öpmeliyim. Demek ki bundan sonra kocamın baş düşma-

nı benim, en korkulacak insan mı oldum onun için?" Jonathan bu sözleri duyunca kararlılıkla şöyle cevap verdi:

"Mina saçmalama. Böyle bir şeyi duymak bile beni ne kadar utandırıyor. Birbirimiz için böyle şeyler söylemeyelim. Tanrı bana neyi hak ediyorsam onu versin, şu yaşadıklarımdan çok daha beter acılar versin ama benden kaynaklanan hiçbir niyet veya hareketin aramıza girmesine izin vermesin!" Kollarını kaldırıp Mina'yı göğsüne bastırınca Mina içini çeke çeke ağladı. Başının üstünden bize bakarken titreyen burun kanatlarının üzerindeki yaşlı gözlerini kırptı, ağzını sımsıkı kapadı. Bir süre sonra hıçkırıklar hafifleyince üzerinde çalışıp elde etttiğini düşündüğüm ve bence sinirlerini sonuna kadar zorlayacak bir sükunetle bana şöyle dedi:

"Dr. Seward, siz anlatın. Kaba hatlarıyla neler olduğunu çok iyi biliyorum ama lütfen bütün olan biteni anlatın." Söylediği gibi yapıp her şeyi ayrıntılarıyla anlatırken biraz kayıtsız gibi görünüyordu. Ancak Kont'un zalim elleriyle karısını o korkunç pozisyonda tutup açık ağzını göğsündeki yaraya bastırdığını anlattığım sırada burun kanatlarının titreyip gözlerine yaşlar dolduğunu fark ettim. O anda bile bembeyaz kesilmiş yüzün kasılarak göğsüne yaslanmış başın üzerine eğilmesini, ellerin sevecenlikle, şefkatle darmadağın olmuş saçları okşamasını görmek çok ilginç geldi. Sözlerimi tam bitirdiğim sırada Quincey'le Godalming kapıyı çaldılar. Davetimize uysallıkla cevap verip içeri girdilier. Van Helsing soran bakışlarla bana bakıyordu. Van Helsing'in mutsuz karı kocanın düşüncelerini biraz olsun dağıtabilmek için ikisinin gelişini bahane edip konuyu biraz dağıtmanın iyi fikir olacağını düşündüğünü anlayıp başımla onay verdikten sonra dışarıdayken ne yaptıklarını, ne gördüklerini sordum. Cevap Lord Godalming'den geldi:

"Hiçbir yerde izine rastlayamadık, ne geçitte, ne de odalarda. Çalışma odasına da baktım, oraya girmiş ama sonra

gitmiş. Ama bir" derken birden susup yatağın üzerindeki bitkin varlığa baktı. Van Helsing gayet ciddi bir ifadeyle:

"Devam et dostum Arthur. Artık aramızda gizli saklı bir şey kalmadı. Şimdi tek umudumuz her şeyi bilebilmek. Ne biliyorsan çekinmeden anlat!" Bunun üzerine Art devam etti:

"Ama bir görseniz, belli ki kısa bir süre kalmış ama odanın altını üstüne getirmiş. El yazmalarının hepsini yakmış, beyaz küllerin üzerinde hâlâ mavi mavi alevler vardı, fonografın içindeki silindirleri de ateşe atmış, üzerine koyduğu balmumu da ateşi iyice alevlendirmişti." Tam o sırada sözünü kesip "Tanrı'ya şükür ki kasada yedeği vardı!" dedim!" Yüzü bir an aydınlandıktan sonra tekrar somurtarak anlatmaya devam etti: "Peşinden alt kata koştum ama izini kaybettirmişti. Renfield'in odasına baktım, ama orada da ancak!" Tekrar duraksayınca Harker çatallaşan sesiyle, "Devam et" dedikten sonra başını eğdi kurumuş dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra, "Ancak zavallı Renfield'in cesedini buldunuz" dedi. Bayan Harker kafasını kaldırdı her birimize tek tek baktıktan sonra ciddiyetle şöyle dedi:

"Tanrının isteği yerine gelecek!" Art'ın bir şey sakladığını hissettim ama bunun için geçerli bir sebebi olabileceğini düşünerek üstelemedim. Van Helsing Morris'e dönüp sordu:

"Peki, siz dostum Quincey, anlatacaklarınız var mı?"

"Biraz" diye cevap verdi. "Nihayetinde çok şey olabilir ama şu anda pek değil. Evden çıktıktan sonra Kont'un nereye gittiğini öğrenmek iyi olur diye düşündüm. Kendisini görmedim ama Renfield'in penceresinden bir yarasanın kanatlanıp batı yönüne doğru uçtuğunu gördüm. Başka bir kılıkta Carfax'a geri döneceğini bekledim ama görünen o ki kendisine başka bir in buldu. Bu gece artık geri gelmez, zaten doğu tarafında gökyüzü kızarmaya başladı, yakında şafak söker. Yarın çalışırız!"

Son söylediklerini sıkılı dişlerinin arasından söyledi. Bir iki dakikalık öyle kesif bir sessizlik oldu ki, birbirimizin kalp

atışlarını duyduk diyebilirim. Sonra Van Helsing elini şefkatle Bayan Harker'ın başına koyarak şöyle dedi:

"Ah Madam Mina...Canımız sevgili Madam Mina... Neler olduğunu bize tam olarak anlatır mısınız? Acı içinde olmanızı hiç istemem Tanrı şahidim, ama hepimizin bilmesi lazım. Çünkü artık bütün işleri her zamankinden daha hızlı, kesin ve son derece ciddiyetle yapmamız gerek. Her şey istediğimiz gibi olursa bunları sona erdirecek gün artık çok yakın, yaşayıp öğrenmek için şimdi tek şansımız var."

Zavallı kadıncağız baştan ayağa titredi, kocasına iyice sokulup başını eğdikçe eğdiğini görünce sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu anladım. Ama sonra başını gururla kaldırdı elini Van Helsing'e uzattı. Van Helsing önce hafifçe kaldırıp öptü sonra sıkıca tuttu. Mina'nın diğer eli, kolunu koruyucu bir tavırla üzerine atmış kocasının elindeydi. Düşüncelerini toplar gibi biraz durduktan sonra konuşmaya başladı:

"Nezaket gösterip bana vermiş olduğunuz uyku ilacını aldım ama uzunca bir süre etki etmedi. Gözlerim iyice açıldı, yüzlerce korkunç hayal zihnime üşüşmeye başladı. Hepsi de ölüm, vampirler, kan, acı gibi belalar hakkındaydı." Bu sözler üzerine kocası kendini tutamayıp inlediği zaman ona doğru dönüp şöyle dedi: "Üzülme canım. Bu çok zorlu görevi başarıyla yerine getirmem için bana yardımcı olmak için sen de güçlü ve cesur davranmalısın. Bu korkunç olayı anlatmak benim için ne kadar zorsa senin yardımın da o kadar değerli. Uyuyamayınca irademi zorlayıp kendimi ilacın da etkisiyle uyumaya zorladım. Bir süre sonra gerçekten uyumuş olmalıyım çünkü hiçbir şey hatırlamıyorum. Jonathan odaya geldiğinde beni uyandırmadan yanıma yatmış sanırım; çünkü sonra bir tek bunu hatırladım. Odada daha önce de fark ettiğim ince beyaz bir sis vardı. Ama bundan haberiniz var mı bilmiyorum, neyse hepsini günlüğüme yazdım, oradan gösteririm size. Sisi görünce daha önce de hissettiğim korkuyla birlikte odanın

içinde bir varlığı hissettim. Jonathan'ı uyandırmak için onun tarafına döndüm ama o kadar derin uyuyordu ki sanki uyku ilacını ben değil de o içmişti. Uğraştım ama bir türlü uyandıramadım. İşte o zaman çok korktum, etrafıma göz gezdirdiğim sırada kalbim yerinden çıkacak sandım. Yatağın yanında sanki sisin içinden çıkar gibi, hatta sisin bir insan bedenine dönüşmesi gibi bir şey oldu, zaten o sırada sis kaybolmuştu. Yatağın yanı başında uzun boylu, zayıf bir adam siyahlar içinde dikiliyordu. Daha önceki tarifler duyduklarım sayesinde kim olduğunu hemen anladım. Balmumu gibi suratın, üzerine düşen ışığın bir çizgi oluşturduğu kemerli burnun, ayrık kırmızı dudaklarının arasından görünen sivri beyaz dişlerin ve Whitby'deki akşamüstü St. Mary Kilisesi'nin penceelerinde gördüğüm kırmızı gözlerin kime ait olduğunu biliyordum. Jonathan'ın vurmasıyla alnında kalan kırmızı lekeyi de tanıdım. Bir an galiba kalbim durdu, felç gibi bir şey geçirmeseydim çığlık atardım. Benim sessizliğimden yararlanarak keskin, insanın içine işleyen bir fısıltıyla parmağıyla da Jonathan'ı göstererek şöyle dedi:

" 'Sessiz ol! Tek bir ses çıkarırsan onu alır, gözlerinin önünde beynini dağıtırım' dedi. O kadar afallamıştım ki ne bir şey söyleyecek ne de yapacak hâlim vardı. Alaycı bir gülümsemeyle bir elini omzuma koydu, beni sıkıca kavradı diğer eliyle geceliğimin boynuma gelen kısmını sıyırırken şöyle dedi, 'Zahmetlerime karşılık küçük bir içki alalım bakalım. Bu sırada sesini çıkarmazsan iyi edersin, zaten susuzluğumu ilk ya da ikinci defa gidermiyorsun!' Aptal aptal bakıyordum ama ilginçtir, onu engellemeyi de düşünmedim. Galiba lanetinin bir parçası olarak kurbanına boyun eğdiriyor. Tanrım, aman Tanrım lütfen bana acı! Sonra o pis kokulu dudaklarını boğazıma değdirdi!" Bu sırada bir daha homurdanıp inleyen kocasının elini daha sıkı tuttu, asıl acı çeken kendisi değilmiş gibi kocasına acıyarak baktı ve sözlerine devam etti:

"İçim çekilir gibi oldu, yarı baygın hâldeydim. O korkunç şey ne kadar sürdü bir fikrim yok, ama o kötücül, iğrenç ve küçümseyen ağzını boynumdan çekene kadar çok zaman geçmiş olmalı. Bir ara ağzının kenarından damlayan taze kanı gördüm!" Olanları hatırlamak bütün gücünü alıp götürmüş gibiydi, kocası tutmasa olduğu yerde yığılır kalırdı. Olağanüstü gayret sarf ederek kendisini toplayıp devam etti:

Sonra benimle alay etmeye başladı, 'Demek ki senin de de diğerleri gibi aklın fikrin beni yok etmekle meşgul öyle mi? Demek ki sen de bu adamlara yardım edip planlarımı bozacaktınız, beni köşeye sıkıştıracaktınız ha? Senin şu anda anladığın gibi onlar da yakında aklımdan geçenleri anlar! Bütün güçleriyle evlerine doğru koşsalar iyi ederler. Üç kuruşluk akıllarıyla beni mi yenecekler? Daha onlar doğmadan, yüzyıllardır kaç millet ne entrikalar kurdu ne mücadele etti beni alt etmek için! Hepsinin üstesinden geldim. Şimdi hepsinin en sevdiği varlık olan sen benim tenimin teni, kanımın kanı, canımın canı ve bereketli şarap musluğum olacaksın bir süre. Sonra da yoldaşım ve yardımcım. Bunun karşılığında intikamın alınacak, zira içlerinden hiçbiri senin ihtiyaçlarını karşılayamayacak. Ama yine de yaptıklarından ötürü ceza almayacağını sanma. Beni alt etmek için onlara yardım ettin, şimdi de benim çağrıma uyacaksın. Zihnimden sana, "Gel!" deyince deniz, kara demeyip aşarak geleceksin, buraya kadar!' sonra gömleğini çekip açtı, uzun keskin tırnaklarıyla göğsündeki damarlardan birini deldi. Kan fışkırmaya başlayınca iki elimi sıkıca tutup kaldırırken diğer eliyle ensemden tutup göğsündeki yaranın üzerine bastırdı. Havasızlıktan boğulmak ya da kanı emmekten başka seçenek bırakma.—Aman Tanrım, aman Tanrım ben ne yaptım! Böyle bir kaderi hak etmek için ne yapmış olabilirim! Her zaman doğru yolda yumuşak başlı davranmaya çalıştım. Tanrım ne olur bana acı! Ölümcül bir tehlikeden de beter hâlde olan bu zavallı ruha bir bak, lütfen

bu ruhun değerli buldup sevdiklerine de merhamet et!" Sonra da pislenmiş gibi dudaklarını ovalamaya başladı.

Biz bu korkunç hikâyeyi dinlerken güneş doğudan yükselmeye başlamış, her taraf aydınlanmıştı. Harker hâlâ kıpırtısız ve sessiz oturuyordu ama hikâyeyi dinledikten sonra yüzüne yerleşen gri renk gitgide koyulaşıyordu. Şafakla birlikte kırmızı ışığın ortaya çıkmasıyla ağaran saçlarına tezat olarak benzi daha da karardı.

Bundan sonra nasıl hareket edeceğimize dair yapacağımız toplantı vaktine kadar bu mutsuz çifti yalnız bırakmama kararı aldık.

Bugün tek bir şeyden eminim: güneş bugün dünyada bundan daha mutsuz bir evin üzerine doğmadı.

yirmi ikinci bölüm

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

3 Ekim

Bir şeyler yapmazsam delireceğim için ben de günlük yazayım dedim. Şu anda saat altı, yarım saat sonra çalışma odasında buluşup bir şeyler yiyeceğiz; çünkü Dr. Van Helsing'le Dr. Seward yemezsek verimli olamayız dediler. Bugün Tanrı biliyor ya verimli olmamız lazım. Her fırsat bulduğumda yine yazmalıyım; ancak o zaman düşünmüyorum. Önemli önemsiz ne varsa kâğıda dökülmeli, belki de o önemsiz dediğimiz şeylerden en fazla şeyi öğrenebiliriz. Bu küçük büyük dersini ne Mina ne de ben bugünden daha berbat biçimde öğrenemzdik. Yine de güvenimizi, umudumuzu kaybetmemeliyiz. Zavallı Mina'cığım biraz önce yanaklarından yaşlar süzülürken bile belanın içindeyken imtihan edildiğimizi, imanımızın test edildiğini söyledi, sonuna kadar Tanrının bize yardım edeceğinden umudu kesmemeliyiz dedi. Son mu? Ulu Tanrım, neyin sonunda? Çabalamalıyız! Çalışmamız gerek!

Dr. Van Helsing'le Dr. Seward zavallı Renfield'e bakıp geldikten sonra ciddi ciddi ne yapılacağını konuştuk. Önce Dr. Seward bize Van Helsing'le birlikte aşağıya indiklerinde Renfield'i yerde paçavra gibi yatarken bulduklarını anlattı. Çü-

rükler içinde kalmış, yüzü ezilmiş, boyun kemiklerinin tamamı kırılmış.

Dr. Seward geçidin orda görevli olan hademeye herhangi bir şey duyup duymadığını sordu. Orada otururken –bir ara uykuya daldığını itiraf etti bu arada Renfiled'in odasından birtakım gürültüler duyduğunu söyledi. Renfield birkaç defa, "Tanrım! Tanrım!" diye bağırdıktan sonra bir düşme sesi duymuş, odaya girince Renfield'i yerde yürü yere dönük şekilde bulmuş, doktorlar da zaten kendisini o hâlde görmüşler. Van Helsing hademeye sesler veya herhangi bir ses duyup duyamdığını sormuş ama doğru düzgün bir cevap alamamış. İlk başta odada iki kişi olduğunu sanmış ama odada başka biri olmadığına göre bütün sesleri tek kişini çıkardığını düşünmüş. İsterlerse "Tanrım" kelimesini hastanın ağzndan duyduğuna yemin bile edebilirmiş. Yalnız kaldığımızda Dr. Seward bize hademeyi bu işe daha fazla dahil etmek istemediğini, herhangi bir soruşturma başlatılması durumunda da kimse inanmayacağı için gerçeği söylemenin bir yararı olmayacağını öyledi. Bu durumda da hademenin görgü tanıklığına dayanarak talihsiz bir kaza sonucu yataktan düşerek öldüğüne dair bir ölüm raporu yazacağını ifade etti. Sorgu yargıcının bir soruşturma istemesi durumunda da aynı sonucun ortaya çıkacağını dile söyledi.

Bundan sonra ne yapacağımız konusunda konuşurken verdiğimiz ilk karar, içeriği ne kadar üzücü olursa olsun hiçbir gelişmeyi Mina'dan gizlemeyeceğimiz yönünde oldu. Kendisi de bu kararın gayet sağduyuyla verilmiş olduğunu kabul ettiyse de bu kadar ümitsiz bir durumdayken ve bu kadar üzgün olmasına rağmen o denli cesur olduğunu görmek içimi acıttı. "Hiçbir şey gizlenmemeli" dedi. "Maalesef! Zaten ne kadar çok şey yaşandı. Ayrıca dünya üzerinde bana yaşamış olduklarımdan ve çektiklerimden daha fazla acı verecek bir şey olamaz! Bundan sonra ne olursa olsun bende yeni bir

umut veya cesaret uyandırmalı!" Konuştuğu sürece Van Helsing gözlerini ayırmadan ona bakıyordu, birdenbire durup sakin sakin:

"Ama sevgili Madam Mina, bunca olanlardan sonra kendiniz için olmasa bile başkaları için de korkmuyor musunuz?" diye sorunca yüzünde beliren çizgilere rağmen gözleri adanmışlıkla duygusuyla parlayan bir şehit edasıyla cevap verdi:

"Yo, hayır! Çünkü kararımı verdim!"

Hepimiz nefesimizi tutmuş dinlerken çok yumuşak bir tonda "Ne için?" diye sordu. O sırada hepimiz kendimize göre bu soruya bir cevap tahmin ediyorduk. Ama cevap çok netti, çok basit bir gerçekten bahsediyordu:

"Çünkü, eğer kendimde böyle bir niyet görürsem, ki bunun için de titizlikle kendimi inceliyorum, sevdiklerime zarar vereceğime ölürüm daha iyi!"

Boğuk bir sesle, "Kendinizi öldürmekten bahsetmiyorsunuz herhâlde?" diye sordu.

"Ondan bahsediyorum, sevgili dostlarımdan hiçbiri beni acılarımdan kurtarmak üzere bana bu iyiliği yapmazsa, çaresiz kalırsam evet!" konuşurken manalı manalı Profesör'ün yüzüne bakıyordu. Bu sözler üzerine oturduğu yerden kalktı Mina'ya yaklaştı elini başının üzerine koyarak ciddiyetle şunları söyledi:

"Çocuğum, eğer durum böyle olursa senin iyiliğine biri var. Kendi adıma Tanrı'yla aramdaki hesaba senin için bir ötenazi yazarım, başka çözüm yoksa o anda, en iyisiyse. Yok yani en güvenlisi! Ama evladım..." Boğazına bir şey takılmış gibi oldu, sonra gelen hıçkırığı yutarak devam etti:

"Burada seninle ölüm arasında duracak insanlar var. Ölmemen gerekiyor. Ölümün kimsenin elinden olmasın, kendi elinden hiç olmasın. Ötekisi, senin tatlı canına kasteden gerçekten ölmedikçe sen ölmemelisin. Hâlâ Ölmeyen'lerle birlikteyse senin ölümün onu etkilemez. Hayır, yaşaman gerek!

Mücadele edip hayata asılmalısın, ölüm bir ihsan gibi görünse bile. Ölümün kendisiyle mücadele etmelisin, sana acı da getirse sevinç de; gündüz de gelse gece de; tehlikeyle de gelse güvenle de! Ruhuna görev veriyorum, bu büyük şeytan ortadan kaybolmadıkça ölmemeli, ölümü aklından bile geçirmemelisin." Zavallı varlık ölü gibi bembeyaz oldu, korkuyla titrerken med cezirdeki kumlar gibi titreyip küçüldü. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu, elimiz kolumuz bağlanmış oturuyorduk. Bir süre sonra Mina sakinleşti, çok üzgün ama çok tatlı bir ifadeyle Profesör'ün elini tutup şöyle dedi:

"Sevgili dostum, size söz veriyorum. Tanrı yaşamama izin verirse ben de elimden gelen çabayı göstereceğim, belki iyi bir zamanına gelir de bu korkuyu üzerimden alır." O kadar güzel ve cesur davrandı ki onu görünce biz de çalışmak ve dayanmak için güç bulduk. Sonra da ne yapmak gerektiği konusunda konuşmaya başladık. Mina'ya kasada bütün belgelerin olduğunu söyledim, ayrıca işimize yarayacak her kâğıt, günlük, fonograf ne varsa orada olduğunu ancak daha önce yaptığı gibi hepsini kaydetmesi gerektiğini söyledim. Bir şeyler yapacak olduğuna memnun oldu, tabii böyle bir iş için ne kadar memnun olunabilirse.

Her zaman yaptığı gibi Van Helsing hepimizden önce davranıp yapılacak işleri sıraya koymuştu.

"Belki de iyi oldu" dedi, "Carfax'a gittikten sonra oradaki toprak dolu kutulara ne yapacağımıza karar veremedik ya. Eğer niyetimizi anlasaydı Kont hiç kuşkusuz başka önlemler alırdı, böyle bir çabayı boşa çıkarırdı hemen; ama şimdi niyetimizden habersiz. Hayır aslında bizim elimizde toprakları temizlemek yoluyla kendisini ininden edip bir daha kullanamayacağı hâle getirecek bir güç olduğunu bilmiyor. O yüzden kutuların yerleri konusunda ondan daha ileri bir pozisyondayız, Piccadilly'deki evi incelediğimiz zaman son kutuların izini sürebiliriz. Bu da bugün bizim demektir, bugün de umu-

dumuz var. Bu sabah üzüntülerimizin üzerine doğan güneş şimdi bize rehberlik edeecek. Güneş batana kadar o canavar hangi şekle girdiyse öyle kalmak zorunda. Fani kılığı ne kadar izin veriyorsa o kadar hareket edebilir. Havaya karışamaz, çatlakların, kuytuların, arasından kaybolamaz. Bir kapıdan içeri girdi mi kapıyı bir ölümlü gibi açması gerek. Bu yüzden bugün bizim günümüz, sığındığı yerleri ele geçirip ona dar etmemiz gerek. Biz de bunu yapacağız zaten, eğer onu bugün yakalayıp, işini bitiremezsek de uluyacağı bir yere doğru sürüp o zaman yaparız, kesin." Tam bu noktada Mina'nın hayatı ve mutluluğu elimizden kayıp giderken ve dakikalar, saniyeler bu kadar değerliyken hâlâ burada oturup konuşmamıza daha fazla tahammül edemeyeceğimi düşünerek itiraz ettim. Ancak Van Helsing parmağını uyarır tonda sallayarak şöyle dedi: "Hayır, dostum Jonathan, bu mesele sizin atasözünüzde dendiği gibi 'eve giden en hızlı yol, en uzun yoldur' mantığına uyar. Zamanı gelince hepimiz harekete geçeceğiz, hatta çok da hızlı davranacağız. Ama düşün biraz, muhtemelen olayı çözecek anahtar Piccadilly'de diyelim. Kont'un satın aldığı daha birçok evi olabilir. Hepsinin başka özellikleri, satış belgeleri, anahtarları olabilir. Üzerine notlar aldığı defterleri, kâğıtları, çek defterleri olabilir. Mutlaka evlerin birinde böyle eşyaları vardır, Peki, bu ev neden bu kadar merkezi, bu kadar sessiz, günün her saati ön kapıdan da arka kapıdan da girip çıktığı ve trafiğin yoğun saatlerinde kimsenin fark etmeyeceği bir yerde olmasın? Oraya gidip evi baştan aşağı tarayacağız, içinde ne var ne yok öğrenince dostumuz Arthur'un dediği gibi avlanırken 'dünyaları durduracağız' ve bu koca tilkiye çarpacağız öyle değil mi?"

"O zaman bir an öce gidelim" diye bağırdım, "o kadar değerli vaktimizi boşa harcıyoruz!" Profesör bana mısın demedi, sakin sakin cevap verdi:

"Peki, Piccadilly'deki eve nasıl gireceğiz?"

"Nasıl olursa!" diye bağırdım. "Gerekirse kapıyı kırar gireriz."

"Peki, sizin polisler? Onlar nerede olacaklar? Ne diyecekler?"

O noktada tökezledim, aslında işi geciktirse bile bunun için iyi bir sebebi olduğunun farkındaydım. O yüzden en alçak sesimle şöyle dedim:

"Gereğinden fazla beklemeyin, nasıl bir işkence çektiğimi biliyorsunuz."

"Ah, çocuğum, biliyorum biliyorum. Izdırabını artırmak istemem hiç. Ama bir düşün, bütün dünya ayaklanana kadar ne yaparız? Bizim zamanımız da o zaman. O kadar düşündüm düşündüm, en basit yol en iyi yol diye buldum. Şimdi bu eve girmek istiyoruz ama anahtarımız yok, değil mi?" Başımı sallayıp onayladım.

"Peki, diyelim ki aslında sen evin sahibi olsan ve eve giremesen, kendi evine girmek için suçlu da olamayacağına göre ne yaparsın?"

"İşini iyi yapan bir çilingir bulurum, onu eve getiririm."

"Peki, polis ne yapar? İşe karışmaz mı?"

"Hayır! Gerçekten işini yaptığını biliyorlarsa sorun çıkmaz."

"Yani" derken gözlerimin içine bakarak, "demek ki şüphelenilmesi gereken tek şey çalışanın vicdanı ve polisin de çalışanın vicdan sahibi olup olmadığını anlaması lazım. Ayrıca polis çok gayretli ve akıllı olmalı, evet çok akıllı olmalı ki bir bakışta bu meselede adam iyi mi kötü mü anlasın. Hayır, dostum Jonathan, hayır, sizin şehriniz Londra'da veya dünyanın herhangi şehrinde boş bir evin kapısını açar içeri girersin, bunu doğru düzgün yaparsan, zamanında ve düzgün yaparsan kimse karışmaz. Bir keresinde bir asilzadenin Londra'da çok güzel bir evi varmış. Sonra birkaç aylığına İsviçre'ye tatile gittiğinde hırsızın biri gelmiş camı kırıp içeri girmiş. Sonra kepenkleri açıp polisin gözü önünde ön kapıdan çıkıp gitmiş.

Sonra evi açık artırmaya koymuş, ilanını vermiş, evin önünde de devasa bir pano koymuş. Satış günü geldiğinde iyi bir açık artırmayla içindeki her şeyi satmış. Sonra bir müteahhite gitmiş, evi satmış, belli bir zaman içinde evi yıkması ve yıkıntıyı kaldırması için anlaşmış. Sizin polis de elinden geldiğince yardım etmiş adama. Evin sahibi İsviçre tatilinden dönünce evinin olduğu yerde kocaman bir çukur bulmuş. Bunların hepsi de *en règle** yapılmış. Bu yüzden polisin düşünecek çok şeyi yokken ve çok erken diye şüphelenmeyeceği bir saatte gideceğiz, mesela saat ondan sonra ortalığın kalabalıklaştığı saatte, ev sahibi olsaydık gideceğimiz vakitte."

Van Helsing'in haklı olduğunu kabul etmekten başka çarem kalmamıştı, Mina'nın yüzündeki o onulmaz çaresizlik de umuttan söz eden iyi bir danışman sayesinde çözülmeye başlamıştı. Van Helsing devam etti:

"O evde birkaç ipucu bulduktan sonra bazılarımız orada kalabilir, diğerlerimiz de toprak dolu kutuların bulunduğu diğer yerlere bakabilirizBermondsey'e ve Mile End'e mesela."

Lord Godalming ayağa kalkıp şöyle dedi. "Bu konuda yardımcı olabilirim. Atı ve atlı arabası olan dostlarıma telgraf çekip uygun olanlardan yardım isteyebilirim."

"Aslına bakarsan" dedi Morris, "ata binmek gerektiğinde hazırda bulundurmak çok iyi fikir ama Mile End'in sapa yollarına hanedan armalı süslü püslü arabalarla girmek çok dikkat çekmez mi? Güneye veya doğuya gittğimizde taksiye binmeliyiz bence, hatta gideceğimiz yerden biraz önce de inmeliyiz."

"Quincey arkadaş haklı!" dedi Profesör. "Uçakta ufku görür gibi bakışı var. Yapacağımız iş zor, mümkünse insanların seyretmemesini isteriz."

Mina giderek her şeyle daha fazla ilgilenmeye başladı. Durumun aciliyeti yüzünden geçen gecenin o korkunç tec-

* Kitabına uygun. (ç.n.)

rübesini unutmaya başladığını gördükçe benim de keyfim yerine geldi. Rengi çok solgundu, hayalete benziyordu, o kadar zayıflamıştı ki içine çekilmiş gibi duran dudaklarının arasından dişleri öne fırlamış gibi görünüyordu. Bundan bahsedip gereksiz yere onu üzmek istemedim, ama Kont'un Lucy'nin kanını emdiği zaman zavallı kızın neler çektiğini düşündükçe kanım donuyor. Dişlerinde bir sivrileşme belirtisi yoktu ama zaman çok kısaydı, korkmak zamanıydı şimdi.

İşleri nasıl yapacağımızı, güçlerimizi nasıl kullanacağımızı tartışırken yeni şüpheler belirdi. Nihayet, Piccadilly'ye gitmeden evvel Kont'un en yakındaki sığınağını daha önce yok etmenin daha iyi olacağına karar verdik. Böylece ne olduğunu çok çabuk anlasa bile biz ondan bir adım önce olacaktık. Ayrıca en zayıf durumdayken içinde bulunduğu şekil bize yeni ipuçları verecekti.

Güçlerimizi nasıl kullanacağımız meselesine gelince Profesör'ün tavsiyesi Carfax ziyaretinden sonra Piccadilly'deki eve hep beraber girmemiz yönündeydi. İki doktor ve ben orada kalırken Lord Godalming'le Quincey Walworth ve Mile End'deki sığınaklarını bulup kullanılmaz hâle getireceklerdi. Çok ihtimal vermese de Profesör Kont'un gün içinde Piccadilly'ye gelmesinin mümkün olduğunu söyledi. Böyle bir durumda kendisiyle orada mücadele edecektik. Her hâlükârda kendisini bütün gücümüzle takip edebiliyorduk. Bu plana tüm gücümle karşı çıktım, bir yere gitmeyip evde kalarak Mina'yı korumak istiyordum, benim için en önemli konu buydu. Ancak Mina itirazlarıma kulak asmadı. Hukuki konularda işe yarayabileceğimi, Kont'un kâğıtları arasında Transilvanya'da yaşadığım deneyim neticesinde anlayabileceğim bir ipucu bulabileceğimi söyledi. Kont'un olağanüstü gücüyle savaşabilmek için elimizdeki bütün gücü bir araya getirmemiz gerektiğini ekleyince pes etmek zorunda kaldım. Mina pek kararlı görünüyordu, bunun *kendisi için* son umut oldu-

ğunu, bu yüzden hepimizin çalışması gerektiğini söyledi. "Bana gelince" dedi, "hiçbir şeyden korkmuyorum. Olabilecek en kötü şey zaten oldu, bundan sonra ne olursa beni ya rahatlatır ya da umutlandırır. Git kocacığım! Tanrı isterse yanımda birisi olsa da olmasa da beni korur." O zaman ben de şöyle bağırdım: "E o zaman Tanrı aşkına bir an önce harekete geçelim. Kont Piccadilly'ye tahminimizen önce gidebilir."

"Hiç de değil!" dedi Van Helsing, elini kaldırarak.

"Peki, neden?" diye sordum.

Gülümseyrek "Unuttun mu?" dedi, "dün gece çok yedi, geç saate kadar uyur şimdi."

Unuttum mu! Acaba hiç unutabilecek miyim? İçimizde hangimiz öyle bir şeyi unutabilir ki! Mina cesaretini korumak için epey çabaladı ama acısı ağır geldi, ellerini yüzüne kapayıp inlerken tir tir titriyordu. Van Helsing elbette ona bu korkunç acıyı anımsatmak istememişti, Mina'nın olaya dahil oluşunu entelektüel çabası içinde bir yere koymuş, olayı yaşayan kişiyi gözden kaçırmıştı. Ne dediğinin farkına varınca kendisi de bu kadar düşüncesizce hareket ettiği için dehşete kapıldı, hemen hatasını telafi etmek için Mina'yı teselli etmek için "Ah, Madam Mina, canım, sevgili, tatlı Madam Mina, o kadar saygı duyduğum bir insansınız, nasıl bu kadar unutkan oldum ben. Bu aptal dudaklarım bu aptal ihtiyar başım hak etmiyor ama beni affedip söylediklerimi unutabilir misiniz?" Konuşurken yere eğilmişti, Mina ellerini tutup gözyaşları içinde ona bakarak çatallaşmış sesiyle şöyle dedi:

"Hayır, unutamam, aslında hatırlamak daha iyi. Zira içinde sizinle ilgili çok tatlı anılar da olduğu için hepsini birden hatırlayacağım. Hadi artık hep beraber çıkın. Bu arada kahvaltı hazır, kuvvetten düşmemek için hepiniz yiyin."

Kahvaltı çok garip oldu. Hepimiz hem kendimizi hem de diğerlerini neşelendirmeye çalışıyordu. Ama içimizde en başarılı Mina oldu. Kahvaltı biter bitmez Van Helsing ayağa kalkıp şöyle dedi:

"Değerli dostlar şimdi berbat görevimize doğru yol alıyoruz. Hepimiz silahlandık mı? Tıpkı düşmanımızın inine girdiğimiz gece olduğu gibi maddi manevi saldırılara karşı silahlandık mı?" Hepimiz bu konuda olumlu cevap verdik. "O zaman tamam. Pekâlâ Madam Mina, gün batımına kadar *epeyce* güvende sayılırsınız, biz de daha önce döneceğiz! Ama çıkmadan önce kişisel bir saldırıya karşı silahlanmış mısınız bakayım. Siz aşağıya indikten sonra odanızı hazırladım, bildiğimiz şeyleri koydum ki içeri giremez. Şimdi bir de ben koruyayım. Alnınıza bu kutsak ekmeği Baba, Oğul ve—"

Öyle keskin bir çığlık duyuldu ki hepimizin kanı dondu. Profesör ekmeği Mina'nın alnına koyar koymaz ekmek alnını yaktı, kor olmuş demir değmiş gibi eti yandı. Sevgilimin beyni acıyı hisseder hissetmez olayın önemini kendisine hatırlatmıştı. İki olay üst üste gelince bu kadar sinirleri bozuk sevgilim daha fazla dayanamadı ve o korkunç çığlığı attı. Ama düşüncelerini anlatacak kelimeler hemen geldiği için çığlığın yankısı havada çınlamaya fırsat bulamadan tepki gösterdi, aşağılanmanın verdiği acıyla dizlerinin üzerinde yere düştü. Cüzamlıların yaptığı gibi güzelim saçlarıyla yüzünü örterek ağıt yaktı:

"Kirlenmiş! Kirlenmiş! Tanrı bile benim mundar olmuş etimden sakınıyor! Bu utanç damgasını kıyamete kadar alnımda taşıyacağım!" Herkes olduğu yerde dondu. Umarsız bir kederle kendimi onun yanında bulmuş, sıkı sıkı sarılmıştım. Birkaç dakika kederli kalplerimizin birlikte attığını duydum. O sırada bütün gözlerden yaşlar döküldü. Van Helsing ciddi ciddi konuşmaya başladı, o kadar ciddi konuşuyordu ki sanki sözleri onun ağzından başkası söylüyormuş gibi geldi:

"Belki de Tanrı uygun görene kadar o damgayı taşıyacaksın, ama eminim ki Kıyamet gününde dünyada yapılan bütün yanlışları, bütün çocuklarına tayin ettiklerini düzeltecek. Ah, sevgili Madam Mina, inşallah sizi çok seven insanlar olarak

Tanrının her şeyi bildiğinin işareti olan o damga geçer, hepimizin yürekten inandığı ve bildiği üzere kalbiniz gibi alnınız yine lekesiz olur. Eminim ki yaşadıkça ve bizlerin üzerindeki yük kalkınca Tanrı o lekeyi kaldıracak. O zamana kadar nasıl Oğlu itaatkarlığını göstermek için haçı taşıdıysa biz de taşıyacağız. Belki de bizler Tanrımızın seçtiği insanlardanız, onun rızasını almak için seçildik, nasıl ki bazıları kamçılanarak, utanç içinde bırakıldı, gözyaşı ve kana bulandı, korkuyla kuşkuyla yoğrulduysa. Tanrı'yla insan arasındaki fark bu."

Sözleri hepimizi rahatlattı, umut verdi ve rıza göstermemizi sağladı. Mina'yla ben de böyle hissedip aynı anda yaşlı adamın ellerine doğru hamle yaptık, eğilip elerinden öptük. Sonra da tek kelime bile etmeden hepimiz dizlerimizin üzerine çökerek el ele tutuştuk, birbirimize karşı dürüst olacağımıza dair yemin ettik. Erkekler kendince sebeplerle sevdiği bu hanımın üzerindeki keder perdesini kaldırmak için teker teker ant içtikten sonra bizi bekleyen zorlu görevde yardım ve rehberlik etmesi için dua ettik.

Şimdi işe koyulma zamanıydı. Mina'ya veda ettim, bu vedayı ikimiz de, ölene kadar unutamayız. Sonra da yola koyulduk.

Bir konuda kesin kararımı verdim: Nihayetinde Mina'nın da vampir olduğuna kanaat getirirsek o bilinmez ve korkunç ülkeye tek başına gitmeyecek. Zannedersem tam da bu yüzden eski zamanlarda bir vampir çok vampir demek oluyordu, böylece o iğrenç bedenlerini dinlendirebilmeleri için kutsal topraklara ihtiyaç duydukları gibi, dehşetengiz ordularına asker almak için en kutsal sevgiye gereksinim duyuyorlardı.

Carfax'a sorunsuz girdik, her şeyi bir önceki gittiğimiz zamanki yerinde bulduk. Böylesine metruk, tozlu, kokuşmuş bir yerde bu kadar korku birikmesine inanmak zordu. Bu kadar kararlı olmasaydık, bizi kışkırtan bunca kötü anımız olmasaydı işimizi zor bitirirdik. Evde ne bir belge bulabildik

ne de evin kullanıldığına dair bir iz; şapeldeki tahta kutular da onları en son gördüğümüzden farklı durmuyorlardı. Kutuların karşısına geçmiş bakarken Dr. Van Helsing şöyle dedi:

"Şimdi dostlarım, burada yapmamız gereken bir şey daha var. Bu toprağı arındırmalıyız ki o uzak memleketten getirdiği kutsal anıları kötü niyetle kullanamasın. Bu toprağı bilerek seçmiş; çünkü kutsal. Böylece onu kendi silahıyla vuracağız, ama daha kutsal bir şey yaparak. Bu toprak böyle bir adam kullansın diye kutsanmıştı, şimdi biz Tanrının kullanımı için kutsayacağız." Konuşurken çantasından bir tornavidayla bir ingiliz anahtarı çıkardı. Kısa süre içinde toprak kutuların hepsinin kapağı açılıp bir kenara fırlatılmıştı. Toprak havasızlıktan küf kokmuştu ama hiçbirimiz aldırış etmedik; çünkü gözümüz kulağımız Profesör'deydi. Kendi kutusundan bir parça kutsal ekmek alıp saygıyla toprağın üzerine koyduktan sonra kapağını kapatıp vidaladı. Biz de ona yardım ettik.

Teker teker bütün kutular için aynı işlemi yaptıktan sonra kutuları bulduğumuz gibi bıraktık, ama artık hepsinin içinde bir parça kutsal ekmek vardı.

Kapıyı kapatıp çıktığımızda Profesör şöyle dedi:

"Çok hızlı iş çıktı. Diğer yerlerde de bu kadar başarılı olursak bu akşam güneşi Madam Mina'nın alnında lekesiz, fildişi renginde parlayacak."

Çimenlikten geçip istasyona doğru giderken hastanenin ön cephesini görebiliyordum. Dikkatle bakınca benim odamın penceresinde Mina'yı gördüm. El sallayıp işi bitirdiğimizi anlatmak için başımı salladım. O da anladığını göstermek için başını salladı. Son olarak bana veda etmek için el salladığını gördüm. Yüreğimiz yorgun, istasyona geldiğimizde buhar çıkaran trene son anda yetiştik.

Bunları trende yazdım.

Piccadilly, Saat 12.30

Fenchurch Caddesine gelmeden az önce Lord Godalming bana şöyle dedi:

"Quincey'le ben bir çilingir bulmaya gidiyoruz. Bizimle gelmezsen daha iyi olur, belki bir sorun çıkar. Boş eve izinsiz girerken yakalanırsak bize bir şey olmaz ama sen hukuk danışmanısın Baro sana kanunları bilmen gerekirdi diyebilir." Bunda ayıplanacak bir şey yok diyerek karşı çıksam da Arthur devam etti: "Ayrıca ne kadar az kişi olursak o kadar az dikkat çekeriz. Unvanım sayesinde çilingiri de yanında gelecek pols memurunu da ikna etmek kolay olur. Sen Jack ve Profesörle gidip Green Park'ta evi gören bir noktada beklersen daha iyi our, kapının açılıp çilingirin gittiğini görünce gelirsiniz. Zaten biz de kapıda durup sizi içeri alırız."

Van Helsing, "İyi bir tavsiye!" dedikten sonra başka bir şey konuşmadık. Godalming'le Morris taksiye binip hızla uzaklaşırken biz de başka bir taksiyle onları takip ettik. Arlington Caddesinin köşesinde taksiden inip Green Park'ta tur atmaya başladık. Şık görünümlü komşularının yanında bütün sessizlik ve çirkinliğiyle duran ve bütün umutlarımızın bağlı olduğu evi gördüğüm zaman kalbim hızla çarpmaya başladı. Evi çok iyi gören bir banka oturup purolarımızı içerek mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalıştık. Diğerlerinin gelmesini beklerken zaman çok ağır aksak geçti.

Nihayet bir dört tekerleklinin geldiğini gördük. Lord Godalming'le Morris aheste aheste indikten sonra hasır sepeti alet edavatla dolu tıknaz bir işçi arabadan çıktı. Morris taksicinin parasını ödeyince adam şapkasıyla selam verip gitti, işçiyle birlikte merdivenlerden çıktılar Lord Godalming adama yaptırmak istediği işi gösterdi. Adam yavaş yavaş paltosunu çıkardı, trabzanın demirine asarken oralarda gezinen polis memuruna bir şey söyledi. Memur tanışıklıklarını belli edercesine başını salladı, işçi de yere çömelip çantasını yanına aldı.

İçini biraz karıştırdıktan sonra birkaç aleti çıkarıp düzenlice yan yana dizdi. Sonra ayağa kalktı, anahtar deliğinden içeri baktı, deliğe doğru üfledikten sonra işverenlerine dönüp bir şey söyledi. Lord Godalming gülümsedi, adam koca bir deste anahtar çıkarıp birini seçti deliğe uydurmaya çalıştı. Biraz daha yokladıktan sonra ikinci bir anahtarla denemeye devam etti, sonra üçüncü anahtar geldi. Azıcık ittirmesiyle kapı birdenbire açıldı, üçü de içeri girdi. Olduğumuz yerden kımıldamıyorduk, purom cayır cayır yanıyordu, Van Helsing'inki ise çoktan sönmüştü. Çilingirin dışarı çıkıp çantasıyla içeri girmesini sabırla bekledik, aralık bıraktığı kapıyı dizleriyle sabitleyerek anahtarı kilide takıp denedikten sonra Lord Godalming'e verdi. O da cüzdanını çıkarıp adama bir şey verdi. Adam şapkasına dokundu, paltosunu giydi ve gitti, olan biteni tek bir kişi bile görmemişti.

Adam gider gitmez karşıya geçip kapıyı çaldık. Quincey Morris hemen açtı, Lord Godalming de arkasında durmuş purosunu yakıyordu. Biz içeri girerken, "Burası iğrenç kokuyor" dedi. Gerçekten Carfax'taki eski şapel gibi iğrenç kokmasından anlaşıldığına göre Kont burayı da sıkça kullanıyordu. Kont'un evde olup olmadığını bilmesek de çok kurnaz bir düşmanla mücadele ettiğimizi bildiğimizden herhangi bir saldırıya karşı birbirimizi korumak için hep birlikte evi keşfe çıktık. Girişin hemen arka tarafında kalan yemek odasında içi toprak dolu sekiz kutu bulduk. Aradığımız dokuz kutudan sekizini bulmuştuk! Henüz işimiz bitmemişti, o kayıp kutuyu buluncaya kadar da bitmeyecekti. İlk önce minyatür bir eve benzeyen ahırın dar, boş, taş duvarına bakan pencerenin panjurunu açtık. Duvarda pencere olmadığı için gözetlendiğimize dair bir şüphemiz yoktu. Hiç zaman kaybetmeden kutuları açmaya başladık, yanımızda getirdiğimiz aletlerle diğer evdeki kutulara uyguladığımız işlemin aynısını buradakilere de uyguladık. Kont'un evde olmadığı belli olunca dolaşıp neler yaptığını gözlemledik.

Bodrumdan çatı katına kadar bütün odalara üstünkörü baktıktan sonra evde Kont'un kullandığı tek yerin yemek odası olduğuna kanaat getirince odayı baştan aşağı aramaya koyulduk. Büyük yemek masasının üstünde dağınık dağınık bir dolu eşya arasında Piccadilly'deki evin tapusunu gösterir bir büyük deste kâğıtla birlikte Mile End ve Bermondsey'deki evlerin tapuları, kâğıtlar, zarflar, dolmakalemler ve mürekkep bulduk. Hepsinin üzerine tozdan korumak için kâğıt serilmişti. Ayrıca bir elbise fırçası, saç fırçası, tarak, ibrikle leğen de masanın üzerindeydi. Leğenin içindeki kirli su sanki kan yıkanmış gibi kırmızıya çalıyordu. Son olarak da muhtemelen diğer evlere ait her boy ve çeşitten anahtar bulduk. Son bulduklarımızı yakından incelememeiz bitince Lord Godalming'le Quincey Morris kentin güneyinde ve doğusundaki farklı evlerin adreslerini titizlikle not aldıktan sonra anahtar destesini de yanlarına alıp o evlerde bulunan kutuları temizlemeye gittiler. Geri kalanımız ise burada oturup ya onların ya da Kont'un dönüşünü bekliyoruz.

yirmi üçüncü bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

3 Ekim

Godalming'le Morris'in dönüşünü beklerken zaman son derece yavaş geçti. Profesör'ün sürekli beyin cimnastiği yaptırarak zihnimizi sürekli aktif tutmaya çalışmasındaki iyi niyeti yan gözle Harker'a baktığını görünce anladım. Zavallı adamın dertli dertli oturuşunu görmek bile üzücüydü. Daha dün gece kanlı canlı, güçlü kuvvetli, açık kahverengi saçlarıyla gayet genç görünüyordu, bir gecede aklaşmış saçlarıyla uyum gösteren boş bakan gözleri, kırış kırış yüzünden okunan kederle durgun, bezgin bir adam hâline geldi. Aslında gücü kuvveti hâlâ yerinde, yaşayan bir aleve benzemesi belki de kurtuluşu olacak şeydir, zira her şey yolunda gittiği takdirde bu üzücü dönemi atlatmasında yardımcı olursam belki tekrar hayatın gerçeklerine döner. En büyük dert benimki zannederken bu gördüğüm! Bu konunun üstesinden en iyi profesör gelir, zaten sürekli zihnini meşgul tutmaya çalışarak elinden geleni de yapıyor. Bu koşullarda söylediği şeyi düşününce gerçekten de ilgisini çekmeyi başarıyor. Hatırladığım kadarıyla şöyle bir şeyler söylemişti:

"Bu canavardan haberim olduktan sonra elime geçen ne buldumsa okudukça okudum, her okuduğumun bana gösterdi ki bu canavarın tamamen ortadan kaldırılması şart. Zaman geçiyor, ilerliyor, sadece gücünü ilerletmiyor, bilgisini de çoğaltıyor. Budapeşte'deki arkadaşım Árminus'un araştırmalarına göre yaşarken muhteşem bir insanmış. Hem asker ve devlet adamı hem de simyacıymış. Simya onun zamanında en yüksek seviye bilimden sayılırmış. Muazzam bir beyni olduğundan fevkalade çok şey öğrenebilmiş, ayrıca pişmanlık ve korkuya yer bırakmayan bir kalbi varmış. Hatta Scholomance'a bile gitmeyi başarmış, üzerinde çalışmadığı hiçbir konu kalmamış. Öldükten sonra zihninin gücü bitmemiş, ama hafızasının tümünü koruyamamış. Zihninin bazı işlevi çocuk gibiymiş, hâle n de öyle olsa bile gelişiyor ve eskiden çocuk gibi olan şeyler olgunlaşıyor. Sürekli deneyler yapıyor, bunları başarılı bir şekilde yapıyor, eğer yoluna çıkmasaydık yeni bir düzenin babası ya da ilerleticisi olabilirdi, eğer biz başarısız olursak yine de yolu hayata değil de ölüme çıkan birisi olabilir."

Bu sözler üzeirne Harker derin derin inleyip şöyle dedi, "Ve bütün bunları da sevgilime karşı yapıyor! Ama nasıl deneyler yapıyor? Bu bilgi onu yenememiz için faydalı olabilir!"

"Geri geldiğinden beri sürekli olarak gücünü test ediyor, yavaş yavaş ama emin adımlarla; o büyük çocuk beyni çalışıyor. Bize göre hâlâ çocuk beyni de olsa bizlerin gücünün çok ötesinde olan belli şeyleri denemeye cesaret etti. Amacı sonunda başarıya ulaşmak, önünde yüzyıllar olan birisi için beklemek veya yavaş ilerlemek göze alınacak şeyler. Düsturu *Festina lente** olabilir pekâlâ."

Harker yorgun bir ifadeyle "Anlayamıyorum" dedi. "Biraz daha açık söyleyebilir misiniz? Belki de üzüntüler ve dertle beynimi yavaşlattı."

---

* "Yavaşça acele et." anlamına gelen Latince bir söz. (ç.n.)

Profesör konuşurken elini şefkatle Harker'ın omzuna koyarak devam etti:

"Peki, evladım. Açıklayayım. Bu canavarın son zamanlarda bilgiye doğru deneysel bir yoldan nasıl geldiğini görmüyor musun? John'un evine girmek için hayvanyiyen hastayı kullanmadı mı? Bunu yapmak için evde yaşayan biri tarafından içeri alınırsa bir daha istediği zaman istediği gibi gireceğini biliyordu. Ama en önemli deneyleri bunlar değil. Bütün o kocaman kutuları ilk başta başkalarına taşıttığını görmedik mi? O zaman bilmiyordu ama öyle olmalı. Ama o zaman içinde büyük çocuk beyni de büyüyordu ve kutuları taşıyanın kendisi olamayacağını düşünmeye başladı. O zaman yardım etti, baktı ki oluyor o zaman kendisi taşımaya çalıştı. İlerleme gösterdi, mezarlarını dağıtmaya başladı, kendinden başka kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de niyeti toprağa gömmektir. O zaman sadece gece kullanabilir veya şekil değiştireceği zaman. İkisi de işine yarar hem de kimse nerede saklandığını bilemez! Ama evladım, umutsuzluğa kapılma, bu bilgi onun için çok geç edinildi! Biri hariç bütün inlerini temizledik, gün batana kadar o da hallolacak. O zaman saklanacak bir yeri kalmayacak. Bu sabah biraz ağırdan aldım ki emin olalım. O bizden daha zor durumda değil mi şimdi? Biz neden ondan daha dikkatli olmayalım o zaman? Saatim biri gösteriyor, her şey yolunda giderse dostlarımız Arthur ve Quincey yoldadırlar. Bugün bizim günümüz, yavaş olsa da emin adımlarla gitmeliyiz ve şansımızı kullanmalıyız. Gördün mü! Şimdi burada olmayanlar geldiğinde beş kişi olacağız."

Profesör konuşurken holdeki kapının tıklanmasıyla neye uğradığımızı şaşırdık. Posta servisinden telgraf getiren çocuğun iki defa tıklamasıydı duyduğumuz. Dürtüsel olarak üçümüz de kapıya yöneldik ancak Van Helsing bir el işaretiyle sessiz olmamızı söyleyip kapıyı kendisi açtı. Telgrafçı çocuk

elindeki belgeyi verdi, Van Helsing kapıyı kapattı, o tarafa bir defa daha baktıktan sonra zarfı açıp yüksek sesle okudu.

"D'ye dikkat edin. Saat 12.45'te aceleyle Carfax'tan çıkıp güney yönüne doğru gitti. Tura çıkmış gibiydi, sizin ziyaretinize de gelebilir: Mina."

Sessizliği Jonathan Harker'ın sesi bozdu:

"Tanrı'ya şükürler olsun, yakında görüşeceğiz!" Van Helsing hızla ona doğru dönüp şöyle dedi:

"Tanrı kendi yöntemleriyle istediği gibi hareket eder. Ne fazla kork ne de şimdiden sevinme; şu an istediğimiz şey hayrımıza olmayabilir."

Hararetle "Şu anda hiçbir şey umurumda değil" dedi, "tabii ki bu vahşiyi dünya yüzünden silmekten başka. Bunun için ruhumu bile satarım!"

"Aman, aman evladım!" dedi Van Helsing. "Tanrının ruh alıp satmakla işi olmaz, bunu Şeytan yapar ama onda da iman yok. Ama Tanrı merhametli ve adil olduğu kadar senin Madam Mina'ya olan bağlılığını da acını da görüyor. Düşün bakalım, Madam Mina senin bu sözlerini duysa acısı nasıl da iki kat katlanır. Bizlerden de korkma, hepimiz bu davaya kendimizi adadık, sonuna kadar hem de. Şimdi hareket etme zamanı; bugün bu Vampirin güçleri ancak bir insan kadar, güneş batıncaya kadar da öyle kalacaktır. Buraya gelmesi biraz zaman alacak bak saat biri yirmi geçiyor, gelmesine hâlâ biraz zaman var, o kadar hızlı hareket edemez. Dua edelim de sevgili Lord Arthur'la Quincey daha önce gelsin."

Bayan Harker'ın telgrafını aldıktan yaklaşık yarım saat sonra kapı sessizce çalındı. Aslında sıradan bir kapı çalmasıydı ama Profesörle benim yüreğimiz ağzımıza geldi. Birbirimize baktıktan sonra girişe doğru birlikte yürüdük, kullanabileceğimiz silahları elimize almıştık sol elimizde ruhani, sağ elimizde de ölümcül olan vardı. Van Helsing mandalı kaldırıp Godalming'le Quincey Morris'i görünce

hissettiğimiz sevinç yüzümüze de yansıdı. Çabucak içeri girip kapıyı kapattılar, hole doğru yürürlerken Godalming şöyle dedi:

"Tamamdır. İki evi de bulduk; her ikisinde de altı kutu vardı, hepsi temizlendi!"

"Temizlendi mi?" diye sordu profesör.

"Onun için!" bir iki saniye sessizlikten sonra Quincey şöyle dedi:

"Şimdi beklemekten başka yapacak şey kalmadı. Saat beşe kadar gelmezse yola çıkarız, güneş battıktan sonra Bayan Harker'ı tek başına bırakamayız."

"Buraya neredeyse gelir" diyen Van Helsing not defterini çıkarıp. "*Nota bene*,* Madam telgrafında Carfax'tan çıkınca güney yönüne gittiğini söylemiş, bu da demektir ki nehri geçmek zorunda kaldı. Bunu da ancak sönük gelgitte yapabilir, yani saat birden önce. Güneye gitmiş olmasının bir anlamı var bizim için. Şu anda sadece şüpheleniyor; Carfax'tan çıktıktan sonra en az şüphelendiği yere gitti. Siz Bermondsey'den çıktıktan az sonra O gitmiş olmalı. Şu anda burada değilse oradan çıkıp Mile End'e gittiği içindir. Bu da biraz zaman alır; çünkü nehirden bir şekilde geçmesi gerekecek. Dostlarım, inanın bana burada çok zaman beklemeyeceğiz. Saldırı planını hazır edelim, böylece işi şansa bırakmayız. Şişş, zaman kalmadı. Silahlarınızı alın! Hazır olun!" konuşurken bir yandan da elini kaldırıp hepimizi uyardı, tam o sırada girişteki kapının kilidinde anahtarın döndüğünü duymuştuk.

Öyle bir an bile baskın ruhlu birinin kendini öne çıkarmasına hayranlık duymamı engelleyemedi. Av partilerinde veya diğer maceralarımızda Quincey'nin her zaman bir hareket planı olurdu, Arthur'la ben de bunu konuşmasak bile dediklerini yapmaya alışkındık. O anda da eski alışkanlığımız insi-

* Dikkat! (ç.n.)

yaki olarak geri geldi. Odaya şöyle bir baktı ve hemen bir saldırı planı hazırladı, tek kelime etmeden bir hareketiyle her birimizi bir yere yerleştirdi. Van Helsing, Harker ve ben hemen kapının arkasına geçtik, böylece kapı açılır açılmaz Profesör kapıyı tutacak, o sırada biz ikimiz gelenle kapının arasına girecektik. Godalming arkada Quincey de önde pencerenin önünde bir yerde görünmeyecek şekilde duracaktık. Gerilim içinde kâbus yavaşlığında geçen saniyeler boyunca bekledik. Yavaş, dikkatli adımlar koridor boyunca yürüdü; Kont'un bir sürprize hazır olduğu belli oluyordu, en azından böyle bir olasılıktan korkuyordu.

Aniden tek sıçrayışta odaya daldı, elimizi bile kaldıramadan bizi geçip içeri girdi. Hareketlerindeki pantere benzeyen, hiç insani olmayan tavrıyla hepimiz gelişinin yarattığı şoktan uyandık. İlk harekete geçen Harker oldu, çok çevik bir hareketle kendisini evin ön tarafındaki odaya açılan kapının önüne attı. Kont bizi gördüğünde yüzünden bir anda geçen hırlamayla köpek dişleri olduğundan da uzun ve sivri göründü, ama o kötücül sırıtma bir anda küçümseyen, aslanlarınkine benzer buz gibi bakışa dönüştü. Aynı dürtüyle hepimiz ona doğru ilerlediğimizde ifadesi yine değişti. Keşke daha iyi bir saldırı planı hazırlasaydık; çünkü o anda ne yapacağımızı bilmez hâldeydim. Kendi adıma ölümcül silahlarımızın işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Harker şansını denemek istedi, kocaman Kukri bıçağıyla ona doğru ani ve vahşi bir hamle yaptı. Aslında çok güçlü bir vuruş olmasına rağmen Kont şeytani bir sıçrayışla kendini kurtardı. Bir saniye daha gecikseydi keskin bıçak kalbine saplanacaktı. Ama sadece paltosunun kumaşını yırttı ve bir tomar parayla, bir dolu altının yere saçılacağı büyükçe bir delik açtı. Kont'un yüzünde cehennemden çıkma bir bakış vardı artık, o korkunç bıçağını bir hamle daha yapmak üzere havaya kaldırdığında bir an için Harker için endişeye kapıldım. İçgüdüsel olarak

sol elimdeki kutsal ekmekle haçı ona tuttum. Kolumda çok kuvvetli bir güç hissettim, hepimiz aynı anda aynı hareketi yapınca Kont'un sinip gerilemesine şaşırmadım elbette. Kont'un yüzündeki nefret dolu şaşkınlığı, öfkeden kuduran ifadeyi tarif etmek imkânsız. O balmumu rengindeki teni yeşilimtrak bir sarıya dönünce içinden alev çıkan gözleriyle tezat oluşturup alnındaki kırmızı yara izinin olduğu yer pıt pıt atmaya başladı. Bir saniye içinde kıvrak bir dalışla Harker'ın vuruş yaptığı kolunun altından kayarak geçti, bir avuç parayı yerden kaptığı gibi odanın diğer ucuna fırladı, kendini pencereden dışarı attı. Cam kırıklarının şangırtısı ve parıldaması arasında aşağıdaki taşla döşeli araziye yuvarlandı. Cam şıngırtıları arasında altınların yere düşerken çıkardığı şıkırtıyı duydum.

Pencereye koşup baktığımızda hiçbir zarar görmeden yerden yay gibi fırlayıp kalktığını gördük. Merdivenlerden indi, taşlı avluyu geçip ahırın kapısını bir vuruşta açıp içeri girerken dönüp bize şöyle dedi:

"Kasapta sıra sıra duran koyunlara benzeyen o soluk benizlerinizle beni kapana kıstırdığınızı sanıyorsunuz değil mi? Hepiniz tek tek pişman olacaksınız! Aklınızca bana gidecek yer bırakmadınız öyle mi? Ama bana yer çok. İntikamım şimdi başlıyor! Ben yüzyıllara yayarım, zamanım çok. Kadınlarınız, sevdiğiniz herkes artık benim, onlardan dolayı siz de benimsiniz, benim varlıklarım olup itaat edeceksiniz, besleyeceğim çakallara dönüşeceksiniz. Hah!" Aşağılayıcı bir bakış fırlattıktan sonra çabucak içeri girip içeriden kapıyı kapatırken paslı menteşelerin gıcırdadığını duyduk. Sonra da bir kapının açılıp kapandığını. İçimizde önce Profesör konuşmaya cesaret etti, peşine takılsak da yakalayamayacağımızı anlayınca giriş kapısına yöneldik.

"Bir şey, hayır, çok şey öğrenmiş olduk! O cesur laflarına rağmen bizden korkuyor, zamandan, istemeye korkuyor! Yoksa

bu ne acelesiydi? Ses tonu kendine ihanet etti, ya da kulaklarım yanlış duydu. Parayı aldı, neden? Çabuk takip ediniz. Vahşi hayvan avcısısınız, o da anladı. Ben de buraya dönerse, o zaman kullanacağı bir şey bulmamasını sağlarım." Konuşurken bir yandan da paranın geri kalanını cebine koydu, Harker'ın bıraktığı tapu belgelerini aldıktan sonra masanın üzerinde kalan her şeyi şömineye attı, kibritle bir ateş yakıp hepsini yok etti.

Godalming'le Morris avluya koşarken Harker pencereden sarkmış Kont'un nereye gittiğini anlamaya çalışıyordu. Ancak ahırın kapısını sürgülediği için kapıyı açana kadar Kont gözden kaybolmuştu. Van Helsing'le ben evin arka tarafına bakındık ama ahırlar boştu, kimse gittiğini görmemişti.

Akşamüstü olmuştu, güneş yakında batacaktı. Oyunun bittiğini kabul etmek zorundaydık, Profesör'ün dediklerini istemeye istemeye onayladık:

"Artık Madam Mina'nın zavallı, canım Madam Mina'nın yanına gidelim. Şu anda yapabileceklerimizi yaptık, hiç olmazsa onu koruyalım. Ama umutsuzluğa kapılmasak iyi olacak. Geride tek bir kutu kaldı, onu bulmaya çalışalım, belki onu yapınca her şey yolunda gider." Harker'ı teselli etmek için elinden geldiğince cesur davranmaya çalıştığını görüyordum. Zavallı adamın hevesi o kadar kırılmıştı ki, elinde olmadan yine yüksek sesle inledi. Karısını düşünüyordu.

Üzgün üzgün eve geldiğimizde Bayan Harker bizi bekliyordu, cesaretinin ve diğerkamlığının üzerine şimdi bir de neşe eklemişti. Ama bizim suratlarımıza bakınca rengi sapsarı kesildi, bir iki saniye gizli gizli dua eder gibi gözlerini kapattı, sonra yine neşeyle:

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ah, canım sevgilim!" dedikten sonra kocasının ak saçlı başını ellerinin arasına alıp öptü."Başını biraz yasla da dinlendir. Her şey çok güzel olacak canım! Eğer güzel niyetinde varsa Tanrı bizi kayırıp korur."

Bu sözler üzerine zavallı adamcağız yine inledi. Bu kadar büyük bir ıstırabı anlatacak kelime yoktu.

Üstünkörü bir yemek yedik ama bence hepimiz biraz da olsa neşelendik. Hayvani ihtiyacımız karşılandığı için böyle hissettik çünkü sabahtan beri bir şey yememiştik, ya da aramızdaki dayanışma duygusu iyi gelmişti, sebebi her neyse artık yemekten önceki kadar mutsuz değildik, yarını da o kadar umutsuzlukla beklemiyorduk. Verdiğimiz söze sadık kalıp olan biten her şeyi Bayan Harker'a olduğu gibi anlattık, kocasının tehlikeyle burun buruna kaldığı anları dinlerken yüzü bembeyaz oldu, kendisine olan bağlılığından söz ettiğimizdeyse kulaklarına kadar kızardı ama sonuna kadar cesaretle ve sükunetle dinledi. Harker'ın Kont'un üzerine gözü peklikle atılışını anlattığımızda kocasını herhangi bir tehlikeden koruyormuş gibi koluna yapışıp sıkı sıkı tuttu. Sonra da anlatacaklarımız bitip konu şimdiye gelene kadar başka söz etmedi. Sonra kocasının kolunu bırakmadan ayağa kalkıp konuştu. Ah, o sahneyi nasıl anlatsam; o tatlı, o harika kadın gençliğin verdiği canlılık ve pırıl pırıl hâliyle konuşurken alnındaki kırmızı yara izinin farkındaydı; bizler de yara izinin ne zaman ve nasıl olduğunu hatırladıkça dişlerimizi gıcırdatarak korkularımızın, kuşkularımızın karşısına çıkardığı yumuşak başlı inancını, nefretimize karşı dile getirdiği şefkatli sevecen hâlini dinlerken bütün iyiliği ve saflığıyla Tanrının gözünden düştüğünün esefle farkındaydık.

"Jonathan" derken kelime ağzından müzik gibi çıkıyordu, o kadar sevgi dolu ve şefkatliydi ki. "Jonathan sevgilim ve siz hakiki dostlarım, bu korkunç günlerde sizlere bir şey hatırlatmak istiyorum. Mücadele etmek zorunda olduğunuzu, yok etmek zorunda olduğunuzu biliyorum. Tıpkı gerçek Lucy'nin ruhu sonsuza kadar yaşasın diye sahte Lucy'yi yok etmek zorunda kaldığınız gibi. Ama bu bir nefret meselesi değil. Bizi bu derin mutsuzluğa sürükleyen zavallı ruh belki de gördü-

ğümüz en üzücü vaka. İçindeki kötü yanının yok edildiği ve iyi yanının ruhani ölümsüzlüğe kavuşabileceği zaman yaşayacağı sevinci bir düşünün. Onu yok etmekten vazgeçmeksizin ona da acımalısınız."

O konuşurken kocasının içindeki tutku kuruyup gitmiş gibi yüzü gittikçe karardı, buruştu. İçgüdüsel olarak karısının elini daha fazla sıkmaya başladı, parmak boğumları bembeyaz oldu. Canının yandığını biliyorum ama acısa bile elini çekmedi, onun yerine kocasına her zamankinden çok daha dokunaklı baktı. Konuşmasını bitirdiğinde Jonathan sandalyesinden fırlayıp elini koparıp alırcasına çekerek şöyle dedi:

"Ah keşke Tanrı onu benim elime verse de almak için can attığımız o fani canını bir alsam. Hatta mümkün olsa da ruhu sonsuza kadar hiç çıkmadan cehennemde yansa!"

"Aman, sakın, neler diyorsun? Jonathan Tanrı aşkına ne olur böyle şeyler söyleme! Beni korkudan ve dehşetten öldürecek misin? Bütün gün bu konuyu düşündüm, hem de uzun uzun... şey, belki bir gün benim de böylesi bir merhamete ihtiyacım olur ve sizinle denk öfkede başkaları da benden merhamet esirgerse! Kocacığım, canım kocacığım... Keşke bir yolu olsa da seni böyle düşünmekten alıkoyabilsem. Ama umarım Tanrı bu öfkeli sözlerini çok seven ve üzüntüden harap olmuş bir adamın ağzından çıktığı için mazur görür. Tanrım, ne olur ömrü boyunca hiçbir yanlış iş yapmadığı hâlde başına türlü türlü belalar gelmiş adamın şu kırlaşmış saçlarını sözlerimin ispatı olarak kabul et."

O anda bütün erkeklerin gözü yaşlarla doldu. Hiç saklamadan her beraber ağladık. O tatlı önerilerinin öfkeye üstün geldiğini görünce o da ağladı. Kocası yere dizlerinin üstüne çöküp kollarıyla sarılıp başını elbisesinin kıvrımları arasına sakladı. Van Helsing'in başıyla yaptığı işarete uyup hepimiz odadan çıkıp seven iki kalbi Tanrılarıyla baş başa bıraktık.

Yatmadan önce Profesör odayı vampir tehlikesine karşı korumaya alıp Bayan Harker'ın güvenle uyuması için her şeyi hazır etti. O da kendisini buna inandırmaya çalışıyordu, ayrıca eşinin hatırına memnun görünmek için gayret ediyordu. Verdiği bu cesur mücadelenin ödülsüz kalmadığını düşünüyorum. Van Helsing herhangi bir tehlike anında odaya ellerini uzattıkları zaman çalabilecekleri bir zil bıraktı. Yatmaya gittikleri vakit Quincey, Godalming ve ben gece boyunca nöbetleşe bu talihsiz kadını korumak için uyanık kalma kararı aldık. İlk nöbet Quincey'de, biz de birazdan yatsak iyi olacak. İşim bittiğine göre ben de yatıyorum.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

3-4 Ekim, Gece yarısına doğru

Dün hiç bitmeyecek sandım. O kadar uyumak istedim ki, sanki uyanınca her şey değişecek, bu değişiklik de hepimizin hayrına olacak gibi geliyordu. Ayrılmadan önce bir sonraki hamlemizin ne olacağı konusunda konuştuk ama tam bir sonuca varmadık. Tek bildiğimiz geride sadece bir kutunun kaldığı ve yerini de sadece Kont'un bildiği. Saklanma kararı alırsa hepimizi yıllar sürecek bir bozguna uğratabilir; ama aynı zamanda da...Bunu düşünmek bile çok korkunç, bir an önce aklımdan çıkarmak istiyorum. Tek bildiğim şu dünyada mükemmel bir kadın varsa o da benim talihsiz sevgilim. Dün gece yaptığı o merhametli konuşmadan sonra onu bin kat daha fazla sevdim. O canavara acımasıyla benim duyduğum nefreti bile değersizleştirdi. Tanrı'nın böyle bir yaratığı aramızdan alarak dünyanın daha ıssız kalmasına izin vermeyeceğine eminim. Bu da bana umut veriyor. Hepimiz uçurumun kıyısındayız, bizi ancak inanç kurtarabilir. Tanrım sana şükürler olsun, Mina rüya görmeden uyuyor. Bu kadar berbat anıları varken nasıl rüya görür kim bilir! Gün batımından beri görebildiğim kadarıyla gayet sakindi. Sonra Mart fırtınaları-

nın ardından gelen baharı andıran bir sükûnet geldi. O zaman bunun gün batımındaki kızıl ışıkların yüzüne yansımasından kaynaklandığını düşündüm, ama yine de içimden bir ses bunun daha derin bir anlamı olduğunu söylüyordu. Yorgunluktan ölmek üzereyim ama hiç uykum yok. Yine de biraz uyusam iyi olacak, yarına düşünecek çok şey var, zaten bana rahat yok, ta ki...

Daha sonra. Galiba uyuyakaldım, Mina uyandırdığında yatağın ortasında oturmuş şaşkın şaşkın bakınıyordu. Oda tamamen karanlık olmadığı için yüzünü gayet rahat görebiliyordum, ses çıkarmamam için elini ağzıma koyup kulağıma şöyle fısıldadı:

"Şşşş! Koridorda biri var!" Sakin sakin yataktan kalktım, odayı boylu boyunca yürüyüp yavvaş yavaş kapıyı açtım.

Tam kapının önünde yere serdiği yatağa uzanmış hâlde Bay Morris'i gördüm. Sessiz olmamı işaret edecek şekilde parmağını dudaklarına götürerek şöyle fısıldadı:

"Şşşşş! Yatağına geri dön. Bütün gece nöbetleşe buradayız. İşimizi şansa bırakmak istmiyoruz!"

Bakışları da duruşu da tartışmaya fırsat vermeyecek kadar netti, ben de çaresiz odaya döndüm, gördüğümü Mina'ya anlattım. Rahatlamışcasına iç geçirdikten sonra o talihsiz, solgun yüzünden gülümsemenin gölgesi geçerken kollarını boynuma dolayıp şöyle dedi:

"Bu kadar cesur adamların varlığı için şükürler olsun!" deyip iç geçirdikten sonra tekrar uykuya daldı. Uykum kaçtığı için bunları yazdım, ama biraz uyusam iyi olacak.

4 Ekim, Sabah

Gece Mina beni bir kez daha uyandırdı. Bu sefer ikimiz de derin derin uyumuştuk galiba çünkü şafağın sökmesiyle pencereler daha uzun görünmeye başlamış, gaz lambasından çıkan alevin ışığı zayıflamıştı. Bana acele acele şöyle dedi:

"Çabuk gidip Profesör'ü çağırır mısın? Bir an önce onu görmeliyim."

"Neden?" diye sordum.

"Bir fikrim var. Aslında gece aklıma geldi ama sabah kadar kafamda iyice olgunlaştı galiba. Bana hipnoz yapması gerek, belki o zaman hatırlayıp anlatırım. Çabuk git tatlım, zaman daralıyor." Kapıdan çıktığımda bu sefer yatağın üzerinde Dr. Seward'ı gördüm. Beni görür görmez yerinden fırladı.

Telaşla, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır" dedim, "ama Mina bir an önce Dr. Van Helsing'i görmek istedi."

"Ben giderim" dedikten sonra telaşla Profesör'ün odasına seğirtti.

İki üç dakika sonra Van Helsing geceliğiyle geldi. Bay Morris'le Lord Godalming de kapıda Dr. Seward'a sorular soruyorlardı. Profesör Mina'yı görür görmez yüzündeki kaygı ifadesi kayboldu, ellerini ovuşturarak şöyle dedi:

"Ah, sevgili Madam Mina, ne güzel değişim. Gördünüz mü dostum Jonathan, sevgili Madam Mina'mız tıpkı eski günlerde olduğu gibi aramızda!" Sonra ona dönerek, neşe içinde şöyle dedi: "Evet, sizin için ne yapabilirim? Bu saatte beni boşuna çağırmadınız galiba?"

"Bana hipnoz uygulayabilir misiniz?" dedi. "Şafak sökmeden önce yaparsanız serbestçe konuşabileceğimi düşünüyorum. Ama çabuk olun, zaman daralıyor!" Profesör hiç konuşmadan Mina'ya yatağın içinde oturmasını işaret etti.

Gözlerini üzerinden ayırmadan ellerini teker teker baştan ayağa üzerinde gezdirmeye başladı. Mina da birkaç dakika boyunca gözlerini sabitleyince birazdan beklenmedik bir durum çıkacak korkusuyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yavaş yavaş gözleri kapandı, oturduğu yere sabitlendi, nefes alırken göğsünün yükselip alçaldığını gösteren hareketten başka yaşadığına dair bir belirti yoktu. Profesör ellerini birkaç

defa daha gezdirdikten sonra durdu, alnında biriken ter damlalarını görebiliyordum. Mina gözlerini açtı ama sanki aynı kadın değildi. Gözlerine yerleşmiş uzak bir bakış ve rüyadaymış gibi çıkan sesi bana çok değişik geldi. Herkesin sessiz olmasını işaret eden hareketle Profesör herkesi içeri çağırmamı istedi. Herkes ayaklarının ucuna basa basa geldi, kapıyı kapatıp yatağın kenarında yan yana dizildi. Mina onları görmemiş gibiydi. Sessizliği bozan Van Helsing oldu, çok alçak sesle Mina'nın düşüncelerini bozmayacak şekilde konuşmaya başladı:

"Şimdi neredesin?" Cevap çok düz bir tonda geldi:

"Bilmiyorum. Uykunun kendine has bir yeri yok." Birkaç dakika boyunca kesif bir sessizlik oldu. Mina dimdik oturuyordu, Van Helsing de gözlerini ayırmadan ona bakıyordu, bizler de nefes almaya bile çekiniyorduk. Odaya yavaş yavaş ışık dolmaya başlamıştı. Gözlerini Mina'dan ayırmadan güneşlikleri kapatmamı işaret etti. Güneş üzerimize doğmadan dediğini yaptım. Tam o anda Profesör tekrar konuşmaya başladı:

"Şimdi neredesin?" cevap yine rüyadaymış gibi geldi ama bu sefer bir şeyleri yorumlar gibiydi. Stenoyla tuttuğu notları okurken de bu tonda konuştuğunu duymuştum.

"Bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim!"

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey göremiyorum. Kapkaranlık."

"Ne duyuyorsun?" the profesör'ün sabırlı sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

"Su sesi. Çağlayarak akan suyun arasında dışarıdan küçük dalga sesleri geldiğini duyuyorum."

"O zaman gemide misin?" Hepimiz birbirimize bakıp bir ipucu yakalamaya çalışıyorduk. Cevap çabuk geldi:

"A, evet!"

"Başka ne duyuyorsun?"

"Oraya buraya koşturan adamların ayak seslerini. Vinç makaranın arasından geçerken ötüyor, zincirin gıcırdama sesini duyuyorum."

"Sen ne yapıyorsun?"

Ben olduğum yerde sabitlenmiş, kımıldamadan duruyorum. Ölü gibiyim!" Ses yavaş yavaş kesildi, nefesi derin uykudaki birinin nefesine dönüştü, açık gözler kapandı.

O sırada güneş doğmuş, oda ışık içinde kalmıştı. Dr. Van Helsing ellerini Mina'nın omuzlarına koydu, başını yavaş yavaş yastığa yatırdı. Birkaç dakika çocuk gibi uyuduktan sonra uzunca bir iç çekip uyandı, etrafını hepimizi görünce çok şaşırdı. "Uykumda konuşuyor muydum?" dedi. Daha fazla bir şey söylememize gerek kalmadan durumu kavradı, ama ne anlattığını merak ediyordu. Profesör konuştuklarını kendisine anlatınca şöyle dedi:

"O zaman hiç vakit kaybetmemeliyiz: belki hâlâ vaktimiz vardır!" Bay Morris'le Lord Godalming kapıya doğru yönelmişken Profesör'ün sakin sesiyle durdular:

"Durun dostlarım. Kont'un olduğu gemi her neredeyse Madam Mina konuşurken demir almak üzereydi. Şu anda sizin büyük Londra limanınızda demir alan çok gemi var. Hangisine bakacaksınız? Tanrı'ya şükür olsun ki elimize bir ipucu daha geldi, gerçi bununla nereye gideceğimizi de bilmiyoruz daha. İnsanların davranışlarıyla ilgili biraz kör gibiydik, ne zaman ki geriye dönüp baksak ileride görebileceğimiz şeyi, o zaman bakınca görebileceğimiz gibi görebilirdik. Hay allah, bu cümle de bilmece gibi oldu! Şu anda Kont'un zihninde olan şeyi bilebiliriz, Jonathan'ın keskin bıçağı üstüne üstüne gelirken de parayı aldı, o kadar riske attı kendisini. Kaçmak isityordu. Duyuyor musunuz KAÇMAK! Elinde toprak dolu bir kutu kalmışken, yalnız tilki köpekler peşindeyken Londra'da kendisine yer olmadığını anladı. Kalan tek kutuyu gemiye yükleyip ülkeyi terk etti. Kaçacağını sanıyor, ama yok!

İzleyeceğiz onu. Hücum! Tıpkı dostum Arthur'un kızıl tilkinin peşindeyken diyebileceği gibi! Bizim tilki çok hilebaz, biz de aynı hilelerden yapacağız. Ben de hileden anlarım, kısa zamanda zihnini çözeriz. Bu sırada da biraz rahatlayabiliriz; çünkü artık aramızda deniz var ve geri dönmek istemeyecek, istese bile yapamayacak, ta ki bindiği gemi sönük gelgitte karaya yanaşmadıkça. Bakın güneş yeni doğuyor, batana kadar gün bizim. Haydi banyo yapalım, giyinelim ve kahvaltı yapalım, hepimizin ihtiyacı var buna. Artık aynı ülkede olmadığımız için rahat rahat yemek yiyelim." Mina sempatiyle Profesör'e bakarak şu soruyu sordu:

"Peki, hazır gitmişken neden onu arayacağız?" Profesör Mina'nın elini tutup okşayarak şöyle cevap verdi:

"Şimdi başka soru sormayın. Kahvaltıdan sonra bütün soruları cevaplarım." Daha fazla bir şey söylemeyeceği anlaşılınca hepimiz giyinmek üzere odalarımıza dağıldık.

Kahvaltıdan sonra Mina sorusunu tekrarladı. Profesör yüzüne ciddi ciddi bakıp üzgün bir sesle şöyle dedi:

"Çünkü çok sevgili Madam Mina, şimdi artık cehenneme bile girmiş olsa onu izlemek zorundayız!" aldığı cevap üzerine rengi solan Mina alçak sesle sordu:

"Neden?"

Kesin bir ifadeyle Çünkü, o yüzyıllarca yaşayabilir ama siz ölümlü bir kadınsınız. Artık zaman aleyhimize; çünkü boğazınıza o işareti bir kere bırakmış oldu."

Bayılırken yere düşmeden önce tam zamanında yetişip tutabildim.

yirmi dördüncü bölüm

DR. SEWARD'IN FONOGRAFINA VAN HELSING TARAFINDAN BIRAKILAN MESAJ

Bu mesaj Jonathan Harker'a.

"Siz burada sevgili Madam Mina'nızla kalın. Biz gidip araştırma yapacağız; ancak buna araştırma bilgiyle yapıldığı için buna araştırma denir mi bilmem, sadece doğrulatma peşindeyiz. Ama bugün siz onunla burada kalıp göz kulak olun. Yapabileceğiniz en iyi ve kutsal iş bu. Bugün onu burada hiçbir bela bulamaz. Diğer dördüne söylediğim şeyi size de söyleyeyim; çünkü hepimiz biliyoruz ki düşmanımız uzaklara, Transilvanya'daki şatosuna geri döndü. Bunu çok iyi biliyorum, sanki büyük bir ateşle duvara yazmış gibi. Buna bir şekilde hazırlanmış, o son toprakla dolu kutu gemiye konmaya hazır bekliyormuş. Bunun için parayı almış, son anda o kadar acele etmiş ki gün batmadan onu yakalamayalım. Bu onun son umuduydu, talihsiz Bayan Lucy'nin mezarı hariç; çünkü düşünüyordu ki o mezar hâlâ ona açık. Ama zaman yoktu. Bu son kaynağı da boşa çıkınca son toprağa girdi, keşke bu sözü çift anlamlı söylüyor olsam. Ah, bu adam çok akıllı, hem de çok! Buradaki oyunun biteceğini anladı, eve dönmeye karar verdi. Geldiği yoldan geri dönen gemiyi buldu ve gemiye bindi. Şimdi hangi gemi olduğunu, hangi rotayı izle-

diğini bulmaya gidiyoruz, öğrenince gelip size de anlatacağız. O zaman sizi de sevgili Madam Mina'yı da umutla rahatlatacağız. Umut olacak çünkü henüz her şeyi kaybetmedik. Bu yaratık Londra gibi uzak bir yere gelmek için yüzyıllardır uğraşıyor, yine de bir gün ondan kurtulmanın yolunu bulunca buradan göndereceğiz. Çok fazla zarar verme gücü olsa ve bize acı çektirse bile gücünün sınırı var. Ama bizim maksadımız daha güçlü ve hep beraberiz. Madam Mina'nın sevgili kocası olarak gönlünüzü ferah tutun. Bu mücadele şimdi başladı, eninde sonunda kazanacağız. Tanrının orada bir yerde oturup çocuklarını izlediğini biliyorsam bunu da biliyorum. O yüzden biz dönene kadar rahat olun.

Van Helsing."

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

4 Ekim

Van Helsing'in fonografa kayıtlı mesajını Mina'ya okuduğum zaman yüzü aydınlandı. Kont'un ülke dışına çıkmasından dolayı zaten epeyce rahatlamıştı, rahatladığı için de kendisini daha güçlü hissediyor. Bana gelince bu korkunç tehlikenin artık burnumuzun dibinde olmadığına hâlâ inanamıyorum. Drakula Şatosu'nda geçirdiğim zaman bile şimdi çok uzaklarda kalmış gibi geliyor. Dışarıda pırıl pırıl güneşli ve soğuk sonbahar günü...

Ah, nasıl rahat edeyim! Tam güzel şeyler düşünürken gözüm sevgilimin bembeyaz alnındaki kırmızı lekeye takıldı. O orada olduğu sürece bize rahat yok! Sonrasında bile hep zihnimizin bir yerinde capcanlı duracak. Mina da ben de tembellik etmeye korkuyoruz, o yüzden günlükleri tekrar tekrar gözden geçirdik. Yüzleştiğimiz gerçek her defasında daha çarpıcı gelse de acı ve korku azalıyor. Hedefe doğru yönelmek bir biçimde rahatlatıcı geliyor. Mina mutlak iyiye giden yolda bizim birer araç olabileceğimizi söylüyor. Belki

de! Ben de onun gibi düşünmeye çalışacağım. Henüz geleceğimiz hakkında hiç konuşmadık. Profesör ve diğerleri araştırmalarının sonucunu anlattıktan sonra konuşmak en iyisi belki de.

Gün hiç bu kadar çabuk geçmemişti, şimdiden saat üç olmuş bile.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim, Öğleden sonra

5 Present: Profesör Van Helsing, Lord Godalming, Dr. Seward, Bay Quincey Morris, Jonathan Harker, Mina Harker'ın yaptığı toplantının tutanağı.

Dr. Van Helsing Kont Drakula'nın kaçtığı geminin hangisi olduğu ve rotası hakkında neler öğrendiklerini anlattı:

"Transilvanya'ya gitmek isteyeceğini bildiğim için, buraya geldiği gibi Tuna üzerinden veya Karadeniz'de bir yerden geçerek gideceğini düşündüm. Araştıracak çok can sıkıcı bir boşluk vardı. *Omne ignotum pro magnifico**; biz de sıkıntıyla dün gece kaç geminin Karadeniz yönüne doğru yola çıktığını öğrenmeye çalıştık. Madam Mina'nın duyduğu seslere göre bir yelkenlideydi. Lord Godalming'in tavsiyesine uyup *Times*'taki sefer listesindeki yelkenlilere bakınca işimizin o kadar zor olmadığı anlaşıldı. Gelgitte Karadeniz'e çıkan sadece bir gemi vardı. Çariçe Katerina adlı geminin Doolittle rıhtımından Varna'ya gideceğini öğrendik. Oradan da Tuna'nın diğer kollarına gidecekmiş. O zaman "Hah" dedim, "İşte Kont bu gemide." Biz de Doolittle rıhtımına gittik, ahşap bir kulübede bir adam bulduk, kulübe o kadar küçüktü ki adam kulübeden bile büyük gösteriyordu. Ondan Çariçe Katerina'nın rotasını sorduk. Çok küfür ediyordu, kırmızı suratlı ve bağıra bağıra

* Bilinmeyen her şey mükemmel zannedilir.

konuşuyordu ama yine de iyi bir adama benziyordu. Quincey cebinden hışırtılı bir şeyler çıkarıp verince hemen yumuşturup giysilerinin arasında duran ufacık çantaya soktu, sonra da daha iyi bir adam olup emrimize amade hâle geldi. Bizimle geldi, kaba saba ve ter içindeki adamlara sorular sordu, bence bu adamlar o kadar susamasalar daha iyi insanlar olurmuş. Hepsini anlamadım küfür ettiler, gerçi ne dediklerini çıkardım biraz. Sonuç olarak bize öğrenmek istediklerimizi söylediler.

Son gün öğleden sonra acele içinde gelen bir adamdan bahsettiler. Uzun boylu, zayıf, solgun yüzlü, kemerli burnu, uzun dişleri olan adamın gözleri ateş gibi yanıyodu. Giydiği her şey siyah ama başındaki bi hasır şapka var pek uyumsuzdu. Karadeniz'e veya orlara giden gemiyi sormak için para saçtı herkese. Birileri onu önce büroya götürdü sonra gemiye. Ama gemiye binmez, iskelenin yanı başında durur, kaptanı çağırır. İyi para verdi dedik kaptan geldi, ilk başta bağırdı, küfretti ama sonunda razı geldi. Sonra zayıf adam gitti, birisi ona nerede atla arabayı bulacağını söyledi. Adam gitti, az sonra arabayı sürüp geri geldi, yanında bi de çok büyük kutu vardı. Bir dolu adam anca taşır ama kendi başına kutuyu indirir. Kaptanlan çok konuştu, kutuyu nereye koycak, nasıl koycak filan. Kaptan hiç sevmedi, küfürü bastı, hem her dilden. Sonra da dedi gel bak kendin nereye koncak. Ama yok dedi adam, gelmedi daha yapcak işi var. O zaman kaptan dedi çabuk ol canına yandığım. Bu gemi kalkacak anladın mı içine ettğim. Gelgitten önce hem! "Sıska adam gülüyor" dedi, "tabii kalkacak gemi, ama o kadar çabuk kalksa şaşarım" dedi. Kaptan yine basar küfürü, hem de hepsini, her dilde. O zaman sıska herif eğildi, selam verdi, gemiye binince bu iyiliğini öderim filan diyor. Sona kaptan oldu kıpkırmızı dedi, "Gemide fıransız filan istemem, bir yandan küfür kıyamet, gemisine de ona da! Sona adam sordu kâğıtları nerede imzalıycak en yakın diye, bastı gitti.

Adam nereye gitti kimse bilmiyor, umuru değil zaten. "Hangi cehennmde?" dediler. İşi başından aşmış zaten hepsinin, bastılar kalayı. Birazdan anladılar Çariçe Katerina demir alamadı o saatte hakkaten. Nehir tarafından ince bi pus geldi, büyüdü de büyüdü oldu mu sana kapkalın bir sis! Sarar geminin etrafını. Kaptanı görceksin, bağırdıkça bağırıyor, küfür sinkaf, ama yapacak bir şey yok. Su yükseliyor bir yandan hiç gidemiycek diye korkuyor. Kaptan oldu mu sana barut fıçısı! Met gelince zayıf adam tekrar iskelenin yanına kadar gelip kutunun nereye yerleştirildiğini sordu. Kaptan cevap olarak kutunun da sülalesinin de cehennemde olmasını ne kadar istediğini dile getirdi. Ama zayıf adam küsmedi, görevliyle gidip kutunun nereye konduğunu gördü. Geri gelip sisin içinde güvertede dikildi. Kendi kendine gelmiş olmalı çünkü nasıl geldiğini kimse fark etmedi. Aslında onu düşünmediler zaten, o sırada sis dağılıp hava düzeldi. Susamış ve küfürbaz arkadaşlar kaptanın küfürlü konuşmalarını hatırlayıp kahkaha attılar; çünkü kaptan bu sefer kendi küfür rekorunu bile kırmış. Sis çıktığında nehrin üzerinde olan diğer denizcileri sorgulayınca olay iyice ilginç hâle geldi; çünkü bazıları rıhtım dışında hiçbir yerde sis görmediklerini söyledi. Nihayet cezirde gemi demir almış, sabaha karşı nehrin ağzına kadar gideceğini söylediler. Bize söylediklerine göre o saate kadar çoktan denize açılmıştı.

"Evet sevgili Madam Mina, şu anda yapacak fazla şey yok, düşmanımız denizde, sisi komutasına almış, Tuna ağzına doğru ilerliyor. Yelkenliyle gitmek uzun zaman alıyor, karadan gitsek daha çabuk gideriz, kendisini orada karşılarız. En iyisi güneş doğumuyla batışı arasında bir zaman içinde rastlaşmak; çünkü o zaman bizimle mücadele edemez, biz de gerekeni yaparız. Planımızı hazır etmek için önümüzde günler var. Hepimiz nereye gideceğini biliyoruz; çünkü geminin sahibiyle konuştuk, bize bütün kâğıtları, belgeleri gösterdi. Peşine

düştüğümüz kutu Varna'ya gidecek, orada acentaya teslim edilecek, Ristic'lerden biri belgeleri gösterecek ve tüccar dostumuz işini yapmış olacak. Birisi ona sorarsa yolunda gitmeyen şeyler oldu mu diye o da telgrafı çekip Varna'daki raporu soracak, o zaman biz de hayır deriz; çünkü bu iş polisi veya gümrük memurlarını ilgilendirmez. Sadece biz, kendi yöntemlerimizle çözebiliriz."

Dr. Van Helsing konuşmasını bitirdiği zaman Kont'un gemide olduğuna emin olup olmadığını sordum. Şöyle cevap verdi: "Buna çok iyi bir kanıtımız var; hem de bu sabah hipnozla transa geçtiğinizde siz verdiniz." Kont'un peşinden gitmenin şart mı olduğunu sordum, ah Jonathan'ın beni bırakıp gitmesinden o kadar korkuyorum ki! Diğerleri giderse o da kesin gider! Profesör bana cevap verirken önce sakin sakin başladı ama sonra heyecanı arttı. Sonra kızmaya başladı, giderek hiddetlendi, en sonunda öyle bir noktaya geldi ki bu konuda herkesten çok daha tecrübeli ve usta olduğuna inanmaktan başka çeremiz kalmamıştı.

"Evet, gerekli, gerekli, şart! Önce sizin için, sonra da insanlığın yararı için. Bu canavar o kadar çok zarar verdi ki, kendini yerleştirdiği o dar alanda bulacağız onu, daha ne olduğunu bilemeden kısa zaman içinde karanlıkta el yordamıyla ilerlerken hem! Bunları diğerlerine anlatmıştım, sevgili Madam Mina, sevgili dostum John'un fonografına da not bıraktım, hatta kocanıza da, oradan öğrenebilirsiniz. O kadar çorak, o kadar ıssız memleketinden çıkıp insanların misliyle fazla olduğu yeni bir ülkeye gelmek onun için yüzyıllardır çalıştığı bir şeydi. Onun gibi bir başka Ölmeyen bunu yapmaya kalkışsa dünyanın bütün yüzyılları bile yardımcı olamazdı kendisine. Ama bu, doğanın bütün güçleri esrarengiz ve derin güçlerini harika şekilde kendisine kullandı. Ölmeyen olarak yüzyıllardır yaşadığı yer kimyasal ve coğrafi olarak bir dolu gariplikle dolu bir yer. Derin mağaraların ve çatlakların ne-

rede olduğunu kimsenin bilmediği bir yer. Yanardağlar var, bazılarının ağzından hâlâ garip sular çıkıyor, hayat verecek veya öldürecek gazlar da çıkıyor. Şüphesiz ki bu esrarengiz güçlerin bir araya gelmesinde manyetik veya elektrik kuvvetlerin garip şekilde çalışması söz konusu, kendisi de bu özelliklerin çoğuna sahip. Savaş zamanı gibi zor zamanlarda demir gibi sinirleri, ustalıkla çalışan zihni, daha da cesaretlenen bir yüreği olduğu için çok takdir edilmiş. Bazı hayati ilkeler bedeninde garip bir şekilde en üst sınırlara varmış, bir yandan da bedeni güçlenmiş, gelişmiş, zenginleşmiş; tabii ki beyni de. Bütün bunları da şeytanın yardımı olmadan yapmış; çünkü hepsi de iyiliği teslim ettiği şeylerve iyiliğe boyun eğmek zorundalar. Bize ne yaptığını biliyoruz. Böyle konuştuğum için beni affet canım, ama seni de bulaştırdı işe, yine de senin iyiliğin için söylüyorum. Bunu da o kadar kurnazca yaptı ki, bundan sonra başka bir şey yapmasa da, sen kendi bildiğin gibi, tatlı tatlı yaşasan da öldüğün zaman, bu zaten Tanrının hepimizin verdiği ortak kaderi, ona benzeyeceksin. Bu olmamalı! Olmayacağına yemin ettik. Bu dünyayı, uğruna oğlunun ölümüne göz yuman Tanrı'nın niyetinin elçileri olarak böyle canavarlara bırakmayız. Onun varlığı Tanrının adına leke sürer. Şimdiye kadar bir kişiyi elinden kurtarmamıza yardm etti, biz de Haçlılar gibi çıkıp daha fazlasını kurtaracağız. Biz de onlar gibi güneşin doğuşuyla yola çıkacağız, onlar gibi eğer yıkılırsak iyi bir dava uğruna yıkılıp gideriz." Ara verdiği zaman şöyle dedim:

"Ama Kont uğradığı başarısızlığı daha sağduyuyla ele almaz mı? İngiltere'den sürüldüğüne göre bir daha buraya gelir mi? Bu tıpkı avlandığı köye giden kaplan meselesine benziyor."

"Aa!" dedi, "bu kaplan benzetmesi hoşuma gitti, kullanayım bunu. Hindistan'da kullanıldığı adıyla insan yiyen diyeceğim kaplana; bu insan yiyen bir kere insan kanının tadına baktıysa başka şey avlanmaz, durmadan aynı avın peşinden dolanır. Bu

durumda biz de köyümüzden kaplanı kovduk, bu insan yiyen de avının peşinde gider. Bu kaplan vazgeçmez, avlanmayı hiçbirakmaz. Yaşarken, canlı olarak yaşarken yani, Türklerin ülkesine gitti, düşmanına kendi memleketinde saldırdı, yenildi, ama vazgeçti mi? Hayır! Yine geldi, yine geldi, yine geldi. Israrına ve dayanıklılığına ne demeli? Çocuk beyninde çok uzun zaman önce kurduğu fikir vardı, büyük şehre gelmek. Ne yapar o zaman? Dünyadaki o kadar yer içinden kendisi için en uygun olanı seçer. Uğraşır, kendini bu işe verir, hazırlanır. Sabır eder, güçlü yanlarını bulur, güçleri neymiş diye bakar. Yeni diller öğrenir. Yeni sosyal hayatı öğrenir, yeni çevresinin adetlerini öğrenir; politika nasıl, kanunlar neler, para işleri nasıldır, bilim ne alemde, bu yeni memleketin adetleri, nasıl yeni biri olacağına bakar. Baktığı gördüğü şeyler iştahını kabartır, isteğini artırır. Bunlar beynini de geliştirir, niye; çünkü ilk başta ne kadar haklı olduğunu kendine ispat eder. Hepsini de kendi kendine yapar, tek başına! Unutulmuş bir yerdeki harabe mezardan. Daha büyük düşünceler dünyası şimdi ona açıksa daha neler yapmaz! Biliyoruz onu, hâlâ ölüme gülüyor geçiyor, herkesleri öldüren hastlıkların içinden kim sağ çıkar. Ah, böyle biri Şeytandan değil, Tanrı'dan gelseydi ne kadar çok şey başarılırdı! Ama dünyayı özgür kurmaya yemin ettik. İşimizi sessizlikte yapmalıyız, sessiz bir gayretle; çünkü bu aydınlanmış çağda insanlar görmediklerine inanmıyor, sağduyulu adamlar en büyük güçleri ama şüphe ediyorlar. O zaman onun zırhı, kını ve silahları bizi yerle bir eder, biz ki sevdiğimiz için kendi ruhlarımızı bile tehlikeye attık, insanlığın iyiliği için, Tanrının onuru ve zaferi için."

Genel konuları tartıştıktan sonra o gece her şeyi kesin bir karara bağlamamanın uygun olacağı konusunda herkes hemfikirdi. Konuştuklarımızın üzerine uyuyup daha münasip bir yargıya varabilirdik. Yarın sabah kahvaltıda tekrar buluşacağız, o zaman kesin bir hareket planına karar vereceğiz.

Bu gece kendimi son derece huzurlu hissettim, dinlendim. Uzun zamandır baskısını hissettiğim korku uzaklaştı. Belki...

Meğerse şüphelerim yerli yerindeymiş, aynada gözüm alnımdaki kırmızı lekeye takılınca hâlâ lekeli olduğumu düşünürken nereye gitsinler?

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim

Sabah erkenden kalktık, bence bu uyku hepimize ayrı ayrı çok iyi geldi. Erkenden kahvaltıda buluştuğumuzda hiç ummadığımız şekilde herkeste bir neşe olduğunu gözlemledik.

İnsan denen varlığın bu kadar dayanıklı olduğunu görmek ne hoş. Ölüm dahil olmak üzere engelleyici her türlü sebebi bir kenara bırakıp umut ve neşe ilkesine geri dönmüş bulunuyoruz. Masanın etrafında toplandığımızda kendime defalarca 'son birkaç gün acaba rüyadan ibaret miydi?' diye sorup durdum. Ancak Bayan Harker'ın alnındaki kırmızı lekeye gözüm takılınca gerçekliğe döndüm. Şu anda bile meseleyi evirip çevirdikçe bütün dertlerimizin sebebinin hâlâ varlığını sürdürdüğünü fark etmek imkânsız gibi geliyor. Bayan Harker bile çoğu zaman derdini unutmuş gibi görünüyor, yalnız arada aklına bir şey geldiğinde o korkunç yara izini düşünüyor. Yarım saat sonra burada, benim odamda buluşup nasıl harekete geçeceğimizi planlayacağız. Aklımdan ziyade içgüdülerimin sesini dinleyince kafamı kurcalayan tek bir mesele var; hepimiz her şeyi açıkça konuşuyoruz ama Bayan Harker'ın dilinin bir şekilde bağlı olmasından korkuyorum. Kendince bazı çıkarımlar yaptığını *biliyorum*, yaşadıklarımıza bakınca bunların ne kadar isabetli ve akıllıca olabileceği de ortada, ama bunları dile getirmiyor veya getiremiyor. Bunu Van Helsing'e de çıtlattım, yalnız kaldığımızda bu meseleyi konuşacağız. Zannedersem damarlarına giren o korkunç zehir etkisini göstermeye başladı. Van Helsing'in "Vampirin kanla

vaftizi" dediği şeyi Bayan Harker'a vermekte Kont'un bir maksadı olmalı. Belki de kendisini iyi şeylerin içinden geçerek damıtan bir zehirdir; ptomenlerin* gizemini koruduğu bir çağda buna şaşmamalı! Bildiğim bir şey var; Bayan Harker'ın sessizliği hakkındaki kuşkum doğru çıkarsa yapacağımız işte çok büyük ve kestiremediğimiz bir tehlikeye girebiliriz. Susmasını sağlayan güç konuşmasını da sağlayabilir. Ancak bu konuda daha fazla düşünerek bu kadar asil bir hanımın onurunu zihnimde itibarsızlaştırmaktan kaçınmak istiyorum!

Van Helsing diğerlerinden önce odama gelecek, belki konuyu kendisine açarım.

Sonra

Profesör geldiğinde durumumuzu gözden geçirdik. Onun da aklına takılan bir mesele olduğunu, bir yandan söylemek isterken diğer yandan tereddüt ettiğini gördüm. Önce lafı dolandırdı, sonra aniden durup:

"Dostum John, önce sadece seninle benim konuşmamız gereken bir şey var. Belki sonradan diğerlerine de söyleriz" deyip durdu. Ben susup bekleyince devam etti:

"Madam Mina, ah bizim talihsiz Madam Mina değişmeye başladı." Korktuğum başımıza gelecek diye soğuk soğuk terlerken Van Helsing şunları söyledi:

"Bayan Lucy'yle yaşadığımız o üzücü tecrübeden sonra işler o kadar kötüye gitmeden uyarmalıyız. Aslında şimdi işimiz her zamandan daha zor. Bu yeni dert her saati zorlaştırıp önemli yapıyor. Yüzüne vampir özelliklerinin yerleştiğini görebiliyorum. Şimdi daha çok hafif ama ön yargısız bakan yine de görebilir. Dişleri az daha sivri, bazan da gözleri haşin bakıyor. Ama bir tek bu değil, hep sessizlik çöküyor üstüne, Bayan Lucy'de de böyle oluyordu. Daha sonra okusunlar diye

* Bozulan yiyecekte bulunan zehir, kokuşma gazı. (ç.n.)

yazdığı zaman bile konuşmuyordu. Şimdi korkum şu: Biz hipnozla transa sokunca Kont'un gördüğünü duyduğunu söylüyor madem, ilk hipnoza o soktuysa, kanını içip kendi kanını içeren biri olarak bildiklerini ona açsın diye zorlayamaz mı istese?" Onaylayarak başımı sallayınca konuşmasını sürdürdü:

"O zaman yapmamız gereken bunu engellemek. Niyetimizi ona söylemeyiz, böylece o da bilmediği şeyi söyleyemez. Çok zor görev! O kadar zor ki düşününce kalbim kırılıyor, ama yapılmalı. Bugün buluştuğumuz zaman toplantılarımızın parçası olmayacağını söylerim, sebebinin de onu korumak olduğunu bildiririm." Zaten yeterince işkence çeken talihsiz bir insana söylenecek şeylerin yaratacağı acıyı düşündüğünde alnında biriken terleri sildi. Benim de aynı sonuca vardığımı söylersem bir nebze olsun rahatlayacağını biliyordum, hiç olmazsa zihnindeki kuşkular dağılacaktı. Söylediğimde beklediğim etkiyi gördüm.

Genel toplantıya başlayacağız. Van Helsing toplantıya hazırlanmak için çıktı, omuzlarında ağır bir yük var. Bence bu konuyu kendi başına halletmek istiyor.

Daha sonra

Toplantı başlamadan önce Van Helsing'le beni çok rahatlatacak bir şey oldu. Bayan Harker kocasıyla haber gönderip şu anda bize katılamayacağını, böylece kendisinden çekinmeden konuşmamıza fırsat vermek istediğini söyledi. Profesörle birbirimize bakıp rahat bir nefes aldık. Bence Bayan Harker da durumunun arz ettiği tehlikenin farkında olarak daha fazla sıkıntı ve üzüntüye meydan vermemek için böyle bir şey yaptı. Bu şartlar altında parmağımızı dudaklarımıza götürüp birbirimizi sessizliğe davet ederek bir daha yalnız başımıza görüşene kadar kuşkularımızı şimdilik kendimize saklamaya karar verdik. Bir an önce gündeme dönüp taktiğimizin (Plan of

Campaign*) ayrıntıları üzerinde çalıştık. Van Helsing durumu kabaca şöyle özetledi:

"Çariçe Katerina dün sabah Thames'den çıktı. Şimdiye kadar yaptığı en hızlı yolculuk bile olsa en az üç hafta sonra Varna'ya varacak. Ama biz karadan aynı yere üç gün içinde gidebiliriz. Şimdi, Kont'un edeceği müdahale sonucu oluşacak hava şartları sayesinde gemi yolculuğu iki gün daha az sürse, bizim yolculuğumuzda olacak gecikmeler için kendimize bir gün ve bir gece daha versek iki haftamız kalır. Kendimizi garantiye almak için en geç 17'sinde yola çıkmalıyız. Bu durumda her şekilde gemi Varna'ya gelmeden bir gün önce orada oluruz, belki yapmamız gerekecek hazırlığı da yaparız. Tabii ki silahlanıp gideceğiz, kötülüklere karşı hem ruhani hem fiziksel silahlar." Bu noktada Quincey Morris şunu ekledi:

"Anladığım kadarıyla Kont'un ülkesinde çok kurt varmış, oraya bizden önce varabilir. Silahlarımızın arasına Winchester'ları** da eklemeyi öneriyorum. Bu tür durumlarda yanında bir Winchester bulundurmanın faydalı olduğuna inanıyorum. Art, bir defasında Tobolsk'ta peşimize takılan sürüyü hatırlıyor musun? O sırada mükerrer atışlı bir silah için neler neler vermezdik!!"

"Güzel!" dedi Van Helsing, "O zaman Winchesterlar da geliyor. Quincey'in düşüncesi her zaman önden önden gidiyor, ama en çok da avcılık meselesinde. Gerçi bu metaforla bilime saygısızlık ettim ama kurtların insanlara yapacağının yanında bunun lafı bile olmaz. Ayrıca, burada bir şey yapamıyoruz, Varna'yı da hiçbirimiz bilmiyoruz, neden daha erken gitmeyelim oraya? Burada beklerken de uzun zaman geçecek zaten. Bu gece ve yarın hazırlanırız, her şey yolunda giderse dördümüz yola çıkabiliriz."

---

* *The Plan of Campaign:* 1886-1891 yılları arasında İrlanda'da çiftçiler için hazırlanıp yürütülen taktiğe verilen ad. (ç.n.)

** Ünlü bir uzun namlulu tüfek markası. (ç.n.)

"Dördümüz mü?" diye tekrar eden Harker soran gözlerle her birimize baktı.

Profesör "Elbette!" diye cevap verdi hemen. "Siz burada kalıp tatlı karınıza göz kulak olacaksınız!" Harker önce sessizliğe gömüldü, boğuk bir sesle şöyle dedi:

"Bu konuyu sabah konuşalım. Mina'ya da danışmak istiyorum." Planlarımızı kendisine anlatmamamız konusunda Profesör'ün uyarı yapmasının tam zamanı olduğunu düşündüğüm ona baktım ama aldırış etmez gibiydi. Hafifçe öksürüp gözlerimi diktim ama parmağını dudaklarına götürdü, sonra da başka tarafa baktı.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim, Öğleden sonra

Bu sabahki toplantıdan sonra uzunca bir süre hiçbir şey düşünemedim. Geldiğimiz bu aşamada her şeye sadece şaşırıyorum ama hiçbir şey düşünemiyorum. Mina'nın tartışmaya katılmamakta bu kadar kararlı olması beni epey düşündürüyor, bu konuda kendisiyle konuşamadığım için sadece fikir yürütmekle yetiniyorum. Ama henüz bir çözüme varamadım. Diğerlerinin konuya yaklaşımına da şaşırıyorum, en son konuştuğumuzda aramızda birbirimizden hiçbir şeyi saklamamaya karar vermiştik. Şu anda Mina sakin, derin ve bebekler gibi tatlı tatlı uyuyor. Dudakları kıvrılmış yüzü mutlulukla pırıldıyor. Tanrı'ya şükür hâlâ böyle huzur anları var.

Daha sonra

Ne kadar ilginç. Mina'yı mutluluk içinde uyurken oturup seyrettiğimde bir daha hiç bu kadar mutlu olamayacağımı düşünüp çok mutlu hissettim. Güneş batmaya yüz tuttuğunda güneşin ışıkları alçalıp gölgeler ortaya çıktıkça odanın içindeki sessizlik giderek boğucu hâle geldi. O sırada Mina aniden gözlerini açıp şefkatle bana bakarak şöyle dedi:

"Jonathan, bana bir konuda şeref sözü vermeni istiyorum. Bana verdiğin sözü Tanrının da huzurunda verip gözümden kanlı yaşlar bile aksa, dizlerimin üstüne çöküp sana yalvarsam bile yeminine sadık kalacağını bilmek istiyorum. Çabuk, hemen söz ver bana."

"Mina'cığım" dedim, "ben sana böyle bir söz veremem, hele hemen hiç veremem. Buna hakkım bile yok."

"Ama sevgilim" derken hissettiği o manevi yoğunlukla gözleri kutup yıldızı gibi parlarken, "bunu ben istiyorum ve kendi faydam için istemiyorum. Bana inanmıyorsan git Dr. Van Helsing'e sor, o da karşı çıkarsa o zaman ne istersen onu yaparsın. Hatta hepsi seninle aynı fikirde olursa sözünü tutmak zorunda kalmazsın."

"Söz veriyorum!" der demez çok mutlu oldu, ama bana kalsa alnındaki o kırmızı yara izi oldukça mutluluk yüzü görmeyecekti. Şöyle devam etti:

"Kont'a karşı hazırladığınız hareket planıyla ilgili bana tek kelime bile etmeyeceğine söz ver. Ne bir kelime, ne bir sonuç, ne ima, bu benimle olduğu sürece asla tek bir şey söylemeyeceksin!" derken elini alnındaki yara izine götürdü. İsteğinde çok kararlı olduğunu görünce ben de:

"Söz veriyorum!" dediğim anda aramızda bir kapının kapandığını hissettim.

Daha sonra, Gece yarısı

Mina bütün gece neşeli ve hareketliydi. Hatta onun bu olumlu hâli hepimize neşe saçtı, ben bile üzerimize çöken ufunetin bir nebze olsun kalktığını hissettim. Hepimiz erkenden odalarımıza çekildik. Mina yine bebekler gibi uyuyor, bu acınası hâlimizde bile uyuyabilmesi ne büyük nimet. Tanrı'ya şükürler olsun en azından uykusunda dertlerinden kurtuluyor. Belki bu akşamki neşesi gibi uykusu da bana bulaşır. Bir deneyeyim, umarım rüya görmem.

6 Ekim, Sabah

Yine beklenmedik bir şey oldu. Mina dün sabah yaptığı gibi yine erkenden beni uyandırıp Dr. Van Helsing'i çağırmamı istedi. Yine hipnoz yaptırmak istediğini düşünerek soru bile sormadan doğruca Profesör'ün odasına gittim. Herhade profesör böyle bir isteğin geleceğini düşünüyordu ki üstünü giyinmişti. Muhtemelen bizim odadan gelen sesleri duyabilmek için de kapısını aralık bırakmıştı. Derhal benimle geldi, odaya girer girmez Mina'ya diğerlerinin de gelip gelemeyeceğini sordu.

Mina net bir şekilde, "Hayır" dedi, "gerekmez. Siz de anlatabilirsiniz. O yolculuğa ben de sizinle çıkmalıyım."

Dr. Van Helsing de benim kadar şaşırmıştı. Bir anlık duraksamadan sonra:

"Ama, neden?" diye sordu.

"Beni de yanınıza almalısınız. Ben de sizinleyken daha güvende olurum, siz de benimleyken."

"Peki, neden sevgili Madam Mina? Güvenliğiniz en önemli görevimiz. Biz tehlikeye gidiyoruz, şahit olduğumuz şartlardan ötürü siz bizden daha fazla maruz kalırsınız belki de." Sonra utanıp sustu.

Cevap verirken elini alnındaki yara izine götürdü:

"Biliyorum. Zaten bu nedenle gelmeliyim. Bunu şu anda güneş doğarken söylüyorum, bir daha söyleyemeyebilirim. Kont beni çağırırsa gitmek zorunda olduğumu biliyorum. Gizli gelmemi isterse göz boyamak için türlü dolaplar çevirip Jonathan'ı bile kullanıp dediğini yapmak zorunda kalabilirim." O sırada bana nasıl baktığını Tanrı biliyor, eğer orada bir kayıt meleği vardıysa o bakışı hayatının sonuna kadar kayıtlı tutacağına eminim. Tek yapabildiğim elini tutmak oldu. Konuşamadım, hatta o kadar üzülmüştüm ki ağlayarak bile rahatlayamadım. Sözlerine devam etti:

"Sizler çok güçlü ve cesur adamlarsınız. Sayıca da fazlasınız, tek başına kendini savunmak zorunda olan birisi cesaretini

kaybettiğinde yanında durabilirsiniz. Ayrıca size yardımım da dokunabilir, hipnotize ederek benim bile bilmediğim bilgiye ulaşabilirsiniz." Bu sözler üzerine Dr. Van Helsing başını sallayarak şöyle cevap verdi:

"Madam Mina, her zamanki gibi aklı başında konuştunuz. Bizimle geleceksiniz, başarmak için yola çıktığımız şeyin üstesinden hep beraber geleceğiz." Profesör konuşurken Mina'nın sessiz kaldığını fark edip ona baktığımda yastığına uzanmış, uykuya dalmıştı. Güneşlikler açılıp odanın içi pırıl pırıl güneş ışığıyla aydınlandığında bile uyanmadı. Van Helsing ses çıkarmadan kendisiyle gitmemi işaret etti. Biraz sonra Lord Godalming, Dr. Seward ve Bay Mr. Morris de yanımıza gelmişti. Onlara Mina'nın söylediklerini anlatıp devam etti:

"Sabah hep birlikte Varna'ya yola çıkıyoruz. Şimdi dikkat etmemiz gereken bir faktör daha var: Madam Mina. Ama ruhu tertemiz. Yaptığı şeyi söylemesi ona çok acı veriyor, ama en doğru şeydi, zamanında uyardı. Hiçbir fırsat kaçmamalı, Varna'da gemi gelir gelmez hemen harekete geçmek için hazır bekleyelim."

Bay Morris yine kısa ve öz bir soru sordu; "Tam olarak ne yapacağız?" Profesör cevap vermeden önce biraz durakladı:

"Önce gemiye çıkacağız, kutuyu tespit edince üzerine bir yaban gülü bırakacağız. Gülü oraya sabitleyeceğiz; çünkü orada olduğu sürece içine kimse giremez. En azından batıl inançlara göre böyle. Bu batıl inanca güvenmemiz gerek ilk başta; çünkü eskilerden beri insanların inancı bu yönde. Hâlâ da inancın kökünde yer alıyor. Sonra araştırmak için fırsat kollarız, etrafta görecek kimse olmayınca kutuyu açacağız, her şey bitecek."

"Hiçbir fırsatı kollamayı bekleyemem" dedi Morris. "Kutuyu görür görmez etrafta binlerce adam bile olsa, bir saniye sonra beni ortadan kaldıracak bile olsalar açarım, canavarı yok ederim!" İçgüdüsel olarak elini tuttuğumda çelik gibi sert

ve buz gibi olduğunu fark ettim. Sanırım bakışımı anlamıştır, umarım.

"Aferin" dedi Dr. Van Helsing. "Cesur çocuk. Quincey tam bir erkek. Tanrı hep yanında olsun. Evladım, inan bana hiçbirimiz korkudan geri çekilmeyiz veya duraksamayız. Ne yapabiliriz onu söylemiyorum, ne yapmalıyız onu konuşuyorum. Ama yine de, aslında ne yapacağımızı söyleyemeyiz. Bir dolu şey olabilir, nasıl oldukları, nereye varacakları o kadar çeşitli ki o ana kadar söyleyemeyiz. Hepimiz silahlı olacağız, her şekilde hem de, son şeyin zamanı geldiğinde gayretimiz de az olmayacak. Şimdi bugün her şeyi düzene koyalım. Diğerlerinde olup bizim sevdiğimiz, bize bağlı olan her şeyi tamam edelim; çünkü sonun nasıl, ne zaman ve ne olduğunu hiçbirimiz bilemeyiz. Ben her şeyimi hazır ettiğim için ve başka işim olmadığına göre seyahat hazırlıklarına başlıyorum. Yolculuğumuz için bütün biletleri vs alıyorum..."

Daha fazla konuşacak bir şey kalmadığı için dağıldık. Şimdi ben de dünya işlerimi bir düzene koyup kaderimizde ne varsa ona hazırlanacağım...

Sonra

Her şey tamam, vasiyetimi yazdım, her şey hazır. Eğer hayatta kalırsa Mina tek varisim. Eğer kalmazsa bize bu kadar yardımcı olanlara kalıyor her şey.

Şimdi güneş batmak üzere; Mina'nın huzursuzlandığını görüyorum. Aklını kurcalayan şeyin tam güneşin battığı sırada ortaya çıkacağından eminim. Bu olaylar hepimizin yüreğini hop ettiriyor, her gün doğumunda ve batımında yeni bir tehlikeyle ve acıyla karşılaşıyoruz. Yine de Tanrının iradesi bizi düzlüğe çıkaracaktır. Bunları şu anda günlüğüme yazıyorum çünkü sevgilimin duymaması gerek. Ama bir daha görmek kısmet olursa okuyabilir.

Beni çağırıyor.

yirmi beşinci bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

11 Ekim, Akşam

Jonathan Harker olanları benim yazmamı istedi, kendisinin mecali yoktu ancak her şeyin kayıt altında tutulmasını istiyordu.

Güneş batmadan az önce Bayan Harker'ı görmeye gideceğimize sanırım hiçbirimiz şaşırmadık. Son zamanlarda anladığımıza göre gündoğumunda ve günbatımında farklı bir özgürlük yaşıyor, o zamanlarda eski hâline dönüp kendisini kontrol eden, bastıran, kısıtlayan, harekete geçmekten alıkoyan şeyden kurtulabiliyor. Gündoğumu veya günbatımından yarım saat kadar önce başlayan bu hal güneş doğana ya da ufukta bulutların arasından hafifçe ışıklarını gönderdiği zamana kadar devam ediyor. İlk anda bağlanmış bir ipin çözülmesi gibi huzursuzluk verse de peşinden mutlak bir özgürlük geliyor, bu özgürlük ya geri dönüşü durduruyor ya da geriye dönüş hızlanıyor, en sonunda da sessizlik geliyor.

Bu akşam buluştuğumuzda biraz sıkıntılıydı, kendisiyle mücadele ettiğinin bütün belirtilerini gösteriyordu. Bence kendini toparlar toparlamaz elinden gelen gayreti göstermeye başladı. Ancak birkaç dakika sonra tamamen bedeninin

kontrolünü ele geçirdiğinde yaslanarak oturduğu kanepede yanında duran kocasına başıyla işaret etti, sonra da sandalyelerimizi biraz daha kendisine yanaştırmamızı istedi. Kocasının elini tutarak sözlerine başladı:

"Hepimiz burada özgürce toplanmış bulunmaktayız. Belki de son defa! Sevgilim, sonuna kadar yanımda olacağını biliyorum." Son sözleri yanında oturup elini tutmuş ve gözlerindeki yaşlara engel olmaya çalışan kocasına söylemişti. "Sabahleyin görevimizin gerektirdiği üzere yolculuğa çıkıyoruz, bizi nelerin beklediğini de Tanrı'dan başka kimse bilemez. Beni de yanınızda götürerek ne kadar büyük bir iyilik yaptınız bilemezsiniz. Sizin gibi cesur adamların böyle zayıf talihsiz bir kadına yardımlarını esirgemeyeceğini biliyordum. Ruhu kaybolmuş bir kadın, yok yok henüz değil ama büyük tehlike içinde diyelim. Ama benim sizler gibi olmadığımı aklınızdan çıkarmayın. Kanımda da ruhumda da gezinen zehir ilacı gelmezse beni mahvedebilir, mahvetmesi lazım. Ah, sevgili dostlarım, benim kadar siz de biliyorsunuz ki ruhumun selameti tehlikede, kurtulmam için bir çıkış yolu var ama onu ne ben kullanmalıyım ne de siz!" Bu sözlerden sonra tek tek hepimizin gözlerine bakarken başlangıcı da bitişi de kocasıyla yaptı.

Van Helsing boğuk sesiyle "Çıkış yolu neymiş?" diye sordu. "Kullanmayacağımız, kullanmamamız gereken çıkış yolu neymiş?"

"Şimdi daha büyük bir kötülük kapımı çalmadan kendimi öldürebilirim veya bunu bir başkası yapabilir. Ben de siz de biliyorsunuz ki öldüğüm takdirde zavallı Lucy'ye yaptığınız gibi benim de ölümsüz olan ruhumu özgürleştirmeniz gerekecek. Ölüm de gelse, ölüm korkusu da gelse beni seven dostların arasında olduğum sürece şuracıkta ölmeye razıyım. Ama ölüm her şey demek değil. Önümüzde bu kadar zorlu bir görev ve umut varken ölmenin Tanrının da istediği bir son olduğu-

nu düşünmüyorum. Bu yüzden sonsuza kadar huzura kavuşma fırsatını teperek bu dünyada da öteki dünyada da görebileceğim en karanlık şeylere doğru yürüme yolunu seçiyorum!" Hepimiz sessiz sedasız dinliyorduk çünkü içten içe bunun sadece giriş olduğunu biliyorduk. Diğerlerinin yüzü asıldı ama Harker'ın yüzü kül gibi oldu, belki de bu sözlerin arkasından ne geleceğini bizden daha iyi tahmin ediyordu. Bayan Harker devam etti:

"Miras paylaşımında ben ancak bunu bırakabilirim." Neden bu hukuki terimi kullandığını pek de anlayamadım aslında ama gayet ciddi bir edayla şöyle devam etti; "Her biriniz ne bırakıyorsunuz? Biliyorum, hayatlarınızı" diyerek devam etti, "cesur erkekler için kolay bir fedakârlık bu. Hayatlarınız zaten Tanrının emaneti, emaneti geri verirsiniz nihayetinde, ama bana ne vereceksiniz?" Tekrar soran bakışlarla gözlerini hepimizin yüzünde dolaştırırken bu defa kocasına bakmaktan imtina etti. Quincey'nin başını sallamasından bir şeyler anlamış olduğunu fark edince yüzü aydınlandı. "O zaman sizden ne istediğimi kısaca özetleyeyim ki bu konuda aramızda kuşkuya yer kalmasın. Şimdi sevgili kocam da dahil olmak üzere hepinizden tek tek bana söz vermenizi istiyorum, zamanı gelirse beni öldürecek misiniz?"

"Ne zaman?" Alçak sesle ve gergin ifadeyle soru soran ses Quincey'den geldi.

"Çok değiştiğim ve artık ölmemin yaşamamdan daha iyi olacağına emin olduğunuz zaman. Tenim yaşıyor olsa bile canım ölüyse, bir dakika bile gecikmeden içime bir kazık sokup başımı keserek ya da ruhumu huzura kavuşturacak her ne yapmak gerekiyorsa!"

Uzun süren sessizlikten sonra yerinden ilk kalkan Quincey oldu. Önünde diz çöküp ellerini ellerinin içine alarak ciddiyetle şunları söyledi:

"Ben elimdeki ayrıcalığın gerektirdiği gibi yaşamamış kaba saba bir adamım, ama kutsal saydığım ne varsa hepsinin

üzerine yemin ederim ki öyle bir şey yapmamız gerekirse bize verdiğiniz görevi yerine getirmek için elimden geleni yaparım. Ayrıca bizden istediğiniz şeyin zamanı gelip gelmediğine ilişkin şüphem olduğu takdirde emin olana kadar bekleyeceğime de söz veriyorum!"

Birdenbire gözlerine dolan yaşların arasından ancak "Hakiki dostsunuz!" diyebildi, sonra da eğilip Quincey'in elini öptü...

Van Helsing, "Madam Mina ben de aynı şekilde söz veriyorum!" dedi.

Lord Godalming "Ben de!" dedikten sonra her biri önünde dizlerinin üzerine çöküp yemin ettiler. Ben de onlardan sonra aynı şeyi yaptım. Sonra Jonathan kar beyazı saçlarını bile gölgede bırakan kanı çekilip yeşile dönmüş yüzünü karısına dönüp şöyle sordu:

"Sevgilim, benim de mi söz vermem lazım?"

"Sen de canım" derken sesindeki yumuşaklıkla gözlerindeki merhamet birbirini tamamladı. "Bu görevden özellikle senin kaçmaman gerek, bana en yakın, en değerli insan olduğun için özellikle; ruhlarımız ebedîyete kadar birbirine bağlanmış bir defa. Sevgilim tarih boyunca düşmanın eline geçmesin diye karılarını öldüren cesur adamları hatırına getir. Üstelik bunu elleri titremeden yaptılar çünkü sevdikleri şahsen istemişti kendilerini öldürmelerini. Bunun gibi zor imtihanlarda sevdikleri kadınlara karşı erkeklerin vazifesi bu! Hayatıma kendi isteğimle son vereceksem bari sevdiğim birinin elinden gelsin. Dr. Van Helsing, Lucy'nin meselesinde onu seven " dedikten sonra utançtan kızarıp cümleyi baştan aldı, "onu huzura kavuşturma hakkını en çok hak edene verdiğiniz zamanki merhametli hâlinizi unutamıyorum. Eğer böyle bir gereklilik olursa sizden ricam kocamı, üzerime çöken bu lanetten beni kurtaranın kendisinin sevgi dolu elleri olduğunu hatırlamasını sağlayacak şekilde yönlendirmeniz.

"Buna da söz!" diyen Profesör'ün sesi odada çınladı. Bayan Harker rahat rahat iç geçirip arkasına yaslanarak şöyle dedi:

"Şimdi size bir uyarıda bulunmak istiyorum, ama bunu lütfen hatırınızdan çıkarmayın: o zaman geldiğinde, yani eğer gelirse umarım çabuk ve beklenmedik bir şekilde gelsin ki siz de elinizdeki fırsatı kullanmak için hiç vakit kaybetmeyin. O zaman size düşman gibi davranabilirim, hayır aslında kesinlikle düşmanınız olacağımı unutmayın."

"Bir ricam daha olacak" dediğinde ciddileşti, "gerçi bu diğerleri kadar önemli değil ama sizden benim için bir şey yapmanızı rica edeceğim, eğer mümkünse elbette." Konuşmaya gerek olmadığı için hepimiz kafa sallamakla yetindik:

"Cenaze duasını okumanızı isterim." Bu sözler üzerine Jonathan derin bir inilti kopardı, karısının ellerini tuttu. Mina ellerini kalbinin üzerine koyup sözlerine devam etti: "Mutlaka bu duayı okuyun. Bugünlerde ne kadar korkunç günler geçirsek de gün gelecek ya hepimiz ya da bazılarımız bu zamanları tatlı tatlı anacak. En sevdiğim, bu duayı sen oku, o zaman başımıza ne gelmiş olursa olsun senin sesin sonsuza kadar hatıramda kalır!"

Jonathan itiraz edecek gibi oldu; "Ama birtanem, ölüm senden çok uzakta."

"Hayır" diyerek parmağını uyarır gibi kaldırdı. "Şu anda ölümle o kadar yan yanayım ki, mezarda üzerime toprak atılsa ölümü bu kadar yakın hissetmezdim!"

Okumadan önce, "Sevgilim, gerçekten okumalı mıyım bunu?" diye sordu.

"Beni çok rahatlatacak, sevgili kocacığım!" der demez, kitabı karısından alıp okumaya başladı.

"Bu kadar garip bir ortamın ciddiyetini, kasvetini, üzücü hâlini, korkunçluğunu ve bir o kadar da sevimliliğini nasıl anlatmalıyım, ya da kim anlatabilir? Kutsal veya duygusal ne görse içindeki acı gerçeğe işaret eden kuşkucu biri bile bu

sahneye şahit olsaydı bir grup sadık ve sevgi dolu arkadaşın çok çekmiş ve üzüntülü bir hanımın etrafına toplandığını gördüğünde veya kocasının o sükûnet dolu tutkusunun infilak etmemesi için arada dura dura cenaze duasını mükemmelen okuduğunu duyduğunda kalbi eriyiverirdi. Da—daha fazla yaz—yazamaya—ca—ğım —gali ba!"

Aslında hisleri onu yanıltmamıştı. Duanın ilk başta tuhaf, sonra da acayip karşıladığımız ve güçlü etkisini yaşarken hissettiğimiz gibi bir o kadar da rahatladık; Bayan Harker'ın ruhunun özgürlüğünü günbegün yitirdiğini gösteren o sessizlik de hiçbirimize korktuğumuz kadar kötü gelmemeye başladı.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

15 Ekim, Varna

12'si sabahı Charing Cross'tan yola çıktık, aynı günün gecesi Paris'e varıp Doğu Ekspresi'nde ayırttığımız yerlerimize oturduk. Bütün bir gün ve gece seyahat edip sabah beşte buraya geldik. Lord Godalming kendisine gelen bir telgraf olup olmadığını öğrenmek üzere konsolosluğa gittiği zaman "Odesa" otelinde kendisini bekledik. Yolculukta ufak tefek olaylar olsa da ben daha çok hedefimize odaklanmıştım. Çariçe Katerina limana gelene kadar şu koca dünyada hiçbir şeyle ilgilenmek içimden gelmiyor. Tanrı'ya şükür Mina gayet iyi, giderek güçleniyor, rengi yerine geliyor. Sürekli uyuyor, neredeyse bütün yolculuğu uykuda geçirdi. Ancak gündoğumundan ve günbatımından önce hayli tetikte olduğu için Van Helsing o saatlerde kendisine hipnoz yapmayı alışkanlık hâline getirdi. Profesör önceleri hipnotize etmek için epeyce uğraşıyordu ama bu sıralar çok kısa sürede hipnoz hâline geçebiliyor, sanırım o da alıştı. O anlarda Mina'nın üzerinde epeyce etkili olup düşüncelerini yönlendirebiliyor. Sürekli olarak ne görüp ne duyduğunu soruyor. İlk verdiği cevap hep aynı oluyor:

"Hiçbir şey. Her yer kapkaranlık." Ancak hemen arkasından ekliyor:

"Dalgaların gemiye çarptığını duyuyorum, suyu yararak ilerliyoruz. Yelken beziyle iplerin bağlı olduğu direğin gıcırtısını duyuyorum. Rüzgârın çok güçlü olduğunu çarmıkların çıkardığı sesten anlıyorum, pruva köpüklerin tarafına çekiliyor." Çariçe Katerina'nın hâlâ denizde olduğu aşikâr, Varna'ya doğru hızla ilerliyor. Lord Godalming geldi. Yola çıktığımızdan bu yana her gün gönderilmiş dört telgraf getirdi. Hepsinde de aynı mesaj var; Çariçe Katerina hiçbir limana varmadı. Londra'dan ayrılmadan önce acentadan geminin vardığı yerle ilgili kendisini bilgilendirmesini istemişti. Hatta gemi herhangi bir limana varmasa bile haberdar edilmek istediğini söylemişti, böylece birisinin sürekli durumu gözlediğinden emin olmak istemişti.

Akşam yemeğini erkenden yiyip odalarımıza çekildik. Yarın konsolos vekiliyle görüşüp limana varır varmaz gemiye çıkma izni almaya çalışacağız. Van Helsing gündoğumundan günbatımına kadar bunu yapabilirsek başarma şansımızın olduğunu söylüyor. Kont yarasa biçimine de girse kendi iradesiyle suyun üzerinden geçemeyeceğine göre gemiden ayrılamaz. Şüphe uyandırmadan başka bir insan kılığına girmeye de cesaret edemeyeceğine göre, belli ki bundan özellikle kaçınıyor, kutunun içinde kalacak. O takdirde günbatımından sonra gemiye çıkarsak bizim elimize düştü demektir, biz de uyanmadan önce kutuyu açıp zavallı Lucy'ye yaptığımız gibi kendisini zararsız hâle getirebiliriz. Ne kadar merhamet göstereceğimizin pek önemi yok. Memurlar veya tayfayla ilgili bir sıkıntı yaşayacağımızı düşünmüyoruz. Çok şükür! Burası rüşvetle her işin görülebildiği bir ülke ve yanımızda yeteri kadar para var. Tek yapmamız gereken geminin limana günbatımıyla gündoğumu arasında bir saatte varmasını ve varış saatinin bize haber verilmesini sağlamak, o zaman

her şey yolunda gidecek. Sanırım geri kalanı da Hâkim Paratorbası!

16 Ekim

Mina yine aynı şeyleri söyledi, dalgalar, sular, karanlık ve rüzgârlar. Zamanlamamız çok iyi, Çariçe Katerina'dan haber alır almaz hazırlanıyoruz. Çanakkale Boğazı'nı geçtiğinde raporumuzun gelmesini bekliyoruz.

17 Ekim

Kont'a eve dönüş yolculuğunda güzel bir hoş geldin töreni yapmak için her şey ayarlandı galiba. Godalming tayfaya gemiye yüklenen kutunun içinde bir arkadaşından çalınan eşyalar olduğunu düşündüğünü ve riski üzerine almak şartıyla kutuyu açamk istediğini söyledi. Geminin sahibinden kaptana verilmek üzere aldığı mektupta kendisine ne isterse verileceği yazıyordu, aynı bilgi Varna'daki acentaya da gönderilmişti. Godalming'in kendisine davranışındaki kibarlıktan pek etkilenen acenta sahibinin bütün isteklerimizi yerine getireceğine ikna olduk. Kutuyu açarsak ne yapacağımızı bile kararlaştırdık. Kont kutunun içindeyse Van Helsing'le Seward kafasını kesip kalbine bir kazık saplayacaklar. Morris, Godalming ve ben de zor ve silah kullanmak zorunda kalsak bile başkalarının müdahalesini engelleyeceğiz. Profesör'ün dediğine göre planladığımız şeyi yapabilirsek Kont'un bedeni o müdahaleden sonra un ufak olacak. O zaman da hakkımızda bir kanıt bulunamayacağı için cinayetle suçlanmamız söz konusu olmayacak. Ama suçlansak bile yaptığımız şey yüzünden ya batarız ya çıkarız, belki bir gün bu defter bile bazılarımızla ipin arasına girebilir. Kendi adıma böyle bir sonuçtan hiç çekinmiyorum. Niyetimizi gerçekleştirmek için taş üstünde taş bırakmamak arzusundayız. Memurlarla yaptığımız anlaşmaya göre Çariçe Katerina görülür görülmez özel ulakla bize haber gönderilecek.

24 Ekim

Bir haftadır bekliyoruz. Godalming'e her gün telgraf geliyor ama hep aynı hikâye: "Henüz bir gelişme yok." Mina'nın sabah ve akşam verdiği hipnoz cevapları da değişmiyor: Gemiye vuran dalgalar, yükselen sular, gıcırdayan yelken direkleri.

24 Ekim tarihli telgraf.

Londra'daki Lloyd şirketinden Rufus Smith tarafından Varna Konsolosluğu eliyle Lord Godalming'e gönderilmiştir.

"Çariçe Katerina*'nın bu sabah Çanakkale Boğazını geçtiğini bildiririz.*"

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

25 Ekim

Keşke fonografım burada olsaydı. Her gün elle günlük yazmak çok can sıkıcı ama Van Helsing devam etmem gerektiğini söylüyor. Dün Lord Godalming Lloyd'dan telgraf aldığında hepimiz çok heyecanlandık. Savaş meydanındaki askerin hücum haberi geldiğinde ne hissettiğini şimdi anlıyorum. İçimizden sadece Bayan Harker herhangi bir duygu ifadesi göstermedi. Aslında bu da gayet normal çünkü her şeyi anlatmamak için özel çaba sarf ettiğimiz gibi onun yanındayken fazla heyecanlanmamaya özen gösterdik. Eskiden olsaydı, ne kadar saklamaya çalışsak da anlardı, ama son üç haftada o kadar değişti ki. Sağlıklı ve güçlü görünmesine rağmen üzerine çöken rehavet gittikçe artıyor; Van Helsing de, ben de bu durumdan hiç memnun değiliz. Sık sık onunla ilgili konuşuyoruz ama diğerlerine pek bahsetmiyoruz. Konuyla ilgili ufacık bir şüphe kırıntısında talihsiz Harker'ın hem kalbi kırılır hem de sinirleri bozulur diye endişeleniyoruz. Van Helsing hipnoz sırasında dişlerini muayene etti, sonradan bana anlattığına göre henüz sivrileşme olmadığı için etkin bir değişim tehlikesi taşımadığını söyledi. Ancak değişim başladığı zaman gerekli adımları atmamız gerektiğini de belirtti!

Bu adımların neler olduğunu ikimiz de biliyoruz ama düşündüklerimizi birbirimize söylemekten çekiniyoruz. Her ne kadar yerine getirmesi çok güç bir görev olsa da ikimiz de hiç çekinmeden yerine getirmeliyiz. "Ötenazi" ne kadar rahatlatıcı bir kelime, bunu icat edene minnettarım.

Çariçe Katerina'nın Londra'dan buraya geliş hızını esas alırsak Çanakkale Boğazı'ndan buraya 24 saatte gelir. O hâlde sabah saatlerinde yanaşması gerek, daha önce gelemeyeceğine göre erkenden yatıp hazırlanmak üzere saat bir gibi uyanmamız gerekecek.

25 Ekim, Öğle

Gemiden hiçbir haber yok. Bayan Harker'ın sabahki hipnoz raporu her zamanki gibiydi. Yani her an bir haber alabiliriz. Harker dışında hepimiz heyecandan ölmek üzereyiz ama o son derece sakin, elleri buz gibi, bir saat önce artık yanında ayırmadığı gurka kamasının bileylediğini gördüm. Buz gibi soğuk eliyle çektiği "Kukri"nin ucu boğazına değse bile Kont'un yüzü bakılmayacak hâle gelecek!

Van Helsing'le ben bugün Bayan Harker için biraz kaygılandık. Öğleye doğru pek de hoşumuza gitmeyecek şekilde uyuştuğuna pek üzülsek de diğerlerine bir şey söylemedik. Sabah da o kadar huzursuzdu ki nihayet uykuya daldığına pek memnun olduk. Ancak kocası çok derin uyuduğunu ve bir türlü uyandıramadığını söyleyince bir de biz görelim istedik. Düzenli nefesle o kadar huzurlu uyuyordu ki kendisine uykudan başka hiçbir şeyin bu kadar iyi gelmeyeceğine hükmettik. Zavallı kızın unutması gereken öyle çok şey var ki bu kadar uyumasına şaşmamalı, uyumakla unutacaksa varsın uyusun.

Daha sonra

Tahminimiz doğru çıktı, birkaç saat uyuyup tazelendikten sonra uyandığı zaman son günlerde hiç olmadığı kadar canlı ve diri görünüyordu. Gün batarken her zamanki hipnoz se-

ansında rapor verdi. Karadeniz'in neresinde olursa Kont hedefine doğru son hız geliyor. Eceline gitmesi umuduyla!

26 Ekim

Bir gün daha geçmesine rağmen Çariçe Katerina'dan haber yok. Şimdiye kadar çoktan varması gerekirdi. Hâlâ *bir yerlerde* seferde olduğu açık, zira Bayan Harker'ın sabah raporu diğer günlerdekiyle aynıydı. Belki de sis yüzünden gemi arasıra beklemek zorunda kaldı. Dün gece limana giren bazı buharlı gemilerden limanın kuzeyinde ve güneyinde parçalı bulutlu havadan bahsedenler oldu. Beklemeye devam etmekten başka çaremiz yok, gemi her an sinyal verebilir.

27 Ekim, Öğlen

Çok ilginç, beklediğimiz gemiden hâlâ tek haber çıkmadı. Bayan Harker'ın dün gece ve bu sabah verdiği raporlarda da bir değişiklik yoktu: "gemiye vuran dalgalar, yükselen sular" ama bu defa dalgaların epeyce küçük olduğunu belirtti. Londra'dan gelen telgraflar da aynı şeyi söylüyor: 'yeni bir bilgi yok.' Van Helsing fazlasıyla gergin, demin bana Kont'un bizden kaçmasından korktuğunu söyledikten sonra şunları ekledi:

"Madam Mina'nın bu uyuşmuş hâlinden hiç hoşlanmadım. Trans esnasında ruhlar ve anılar ilginç şeyler yapabilir." Tam biraz daha açıklama yapmasını isteyecektim ki Harker odaya girip eliyle uyarı işareti yaptı. Bu akşam günbatımında yapacağımız hipnozda daha fazla konuşmasını sağlamamız şart.

28 Ekim tarihli telgraf

Londra'daki Lloyd şirketinden Rufus Smith tarafından Varna Konsolosluğu eliyle Lord Godalming'e gönderilmiştir.

"Çariçe Katerina*'nın bugün saat birde Galatz'a* geldiğini bildiririz.*"

---

* Romanya'nın Karadeniz kıyısındaki kentlerinden biri. (ç.n.)

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

28 Ekim

Geminin Galatz'da olduğunu bildiren telgrafı almak aslında hiçbirimizde şoke etkisi yaratmadı. Yıldırımın nereden, nasıl ve ne zaman geleceğini bilmesek de olağanüstü bir şey olmasını hepimiz bekliyorduk. Geminin Varna'ya gelişi geciktikçe işlerin umduğumuz gibi gelişmeyeceğine hepimiz ikna olmuştuk, sadece değişikliğin ne olduğunu öğrenebilmek için beklemiştik. Buna rağmen hepimiz biraz şaşırdık. Zannedersem doğamız bazı şeyleri olacağını bildiğimiz gibi değil de olmasını istediğimiz gibi gerçekleşeceğine inanmamızı sağlayarak umut temeli üzerinden çalışıyor. Transandantalizm insanlık için yanıltıcı olabilse de meleklere yol gösteriyor. Aslında bu garip deneyimi hepimiz farklı yaşadık. Van Helsing Yaradana serzenişte bulunur gibi ellerini başının üzerine kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi, sonra da suratını asıp ayağa kalktı. Lord Godalming'in benzi sarardı, derin derin nefes almaya başladı. Ben şaşkınlıktan ne yapacağını bilmez hâlde tek tek herkesin yüzüne bakıyordum. Quincey Morris maceradan maceraya koştuğumuz zamanlardan bildiğim ve "hareket" anlamına gelen şeyi yaparak çabuk çabuk kemerini sıktı." Bayan Harker'ın beti benzi atınca alnındaki yara her zamankinden daha kırmızı görünmeye başladı, buna rağmen uysallıkla ellerini birleştirip dua etmeye koyuldu. Harker gülümsüyordu, umudu kalmamış insanlara özgü kapkaranlık, acı bir gülümsemeydi bu; ama kelimelerin ardında kalan hareketi içgüdüsel olarak dokunduğu Kukri bıçağının üzerindeki parmaklarından anlaşılıyordu. Van Helsing sorusunu ortaya sordu; "Galatz'a ilk tren ne zaman?"

"Yarın sabah 6.30'da!" Cevabın Bayan Harker'dan gelmesine hepimiz hayret ettik.

Art, "Tanrı aşkına bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Unuttunuz galiba belki de bilmiyorsunuz, ama Jonathan da Dr. Van Helsing de benim bir tren canavarı olduğumu

bilirler. Exeter'deyken kocama yardımcı olabilmek için sürekli olarak tarifeler yazardım. Bunu çok faydalı bulduğum için her zaman tren tarifelerine çalışırım. Drakula Şatosu'a gitmek zorunda kalırsak ya Galatz'dan ya da Bükreş'ten trene binmek zorunda kalacağımızı bildiğim için iki tarifeyi de çalıştım. Ama zaten çok da fazla hatırlayacak şey yok, o yöne giden tek tren yarın sabah dediğim saatte kalkıyor."

Profesör, "Bu kadın bir harika!" diye mırıldandı.

Lord Godalming'in "Peki, hususi bir tren tutabilir miyiz?" sorusuna Van Helsing başını hayır anlamında sallayarak şöyle cevap verdi: "Korkarım tutamayız. Burası ne sizin ne de benim ülkeme benziyor; hususi bile olsa tarifeli trenden daha erken varmaz. Zaten hazırlık yapmamız gerek. Düşünelim bakalım. Haydi iş bölümü yapalım. Dostum Arthur, siz trene gidin, biletleri alın, yarın sabaha her şeyin hazır olmasını ayarlayın. Dostum Jonathan siz de geminin acentasına gidip Galatz'daki acentaya verilecek kâğıtları alır mısın? Bu kâğıtlar bize buradaki gibi gemide arama yapma etkisi verecek. Morris Quincey, siz de konsolos vekiline gidip Galatz'daki adamına haber verip yolculuğumuzu kolaylaştıracak her şeyi yapmasını, Tuna üzerinde gecikme olmadan geçişimizi sağlayacak yardımı ister misin? John benimle ve Madam Mina'la kalıp konsültasyon yapacak. Zaman uzar da gecikirseniz bile mesele değil; çünkü Madam raporu verecek."

O sırada Bayan Harker günlerdir olmadığı kadar canlı bir edayla "Ben de" dedi "size mümkün olan her konuda yardımcı olmaya çalışacağım, eskiden olduğu gibi yazışmaları yapacağım. İçimde bir şeyler garip bir şekilde yer değiştiriyor, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür hissediyorum!" Üç adam da duyduklarının ne kadar önemli olduğunu farketmişcesine mutlu oldularsa da Van Helsing'le ben birbirimize göz ucuyla sıkıntılı sıkıntılı baktık ama bu sefer bu konuda konuşmadık.

Diğer üç adam işlerini yapmak üzere dışarı çıktıklarında Van Helsing Bayan Harker'dan günlüklere bakıp Harker'ın şatoda tuttuğu günlüğü bulmasını istedi. Günlüğü bulmak için odadan çıkıp kapıyı kapattığı zaman bana şöyle dedi:

"Aynı şeyi düşünüyoruz! Konuş!"

"Bir değişiklik olmuş. Bu umut midemi bulandırdı; çünkü yanıltıcı olabilir."

"Kesinlikle. Neden kopyalarını getirmesini istedim biliyor musun?"

"Hayır!" dedim, "benimle yalnız konuşmak istemeniz dışında bir sebep düşünemiyorum."

"Kısmen haklısın John arkadaş, ama kısmen. Sana bir şey söylemek istiyorum. Arkadaşım, büyük bir risk alıyorum, ama doğru diye düşünüyorum. Madam Mina o sözleri söyleyip de ikimizin de dikkatini çektiği zaman aklıma bir fikir geldi. Üç gün önce transa girdiğinde Kont zihnini okumak için ona ruhunu yolladı, ya da onun ruhunu aldı ve suların yükseldiği gemide bulunan toprakla dolu kutuya götürdü, gün doğumunda ve batımında yaptığı gibi. Bizim burada olduğumuzu öğrendi; çünkü Madam Mina'nın gözleri açık ve görebilir, kulakları açık ve duyabilir hâldeydi ama o tabut kutusunun içinde kapalı kalmıştı. Şimdi de bizden kaçmak için elinden geleni yapıyor. Ama onu kaçmasını istemiyor.

"Elinde bulunan büyük bilgi sayesinde çağrısına cevap vereceğini biliyor, ama akışı kendisi kesti; kendisi gücünü yetirip onu yanına alabilir, ama o gelmez. Ah! Keşke uzunca bir zamandır olgunlaşan ve Tanrının lütfuyla taçlanmış insan beynimiz yüzyıllardır mezarında yatan ve bizim seviyemize ulaşamayıp güdük kalmış, dolayısıyla da ufalıp bencilleşmiş çocuk beynine galip gelse diye umut ediyorum. Şimdi Madam Mina geliyor, sakın transtan bahsetme! Bundan haberi yok, tam umudunu, cesaretini toplamışken böyle bir şey öğrenirse mahvolur, çoğumuzun tadir ettiği gibi beyni bir erkek beyni

gibi eğitilmiş, ama tatlı bir kadın o, bir de Kont kendisine özel bir güç verdi, şimdi kendisi bile geri alamaz bunu, gerçi almayı da düşünmez! Şşşş! Bırak ben konuşayım, sen de öğren. Ah, dostum John, çok zor durumdayız. Hiç bu kadar korkmamıştım. Sadece Tanrı'ya güvenebiliriz. Sessizlik! İşte geliyor!"

Profesör'ün tıpkı Lucy öldüğü zaman olduğu gibi sinirlerinin bozulup çökeceğini düşündüm, ama Bayan Harker olanca canlılığı, mutlu bakışları, işine odaklanmış ve acısını unutmuş hâliyle odaya girdiğinde kendine hâkim olmak için olağaüstü gayret sarf ederek sinirlerine hâkim olmayı başardı. İçeri girer girmez Van Helsing'e bir deste daktiloya çekilmiş kâğıt uzattı. Göz ucuyla kâğıtlara baktı, okudukça yüzü aydınlandı. Sonra sayfaları iki parmağıyla tutup şöyle dedi:

"Bunca tecrübeli dostum John ve sevgili genç Madam Mina, işte size ders olsun: düşünmekten korkmayın. Beynimi yiyen bir yarım düşünce vardı, ama kanatlandırmaya korktum. Şimdi daha fazla bilgiyle bu yarım düşüncenin geldiği yere gidiyorum ve onun artık yarım düşünce olmadığını görüyorum, artık tam bir düşünce olmuş, hâlâ genç olduğu için kanatlarını kullanacak kadar güçlü değil ama olsun. Ama dostum Hans Andersen'in Çirkin Ördek'i gibi ördekçe olmayacak, zamanı geldiğinde büyük kanatlarıyla süzülen bir kuğu düşüncesi olacak. Bakın Jonathan buraya ne yazmış:

"Onun soyundan gelen diğerleri de daha sonraki çağlarda kuvvetlerini Büyük Nehir üzerinden Türk ülkesine sokmuşlar, orada yenilmişler, tekrar tekrar geri gelmişler, tekrar gelmişler. O kanlı savaş alanından sadece kendilerinin zafer kazanacağını bilerek bütün birliklerinin katledilmesine de aldırış etmemişler."

"Peki, bu bize ne söylüyor? Pek bir şey söylemiyor mu? Hayır! Kont'un çocuk düşüncesi bir şey göremiyor, o yüzden o kadar özgür konuşuyor. Senin insan düşüncen bir şey gö-

remedi, benim insan düşüncem bir şey göremedi, ta ki şimdiye kadar. Hayır! Düşünce olmadan konuşan birinden bir kelime geldi çünkü o da ne demek istediğini, ne demek *isteyebileceğini* bilmiyordu. Tıpkı doğada bulunan elementler gibi, kendi yollarına giderler ve bir noktada puf! Bir şimşek çakar, gökler açılır bazı şeyler kararır, yok olur, ölür, ama önümüzde bir ufuk açılır. Öyle değil mi? Açıklayacağım. Ama önce soruma cevap verin, suç felsefesi üzerine çalıştınız mı? Bir "Evet" bir de "Hayır", John'dan evet geldi; çünkü bu da deliliğin işaretlerinden. Madam Mina'dan hayır çünkü suç sizin yakınınızdan bile, bir kere hariç, geçmedi. Yine de zihniniz çok güzel çalışıyor, *particulari ad universale* (özelden evrensele) ilkesine karşı çıkmıyor. Suçluların kendilerine has bir özellikleri var. Bu o kadar süreklilik gösteriyor ki, bütün ülkelerde, bütün zamanlarda böyle, polis bile felsefesini bilmez ama tecrübeden dolayı bilir, bu böyledir. Tecrübeyle sabittir. Suçlu her zaman tek bir suç üstünde yani suç işlemeye meyilli gerçek suçlular – çalışırlar. Ne kadar akıllı, işini bilen biri olsa da suçlu beyni yetişkin insan beyniyle kıyaslanmaz. Daha çok çocuk beyni gibidir. Bu bizim suçlu da suç işlemeye yazgılı, beyni çocuk beyni gibi, yaptıkları da o beyne uygun. Küçük kuşlar, küçük balıklar, küçük hayvanlar prensipten yola çıkarak öğrenmezler, deneyerek öğrenirler, bir kere öğrendi mi sonra daha fazlasını yapabilirler. '*Dos pou sto*,*' demiş Arşimed. 'Bana bir destek noktası verin dünyayı yerinden oynatayım!' Bir defa yapınca dayanak noktası çocuk beynini yetişkin beynine çeviriyor ve her seferinde aynı şekilde, bir önce nasıl yaptıysa öyle yapıyor! Bakın! İşte, gözleriniz parladı, bütün bağlantıları anladınız" dediğinde Bayan Harker gözleri ışıldayarak ellerini çırpıyordu. Profesör devam etti:

"Konuşma sırası sizde. Bu iki sıkıcı bilimadamına o ışıl ışıl gözlerle ne gördüğünüzü anlatın." Konuşurken bir yandan da

* Dayanak noktası. (ç.n.)

Bayan Harker'ın elini kendi elinin içinde tutmaya başladı, bir yandan da içgüdüsel olarak başparmağı ve işaret parmağıyla nabzını sayıyordu:

"Kont suçlu tiplemesine uygun bir suçlu. Nordau and Lombroso* da kendisini böyle sınıflardı, suçlu *sıfatına* uygun olarak zihni de kusurlu yaratılmış. Bu yüzden de bir güçlükle karşılaştığında alışkanlıklarına başvurmak zorunda. Bir kısmını kendi ağzından bildiğimiz geçmişi bize biraz ipucu veriyor, Bay Morris'in 'dar yer' diye nitelendireceği bir durumda işgal etmek istediği yerden kendi ülkesine geri döndü, amacını unutmadan kendisini bir sonraki saldırısına hazırladı. Bir sonraki sefer daha donanımlı giderek kazandı. Londra'ya geldiğinde de yeni bir ülkeyi işgal etmek istiyordu. Yenildi, başarı umutlarının hepsi yerle bir oldu, varlığı tehlikeye girdiği için deniz yoluyla ülkesine geri geri kaçtı, tıpkı daha önce Türkiye toprağından Tuna üzerinden ülkesine geri kaçtığı gibi."

Van Helsing coşkuyla, "Güzel, çok güzel, siz ne akıllı bir kadınsınız!" dedikten sonra eğilip elini öptü. Bir dakika kadar sonra muayene odasında konsültasyon yapar gibi sakin sakin şöyle dedi:

"Bu kadar heyecanlı olmasına rağmen 72 atıyor. Umutluyum." Sonra tekrar Bayan Harker'a dönerek heyecanla:

"Lütfen devam edin! Devam! İsterseniz daha fazlasını da anlatabilirsiniz. Korkmayın, John da ben de biliyoruz. Eğer haklıysanız zaten size söyleyeceğiz. Korkmadan konuşun!"

"Çalışırım, ama söyleyeceklerimi çok egoist bulursanız lütfen söyleyin."

"Hayır! Korkmayın, zaten bu durumda egoist davranmanız gerek."

"Peki, o bir suçlu ve bencil; zekâsı sınırlı, hareketleri bencil niyetler üzerine şekilleniyor; kendisini bir tek amaçla sı-

* Sosyal dejenerasyon kavramı üzerinde çalışan iki fizyolog. (ç.n.)

nırlandırmış vaziyette. Acımasız bir amaç için. Bütün gücü paramparça edilmiş, Tuna üzerinden ülkesine dönerken tek odaklandığı şey emniyette olması. Onun bu bencilliği benim ruhumu özgür bırakmasına sebep oluyor, o korkunç gece üzerime saldığı müthiş kuvvetten bir şekilde kurtulmuş oluyorum. Hissetmiştim! Bunu anlamıştım! Tanrım, gösterdiğin merhamete şükürler olsun! O korkunç saatten beri hiç olmadığı kadar özgürleşti ruhum, tek korkum transa geçtiğimde veya rüyamda bildiklerimi kendi amaçları uğruna kullanmasıydı!" Profesör ayağa kalktı:

"Zihninizi kullanarak bizi burada Varna'da bıraktı, kendisini taşıyan gemiyi etrafını saran sisle beraber Garatz'a götürüyor, şüphe yok ki bizden kaçmak için hazırlık yaptı. Ama çocuk beyni sadece bu kadarını gördü; belki de takdir i ilahi sayesinde bu kötülük yapıcının kendi bencil iyiliğine diye düşündüğü şey kendisine en büyük zararı verecek. Meşhur ilahide söylendiği gibi avcı kendi tuzağına düştü. Şimdi kendisini takip edemeyeceğimizi, ondan saatlerce uzakta olduğumuzu sanıyor, bu yüzden çocuk beyni kendisine uyu diyecek. Sizin zihninizi de kendisinden uzak tutuğu için ondan size bir bilgi gelemez, işte burada tongaya basıyor! Kanla size yaptığı o feci vaftiz sayesinde onun ruhuna gidebilirsiniz, gündoğumu ve günbatımında ruhunuzun özgür olduğunda yaptığınız üzere. Böyle zamanlarda onun iradesiyle değil, benim irademle gideceksiniz, bu gücü kendiniz ve başkaları için kullanacaksınız; çünkü bu kadar acıyı onun ellerinden aldınız. Şu anda bunu bilmiyor olması çok değerli, o yüzden sizinle bağlantısını kendi kendine kestiği için bizim yerimizi bilemeyecek. Biz ise bencil olmadığımız için ve bütün bu karanlıkta, bu zor zamanlarda Tanrının yanımızda olduğunu biliyoruz. Biz de onun yolundayız, düşmanımız gibi olmak tehlikesi olsa bile yolumuzdan dönmeyiz. Dostum John, bu bir saat çok iyi oldu, yolumuzda ilerlememiz için çok fayda

verdi. Bunların hepsini yazın, diğerleri işlerini bitirip dönünce okusunlar bizim bildiklerimizi onlar da öğrensin."

O yüzden bunları yazdım, şimdi dönmelerini beklerken Bayan Harker el yazması her şeyi daktiloya çekti.

yirmi altıncı bölüm

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

29 Ekim

Varna'dan Galatz'a giden trende yazıyorum. Dün gece günbatımından az önce toplandık. Her birimiz yapabildiği kadar iş yapmıştı, kısacası çabalarımız ve fırsatlar el verdiğince Galatz'daki işimizi tamamlamaya hazırdık. Saati geldiğinde Bayan Harker hipnoza hazırlandı, Van Helsing bu defa her zamankinden daha uzun ve daha ciddi çalışmak zorunda kaldı ama sonunda başardı. Genellikle ufak bir ipucu verince konuşmaya başlayan Bayan Harker Profesör'un sorduğu bir dolu soruya kararlılıkla cevap verse bile doğru dürüst bir bilgiye ulaşamadık, nihayet şöyle dedi:

"Hiçbir şey göremiyorum, duruyoruz; dalga bile yok, sadece sular girdap yapıp yapıp palamara çarpıyor. Yakından uzaktan bir dolu adamın seslendiklerini duyuyorum, kürekler ıskarmozlarda gıcırtılar çıkarıyor. Uzaklarda bir yerlerde silah sesi duyuldu, ama yankısı çok uzaklardan geldi. Yukarıda birilerinin adımlarını duyuyorum, yerde iplerle zincirlerin sürüklendiğini duyuyorum. Bu ne? İçeriye ışık sızıyor. Rüzgârın üzerimde estiğini hissediyorum."

Bu sözleri söyledikten sonra sustu. Kanepede yattığı yerden birdenbire doğruldu, avuç içlerini ağırlık kaldırır gibi açarak yukarı kaldırdı. Van Helsing'le birbirimize baktık, neler olduğunu tahmin etmiştik. Quincey kaşlarını kaldırıp dikkatlice yüzüne bakarken Harker'ın eli istemsizce Kukri'nin kabzasına uzandı. Uzun bir sessizlik oldu. Konuşabileceği zamanın daraldığının hepimiz farkındaydık, yine de bir şey söylemek hepimize anlamsız gelmişti. Birdenbire oturduğu yerden doğruldu, gözlerini kocaman açıp tatlı tatlı şöyle dedi:

"Hiçbiriniz çay istemiyor musunuz? Hepiniz yorgunsunuzdur!" Onu memnun etmek için herkes onaylayınca çay hazırlamak için telaşla çıktığında Van Helsing şöyle dedi:

"Görüyorsunuz dostlar. Karaya yaklaştı, toprakla dolu kutudan çıktı. *Ama hâlâ kıyıya varamadı.* Gece başka bir yerde saklanabilir, kıyıya taşınmadıkça veya gemi limana girmedikçe oradan çıkamaz. Ancak limana gece girerlerse Whitby'de yaptığı gibi şekil değiştirip kıyıya atlayarak veya uçarak çıkabilir. Ancak kıyıya varmadan güneş doğarsa kimse taşımazsa kıyıya çıkamaz. Birileri taşırsa gümrüktekiler kutunun içinde ne olduğunu anlayabilirler. Bu yüzden, bu gece veya şafaktan evvel kaçamazsa bütün bir günü kaybedecek. Belki zamanında varırız; çünkü eğer gece kaçamazsa gün ağarınca biz oraya varmış olacağız, kendisi de kutuda merhametimize kalmış bekleyecek; çünkü kendisi olarak, ayık ve görünür olmaya cesaret edemez, tanınmaktan çekinir."

Söylenecek başka söz kalmadığı için şafak sökene kadar sabırla bekledik; ancak o zaman Bayan Harker'dan daha fazla bilgi edinebilecektik.

Bu sabah erkenden hepimiz nefesimizi tutup transa geçtiğinde söyleyeceklerini dinlemeye hazırlandık. Hipnoza girmesi her zamankinden daha uzun sürdü, güneşin doğmasına artık pek az zaman kaldığında hepimiz umutsuzluğa kapılmıştık. Van Helsing olanca gücüyle çabalıyordu, nihayet sorularına cevap verip şöyle konuştu:

"Her yer karanlık. Suyun çırpıntısını duyuyorum, çok yakınımda. Tahtanın üzerindeki tahta gıcırdıyor" dediği anda güneş çıktı. Geceye kadar beklememiz gerek.

Böylece Galatz'a yaptığımız yolculuk acılı bir bekleyiş içinde geçti. Sabah iki, üç arası oraya varmayı umut ediyoruz, ama hâlâ Bükreş'teyiz ve üç saat gecikmiş durumdayız, muhtemelen hava aydınlanana kadar oraya gidemeyiz. O zaman Bayan Harker'la iki hipnoz seansı daha yapabilirz, böylece seansların birinde veya her ikisinde neler olup bittiğine dair bir şeyler anlayabiliriz.

Daha sonra

Güneş çoktan battı. Neyse ki hipnoz seansı sırasında dikkatini dağıtacak bir şey olmadı zira o sırada istasyondaydık, istesek bile bu kadar denk getiremezdik. Bayan Harker bugün hipnoza her zamankinden daha geç girebildi. En çok ihtiyacımız olduğu zamanda Kont'un hissettiklerini artık algılayamamasından korkuyorum. Bana kalırsa artık hayal gücü devreye giriyor. Daha önce hipnoza girdiğinde en basit olgulara odaklanıyordu. Böyle giderse bizi yanlış bile yönlendirebilir. Bayan Harker'ın Kont'la olan iletişimi koptukça Kont'un Bayan Harker üzerindeki etkisinin de aynı oranda azalacağını bilsem mutlu olurdum ama korkarım böyle olmayacak. Konuşmaya başladığında anlaşılmaz şeyler söyledi:

"Bir şey dışarı çıkıyor; yanımdan soğuk bir rüzgâr geçiyor sanki. Uzaklardan karmakarışık sesler duyuyorum, sanki birtakım insanlar farklı dillerden konuşuyor gibi, bir yerlerden aşağıya hızla su dökülüyor, kurtlar uluyor." Sözlerini bitirdikten sonra tepeden tırnağa titredi, birkaç saniye süren titremeden sonra felç gelmiş gibi kalakaldı. O andan sonra Proförün bütün çabasına rağmen tek kelime etmedi. Transtan uyandığında bitkinlikten pelte gibi olmuştu ama zihni gayet açıktı. Hiçbir şey hatırlamadığı için ne söylediğini sordu, cevabı

alınca uzunca bir süre sessizleşip bu konuda derin derin düşündü.

30 Ekim, Sabah 7

Galatz'a çok yaklaştık, daha sonra yazmaya vaktim olmayabilir. Bu sabah gündoğumu hepimiz için çok daha zor geçti. Transa geçmenin her geçen gün zorlaştığını bildiği için Van Helsing işe her zamankinden erken başladıysa da bu çabası pek verimli olmadı. Her zamanki vakitte çok zorlu çabaların ardından ve gündoğumundan sadece bir dakika önce beklenen hipnoz başladı. Profesör'ün aceleyle sorduğu sorulara cevaplar da aynı hızda gelmeye başladı:

"Her yer karanlık. Suyun girdaplar yaparak aktığını duyuyorum, tam kulağıma gelen bir seviyede tahtanın tahtayaya değerken çıkardığı gıcırtılar var. Uzaklarda bir yerlerde inekler böğürüyor. Bir ses daha var, garip bir şey..." derken sustu, bembeyaz kesti, giderek kanı çekiliyor gibiydi.

Van Helsing acıyla, "Devam et, konuş! Sana emrediyorum!" dedi. Aynı zamanda güneş Bayan Harker'ın soluk yüzüne vurarak yükselmeye başladığında gözlerindeki umutsuzluğa şahit oldum. O sırada gözlerini açtı, hepimiz nefesimiz kesilmiş bakarken son derece umursamaz bir edayla ve tatlı tatlı şöyle dedi:

"Ama Profesör benden niçin yapamayacağımı bildiğiniz şeyleri istiyorsunuz? Hiçbir şey hatırlamıyorum." Yüzümüzdeki hayret ifadesini görünce çaresizlik içinde her birimize tek tek bakarak şöyle dedi:

"Ne dedim? Ne yaptım? Hiçbir şeyden haberim yok, burada yarı uyur, yarı uyanık yatıyordum, sadece 'konuş, sana emrediyorum' denildiğini duydum. Yaramazlık yapmış bir çocuğu azarlar gibi konuşmanız çok komik geldi!"

Profesör üzgün üzgün, "Ah, Madam Mina" dedi, "keşke sizi ne kadar sevdiğimi, saydığımı gösterecek kanıt olsa da,

tabii eğer gerekiyorsa, kanıtlasam. Sizin sözleriniz benim için emirdir!"

Düdük çaldı, Gratz'a giriyoruz. Duyduğumuz endişe ve sabırsızla beslenen ateşin üzerindeyiz.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim

Bay Morris beni telgraf gönderip tuttuğumuz otele götürdü, benimle gelmesi için en uygun aday olarak onu buldular; çünkü hiçbir yabancı dili konuşamıyor. Varna'dan bu yana işbölümü yapılıyor; bu kadar acele ederken unvanı sayesinde işimizin daha çabuk görülmesi için Lord Godalmin konsolos vekilini görmeye gitti. Jonathan ve iki doktor da Çariçe Katerina'nın limana girişiyle ilgili ayrıntıları öğrenmek üzere acentaya gittiler.

*Daha sonra.*Lord Godalming geldi. Konsolos burada değilmiş, vekili de hasta olduğu için bütün işlere kâtip bakıyormuş. Pek nazik davranıp elinden gelen her türlü yardımı yapmaya hazır olduğunu söylemiş.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim

Saat dokuzda Dr. Van Helsing ve Dr. Seward'la birlikte Londralı firma Hapgood'un temsilcileri olan Mackenzie ve Steinkoff beyleri ziyaret ettik. Lord Godalming'in gönderdiği telgrafa cevaben bize ellerinden geldiği kadar nazik davrandılar. Nezaket ve saygıdan da ötesini yapıp ırmakta demir atmış bulunan Çariçe Katerina'nın güvertesine çıkardılar. Orada seyahatin nasıl geçtiğini anlatan Kaptan Donelson'la tanıştık. Hayatı boyunca bu kadar iyi bir sefer yapmadığını söyledi.

"Valla!" dedi, "ilk başta bi korktuk, her şey bu kadar iyi gidince dedik, bunda bir bit yeniği var, kesin bir yerde patlar

bu şans! Taa Londra'dan Karadeniz'e kadar rüzgârı arkana alıp gelmek fena tekinsiz bir şey. Sanırsın Şeytan gelmiş yelkenlere üflüyor! Bir ara da göz gözü görmedi. Yine bi gece limana mı gelmişiz, buruna mı yaklaştık neydi, bir sis çöktü üstümüze, biz nereye sis oraya. Kalktığı zaman şeytanın işi bu dedik. Koskoca Cebelitarık'ı tek sinyal vermeden geçtik, Çanakkale Boğazı'ndan çıktık. Geçiş kâğıtlarını bekleyene kadar kimseleri görmedik. Önce sis kalkana kadar yelkenleri indirp beklesem mi dedim, ama sonra düşündüm ki Şeytan bizim Karadeniz'i çabuk geçmemizi istemişse yelkenleri indirmişim, indirmemişim fark etmeyecek, biz o denizi geçecektik. Yolculuk erken biterse geminin sahibi buna üzülmeyecekti, suyun üzerindeki trafiği aksatmayacaktık, üstelik işine engel olmadığımız için kendisi de bize minnettar kalacaktı." Van Helsing, kaptanın basitlik, kurnazlık, batıl inanç ve ticari uyanıklık arasında gidip gelen karakterinin kendisinde uyandırdığı duyguyla şöyle dedi:

"Dostum, Şeytan bazılarının düşündüğünden çok daha akıllıdır, çoğu zaman da kiminle iş yapacağını bilir!" Bu kompliman kaptanı hiç rahatsız etmedi, sözlerine devam etti:

"Boğaziçini geçince tayfa huzursuzlanmaya başladı, çoğu Romanyalı olan bikaç tanesi geldi, Londra'dan yola çıkmadan biraz önce gelen acayip görünüşlü bi adamın bıraktığı koca sandığı denize atmamı istedi. Daha önce de adamı gördükçe nazardan korunmak için iki parmaklarını çattıklarını görmüştüm. Birader bu yabancıların batıl inançları da çok gülünç ya! Hemen işbaşına gönderdim hepsini, ama sonra sis bastırınca ben de bi garip hissettim, acaba mı dedim. Ama o kutudan değildi bence. Neyse yola devam ettik, sis beş gün boyunca kalkmadı, ben de bıraktım rüzgâra gemiyi, yol aldık. Şeytan bir yere gitmemizi istiyorsa zaten ifritlerini toplar gelir dedim. Yok değilse, zaten kuş uçurtmazdık. Yol açıktı, her zaman derin sulardaydık zaten, iki gün önce de sisin içinden

sabah güneşini gördüğümüzde bir de baktık Galatz'ın karşısındaki nehirdeyiz. Romenler çıldırdı, doğru da olsa yanlış da olsa kutuyu nehire at diye tutturdular. Kavgaya giriştik, manivelayı kafalarına yediler, en sonuncusu güvertede başını tuta tuta ayaa kalkınca ister nazar olsun ister başka bişi bu geminin komutası da emanetleri de bana teslim edildi dedim, Tuna'nın dibinden daha emniyetli burası! Kutuyu taşımışlar güverteye atacaklar aşaaaya! Baktım ki Varna'dan Galatz'a gidecek yazıyor üstünde dedim zaten limanda indiririz yükü, kurtuluruz bundan. O gün hava açmadı biz de demir atıp bekledik, sabah olunca güneş çıktı, gökyüzü pırıl pırıldı. Bir saat sonra gemiye bi adam yanaştı, elindeki kâğıtta İngiltere'den gelen ve Kont Drakula'ya gidecek kutuyu alma emri vardı. Eh, mesele çözüldü işte. Elinde kaatları vardı, kutuyu alınca ben de bir rahat nefes aldım. Zaten ben de bi huzursuz olmuştum artık. Şeytanın bagajı vardıysa alsın gitsindi! Dr. Van Helsing sabırsızlığını bastırmaya çalışarak "Kutuyu teslim alan adamın adı neydi?" diye sordu.

"Şimdi söylerim!" dedikten sonra kaptan köşküne seğirtti, elinde bir kâğıtla gelip "Immanuel Hildesheim" dedi. Adresin Burgen strasse 16 olduğunu söyledi. Kaptanın daha fazla bir şey bilmediğine ikna olup teşekkür ederek ayrıldık.

Koyun gibi burnu ve kafasında fesiyle Adelphi Tiyatrosundan* fırlamış bir Yahudi'ye benzeyen Hildesheim'ı ofisinde bulduk. Biraz bozuk para ve çokça pazarlıkla bildiklerini anlattı. Verdiği bilgiler basit ama önemliydi. Londra'daki Bay de Ville'den aldığı mektupta Galatz'a Çariçe Katerina gemisiyle gelen kutuyu gümrük bürokrasini atlatmak için mümkünse gün doğmadan önce teslim alması istenmişti. Kutuyu Slovaklarla iş yapan ve acentası limanın nehrin aşağı kısmında bulunan Petrof Skinsky adlı tüccara teslim edecekti. Bu iş

* 1806 yılında kurulmuş komik opera, pandomim, melodram ve fars gibi türlerin oynandığı tiyatro. (ç.n.)

için kendisine sterlinle yapılan ödemeyi Tuna Uluslararası Banka'dan sorunsuz almıştı. Skinsky ofisine geldiğinde nakliye ücretini de garanti etmek için birlikte gemiye çıkıp kutuyu teslim etmişti. Bildiği her şey bundan ibaretti.

Skinsky'yi soruşturduk ama bulamadık. Kendisine pek de sevgi beslemediği her hâlinden belli olan bir komşusu iki gün önce bir yere gittiğini söyledi, ama daha fazlasını bilmiyordu. Aynı bilgiyi bir kuryeyle evin anahtarlarıyla gelecek ayın kirasının İngiliz parasıyla ödendiği ev sahibi de doğruladı. Bütün bunlar dün gece onla on bir arasında oldu. Hâlâ beklemedeyiz.

Aramızda konuşurken koşmaktan nefessiz kalan biri yanımıza gelip Skinsky'nin bedeninin St. Peter kilisesin bahçe duvarının yanında bulunduğunu söyledi. Yırtıcı bir hayvanın saldırısına uğramış gibi boğazı deşilmişti. Tam bu meseleyi konuşurken dehşet içinde bir kadın çığlık çığlığa, "Bunu olsa olsa bir Slovak yapmıştır!" diye bağırıyordu. Olaya karışıp bir de gözaltına alınmamak için hızla oradan uzaklaştık.

Eve geldiğimizde kesin bir sonuca varabilmiş değildik. Kutunun gemiyle bir yerlere doğru yola çıktığından emindik, ama neresi olduğunu bulmamız gerekiyordu. Yüreğimizde büyük bir ağırlıkla Mina'nın kaldığı otele geldik.

Hepimiz toplaşınca ilk yaptığımız iş Mina'nın görüşüne başvurmak oldu. Başarma ümidimiz giderek zayıflıyor olsa da hâlâ bir şansımız var ama çok tehlikeli. Ama en azından Mina'ya verdiğim sözden kurtulmuş bulunuyorum.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim, Akşam

O kadar yorgun ve bitkinler ki iyice dinlenmeden hiçbir şey yapamayız. Ben şu ana kadar olan biteni yazana kadar yarım saat yatıp dinlenmelerini söyledim. "Seyahat" daktilosunu icat edene de, benim için bunu temin eden Bay Morris'e

minnettarım. Her şeyi kâğıt kalemle yazmak zorunda kalsaydım ne yapardım...

Her şeyi yazdım, ah zavallı Jonathan, kim bilir neler çekti, şimdi de neler çekiyor! Kanepede uzanmış, zar zor nefes alıyor, ne kadar da bitkin görünüyor! Kaşlarını çatmış, yüzü de acıdan gerilmiş. Zavallı adamcağız, belki de düşünüyordur, düşündüğü şeye odaklanmış gibi, yüzü kırış kırış olmuş. Ah, keşke elimden bir şey gelse... Elimden geleni yapacağım.

Dr. Van Helsing'den okumadığım kâğıtları istemiştim, şimdiye kadar okumadıklarıma da bakacağım. Onlar dinlenirken ben de iyice dikkatle okuyup belki bir şeyler düşünürüm. Profesör gibi yapıp her şeyi ön yargısız değerlendirmeye çalışacağım...

Galiba Tanrının da yardımıyla bir şey keşfettim. Haritaları getirip kontrol edeceğim...

Şimdi tamamen emin oldum. Vardığım sonucun doğru olduğundan eminim, hepsini uyandırıp anlatmam lazım. Bir de onlar değerlendirsinler, bence doğru yoldayım. Ama her saniyemiz değerli artık.

Mina Harker'ın yazdığı pusula.

(Günlüğüne iliştirilmiş.)

Araştırmanın temel taşları

Kont Drakula'nın temel meselesi evine nasıl gideceği.

(*a*) Birisi tarafından *götürülmüş olabilir*. Kendisini istediği biçime sokabildiği için insan, kurt, yarasa veya başka bir biçime girmiş olabilir. Fark edilmekten veya işlerinin bozulmasından çekindiği ve gündoğumundan günbatımına kadar hareketleri kısıtlı olduğu için tahta kutunun içine saklanabilir.

(*b*) *Nasıl taşınacak?* İhtimal dahilinde olmayanlar burada. Karadan mı? Trenle mi? Tekneyle mi?

1. *Karadan.* Bu seçenek sonsuz zorluğu içinde barındırıyor, özellikle şehir dışına çıkarken.

(*x*) Her yer insan dolu, insanlar meraklı ve araştırmaya meyilli. Kutunun içinde ne olabileceğine dari bir ipucu, bir kuşku veya tahmin mahvına sebep olabilir.

(*y*) Gümrük ve sınır görevlileri var, karşısına çıkabilir.

(*z*) İzini sürenler olabilir ki zaten bu en büyük korkusu. İhanete uğramamak için kurbanı olan beni bile kendisinden uzak tutuyor!

2. *Trenle.* Kutuya göz kulak olacak kimse yok. Kutunun teslim edilmesi şansa kalmış, herhangi bir gecikme durumunda peşindeki düşmanlar göz önünde bulundurulduğunda ölümcül sonuçlar doğurabilir. Evet, gece kaçabilir; ama bilmediği bir yerde, sığınacağı hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda indirilirse? Bunu istemez, zaten kendisini böyle bir riske de atmaz.

3. *Tekneyle.* Bir taraftan en güvenli bir taraftan da en tehlikeli seyahat seçeneği. Suyun üzerindeyken geceleri hariç gücünden mahrum kalıyor, geceleri bile sadece sis, fırtına, kar ve kurtlarını yardıma çağırabiliyor. Ancak gemi karaya vurduğu takdirde her şey biter. Karada kullanacağı bir aracı olabilir ama rahatça hareket edebileceği ve kendisine pek dostça davranılmayan bir memleketteyse durumu yine tehlikeye girer. Kayıtlardan anladığımıza göre bir suyun üzerindeydi, şimdi hangi suyun üzerinde olduğunu anlamamız gerek.

Yapılacak ilk iş şimdiye kadar neler yaptığına bakmak, böylece bir sonraki adımını tahmin edebiliriz.

Öncelikle... Londra'da genel hareket planına göre neler yaptığıyla kendisini baskı altında hissettikten sonra elinden geldiği kadarını yaptıklarını birbirinden ayırmalıyız.

İkinci olarak burada yaptıklarını bildiklerimize dayanarak tahmin etmenin yanı sıra görmeliyiz.

İlk meseleyle ilgili şunu söyleyebiliriz; aslında başından beri Galatz'a gelmek niyetindeydi ancak İngiltere'den çıktığını öğrenir de peşine düşeriz kaygısıyla faturayı Varna'ya gön-

dererek bizi atlatmak istedi. İlk ve en önemli isteği kaçmaktı. Bunun kanıtı ise Immanuel Hildesheim'a gönderdiği talimat mektubunda kutunun gündoğumundan önce alınmasının belirtilmesi. Bir de Petrof Skinsky'ye gönderilen talimat var. Bunu ancak tahmin edebiliriz, ama Skinsky Hildesheimn'a gittiğine göre arada bir mektup ya da mesaj olmalı.

Bu noktaya kadar planlarının yolunda gittiğini biliyoruz. Çariçe Katerina o kadar efsanevi hızda bir yolculuk yaptı ki Kaptan Donelson bile şüphelendi; ama batıl inancını kurnazlıkla birleştirdiği için Kont'un oyununa geldi, rüzgârı arkasına alıp sislerin içinden gözü bağlı şekilde kendisini Galatz'da buldu. Bu da Kont'un her şeyi önceden ayarladığını gösteriyor. Hildesheim kutuyu temizledi, çıkarıp Skinsky'ye verdi. Skinsky kutuyu aldıktan sonra izlerini kaybediyoruz. Tek bildiğimiz kutu suyun üstünde bir yerlerde ilerliyor. Böylece gümrük, ayakbastı parası gibi bürokratik engeller varsa bile aşılmış oldu.

Şimdi de gelelim Galatz'da *karaya* ayak bastıktan sonra Kont'un ne yaptığına.

Kutuyu Skinsky'ye gün doğmadan teslim ettiklerine göre Kont ortaya çıkabilirdi. Burada sorulması gereken soru Kont'un neden Skinsky gibi bir yardımcıyı seçtiği. Kocamın günlüğüne göre bu Skinsky limanın aşağısında ticaret yapan Slovaklarla çalışıyor; cinayetin mutlaka bir Slovak tarafından işlendiği iddiası onun içinde olduğu sınıfa ait genel düşünceyi zaten gösteriyor. Kont'un istediği kendini toplumdan yalıtmaktı.

Tahminime göre Kont Londra'dayken emniyetli ve gizli yol olduğu için şatosuna tekneyle dönmeye karar vermişti. Şatosundan kendisini çıkaran Çiganlar muhtemelen yüklerini Varna'ya eşya taşıyan Slovaklara vermişler, onlar da Londra'ya giden gemiye yüklemişlerdi. Böylece Kont hizmetini görecek insanların kim olduğunu bilerek gelmişti. Kutu gündoğumun-

dan önce ya da sonra karaya çıktığında kutudan çıktı, Skinsky'yle buluştu, kutuyu bir nehir yoluyla taşıtması için gerekli talimatları öğretti. Bu iş de bitip her iş yoluna girdiğinde yardımcısını öldürerek arkasında bıraktığı delilleri kararttığını düşündü.

Haritayı incelediğimde Slovakların çıkması için nehrin en müsait yerlerinin Prut veya Sirit olduğunu gördüm. Yazılanları okurken transtayken söylediklerimde inek böğürtüsünden, suyun girdap yapmasından, kulağıma gelen seviyede tahta gıcırtılarından bahsetmişim. Kont kutunun içindeyken açık bir teknenin üzerinde ırmakta giderken muhtemelen akıntıya karşı kürek çekilmekteydi, akıntın yönünde gitselerdi o ses çıkmazdı.

Prut veya Sirit'ten başka bir yerde de olabilir elbette, belki daha derinlemesine bir araştırma yapmamız gerekebilir. Ama bu iki nehir içinde Prut'ta ilerlemek kolay olmasına rağmen Sirit Fundu civarında Bistritza'yla birleşip Borgo Pass'a akıyor. Irmağın kıvrımlandığı yerden Drakula'nın şatosuna tekneyle gitmek için en kısa yol bu görünüyor.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

Devam

Yazdıklarımı okuyunca Jonathan beni sarılıp öptü. Ötekiler de habire iki elimi birden sıktılar. Dr. Van Helsing de şöyle dedi:

"Sevgili Madam Mina'mız yine bize öğretmenlik etti. Kör olduğumuz yerde onun gözleri vardı. Şimdi tekrar iz sürebiliriz, bu sefer başarabiliriz. Düşmanımız en çaresiz zamanında şimdi. Suyun üzerindeyken yakalarsak işini bitiririz. Bizden önce yola çıkmış ama hızlanacak hâli yok, kimseler şüphelenmesin diye kutuyu da bırakamıyor, bir şüphelenirlerse kutuyu hemen suya atıp yok ederler. Bunu kendisi de bildiği için o yola girmez. Şimdi Savaş Konseyi, şimdi ve burada herkesin neler yapacağını planlamamız lazım."

Lord Godalming, "Ben buharlı gemiyle peşine düşeceğim" dedi.

Bay Morris ise, "Ben de at sırtında ilerleyip karaya çıkıp çıkmadığını takip ederim" dedi.

Profesör, "Güzel!" dedi, "ikisi de gayet iyi fikir. Ama hiç kimse yalnız gitmesin. Yenmek için gerekirse güç kullanacağız; bu Slovak kaba saba, hem de güçlü, bir de fena silahlar taşıyor." Yanlarında cephanelik taşıyan erkekler bu sözlere gülümsedi. Bay Morris şöyle cevap verdi:

"Ben birkaç Winchester getirdim; kalabalıkta kullanmak için pek elverişli, hem ayrıca karşımıza kurtlar da çıkabilir. Hatırlarsanız Kont başka önlemler de alıp Bayan Harker'ın bir şey hissedip anlamaması için hazırlığını yapmıştı. Her konuda hazır olmamız gerek." Dr. Seward sözü aldı:

"Ben Quincey'le gitsem iyi olacak. Hem birlikte ava çıkmaya alışkınız hem de silahlıyız, önümüze ne çıkarsa geçer gideriz. Art sen de yalnız gitme. Slovaklarla dövüşmen gerekebilir, o sırada alacağın bir bıçak yarası, bu insanların ateşli silah kullandıklarını sanmıyorum, bütün planları bozar. Bu sefer şansa bırakacak hiçbir şey kalmadı. Kont'un kafası bedeninden ayrılıp bir enkarnasyon daha geçirmeyeceğine emin olana kadar bize huzur yok." Konuşurken bir yandan da Jonathan'a baktığı için Jonathan da dönüp bana baktı. Adamcağızın zihni ikiye bölünmüş gibiydi. Elbette benimle gelmek istiyordu, ama asıl teknede o... o... o... vampiri (bu kelimeyi neden bu kadar zor yazdım acaba?) yakalayabileceklerdi. Bir süre sessiz sessiz otururken Dr. Van Helsing araya girdi:

"Dostum bu görev iki sebepten ötürü senin. Birincisi genç ve cesaretlisin, iyidövüşüyorsun ve son noktada bütün gücünü kullanman gerekecek, bir de hem sana ve senin olana yaptığı bu kadar kötülükten sonra onu yok etmek senin hakkın. Madam Mina için korkma. Becerebilirisem ona ben bakacağım. Yaşlıyım ben. Bacaklarım o kadar hızlı koşmaz, hem av peşinde

o kadar süre gidemem, ateşli silah da kullanamam. Ama başka türlü işe yararım, kendi bildiğim yöntemle. Gerekirse de gençler gibi ölebilirim. Ben ne yaparım söyleyeyim; sevgili Lordum Godalming'le dostum Jonathan küçük ve hızlı buharlıya binip nehir boyunda giderken, John ve Quincey de belki karaya çıkar diye kıyıdan nehri takip ederken ben Madam Mina'yı alıp düşmanın memleketinin tam ortasına götürüyorum. Yaşlı tilki nasıl olsa kutuya girmiş ve çıkamıyor, ırmağın üstünde giderken kaçacak yeri yok, tabutun kapağını bile kaldırsa Slovak hamallar korkuyla kendisini suya atıp yok ederler, işte biz de Jonathan'ın gittiği yolu gideceğiz. Bistritz'de ve Borgo üzerinden yolumuzu bulup Drakula'nın Şatosuna gideceğiz. Burada Madam Mina'nın hipnoz bağlantısı mutlaka işe yarar, karanlık ve bilinmez bir yerde yolumuzu buluruz, zaten ilk gündoğumundan sonra meşhur yere varmış oluruz. Yapacak çok iş var, başka yerler de vartemizlenecek ki yılanlar yuvalarına gelemesin" dediğinde Jonathan hararetle sözünü kesti:

"Yani siz bu kadar üzgün ve o şeytanın hastalığına bulaşmış hâldeyken Mina'yı ölüm kapanının dişlilerine mi atmayı düşünüyorsunuz Profesör Van Helsing? Hayatta olmaz! İki dünya bir araya gelse yine olmaz!" Bir an nefessiz kaldı, sonra yine devam etti:

"Siz orayı biliyor musunuz? Cehennemi rezaletin tam ortasında, ay ışığının ortaya çıkardığı korkunç şekiller, rüzgârda burgaç yapan her toz zerresinin her şeyi silip süpüren canavar yavrusuna dönüşmesi? Vampirin dudaklarını boğazınızda hissettiniz mi hiç?" Bu sözlerden sonra dönüp bana baktı, alnımdaki yara izini görünce gözleri yanmış gibi kollarını açık havaya kaldırarak çığlık attı: "Tanrım üzerimize bu kadar korku salınması için ne yapmış olabiliriz!" Sonra da acıyla kanepenin üzerine yığıldı. Tam o sırada konuşmaya başlayan Profesör'ün anlaşılır ve tatlı bir tonda çıkan sesi havada çınlarken hepimiz rahatlamıştık:

"Sevgili arkadaşım, zaten Madam Mina'yı o korkunç yerden koruyacağım için beraber gidiyoruz. Mina'yı oraya sokmaktan beni Tanrı korusun. Orada yapacak çok iş var, ama onun gözleri bu işleri görmemeli. Burada Jonathan dışında kalan bütün erkekler böyle bir yerin arındırılmak için neler yapılacağını gözlerimizle gördük. Şu anda da son derece zor durumda olduğumuzu unutmayın. Çok güçlü, ustalıklı ve kurnaz Kont bu sefer de bizden kaçmayı becerirse bir yüzyıl boyunca uyumayı tercih edebilir, sonra da zamanla kıymetlimiz" dediği anda elimi tuttu, "de ona yardıma gidebilir, senin gördüklerinden birine dönüşebilir Jonathan. O sinsi dudaklarını sen gördün, Kont'un kendilerine doğru fırlattığı çantayı kapmaya çalışırken attıkları o utanmaz kahkahalarını kulaklarınla işittin. Hatırladıkça titriyorsun, ama olsun. Sana bunları hatırlatıp acı verdiğim için beni affet. Ama bunu yapmak gerekli. Belki de hayatımı uğruna vereceğim bu gereklilik acil değil mi? Oraya kalmaya kim gitse yanlarında gidip eşlik ederim zaten."

"Nasıl istiyorsanız öyle yapın" diyen Jonathan boğazına takılan hıçkırıkla sarsıldı, "hepimiz Tanrı'nın merhametine kaldık!"

Daha sonra

Bunca cesur adamın var güçleriyle çalıştıklarını görmek bana ne kadar iyi geldi. Bu kadar cesur, azimli, samimi erkekler nasıl sevilmez! Ayrıca paranın muazzam gücünü düşündüm! Doğru yerde kullanılınca açmayacağı kapı yok, sefil amaçlar için kullanıldığında neler yaptığını da gördük! Lord Godalming'in zengin olması büyük nimet, hem Lord'un hem de Bay Morris'in istedikleri gibi harcayabilecekleri servetlerini bu işe harcamaya hevesli olmaları! Onların parası olmasa bu küçük keşif gezisi başlasa bile ne bu kadar çabuk hareket edebilirdik, ne de bu kadar donanımlı yola çıkabilirdik. Her

şeyi planlayalı daha ancak üç saat geçmişken Lord Godalming'le Jonathan buharlı gemiyi hazır ettiler, birkaç dakika içinde yola çıkacaklar. Dr. Seward'la Bay Morris yanlarına altı at alıyorlar, her şey mükemmel. Alabileceğimiz büütn haritaları ve ekipmanı temin ettik. Profesör Van Helsing'le ben 11.40 treniyle Veresti'ye gidyoruz, oradan da atlı arabayla Borgo Pass'a geçeceğiz. Sonrasında atlı araba veya at almamız gerekebilir diye yanımızda yüklü miktar para getiriyoruz. Profesör bir dolu dili konuşabildiği için zorluk çekmeyeceğiz. Yanımızda her tür silah var, bana bile büyük kalibreli bir tabanca verdiler; herkes gibi benim de üzerimde bir silah olmadan Jonathan rahat etmeyecekti. Heyhat! Alnımdaki leke yüzünden diğerlerinin taşıdığı silahlardan taşıyamıyorum. Canım Dr. Van Helsing kurtlara karşı silahlandığım için beni rahatlatıyor, her geçen saat hava daha soğuyor, arada sırada da tek tük kar serpiştiriyor.

Daha sonra

Bütün cesaretimi toplayıp sevgilimle vedalaştım. Belki de birbirimizi bir daha görmeyiz. Cesaret Mina! Profesör şu anda gözlerini dikmiş sana bakıyor, bakışları ikaz eder gibi. Tanrı gözlerime memnuniyet ihsan etmedikçe ağlamamam lazım.

JONATHAN HARKER'İN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim, Gece

Bu sayfaları buhar fırınından sızan ateşin ışığında yazıyorum: Lord Godalming ateşi körüklüyor. Bu işte epeyce usta, Thames'e ve Norfolk açıklarına indirip yıllardır kullandığı iki ayrı teknesi varmış. Planlarımıza gelecek olursam, sanırım Mina tahminlerinde haklı çıktı; Kont şatosuna geri kaçmak için nehrin kollara ayrıldığı bir yerden geçecekse Sirit'ten girip Bistritza'ya çıkacak. 47 derece kuzeye rotamızı ayarladık, böylece Karpat dağlarıyla nehrin arasından geçerek ülkenin tam

ortasından gidceğiz. Geceleyin nehirde son hız gitmekten korkmuyoruz, su yeterince yüksek, nehrin her iki yanı da gece karanlıkta bile kolaylıkla seyre müsait genişlikte. Şu anda bir kişinin komuta etmesi yeterli olduğu için Lord Godalming gidip biraz uyumamı söyledi. Ama gideceği o korkunç yerde sevgilimi bu kadar büyük bir tehlike beklerken nasıl uyuyayım... Tek tesellim Tanrı'nın ellerine kendimizi teslim etmiş olmak. Ancak inanç sayesinde yaşamaktansa ölmeye razı gelebilir insan veya bu kadar zorluğa katlanmaya. Bay Morris'le Dr. Seward tekne hareket etmeden çok önce yola çıkmışlardı, nehir boyunca sağ tarafta kıyıyı gözden kaybetmeden ırmağın takip ettiği yolu gözleyerek, nehrin içerilere girdiği yerlerde vakit kaybetmeyecek kadar yukarıdan ilerleyecekler. İlk aşamalar için boşta kalan atları da sürmek için yanlarına iki adam daha aldılar, böylece daha az dikkat çekerler. Kısa zaman içinde adamlara yol verdikleri zaman atlarla da kendileri ilgilenecek. O zaman güçlerimizi birleştirmemiz gerekebilir, o zaman bütün ekibi toplayabiliriz. Eyerlerin birindeki seyyar tutamağı gerekirse Mina'ya göre ayarlayabiliriz.

Çok büyük bir maceraya doğru yol alıyoruz. Şu anda zifirî karanlıkta ilerliyoruz, nehirden gelen soğuk nefesimizi kesiyor, gecenin gizemli sesleriyle etrafımız sarılmış, hazırız. Bilinmeyen yollardan bilinmeyen yerlere gidiyoruz sanki gittiğimiz yerdeki her şey karanlık ve korkunç. Godalming fırın kapağını kapattı

31 Ekim

Hâlâ hızla ilerliyoruz. Sabah oldu Godalming uyudu, şimdi ben nöbetteyim. Sabah soğuğu ısırıyor, ağır kürk paltolarımıza rağmen fırından gelen sıcağa minnet duyuyorum. Şimdiye kadar yalnızca birkaç üstü açık teknenin yanından geçtik ama hiçbirinde aradığımız boyutta bir yük göremedik. Elektrikli feneri üzerlerine her tuttuğumuzda adamları o kadar ürküttük ki dizlerinin üstüne çöküp dua etmeye başladılar.

1 Kasım, Akşam

Bugün yeni bir haber yok. Aradığımız şeye benzeyen hiçbir şey göremedik. Bistritza'dan yeni geçtik. Tahminlerimizde yanıldıysak şansımızı kaybettik demektir. Büyük olsun küçük olsun ne zaman bir tekne görsek didik didik baktık. Bu sabah erken saatlerde tayfadan birisi bizi bir devlet gemisine çıkarıp gayet iyi ağırladı. Böylece işleri nasıl kolaylaştırabileceğimizi görmüş olduk; Bistritza'nın Sirit'e döküldüğü Fundu'ya gelince şimdiki gibi şüphe çekmemek için bir Rumen bayrağımız oldu. Ondan sonra araştırdığımız her gemide işimiz kolaylaştı, son derece hürmetli bir şekilde ne istediysek itiraz etmeden temin ettiler. Slovaklardan bazıları büyük bir geminin yanlarından geçip gittiğini söyledi, normalin iki katı mürettebat olduğu hâlde hızla yol alıyormuş. Gemiyi Fundu'ya gelmeden önce gördükleri için Bistritza'ya mı döndüğünü yoksa Sirit'e mi saptığını bilemediler. Fundu'da böyle bir gemiye kimse rastlamadığına göre oradan gece geçmiş olmalı. Çok uykum geldi, belki de soğuktan etkilenmeye başladım, biraz dinlensem iyi olacak. Godalming bu geceki ilk nöbeti tutmakta ısrar ediyor. Bana ve canım Mina'ma yaptığı iyiliklerden Tanrı razı olsun.

2 Kasım, Sabah

Gün doğalı çok zaman olmuş, ne kadar iyi bir insan, beni uyandırmamış! Bütün dertlerimi unutmuş gibi o kadar huzurla uyuyormuşum ki uyandırırsa günah işleyecekmiş gibi gelmiş. Nasıl büyük bir bencillikle bu kadar uyudum da bütün gece nöbet tutmasına sebep oldum! Ama haklı olduğu bir taraf var. Bu sabah yeni bir insan olarak uyandım, burada oturmuş onu uyurken seyrederken motor bakımı, dümende durmak, nöbet tutmak dahil her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyorum. Gücüm kuvvetim yerine gelmiş gibi. Acaba şu anda Mina'yla Van Helsing nerede? Çarşamba günü öğle saatlerin-

de Veresti'ye varmış olmaları gerekiyordu. At arabası ve at almak biraz zamanlarını almıştır, yola çıkmış ve hızlı gitmişlerse şu sıralar Borgo Geçidine yaklaşmışlardır. Tanrım onlara yol göster ve koru! Ne olabilir diye düşünmeye bile korkuyorum. Keşke biraz daha hızlı gidebilsek! Ama mümkün değil, motorlar son kapasitede çalışırken zonkluyorlar. Acaba Dr. Seward'la Bay Morris neredeler! Buralarda dağlardan nehre dökülen sonsuz dere var ama hiçbiri o kadar geniş değil, o yüzden at sırtında çok fazla zorluk çıkmaz, ama şimdi durum iyi olsa da kışın ve karların eridiği zaman şartlar çok zorlaşır herhâlde. Umarım Strasba'ya varmadan karşılaşırız, o zamana kadar Kont'u alaşağı edemezsek bir sonraki adımımızı belirlemek için bir araya gelmemiz gerekecek.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

2 Kasım

Üç gündür yoldayız. Ne bir haber var ne de yazacak zaman, zira her an çok değerli. Sadece atları dinlendirmek için mola verdik, mükemmel derecede dayanıklı çıktılar. Eskiden çıktığımız macera yolculuklarının faydasını gördük. Şimdi yine yola koyulmamız lazım; tekneyi tekrar görene kadar bize rahat yok.

3 Kasım

Fundu'da aldığımız bilgiye göre tekne Bistritza yönüne gitmiş. Keşke bu kadar soğuk olmasa. Hava kar topluyor, çok yağarsa durmak zorunda kalırız. O zaman kızak alıp Rus usulü devam ederiz.

4 Kasım

Bugün nehrin en hızlı aktığı yerde yaptığı kaza nedeniyle alıkonulmuş bir teknenin haberi geldi. Tecrübeli Slovak tekneleri ip ve dümen yardımıyla yollarına devam etmeyi bece-

riyor. Bazıları da bizimkilerden birkaç saat önce oradan geçmiş. Godalming zaten amatör montajcıdır, büyük ihtimalle gemiyi de tekrar dengeye kendisi getirmiştir. Sonunda civardakilerin de yardımıyla tekrar yola çıkmışlar, takibe kaldıkları yerden devam ediyorlar. Tek korkum kazadan sonra teknede bir arıza çıkması, köylülerin söylediğine göre tekne tekrar yola çıktıktan sonra gözden kaybolana kadar habire durmuş. Şimdi biraz daha hızlı gitmemiz gerek, belki yardımımıza ihtiyaçları vardır.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

31 Ekim

Öğle vakti Veresti'ye vardık. Profesör'ün söylediğine göre bu sabah şafak vaktinde ne yaptıysa bana hipnoz yapamamış, tek söylediğim her yerin "karanlık ve sessiz" olduğuymuş. Yeni bir atlı araba ve at almaya gitti. Daha sonra değiştirebilmek için yedek at da almaya çalışacağını söyledi. Önümüzde 70 mil yolumuz kaldı. Çok güzel ve ilginç bir ülke, buraya başka şartlar altında gelmiş olsaydık bu manzarayı görmek ne kadar keyif verirdi. Jonathan'la baş başa buraları gezseydik ne zevkli olurdu. Arada durup insanlarla konuşurduk, hayatları hakkında bir şeyler öğrenirdik, bu bakir ve güzel ülkenin rengarenk ve resim gibi manzarasıyla, tuhaf insanlarıyla ilgili türlü türlü anı hafızamıza kazınırdı. Ah, keşke!

Daha sonra.

Dr. Van Helsing döndü. At arabasını da atları da almış, yemek yedikten sonra bir saat içinde yola çıkmamız gerek. Ev sahibimiz bize bir sepet dolusu erzak verdi, ama bunlar bir tümen askere bile yeter. Profesör bir yandan bu hanımı daha fazla yemek vermesi için kışkırtıyor, diğer yandan da kulağıma bir hafta içinde geri dönüp daha ne güzel yemekler alabileceğimizi fısıldıyor. O da alışverişe gidip eve bir dolu

muhteşem kürk paltolar, şallar ve türlü çeşit kalın giysi yolladı. Üşümemizin imkânı yok.

Birazdan yola çıkıyoruz. Başımıza ne geleceğini düşünmekten bile korkuyorum. Gerçekten de işimiz Tanrı'ya kalmış. Ne olacağını sadece o bilebilir, üzüntüyle ve boyun eğerek canım kocamı koruması için dua ediyorum. Jonathan kendisini bütün kalbimle sevip saydığımı bilsin isterim, hakkında söylediğim bu samimi duygularım hep böyle kalacak.

yirmi yedinci bölüm

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Kasım

Gayet hızlı bir şekilde bütün gün seyahat ettik. Atlar kendilerine iyi davranıldığını anlamış gibi kendiliklerinden dörtnala koştular. Başımıza gelen türlü değişik olaylardan sonra o kadar çok düze çıktık ki artık bu yolculuğun iyi geçeceğine diar umut besleyebiliyoruz. Dr. Van Helsing az ama öz konuşarak her işi hallediyor; mesela çiftçilere bir an önce Bistritz'e gitmemiz gerektiğini söyleyip, iyi bir fiyata atları değiştiriyor. Sıcak çorba, çay veya kahve içip yola devam ediyoruz. Hayal bile edemeyeceğimiz çeşitte muhteşem güzelliklerle dolu harika bir ülke burası, cesur, güçlü ve basit insanlarının birçok iyi özelliği var sanki. Çok, ama çok batıl inançlılar. İlk mola verdiğimiz evde bize hizmet eden hanım alnımdaki yara izini görünce önce istavroz çıkardı, sonra da nazardan korunmak için iki parmağı çatıp bana doğrulttu. Bence yemeğimize fazladan sarımsak koymak için epeyce uğraştılar, sarımsağa katlanamıyorum. O zamandan beri şapkamı veya yüzümdeki tülü çıkarmamak için özen göserdiğim için şüpheli bakışlara maruz kalmadım. Çok hızlı seyahat ediyoruz, sürücümüz de olmadığı için hikâyemizi dilden dile anlatacak fazla insanla karşılaşmıyoruz, böylece dedikodudan da uzak durabiliyoruz;

ama nazar korkusunun bütün yolculuk boyunca peşimizden geleceğinden eminim. Profesör hiç yorulmaz mı? Ama benim uzunca bir süre uyumamı sağladı. Gün batarken bana hipnoz yaptı; her zamanki gibi "karanlık, gemiye çarpan su ve gıcırdayan ahşap sesi" dışında bir bilgi vermediğimi söyledi. Bu demektir ki düşmanımız hâlâ suyun üzerinde. Jonathan'ı düşünmeye bile çekiniyorum, ama bir yandan da ne onunla ne de kendimle ilgili kaygılanmıyorum. Bunları bir çiftlik evinde atların hazırlanmasını beklerken yazıyorum. Dr. Van Helsing uyuyor. Ah canım, o kadar yorgun, yaşlı ve ak saçlı hâline rağmen ağzını bir fetihçi gibi sıkı sıkı kapatmış, uykusunda bile çok kararlı görünüyor. Tekrar yola çıktığımızda arabayı ben kullanıp onu biraz dinlendirmeyi düşünüyorum. Önümüzde daha bir dolu gün olduğunu söyleyip daha fazla zayıf düşmemesi gerektiğini söyleyeceğim. Her şey hazır, birazdan yola çıkıyoruz.

2 Kasım, Sabah

Gayet iyi araba kullandım, sırayla sürüp bütün gece yol aldık. Şimdi gün ışıdı, hava aydınlık ama soğuk. Havada garip bir ağırlık var, aslında ağırlık dedim ama kötü bir söz kullanmak istemediğim için. Hava ikimizi de bunalttı. O kadar soğuk ki ancak bu kürklerle ısınabiliyoruz. Şafak vakti Van Helsing bana yine hipnoz uyguladı, söylediğine göre "karanlık, gıcırdayan tahtalar ve gürüldeyen su" demişim. Demek ki yukarıya doğru çıktıkça nehir değişiyor. Umarım sevgilim başa çıkabileceğinden fazla tehlikeyle karşı karşıya kalmaz; gerçi Tanrı'ya sığındık.

2 Kasım, Gece

Bütün gün araba kullandık. İlerledikçe ülke daha da yabanıl görünmeye başladı. Veresti'deyken gözümüze çok uzak ve alçak görünen Karpatlar etrafımızı sarıp önümüze dikilmeye

başladılar. İkimizin de keyfi yerinde, galiba ikimiz de birbirimizi neşelendirmek için gösterdiğimiz çabayla kendimizi de neşelendirmeyi başardık. Dr. Van Helsing'in söylediğine göre sabaha Borgo Geçidi'ne varmış oluruz. Burada evler iyice seyrekleşmeye başladı, Profesör değiştirdiğimiz son atlarla devam etmek zorunda kalabileceğimizi çünkü bir daha değiştiremeyebileceğimizi söylüyor. Atları son değiştirdiğimiz yerde iki at fazladan aldı, şimdi elimizde dört at var. Bu güzel atlar sabırlı ve dayanıklı, bize hiç zorluk çıkarmadılar. Yoldaki diğer yolculara dikkat etmek zorunda olmadığımıza göre ben bile sürebilirim. Geçide geldiğimizde gün ışımış olacak, o yüzden daha önce varmak istemediğimiz için ağırdan alıp sırasıyla uzun uzun dinleniyoruz. Ah, acaba yarın neler getirecek? Gidip canım sevgilimin o kadar acı çektiği yeri arayacağız. Tanrı yoldaşımız olsun, onu bana, hayatlarını tehlikeye atan sevdiklerimizi bize bahşetsin. Ne yazık ki ben Tanrının gözünde o kadar değerli değilim, onun gözüyle bakınca kirlenmişim. Gazabına nail olmamışlar gibi karşısına çıkmayı bahşedene kadar da öyle kalacağım.

Abraham Van Helsing'in yazdığı not
4 Kasım

Kendisini bir daha görmeme olasılığını göz önünde bulundurarak Purfleet, Londra'da yaşayan kadim ve gerçek dostum Dr. John Seward'a yazılmıştır. Burada yazanlar her şeyi açıklayabilir. Şu anda sabah olmak üzere ve bu mektubu sabaha kadar canlı tuttuğum ateşin ışığıyla yazıyorum; Madam Mina da bana yardım ediyor. Hava soğuk, çok soğuk, o kadar soğuk ki grileşmiş gökyüzü karla dolu. Yağmaya başlayınca bütün kış kalacak cinsinden hem de. Çünkü toprak donduğu için kar erimeyecek. Madam Mina soğuktan epey etkilendi, bütün gün hiç kendinde değilmiş gibi davranıyordu. Uyuyor, uyuyor, uyuyor! O kadar enerjik bir kadın olduğu hâlde bütün

gün hiçbir şey yapmadı, iştahı bile yok. Günlüğüne de bir şey yazmadı, hâlbuki her boş bulduğu zamanda yazıyor. Bana bu işte bir terslik var diye fısıldıyorlar sanki. Ama bu gece daha hareketli. Bütün gün uyuduktan sonra tazelenmiş bir şekilde kalktı, şimdi her zamanki gibi tatlı ve canlı. Gün batarken hipnoz yapmaya çalıştım ama maalesef! Hiçbir şekilde etkileyemedim, zaten günlerdir azalan bir gücü hissediyordum ama bu gece tamamen bitti. Tanrının iradesi var, her ne olursa, nereye giderse, kısmetimiz!

Şimdi neler olduğunu yazalım; Madam Mina stenoyla not tutmadığına göre ben eski usul neler olup bittiğini yazayım.

Dün sabah güneş doğduktan hemen sonra Borgo Geçidine vardık. Şafak sökmekte olduğunu görünce hemen hipnoz çalışmalarına başladım. Arabayı durdurduk, yoldan biraz aşağıya indik ki rahatsız etmesinler. Kürklerden Madam Mina'ya bir oturak yaptım, uzanıp her zamanki gibi kendini bıraktı ama bu her zamankinden daha fazla zaman aldı ve daha kısa sürdü. Gelen cevap öncekilerin aynısıydı, "karanlık ve suların burgaç yapması". Sonra gözleri fıldır fıldır uyandı, az sonra da geçide geldik. Tam o andan ve o noktada gözlerinden kıvılcımlar çıkarmaya başladı, içine yeni bir güç gelmişti; çünkü yolu gösterip şöyle dedi:

"Bu yoldan."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki biliyorum" dedikten sonra bir süre susup şöyle devam etti: "Jonathan'cığım buralara geldiğinde bütün seyahatini yazmamış mıydı?"

İlk önce garip bir şey oluyor gibi hissettim, ama sonra baktım ki o tarife uyan bir tek yol olabilirdi. Az kullanılmış bir yoldu, ama Bukovinadan Bistritz'e geldiğimiz geniş ve çok kullanılmış araba yolundan farklıydı.

Sonunda dediği yoldan gittik; yol başka yollara çıktığı zaman, her zaman onların yol olduğunda da emin olamıyor-

duk çünkü bozuk yollardı ve üzerlerine kar düşmüştü, o zaman sadece atlar yolu buluyordu. Komutayı onlara bıraktım, sabırla devam ettiler. Yavaş yavaş Jonathan'ın yazdığı harika günlükteki her şeyi bulmaya başladık. Ondan sonra uzun uzun saatler, saatler boyunca gittik. Önce Madam Mina'ya uyumasını söyledim, uyumaya çalıştı, uyudu. Bütün yol boyunca uyudu. Sonunda içimde şüphe büyüdü, uyandırmaya çalıştım. Ama uyumaya devam etti, çabalasam da uyandıramıyorum. Çok da rahatsız etmek istemiyorum, zarar verirsem bir de. O kadar acı çektiği için belki hep uyuması neticede iyi gelir. Galiba ben de ayakta uyudum; çünkü birdenbire sanki bir şey yapmış gibi kendimi suçlu hissettim; kendimi dimdik ayakta buldum, dizginler elimdeydi, iyi huylu atlar her zamanki gibi ağır ağır gidiyorlardı. Madam Mina'ya baktım hâlâ uyuyordu. Günbatımına az kaldı, karların üzerinde güneşin ışıkları koca bir sarı sel olmuş, dağa doğru çıkan yol çok yokuş olduğu için arkamızda çok uzun bir gölge bırakıyoruz. Tırmandıkça tırmanıyoruz, ne kadar taşlı ve el değmemiş bir yer, sanki dünyanın sonuna gidiyoruz.

Madam Mina'yı uyandırdım sonunda. Bu sefer kolay uyandı, sonra hipnoz yapmaya çalıştım. Ama yapmadı, sanki ben orada yokmuşum. Bir daha, bir daha denedim, ama baktım ki ikimiz de karanlıkta kalmışız, etrafıma baktım güneş batmış. Madam Mina kahkaha attı, ona baktım. Şimdi tamamen uyandı, o kadar güzel görünüyor ki, Carfax'ta Kont'un evine ilk kez girdiğimiz geceden sonra onu böyle görmedim. Şaşkınım, huzursuzum, ama o kadar ışıltılı, yumuşak ve düşünceli ki bütün korkuyu unuttum. Yanımıza odun almıştık, ben ateş yaktım, o yemek hazırlarken ben de atları çözdüm, yedirdim. Ateşin başına dönünce yemeğimi hazırlamıştı. Yardım etmek istedim ama bana gülümsedi, çoktan yedim dedi, çok açmış bekleyememiş. Bundan hoşlanmadım, çok büyük şüphelerim var, ama onu korkutmaktan korkuyorum, o yüzden sesimi

çıkarmadım. Yardım etti, yemeğimi tek başıma yedim. Sonra kürklere sarınıp ateşin yanına uzandık. Ben nöbet tutarken uyumasını söyledim. Sonra nöbeti filan unuttum, birden ne yaptığımı hatırlayınca sessiz sessiz yattığını ama uyanık olduğunu gördüm, pırıl pırıl olmuş gözlerle bana bakıyordu. Aynı şey bir kere, iki kere oldu, sabaha kadar benim de uyumam gerekiyordu. Uyandığımda hipnoza çalıştım ama heyhat! Söz dinledi, gözlerini yumdu ama uyumuyor. Güneş çıktı, yükseldi, yükseldi uyku yeni geldi ama çok geç, şimdi de o kadar derin uykuda ki uyanmıyor. Ben de kucağıma aldım, arabaya koydum, atların koşumlarını taktım her şeyi hazır ettim. Madam hâlâ uyuyor, uykusunda eskiden daha kanlı canlı, daha sağlıklı görünüyor. Bunu hiç beğenmedim. Korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum! Her şeyden çok korkuyorum, düşünmekten bile hatta yola çıkmam lazım. Tehlikeye attığımız şey ölüm kalım meselesinden bile fazla ve geri çekilmek yok.

5 Kasım, Sabah

Şimdi her şeyi bir gözden geçirelim; çünkü sen ve ben bugün çok acayip şeyler gördük ve sen benim, yani Van Helsing'in delirmiş olduğunu düşünebilirsin, yaşadıkları korku, sinir gerginliği sonunda beyni gitti diyebilrsin.

Bütün dün seyahat ettik, dağlara yaklaştıkça daha yabani ve ıssız yerlere gittik. Kaşlarını çatmış bekleyen sarp kayalıklar, bol bol akan sularıyla Doğa burada bir yerde karnaval yapmış sanki. Madam Mina hâlâ uyuyor da uyuyor; acıktım, açlığımı giderdim ama yemek için bile uyandıramadım. Vampir vaftiziyle birleşip buraların ölümcül büyüsü onu tuttu diye korkmaya başladım. "Peki" dedim kendime, "o bütün gün uyursa ben de bütün gece uyumam." Kötü bir yolda ilerledik, eski ve yıpranmış bu yolda başımı düşürüp uyudum. Uyandığım zaman yine suçlu hissettim, çok zaman geçti sandım.

Madam Mina yine uyuyordu güneş batmak üzereydi. Ama aslında her şey değişmişti; kaşlarını çatan dağlar uzakta kalmıştı, şimdi çok dik bir tepenin üstüne çok yakındık, tepenin zirvesinde ise Jonathan'ın günlüğünde yazdığı şato vardı. Aynı anda çok sevindim ve çok korktum; çünkü şimdi nasıl biterse bitsin sonuna gelmiştik.

Madam Mina'yı uyandırdım, hipnoz yapmaya çalıştım, ama heyhat! Boşuna uğraştım durdum. Sonra üzerimize büyük karanlık çöktü, güneş battıktan sonra bile batan güneşin ışıkları kar tanelerinden yansıdığı için alacakaranlık oldu atları çözdüm, bulabildiğim korunaklı bir yerde yedirdim. Sonra ateş yaktım, kenarında Madam Mina'yla oturduk, artık uyanmıştı, her zamankinden daha güzeldi, kürklerin arasında rahat rahat oturuyordu. Yemek hazırladım, ama yemedi, aç değilim dedi, ben de üstelemedim; çünkü nafile. Ama ben yedim; çünkü güçlü olmam gerekiyor. Sonra olanlardan, olacaklardan korktum, Madam Mina'nin etrafına rahat edeceği büyüklükte bir halka çizdim, Madam Mina'nın oturduğu yerin etrafına komünyon ekmeği koydum, çemberin dışına da ekmek koydum ki iyi korusun. Bütün süre boyunca kıpırdamadan oturdu, o kadar sessizdi ki ölü gibiydi. Yüzü beyazladıkça beyazladı, en sonunda kar gibi bembeyaz oldu ama tek kelime etmedi. Yanına yaklaşınca bana sarıldı, talihsiz kadının baştan ayağa kadar titrediğini, sarsıldığını görmek çok acı vericiydi. Biraz daha sakinleşince ona şöyle dedim:

"Ateşin yanına gelmek istemez misin?" Böylece ne yapacağını test etmek istedim. Uysal uysal kalktı, ama bir adım atınca durdu, çarpılmış gibi durdu.

"Neden devam etmedin?" diye sordum. Başını salladı, geri geldi, yerine oturdu. Sonra gözlerini açtı, uykudan uyanmış gibi şöyle dedi:

"Yapamıyorum!" Sonra yine sessizleşti. Çok sevindim çünkü yapamadığı şeyi o çok korktuğumuz şeyler de yapamamıştı. Bedenine zarar verebilirdi ama ruhu hâlâ temizdi!

O sırada atlar çığlık atıp bağlarını çözdüler, yanlarına gidip sakinleştirdim. Elimi üzerlerine koyunca alçak sesle keyifli keyifli kişnediler, elimi yaladılar ve bir süre sessizleştiler. Gece süresince birçok kere yanlarına gittim, ta ki gecenin en soğuk saati gelene kadar. Her gittiğim zaman sakinleştiler. Soğuk vakitte ateş ölmeye başladı, ateşi canlandırmak için adımımı attığımda, kar taneleri uçarak dökülmeye başladı, aynı zamanda soğuk bir sis çöktü. Karanlığın içinde bir ışık var gibiydi, karın üzerinde de vardı; bana öyle geldi ki kar fırtınasıyla sis birleşti ve bir kadın şeklini aldı, kadının giysileri püsküllüydü. Her şey ölüm gibi katı bir sessizlikte oldu, atlar o kadar korktu ki kişneyip sindiler, sanki olacak en kötü şey olmuştu. Korkmaya başladım, en kötü korkular geldi üstüme, ama sonra aklıma geldi, durduğum halka emniyetli bir yerdi. Sonra gece boyunca hayal ettiklerimi düşündüm, karamsarlık, huzursuzluk çektiğimi hatırladım, bir de o berbat kaygıyı. Sanki Jonathan'ın korkunç hatıraları beni yanıltıyor gibiydi; çünkü kar taneleri ve sis burgaç yapmaya başladı ve burgaçın içinden sanki Jonathan'ı öpmeye kalkışan kadınları görür gibi oldum. O sırada atlar iyice sinip yere yapıştılar, bir taraftan da acı içindeki insanlar gibi inliyorlardı. Bu korku çılgınlığı onlara göre değildi, kaçabilirlerdi. Bu garip şekiller yaklaşıp etrafımıza dizildikleri zaman Madam Mina için korktum, ama o sakin sakin oturup bana gülümsedi. Bir adım atıp ateşi canlandırmak istediğimde beni tuttu, geri oturttu; ancak rüyalarda duyulan bir sesle ve çok çok alçak bir fısıltıyla şöyle dedi:

"Hayır! Hayır! Dışarı çıkmayın. Burada emniyettesiniz!" deyince ona dönüp gözlerinin içine baktım ve dedim ki:

"Ya siz? Ben sizin için korkuyorum!" O zaman hiç de samimi olamayan bir kahkaha attı ve şöyle dedi:

"*Benim* için mi korkuyorsunuz? Benim için niye korkasınız? Hiçbir yer daha güvenli değil onlardan benim olduğum" deyince *Acaba ne demek istiyor?* diye düşünürken esen rüzgâr

alevleri canlandırdı, böylece alnındaki kırmızı yarayı gördüm. Sonra, ah! Biliyordum! Bilmesem de biraz sonra öğrenecektim, kar ve sisten yapılma dönen şekiller iyice yaklaştılar ama kutsal ekmeğin halkasından içeri giremediler. Sonra da ete kemiğe büründüler Tanrım aklımı koru, gerçekten gözlerimle gördüm o üç kadın, boynunu öpmeye geldiklerinde Jonathan'ın gördüğü gibi karşımda canlandılar. Salınan yuvarlak şekilleri, koyu patlak gözleri, beyaz dişleri, kıpkırmızı şehvetli dudakları tanıdım. Zavallı Madam Mina'cığa gülümseyip, kollarını birbirlerine dolayıp onu işaret ettiler; Jonathan'ın su bardaklarından çıkan seslere benzettiği tatlı tatlı çınlayan sesleriyle ona şöyle dediler:

"Gel, hemşire. Gel, bize doğru gel! Gel!" Korku içinde bizim zavallı Madam Mina'ya döndüm, gördüğüm şeye o kadar memnun oldum ki kalbim sımsıcak oldu. Madam Mina'nın o güzel gözlerindeki dehşet, iğrenme, korkuyu görünce kalbim bana korkma dedi. Tanrı'ya şükür onlardan birine dönüşmemişti. Yanımdan duran odunlardan birini elime aldım, bir yandan da ekmeği onlara doğru doğrultarak ateşin yanından onlara yaklaştım. Beni görünce geri çekildiler, o korkunç kahkahalarını attılar. Ateşi biraz besledim, onlardan korkmuyordum çünkü aldığım koruyucu önlemler sayesinde güvende olduğumu biliyordum. Bu kadar korunaklıyken bana yaklaşamadılar, Madam Mina da halkasının içinden çıkmadığı için ona da yaklaşamadılar. Atlar homurdanmayı kesmiş, yerde yatıyorlardı, şimdi üzerlerine yavaş yavaş kar yağıyordu. Zavallı hayvancağızların artık korkmayacaklarını biliyordum.

Şafağın kızıl ışıkları karların üzerinde parlayana kadar olduğumuz yerde kaldık. Yalnızdım ve çok korkuyordum, hem de çok fena korkuyordum ama güzelim güneş ufukta yükselmeye başladıkça bana da can geldi. Şafağın ışıklarıyla önce burgaç yapmış sis ve kar eridi, şeffaf duman halkaları şatoya doğru hareket etti, sonra da kayboldu.

Şafak sökerken içgüdüsel olarak Madam Mina'ya döndüm, niyetim hipnotize etmekti, ama yine çok derin bir uykuya dalmıştı ve uyandıramadım. Uykusunda hipnotize etmeye çalıştım ama hiç tepki alamadım, hem de hiç. Sonra gün ışıdı, fakat yerimden kımıldamaya korkuyorum. Ateşi yaktım, o sırada atları gördüm, hepsi ölmüş. Bugün burada yapacak çok işim var, güneşin iyice yükselmesini bekliyorum; çünkü gitmem gereken yerler olabilir. Kar ve sis görüşü azaltsa da güneş ışığında gitmek güvenli olur.

Kahvaltı yapıp biraz güç kazanayım, bugün bana lazım olacak. Madam Mina hâlâ uyuyor, Tanrı'ya şükür; uykusunda gayet huzurlu...

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

4 Kasım, akşam.

Teknenin kaza yapması çok kötü oldu. Yoksa diğer tekneyi çoktan sollayacaktık. Şimdiye kadar canım Mina'm kurtulmuş olacaktı. O korkunç bozkırda ne hâldedir diye düşünmeye bile korkuyorum. Atlarımız hazır, hemen yola koyulacağız. Bunları Godalming hazırlanırken yazıyorum. Silahlarımızı aldık. Çiganlar savaş istiyorsa ayaklarını denk almaları gerek. Keşke, Morris'le Seward da bizimle olsalardı. Tek yapabileceğimiz umut etmek! Bir daha yazamazsam hoşça kal Mina! Tanrı seni esirgeyip korusun.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Kasım.

Şafağın sökmesiyle bir grup Çigan'ın atlarıyla önümüzden geçtiklerini gördük. Hepsi at arabasının etrafını kuşatırcasına sarmıştı. Hafiften kar yağıyor, havada değişik bir heyecan var. Belki bizim ne hissettiğimizle ilgilidir, ama aynı zamanda ilginç bir sıkıntı da veriyor. Yağan karla birlikte uzaktaki dağlardan kurt ulumaları geliyor, dört bir yandan tehlikelerle kuşatılmış

hâldeyiz. Atlar neredeyse hazır olur, birazdan yola çıkıyoruz. Birisinin ölümüne doğru yol alıyoruz. Kimin, nerede, ne ve nasıl olacağını da bir tek Tanrı biliyor.

DR. VAN HELSING'IN NOTU

5 Kasım, Öğleden Sonra

En azından delirmedim. Tanrım, bize gösterdiğin merhamet için minnettarım, ama çok korkutucuydu. Madam Mina'yı kutsal halkanın içinde uyurken bırakıp şatoya doğru yürüdüm. Veresti'deki arabadan aldığım demirci çekici işime yaradı, kapılar açıktı ama hepsinin paslı menteşelerini kırdım, böylece kötü niyet veya kötü şans neticesinde bir daha kapanmazlar da içeri giren dışarı çıkamamazlık edemez. Bu konuda Jonathan'ın acı tecrübesi yol gösterdi. O günlük sayesinde eski şapelin yolunu buldum, yapmam gereken iş oradaydı. Hava çok sıkıntılıydı, sanki bir yerlerden kükürtlü dumanlar geliyordu, başım döndü. Ya kulaklarım uğulduyor, ya da uzaktan bir yerden kurtlar uluyor. Sonra sevgili Madam Mina'yı düşününce içimde müthiş bir sıkıntı hissettim. İkilem beni kıskacına aldı.

Onu buraya getirmeye cesaret edemezdim, o yüzden Kutsal Halkanın içine koyup vampirden korudum, ama bu sefer de kurtlar var! Buradaki işin en önemlisi olduğuna karar verdim, eğer Tanrının iradesi böyleyse kurtlar gelecektir. Her ne olursa olsun bunun ötesinde ölüm ve kurtuluş var. Ben de onun adına seçim yapmış oldum. Kendi adıma seçim yapsaydım işim kolaydı, Vampirin mezarındansa kurdun midesinde olurum daha iyi! Ben de işimin başına gitmeyi seçtim.

En az üç mezar bulacağımı biliyordum. Mezarların kullanılır hâlde olduğunu biliyordum, ben de aradım aradım ve birini buldum. Vampir uykusunda o kadar güzel ve cazip bir güzelliği vardı ki sanki biraz sonra cinayet işlemeye gelmişim gibi titredim. Ama hiç şüphe etmiyorum, eski zamanlarda

benim yaptığım işi yapmak için yola koyulan birçok erkek aklının sesini dinlemeyip kalbine uyarak bu yolda başarısız oldu. Bu ahlaksız Ölmeyenerin büyüsü ve güzelliği tarafından hipnotize edilene kadar yapacağı işi geciktirdi, geciktirdi; sonra da güneş batana ve Vampir uykusu sona erene kadar olduğu yerde oyalandı oyalandı. O zaman bu harika kadının güzel gözleri açıldı, aşkla baktı o şehvetli ağzından çıkan bir öpücük karşısında adam iyice zayıfladı. İşte o zaman Vampir hanesine bir kurban daha yazıldı, Ölmeyenlerin dehşet veren, zalim kadrosu biraz daha kabardı!

Ama bir çekiciliği var, bu kesin; eski köhnemiş tabutta yatan, üzerine yüzyılların tozu sinmiş, belki de Kont'un yuvalandığı yerdeki gibi iğrenç kokan bir varlıktan etkilendim. Evet, etkilendim; ben Van Helsing, nefret etmek için bu kadar sebebi ve motivasyonu olan ben etkilendim ve bütün becerilerimi felce uğratan ve ruhumu engelleyen bir istekle yapacağım işi biraz daha geciktirmek arzusu duydum. Belki de havadaki sıkıntıyla birleşen uykusuzluğum yüzünden bu kadar zayıf hissettim. Şurası kesin ki gözlerim açık olduğu hâlde tatlı bir cazibeye yönelten bir uyku hâline geçmek üzereydim ki karın dondurduğu havanın içinden keder ve merhamet uyandıran zar zor duyulan bir inleme kulağıma gelince boru çalmışlar gibi uykumdan uyandım. Çünkü duyduğum ses sevgili Madam Mina'dan gelmişti.

Korkunç vazifeme geri döndüm, kız kardeşlerden birinin mezarının üzerindekileri çekip alınca esmer kardeşin mezarını buldum. Yine etkilenirim diye diğer kardeşe baktığım gibi ona da bakmaya cesaret edemedim, aramaya devam ettim. O zaman daha yüksek ve büyük mezarın içinde daha güzel olan kız kardeşe yapılmış mezarı buldum. Jonathan'ın sisin içinden çıkarak ete kemiğe büründüğünü gördüğü kız kardeşti bu. O kadar güzel, göz alıcı, narin ve şehvetli görünüyordu ki içimdeki erkeklik içgüdüsü bu cinsi sevip korumaya

davet etti beni, sonra da bu yeni duyguyla başım döndü. Ama Tanrı'ya şükür ki Madam Mina'nın ruhundan gelen inleme kulaklarımı terk etmediği için gördüklerimin büyüsüne kapılmadan korkunç vazifeme dönmeyi başardım. O zamana kadar şapeldeki bütün mezarlara bakmıştım. Geceleyin etrafımıza sadece üç Ölmeyenin hayaleti geldiği için başkaca bir Ölmeyen olmadığına hüküm verdim. Diğerlerinden çok daha büyük bir mezar daha vardı, devasa mezarın boyutları da asildi. Üzerinde tek kelime yazıyordu.

DRACULA.

Kendisine sadık bir dolu Ölmeyen bulunan Vampirlerinin Kralının mezarı burasıydı demek. Boş mezar bana zaten bildiğim şeyi bir daha gösterdi. Korkunç bir iş yaparak bu kadınları ölü bedenlerine geri döndürmeden önce Drakula'nın mezarına bir parça komünyon ekmeği koyarak onu Ölmeyen mezarından sonsuza kadar sürgün etmiş oldum.

Sonra korkunç vazife başladı, gerçekten korkuyordum. Sadece bir tane olsaydı nispeten daha kolay olacaktı. Ama üç mezar! O korkunç işi bir kere tamamladıktan sonra iki defa daha aynısını yapmak, tatlı Bayan Lucy için aynı görevi yerine getirmek bile o kadar dehşet vermişken yüzyıllara direnmiş ve geçen yıllarla birlikte güçlenmiş bu yabancılar o pis hayatları için mücadele edebilseler kim bilir neler olurdu...

Ah, dostum John, bu tam kasap işi; diğer ölenleri bir de üzerlerinde korkunun kefeni dolaşan yaşayanları aklıma getirmeseydim devam edemezdim. Her şey sona erdikten sonra bile aklıma geldikçe titriyorum. Sinirlerimin dayanmasını sağladığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Son yok oluştan hemen önceki huzuru ve dalga dalga yayılan memnuniyeti görmesem, ruhun geri kazanıldığını anlamasam bu kasaplığa devam edemezdim. Kazık bedenlerinden içeri girerken çıkan çığlığa, saplamadan sonra gelen kıvranmalara, dudaklara gelen kanlı

köpüklere dayanamazdım. İşimi bitirmeden her şeyi bırakıp kaçardım. Ama bitti işte! Ah, o talihsiz ruhlar, yok olmadan önce her birini bir anlığına bile olsa huzurlu gördüğümü düşündükçe artık onlara acıyabilirim, arkalarından ağlayabilirim. Dostum John, bıçağım her birinin boynuna değer değmez bütün vücutları eridi, aslı olan toprağa dönüştü, yüzyıllar önce gelmesi gereken ölüm nihayet yüzünü gösterdiğinde yüksek perdeden ve tek nefeste "Buradayım!" der gibiydi.

Şatodan çıkmadan önce bütün girişleri hiçbir Ölmeyen'in giremeyeceği şekilde hazırlayıp bıraktım.

Madam Mina'nın uyuduğu halkanın içine girince uykusundan uyandı, beni görür görmez katlanmış olduklarım için acı acı ağladı.

"Gel!" dedi, "gelin bu korkunç yerden gidelim! Haydi buradan gidip bize doğru yaklaşmakta olan kocama doğru gidelim." Zayıflamış, halsiz ve solgun görünüyordu ama gözleri hevesle parlıyordu. Onun solgun ve hasta yüzünü görmekten memnun oldum; çünkü aklımda hâlâ vampir uykusunun taze ve kanlı dehşeti vardı.

Şimdi güvenle ve umutla ama bir o kadar da korkuyla doğu yönüne arkadaşlarımızla ve *onunla* buluşmaya gidiyoruz. Madam Mina onların da bizimle buluşmaya geldiğini *bildiğini* söylüyor.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

6 Kasım

Akşamüstüne doğru profesörle doğu yönüne doğru hareket ettik, Jonathan'ın da o tarafa doğru geldiğini biliyordum. Yokuş aşağı yol almamıza rağmen çok hızlı gitmedik çünkü yanımızda ağır kilimlerle örtüler vardı çünkü bu kar soğuğunda üşümeyi göze alamazdık. Ayrıca yanımıza erzak da almıştık, ıssızlığın ortasında kardan göz gözü görmez bir yerde ilerlerken tek bir yerleşim yeri bile gözümüze çarpmadı. Bir

mil kadar ilerledikten sonra sırtımda yüklerle yürümekten yorulmuş, biraz oturup dinlenmek istemiştim. O zaman dönüp arkamıza baktığımızda Drakula Şatosu'un gökyüzünü kestiği çizgiyi gördük, şatonun bulunduğu tepeden aşağıya indiğimiz dimdik yokuşun bulunduğu açıdan bakınca Karpatlar çok aşağıda kalıyordu. Sarp ve keskin kayalıkların zirvesinde üç yüz metre uzanan şatonun bulunduğu tepe her iki yandan da dağlarla birleşmiyordu. Burası vahşi ve epey tekinsiz bir yer. Uzaktan kurt ulumaları duyuyorduk. Sesler çok uzaktan gelmesine ve her şeyi örten karın içinde boğulmasına rağmen korku vericiydi. Profesör'ün bakışlarından muhtemel bir saldırı anında görece korunaklı statejik bir nokta aradığını anladım. Kayan karın ortaya çıkardığı izlere bakarak bozuk yolun hâlâ önümüzde uzandığını görebiliyorduk.

Biraz sonra Profesör'ün işaretiyle ayağa kalkıp yanına gittim. Harika bir yer bulmuştu, kayanın içinde oluşmuş doğal oyuğun iki yanındaki büyük kaya da doğal bir giriş kapısı yapmıştı. Elimden tutup içeriye çekti: "Bak!" dedi, "burada emniyette olacaksın, kurtlar geldiği takdirde ben hepsini teker teker karşılarım." Kürkleri de içeriye taşıyıp bana minik bir yuva yaptıktan sonra erzak getirip yemem için ısrar etti. Ama yiyemedim, yemeye çalışmak bile midemi bulandırıyordu, sırf gönlü olsun diye çaba göstersem bile ağzıma bir lokma koymayı başaramadım. Çok üzüldü ama yine de bir şey söylemedi. Dürbünü kutusundan çıkarıp kayanın üzerine çıktı, ufku gözetlemeye başladı. Sonra birdenbire seslendi:

"Bak! Madam Mina, bakın! Bakın!" Yerimden fırlayıp yanına, kayanın üzerine gittim; dürbünü bana verip işaret etti. Şimdi kar yağışı güçlenmeye başlamış, sert esen rüzgârla göz gözü görmüyordu. Yine de kar taneleri bir anlık ara verince aşağıdaki yolu görebiliyordum. Bulunduğumuz yükseklikten çok büyük bir alan görünüyordu; kar beyazının ulaşamadığı uzaklarda bir yerde siyah bir kurdele gibi uzanan nehrin kıv-

rıla büküle aktığını gördüm. Tam önümüzde de, *Acaba neden daha önce fark etmedim?* diye düşündüğüm bir grup atlının aceleyle ilerlediğini gördüm. Ortalarına aldıkları at arabası yolun her bozuk noktasında sarkan köpek kuyruğu gibi sallanıyordu. Karın ortasında yürüdükleri için çok net görebildiğim giysilerinden anladığım kadarıyla köylüye veya çingeneye benziyorlardı.

At arabasının üzerinde kocaman kare bir kutu duruyordu. Onu görür görmez kalbim yerinden hopladı, sona geldiğimizi hissetmiştim. Akşam çökmek üzereydi, çok iyi bildiğim üzere buraya kadar hapis kalan bu şey gündoğumuyla birlikte yeniden özgürlüğüne kavuşacak, dilediği her şekle girip istediğini elde edecekti. Korku içinde dönüp Profesör'e baktığımda kimseyi göremeyince çok şaşırdım. Bir saniye sonra aşağıda gördüm. Kayanın etrafına dün gece sığındığımız kaya gibi bir halka çizmişti. İşini bitirip yanıma geldiğinde şöyle dedi:

"En azından seni ondan koruyacağız! Dürbünü aldığı zaman kar fırtınası görüşümüzü tamamen kapattı, kar ara verdiğinde aşağıyı tarayıp, "Bak, ne kadar hızlı gidiyorlar, atları son gayret kamçılayıp dörtnala koşturuyorlar" dedikten sonra bir an susup çöküntüyle şöyle devam etti:

"Günbatımına yetişmeye çalışıyorlar. Belki de çok geç kaldık. Tanrının dediği olur!" Aşağıdan gelen tipi görüşümüzü bir süreliğine tamamen kapattı, görüş netleşince Profesör dürbünü yine gözüne getirip ovaya bakmaya başladı. Biraz sonra aniden bağırdı:

"Bak! Bak! Bak! Arkalarından gelen atlıları görüyor musun? Güneyden geliyorlar. Mutlaka Quincey'le John'dur. Dürbünü alın. Kar görüşü engellemeden çabuk bakın!" Dediğini yaptım, gelen atlılar Dr. Seward'la Bay Morris olabilirdi ama içlerinden birinin Jonathan olmadığı kesindi. Yine de Jonathan'ın çok uzakta olmadığını biliyordum, etrafa bakarken arabanın kuzey

tarafına doğru bakınca atların boynunu kıracak kadar hızla at süren iki kişi daha gördüm. İşte bunlardan biri Jonathan'dı, diğeriyse elbette Lord Godalming. Onlar da at arabalı grubu takip ediyordu. Gördüklerimi Profesör'e haber verince çocuklar gibi neşeyle bağırdı; sonra da rüzgârın taşıdığı kar her şeyi görünmez kılana kadar dikkatle o tarafa baktıktan sonra Winchester tüfeği atış yapacak hâle getirdikten sonra sığınağımızın yan duvarına yasladı. "Aynı yerde buluşacaklar" dedi. "Zamanı gelince çingenelerin etrafı sarılmış olacak." O sırada ben de tabancamı çıkardım; zira biz konuşurken kurt ulumalarının gittikçe yakınlaştığını yükselen seslerinden anlamıştım. Kar fırtınası bir anlığına durunca tekrar etrafımıza baktık. Yanı başımıza koca koca kar taneleri düşerken uzaklarda güneşin daha da parlak olduğunu gördüm. Dürbünle etrafa yeniden baktığımda tek tek veya ikili, üçlü veya daha çok sayıda, hareket eden siyah noktalar gördüm kurtlar avlanmaya gelmişti.

Beklediğimiz her an asır gibi gelmeye başladı. Rüzgâr acımasızca eserken kar burgaçlandıkça öfkesi artıyordu. Bazı anlarda burnumuzun ucunu bile göremiyorduk, bazen de rüzgârın boğuk sesi her şeyi silip süpürürken görüşümüzü de açıyor gibiydi. Şimdiye kadar gündoğumu ve günbatımını kollamaya o kadar alışmıştık ki tam olarak artık ne zaman olacağını da biliyorduk, günbatımına çok az zaman kaldığını da. O kayalıklı sığınakta kaldığımız süre içinde etrafımıza bunca varlığın toplanmasının sadece bir saat aldığına inanması zor geldi. Artık rüzgâr kuzeyden daha şiddetli, hızlı ve istikrarlı esmeye başlamıştı. Görünüşe bakılırsa kar dolu bulutlar üzerimizden gitmiş, arasıra birdenbire üzerimize boşalan kar tanelerini saymazsak yağış yavaşlamıştı. Artık takip edenlerin ve edilenlerin kim olduğunu tek tek söyleyecek kadar net görebiliyorduk. Takip edilenler sanki bunun hiç farkında değillermiş ya da aldırış etmiyorlarmış gibi davran-

salar da güneş dağların tepelerinden giderek aşağıya indikçe hızlarını iki katına çıkarıp gidiyorlardı.

Takip mesafesi giderek kısaldı. Profesörle ben kayanın arkasına sinip silahlarımızı hazır ettik, gördüğüm kadarıyla Profesör de onların geçmesini engellemekte kararlıydı. Kimse bizim varlığımızdan haberdar değildi.

Birdenbire iki kişinin "Dur!" dediğini duyduk. Biri Jonathan'ımın hırsla yükselttiği sesiydi, diğeriyse Bay Morris'in güçlü ve kararlı tonda verdiği emir cümlesiydi. Çingeneler konuşulan dili anlamamış olabilirler, ama hangi dilde söylenirse söylensin o tonlamada anlaşılmayacak bir şey yoktu. İçgüdüsel olarak dizginleri çekip durakladıkları an Lord Godalming'le Jonathan bir yandan, Dr. Seward'la Bay Morris diğer yandan daldılar. Atının üzerinde sentor* gibi duran çingenelerin haşmetli lideri geriye çekilmelerini işaret ettikten sonra kendi adamlarına dönüp olanca hiddetiyle ilerlemelerini emretti. İleriye doğru fırlayan atlarını kırbaçladılar ancak dört adam Winchester'larını kaldırıp hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde durmalarını emrettiler. O anda Dr. Van Helsing'le ben de olduğumuz yerden doğrulup silahlarımızı onlara doğrulttuk. Etraflarının sarıldığını gören adamlar dizginleri çekip durdular. Liderlerinin dönüp söylediği tek bir sözle her biri taşıdığı silaha davrandı, bıçak, tüfek ne varsa hepsi saldırmaya hazırdı şimdi. Bir anda toparlanmışlardı.

Lider bir anda dizginlere asılıp atını öne sürdü, eliyle önce artık tepenin ucuna kadar inmiş güneşi, sonra da şatoyu gösterip anlamadığımız bir şeyler söyledi. Cevap olarak bizimkiler kendilerini atlarından aşağıya fırlatıp at arabasının önüne atıldılar. Başka bir yerde Jonathan'ın bu kadar büyük tehlike altında görsem kendimi çok kötü hissederdim, ama çatışmanın harareti onlar kadar beni de sarmış olmalı ki zerre kadar korkmadan bir şey yapma arzusu duydum. Bizimkilerin hızlı

* Yunan ve Roma mitolojisinde insan başlı at. (ç.n.)

hareketlerini gören çingenelerin lideri de emir verdi; adamları disiplinsiz bir gayretle emri yerine getirmek için birbirlerinin omuzlarına çarpa çarpa itiş kakış at arabasının etrafını sardılar.

Bu karmaşanın ortasında bir yandan Jonathan'ın diğer yandan da Bay Morris'in adamları yarıp at arabasına ulaşmaya çalıştıklarını gördüm. Anlaşılan güneş batmadan görevlerini tamamlamakta kararlılardı. Hiçbir şey onları durduracak ya da geri adım attıracak gibi değildi. Önlerindeki çingenelerin çekilmiş bıçakları, kendilerine doğrultulmuş silahları veya uzaktan gelen kurt ulumaları dikkatlerini dağıtmamıştı. Jonathan'ın fevri ve kararlı hâlini gören ön sıradakiler önce hareketsiz kalıp sindiler, sonra da kenara çekilip yol açtılar. Tek hamlede at arabasının üzerine atlayıp inanılmaz bir kuvvetle kocaman kutuyu kaldırıp tekerleğin üzerinden yere fırlattı. Aynı anda Bay Morris kendi tarafındaki çingeneleri yararak geçmek için büyük bir gayretle içlerine daldı. Bir yandan nefesimi tutmuş gözümün ucuyla Jonathan'ı izlerken çingenelerin ellerindeki bıçakların ileriye atılan Bay Morris'e doğru çevrilip parladığını, tam onların arasında geçecekken de ona doğru atıldığını gördüm. Av bıçağıyla saldırıyı savuşturdu, ilk başta onun da yara almadan adamları geçtiğini düşündüm, ama arabadan aşağıya atlamış olan Jonathan'ın yanına sıçradığında sol eliyle yan tarafını tuttuğunu, parmaklarının arasından da kan sızdığını şimdi görebiliyordum. Ama bu bile onu durduramıyordu, canını dişine takan Jonathan kutunun diğer ucuna saldırmış koca Kukri bıçağıyla kapağı açmaya çalışırken o da av bıçağıyla diğer ucuna girişmişti. İki adamın çabaları sonuç verdi ve kapak gıcırdadı, çiviler gıcırdayarak oldukları yerden çıktı, kutunun üzerindeki kapak geriye doğru açıldı.

O sırada etraflarının Winchester'larla sarılıp Lord Godalming'le Dr. Seward'ın merhametine kaldıklarını anlayınca hiç

direnmediler. Güneş dağların tepelerinden aşağı indi inecek gibiyken gruptakilerin gölgeleri kar üzerinde uzun gölgeler bırakmaktaydı. Kutunun içindeki toprağın bir kısmının arabadan aşağı düşerken üstüne döküldüğü Kont'un orada yattığını gördüm. Ölü gibi solgun rengi balmumu heykelleri andırıyordu, kıpkırmızı gözleriyse çok yakından tanıdığım o korkunç kinci bakışla parlıyordu.

Kendisini izlerken gözleri güneşin battığını gördükçe bakışlarındaki nefret zafere dönüştü.

Ama tam o anda Jonathan'ın kocaman bıçağının oradan parlayarak geçtiğini gördüm. Bıçağın boğazı yırtarak ayırırken diğer yandan Bay Morris'in av bıçağının kalbine saplandığını görünce çığlık attım.

Mucize gibiydi, gözümüzün önünde bir nefes alımı kadar zamanda bütün beden toza dönüşüp gözümüzün önünden kayboldu.

O son çözülme anında yüzünde gördüğüm ve daha önce hiçbir şekilde varlığına inanmadığım huzuru hatırladıkça yaşadığım sürece mutlu olacağım.

Şimdi Drakula'nın Şatosu kızıla kesmiş gökyüzüne yaslanmış, batan güneşin ışıkları kırık mazgalların her taşını aydınlatıyordu.

Ölü adamın aniden ortadan kayboluşundan bizi sorumlu tutan çingeneler tek kelime etmeden canlarını kurtarmak istercesine yola koyuldular. Atı olmayanlar at arabasının üstüne atlayıp sürücüye kendilerini orada bırakmamaları için yalvardılar. Emniyetli bir mesafeye çekilen kurtlarsa onları takip edip başımızdan gittiler.

Bay Morris çöktüğü yerden dirseğinin üzerinde doğrulduğu zaman eliyle yan tarafını bastırıyor, ama parmaklarının arasından hâlâ kan sızıyordu. Kutsal halka artık beni olduğum yerde tutmadığı için olduğum yerden fırlayıp yanına koştum, diğer iki doktor da aynısını yaptı. Jonathan yanına çömelince

yaralı dostumuz başını onun omzuna koydu. İç geçirip büyük bir gayretle kanla lekelenmemiş eliyle elimi tuttu. Yüzümdeki kederi görmüş olmalı ki gülümseyerek bana baktı ve şöyle dedi:

"Bir faydam dokunduysa ne mutlu bana! Aman Tanrım!" diye çığlık attıktan sonra hızla kalkıp binbir gayretle oturmaya çalıştı, parmağını bana doğru uzatarak, "İşte bunun için ölmeye değerdi! Bak! Bak!" dedi.

Şimdi dağın tam tepesindeki güneşin kızıl ışıkları doğrudan yüzüme vurduğu için yüzüm gül rengi bir ışıkta yıkanıyordu. İçgüdüsel bir hareketle erkekler dizlerinin üzerinde doğrulduklarında ağızlarından çıkan "Âmin" sözünden sonra hepsinin gözü parmağın işaret ettiği yere baktı. Ölmek üzere olan adam şöye konuştu:

"Tanrı'ya şükürler olsun ki bütün bunlara boşuna katlanmadık! Gördünüz mü? Kar bile alnı kadar lekesiz değil! Lanet sona erdi!"

Bu kahraman beyefendi bizi çok acı bir keder içinde bırakarak sessizce gülümseyerek öldü.

NOT

Yedi yıl önce hepimiz ateşin çemberinden geçtik; o zamandan beri bazılarımızın yaşayabildiği mutluluğunun çekilen acıya değdiğini düşünüyoruz. Mina ve beni herkesten daha fazla mutlu eden şey ise oğlumuzun doğumgününün Quincey Morris'in öldüğü güne denk gelmesi. Annesinin gizli gizli arkadaşımızın ruhunun oğlumuza geçtiğine inandığını biliyorum. Onun bütün isimleri küçük topluluğumuzu birbirine bağlıyor ama biz ona Quincey adını verdik.

Bu yılın yaz mevsiminde hepimizin üzerinde hâlâ çok canlı ve korkunç anıları bulunan Transilvanya'ya bir yolculuk yaptık. Gözlerimizle gördüğümüz, kulaklarımızla işittiğimiz şeylerin gerçek olduğuna inanmak imkânsız gibi geldi. Yaşanan

ne varsa izleri slinip gitmiş. Şatoya gelince tıpkı eskisi gibi ıssız ve harap hâliyle dimdik duruyor.

Eve döndüğümüzde artık hiçbirimizin çaresizlikle anmadığı eski zamanlardan konuşuyorduk, zira Godalming de Seward da mutlu birer evlilik yaptılar. Döndüğümüzden beri uzun zamandır durdukları kasadan kâğıtları çıkardım. Kayıtları oluşturan bu kadar malzemenin içinde hiçbir özgün belgenin olmadığını görünce hepimiz çok şaşırdık. Kâğıtların içinden daktiloya çekilmiş bir dolu sayfa, Mina'nın, Seward'ın ve benim tuttuğumuz defterlerle Van Helsing'in notları çıktı. Kimseden bu belgelere bakıp o inanılmaz hikâyeye inanmasını bekleyemezdik. Oğlumuz dizinde otururken Van Helsing olayı şöyle özetledi:

"Kanıt istemiyoruz; kimseden bize inanmasını beklemiyoruz! Bir gün bu çocuk annesinin ne kadar cesur bir kadın olduğunu öğrenecek. Şimdi ne kadar tatlı bir şefkatle kendisini sevdiğini biliyor zaten. Büyüyünce de birkaç kişinin onu ne kadar sevdiğini ve uğruna neler yaptığını öğrenecek."

Jonathan Harker.

Son

Hava kararken yolcular arasında bir heyecan dalgasının dolaştığını hissettim, birbirlerinin peşi sıra hepsi sürücüye daha hızlı gitmesi için ısrar ediyor gibiydiler. Uzun kamçısıyla atları acımasızca kırbaçladı, hoyrat hoyrat bağırıp atları hızlandırmaya çalıştı. Sonra karanlığın içinde, önümüzde gri bir ışık görür gibi oldum; sanki tepelerin arasındaki bir yarıktan geliyor gibiydi. İşte o zaman yolcuların heyecanı büsbütün arttı, şirazesinden çıkmış arabamız deriden yayların üzerinde şöyle bir titredi ve fırtınalı denizde kalmış bir tekne gibi bir o yana, bir bu yana sallandı...

* * *

Dracula'nın geldiği dünyanın bir bakıma belirsiz oluşu, iki dünya arasındaki sıkışmışlığı, aydınlanma Avrupası için "dış" bir coğrafyayı temsil etmesi, aklın denetim sınırları dışında kalması, tekinsiz olanın uyanması kuralına uymaktadır. Farklılık, Kont'un, görünürde huzurlu, güvencelerle donanmış bir dünyaya "davet edilmeyip" kendisinin gelmesinde ortaya çıkar. Denetlenemez olan, dünyanın bildik bilimsel-akli araçlarıyla geri çevrilemez olan şey "ülkeye sızmıştır." Bir ölümsüz olarak Dracula, romanda iki oluş/durum arasında, tanımlanamayan bir yerdedir: *Teritorium incognito*. Böyle iki oluş arasında kalmış, varlığı belirsiz biri olduğu için de ne bir gölgeye sahiptir ne de aynada bir yansımaya...

Vevsel Atayman

09/1649NNY

-605-314-366-6

143666